

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

Мятото на
Дързостта

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ЛЯТОТО НА ДЪРЗОСТТА

Превод: Илвана Гарабедян

chitanka.info

Джулия — вярна съпруга и любяща майка, винаги е смятала нуждите на другите за по-важни от своите. Бракът ѝ се разпада, а дъщеря ѝ напуска дома и поема по свой собствен път. За да осмисли живота си, Джулия решава да се усамоти за известно време при леля си, на остров край брега на Мейн. Но преживява жестока морска катастрофа, която я принуждава да вземе важни решения. Тя намира утеха в прегръдките на загадъчния Ноа, но дали ще събере смелост да се изправи срещу родителите, семейството и дори срещу самата себе си, за да повярва отново в любовта.

Лятото на дързостта? По-скоро цяла година. Докато пишех тази книга, аз дръзнах да разказвам за две неща, които изобщо не познавах. Става дума за ангорските зайци и лова на омари. Мисля, че мога да си го позволя, защото наистина научих много. Все още не съм убедена, че съм предала всичко напълно достоверно, макар че художествената условност ми дава известна свобода. И все пак щях да се окажа насред морето без кормило, ако не беше помощта на Деби Смит, която отглежда ангорски зайци във фермата си „Айрън Хорс“ в Шерборн, Масачузетс, и на Бети Ан и Дон Локхарт, и двамата от Върмонт, които ми помагаша в проучванията за производството на кленов сироп за моята книга „Случайна жена“ а впоследствие се оказа, че познават добре и лова на омари. Благодаря на Джейсън Марко от „Ъруин Мърин“ в Аакония за много важната информация, относно управлението на лодките по време на буря. Специално по темата за лова на омари изключително ценна помощ ми оказаха и други хора. Те знаят кои са; благодаря им за щедростта и отделеното време.

Както винаги, благодаря на редакторите си — Майкъл Корда и Чък Адамс, както и на Синди Молдоу и екипа на издателство „Скрибнър“. Благодаря на литературния си агент Ейми Берквер, която става все по-добра и по-добра. Благодаря също и на асистентката си Ауси Дейвис, която прави живота ми несравнимо по-лесен.

Към семейството си отправям и своята благодарност и любов: на съпруга ми Стив — за търпението му по време на странните и мрачни настроения, които ме обземат, докато пиша; на синовете ми Ерик, Андрю и Джереми, за това че отговаряха бързо на въпросите, които понякога им задавах; на снахите ми Джоди и Шери за отбивите по темата, съдържанието и образите в книгата.

Колкото повече научавах за лова на омари, толкова повече започвах да уважавам и мъжете и жените, които с мъка изкарват прехраната си в безкрайните дни на усилен труд, изложени на милостта на природните стихии, и които се справят с проблемите на общуването и търговията, доколкото е по силите им. Поздравявам ви всички.

И накрая, посвещавам тази книга на Габриел и Джеси — с любов, която не може да се изрази с думи.

ПРОЛОГ

„Амелия Селест“ бе започнала дните си като лодка за лов на раци. Направена от махагон и дъб, тя притежаваше елегантен силует, близо единайсетметров на дължина — от грациозно извития нос надолу по предната палуба до капитанския мостик, после назад към равната и гладка повърхност на кърмата.

В потвърждение на поговорката, че ловците на раци в щата Мейн отделят почти толкова грижи и внимание на лодките си, колкото и на съпругите си, Матю Крейн всеотдайно се грижеше за „Амелия Селест“ — толкова предано, колкото и за истинската Амелия Селест, за която бе женен четиридесет години и на чийто гроб продължаваше да слага по дузина рози с дълги дръжки всеки петък цели дванайсет години след смъртта ѝ.

Матю разполагаше с достатъчно средства. Дядо му бе натрупал състояние от дърводобив не само в обширните гори на Северен Мейн, а и по островите в залива, където имаше повече дървен материал, отколкото гранитни скали. Той бе построил фамилната къща на един от тези вечнозелени острови, уместно наречен Биг Сойър^[1].

Две поколения по-късно, потомците на Крейн бяха еднакво добре представени както сред рибарите, така и сред хората на изкуството, които съставляваха основната част от населението на острова през цялата година.

Матю беше рибар и независимо от богатството на семейството си, по душа бе обикновен човек. Още десетгодишен, за него бе истинска наслада да потегли на зазоряване и да вади капаните с раци от богатите на улов води на Пеноскот Бей. Традиционалист по природа, той продължаваше да използва дървени капани даже и след като всички останали местни лодкари бяха минали на по-модерни, направени от телена мрежа. По-скоро би умрял, отколкото да замени обкованата си с дърво лодка с нова, изработена от фибростъкло, която навярно би била по-лека и по-бърза. Но на Матю не му трябваше бързина. Вярваше, че в живота е важно действието, а не резултатът.

Що се отнася до спестяването на гориво с по-лека лодка, той също си имаше мнение. Според него в този бизнес, в който дните изобщо не си приличаха и морето можеше да се промени само за няколко минути и внезапно да събори двама мъже, които изтеглят капани от водата, с риск да паднат през перилата, стабилността на „Амелия Селест“ бе безценна. А не биваше да се забравя и шумът. Дървото бе естествен заглушител. Плаването на борда на „Амелия Селест“ бе толкова тихо, колкото никоя лодка от фибростъкло не би могла да предложи, а това означаваше, че могат да се чуят чайките, кормораните, вятърът и вълните. Тези звуци му носеха покой.

Сигурност, стабилност и спокойствие — достатъчно основателни причини за Матю — след като навърши шейсет и пет и артритът му се влоши толкова, че повече не можеше да работи с ръцете си — да снабди лодката с нов двигател и резервоар, да преустрои капитанската кабина с постоянни странични прегради срещу вятъра, да излъска още по-усърдно махагоновата обшивка, да сложи чистачка за мъгла на големия прозорец и седалки за пътници в задната част и да пусне „Амелия Селест“ на вода като ферибот.

През първите няколко години след това прераждане Матю сам управляваше лодката. Ежедневно правеше три курса до сушата — веднъж рано сутринта, после около обед и още един в края на деня. Не превозваше коли; това се правеше от ферибота на щата Мейн. Нито пък имаше точно фиксирано разписание, тъй като, ако някой от острова имаше специална поръчка, Матю би променил графика си, за да му услужи. Таксата му бе символична, а и невинаги я събираше. Това не бе работа за него, а хоби. Просто искаше да е на лодката, която обичаше, в залива, който обичаше, и ако така улесняваше поне малко живота на местните хора, особено през зимните месеци, когато изолацията от света ставаше непоносима, толкова по-добре.

В онзи вторник привечер в началото на юни, когато идилията бе така трагично нарушена, Матю — за свое огромно съжаление — не бе зад кормилото на „Амелия Селест“. Управляваше я Грег Хорнсби, доста по-млад негов братовчед, който бе прекарал всичките си четиридесет години на вода и бе също толкова добър лодкар, колкото и самият той. Не, не ставаше дума за липса на опит или умение, нито пък на съвременни уреди. Още докато се използваше за лов на раци, „Амелия Селест“ бе оборудвана с далекообхватно радио, локатор и

радар. А вече като морски съд, превозващ пътници, бе допълнително снабдена с най-новите навигационни системи и уреди за определяне на местоположението. И въпреки това нищо не би могло да ѝ помогне в онзи ден.

Нагазила дълбоко, както всички лодки за лов на раци, „Амелия Селест“ потегли от Биг Сойър в шест вечерта. На борда ѝ беше фотографът, художественият директор, моделите и екипировката за снимките, които бяха правили по-рано на доковете в града. Слънцето се бе показало като по поръчка, бяха се появили и доста от местните жители да позяпат, но водата бе останала студена, което бе нормално за Атлантика през юни, и в късния следобед с приближаването на топъл фронт бе излязла мъгла.

Това не бе проблем. Мъглата бе често явление в този район. Ако един ловец на раци се плашеше от нея, той не би могъл да си плаща сметките.

Снабдена с нужните уреди и управлявана от опитния Грег Хорнсби, който добре познаваше маршрута, „Амелия Селест“ ловко заобикаляше поплавъците на капаните за раци, струпани в плитчините, предхождащи малките заливчета на близките острови Литъл Сойър, Уест Рок и Хъл. След като от всеки от тях взе на борда си по един пътник, с лекота влезе в канала и със скорост от двадесет и два възела се насочи към континента, който бе на около шест мили.

След петнайсет минути „Амелия Селест“ акостира в Роклънд, пътниците слязоха и свалиха багажа си. Други осем чакаха да се качат, облечени не в черни костюми като гражданите, а с дебели памучни ризи и ватирани якета с качулки, надолу в джинси и здрави работни ботуши, които всеки здравомислещ жител на островите носеше, докато лятото не настъпеше наистина. Тези осмина живееха на Биг Сойър, което означаваше, че Грег няма да се отбива от курса към дома, а това го радваше изключително много. Вторник вечер в „Грила“ сервираха ребърца, а той имаше слабост към тях. В такива вечери жена му и децата оставаха сами. Приятелите му запазваха едно сепаре; той щеше да се присъедини към тях веднага щом подготвеше „Амелия Селест“ за нощуване.

Взе две чанти и голям кашон от Джийни Уолш и ги намести под една от пейките, докато тя се прехвърляше на борда. Съпругът ѝ, Евън, подаде още няколко торби и качи едногодишната им дъщеря, преди

сам да стъпи на борда. Джийни и Евън бяха скулптори; в торбите имаше глина, лакове и инструменти, а също и ново грънчарско колело, всички закупени в Портланд същия ден.

Грейди Барц и Дар Хътър, и двамата дваисет и няколко годишни, стъпиха на борда с лекотата на хора, израснали край морето. Грейди работеше на пристана за компанията „Фиш — риба и раци“, прекупвача на острова, и тъкмо се връщаше от почивния си ден, прекаран на сушата, малко по-чист от обичайното за него. Дар работеше в магазина за риболовни принадлежности; щом се качи в лодката, се пресегна и издърпа на борда щайга със стока, намести я до стената на кабинката и се отпрати към кърмата, за да седне.

Това бе много разумно от негова страна, тъй като следващият пътник бе Тод Слокъм. Слабичък и блед, Тод бе пълна противоположност на представата за морски човек. Дори след трите години, които бе прекарал на острова, той все още прежълтяваше, когато се качваше на ферибота. Местните хора така и не бяха разбрали досега защо изобщо бе дошъл на Биг Сойър. Говореха само, че е много мило от страна на Зоуи Балард да го вземе на работа при себе си.

Тод се спъна в перилата, стъпи тромаво на борда и се запрепъва към най-близката пейка, като хвърляше притеснени погледи към останалите, които вече седяха там.

Хътчинсън Прайн не бе много по-стабилен в краката. Дългогодишен ловец на раци, той бе пословично неразговорлив, но нежеланието му да говори криеше огромно познание за морето. Макар да приближаваше седемдесетте, той все още излизаше на лов всяка сутрин, вече само като помощник, докато синът му стоеше зад руля. Хъч не бе добре. Беше ходил в Портланд на лекар. Намръщеното му лице подсказваше, че онова, което му бяха казали, никак не му бе харесало.

— Как е? — попита го Грег и не получи отговор.

Посегна да хване Хъч за лакътя, но възрастният мъж блъсна ръката му и сам се качи на борда. Синът му, Ноа, го последва. Макар да бе по-висок, по-строен и красив от баща си, той бе също толкова мълчалив. Изражението му в този миг бе също толкова каменно. Но се зае да развързва въжето на лодката.

„Амелия Селест“ тъкмо се канеше да потегли от дока, когато от брега долетя умолителен вик.

— Чакайте! Моля ви, почакайте!

Една слабичка жена тичаше по пристана, като се превиваше под тежестта на чантите, които отскачаха от тялото ѝ.

— Не тръгвайте! — примоли се тя. — Идвам! Моля ви, почакайте!

Не беше местна. Джинсите ѝ бяха много тъмни, блузата — бяла, а подплатеното ѝ яке — скъпо и стилно. Сандалите ѝ бяха много повисоки, отколкото всеки благоразумен жител на острова би обул, и ако това не бе достатъчно странно, ноктите на ръцете и краката ѝ бяха лакирани в бледорозово. Косата ѝ бе с безброй оттенъци на русото, мека и права и нежно се развяваше, докато тичаше. Беше леко гримирана, изключително привлекателна, а освен това и омъжена, ако се съди по халката на лявата ѝ ръка. Голямата кожена чанта, която бе преметнала през рамо, изглеждаше много по-фина от онези, изработвани от местните майстори; същото важеше и за обемистата раница.

На Биг Сойър често идваха жени като нея, но не и толкова рано през юни, а и много рядко бяха сами.

— Трябва да стигна до Биг Сойър — примоли се тя задъхано, обръщайки се първо към Ноа, преди да осъзнае грешката си и да заговори на Грег. Бях запазила място за колата си на ферибота в пет часа, но очевидно съм го изпуснала. Казаха ми, че мога да я паркирам в края на дока за ден-два. Ще ме закарате ли до острова?

— Зависи дали има къде да отседнете — отвърна Грег, тъй като знаеше, че всички на борда се питат същото. — Нямаме курорти. Няма дори и мотел, където да пренощувате.

— Зоуи Балард ми е леля. Тя ме очаква.

Това бяха вълшебни думички. Ноа взе чантите ѝ и ги метна в капитанската кабинка. Тя му подаде раницата, после сама се прехвърли на борда, но когато Евън Уолш стана, за да ѝ отстъпи място, поклати глава и стиснала здраво перилата, които Матю бе поставил, когато бе превърнал „Амелия Селест“ в лодка за превоз на пътници, се запъти по тясната пътечка към носа.

Ноа освободи въжето на кърмата и бутна лодката, за да се отдели от дока. Каза нещо рязко на баща си, но и да е имало отговор, Грег не го чу. Докато палеше мотора, Ноа мина покрай кабинката. Застана на

другия край на носа, далеч от племенницата на Зоуи Балард, скръсти ръце и се загледа в мъглата.

Доста тиха и грациозна за съд с толкова широка кърма, „Амелия Селест“ се плъзгаше в пристанището с пълна скорост. Макар да оставаха още два часа дневна светлина, гъстата мъгла сякаш бе погълнала цветовете наоколо. Монотонността на сивия полуздрач се нарушаваше само от случаен силует на някоя закотвена лодка, а тишината — от издрънчаването на изпуснатата кука, но и те бързо потъваха в мъглата. Щом минаха зад вълнолома, вълнението стана по-осезаемо и радарът се включи — на екрана се появиха малки зелени точки, показващи мястото, където би могло да има лодка, скала или маркер на водния път. Ярκο оцветени шамандури изникваха из мъглата, за да сигнализират мястото на капаните по океанското дъно. „Амелия Селест“ ги заобикаляше колкото е възможно по-отдалеч и набра скорост едва след като уверено навлезе във водите на протока.

Вълнението не бе силно и не натоварваше прекалено лодката, макар тя да газеше доста дълбоко. Затова и от нея не се чуваше нищо повече от тихото боботене на мотора, постоянното шумолене на водата отпред, където носът пореше вълните, и по някоя и друга дума, разменена между пътниците в задната част. Нямаше ехо. Мъглата действаше като заглушител, сякаш звуците потъваха в някаква невидима чудовищна паст.

Далеч откъм десния борд сред гъстата мъгла се появи бръмчене, което прерасна в рев на мотор. Много скоро то се засили и стана заплашително, раздиращо на приглушения фон на мъглата, точно както искаше собственикът на лодката. Това бе Арти Джоунс, който я бе нарекъл „Звяра“. Печално известен в областта, където преобладаваха лодките на рибарите, „Звяра“ бе дълга, елегантна състезателна лодка от най-висок клас, чието аеродинамично мораво тяло се носеше по повърхността на водата, задвижвано от два двигателя с впечатляваща мощност от 1100 конски сили. Тя с лекота можеше да вдигне до седемдесет и пет възела в час и ако се съди по засилващото се боботене на двигателите, в момента бе много близо до тази скорост.

Ноа погледна Грег въпросително, сякаш питаше: *Какво, по дяволите, става?*

Озадачен, Грег само сви рамене. В мъглата наоколо не се забелязваше никаква друга лодка, но екранът на радара показваше

съвсем друга картина. Там се виждаше как „Звяра“ бе описал широка дъга, след като бе профучал покрай десния им борд и в момента се намираще зад тях, пресичайки следата, оставена от „Амелия Селест“, в посока север. Ревът на двигателите на състезателната лодка заглъхна в мъглата.

Стиснал с една ръка бронзовата дръжка на руля, а с другата лоста за регулиране на мощността на двигателя, Грег поддържаше курса на „Амелия Селест“ към острова. Замечтан за ребърцата, той забрави за Арти Джоунс до мига, в който звукът от моторите на „Звяра“ не се появи отново. Нямахше как да се сбърка гръмкото бучене на онези чудовищни машини в задната част на състезателната лодка. „Звяра“ отново се връщаше към тях. Радарът го потвърждаваше.

Взе микрофона на радиостанцията, която бе предварително настроена на честотата, използвана от местните лодкари.

— Какви ги вършиш, по дяволите, Арти? — извика той вбесен. Изобщо не го бе грижа колко забавно може да изглежда отстрани, никой с поне капка разум не би си играл така в мъглата.

Арти не отговори. Ревът на моторите се усили.

Грег включи сирената, макар да му бе ясно, че няма кой да я чуе сред целия този шум. Не откъсваше поглед от уредите пред себе си — екрана на радара, където се виждаше „Звяра“, и екрана на навигационната система, който показваше местоположението на „Амелия Селест“. Мина му през ум, че ако не направи нещо, двете лодки ще се сблъскат. Но нямаше и най-малка идея какво да стори. Арти не действаше разумно. На екрана на радара се виждаше как пресича изобилстващи от улов води, минава покрай шамандурите с такава скорост, че със сигурност разкъсва въжетата, които свързваха стотици капани под водата. Ако преследваше „Амелия Селест“, въвличайки я в някаква своя извратена шегичка, бе достатъчно бърз, за да я последва, накъдето и да завие.

— Арти, мътните да те вземат! Намали малко и се махни от пътя ни! — извика Грег, без да мисли дали няма да разтревожи пътниците си. Ако се съди по това как с широко отворени очи се вираха в мъглата в посоката, откъдето идваше ревят на моторницата, те вече без друго бяха силно притеснени.

Отново наду сирената, без никаква полза.

Какво можеше да се направи — островът бе само на миля, на раменете му лежеше отговорността за осем души, а Арти Джоунс се държеше като обезумял с мощната си лодка, която можеше да разчита на всички онези конски сили и да излети като куршум, с нос високо над водата, в незнайна посока, със скорост, за която „Амелия Селест“ можеше само да мечтае.

Разучавайки екрана на радара няколко последни мига, Грег се опита да предположи какво би било местоположението на моторницата след секунди, съдейки по това къде е в момента и какви са възможностите ѝ. След това взе съдбовно решение. Тъй като не можеше да изпревари мощния съд, той удари спирачка на своята машина, за да остави „Звяра“ да мине пред него.

Това би дало добър резултат, ако „Звяра“ бе продължила по досегашния си курс. Но имаше неща, които Грег не би могъл да знае, и още по-малко да включи в сметките си. Истината бе, че Арти бе прегърнал руля на любимата си моторница в момента, когато сърцето му бе спряло да бие, и бе застинал облегнат на него — но в същия миг, в който „Амелия Селест“ направи защитната си маневра, безжизненото му тяло започна да се плъзга встрани и да повлича със себе си и руля.

Матю Крейн разбра какво е станало в мига, в който чу експлозията. Седеше на обичайното си място на терасата на „Харбър Грил“, бавно отпиваше от уискито си и чакаше „Амелия Селест“ да се появи от мъглата и да акостира на дока. Слухът му бе свикнал да разпознава шума от мотора ѝ, колкото и слаб да бе от една миля разстояние, а и нямаше как да не чуе и „Звяра“. Мислено бе начертал курса на двете лодки, бе видял пресичащите се траектории и бе изпитал същия ужас, който го бе обзел, когато истинската Амелия Селест влезе в болница за последен път. Оглушителният гръм едва бе заглъхнал, когато той вече слизаше бързешком по стъпалата и прекосяваше плажната ивица. Препъвайки се по дока, затича размахал ръце и закрепця на неколцината мъже, които тъкмо се бяха върнали от лов на раци и които на свой ред се вираха разтревожено в мъглата.

За броени минути те стигнаха до мястото, достатъчно бързо, за да извадят от водата първите двама оцелели, преди да ги задуши димът от огъня или да измръзнат във водата. Третият оцелял бе спасен от

друга лодка. Никой от тези тримата нямаше сериозни наранявания, което бе истинско чудо предвид участта на останалите.

[1] Големият дървосекач (англ.). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Джулия Бехтел се задържа във въздуха само миг, колкото би летяла, ако някой едър мъж я бе вдигнал и подхвърлил нависоко, преди да падне в океана. Обхвана я вцепенение, но не загуби чувството си за ориентация. Още преди гмуркането ѝ да се забави, тя вече се мъчеше да изплува обратно нагоре. Щом главата ѝ се показа на повърхността, жената се помъчи да си поеме въздух. Вълните се надигаха около нея, но тя се бореше с тях. Съсредоточена единствено върху нуждата да диша, използваше ръцете и краката си, за да се движи в ритъм с морето и да остане над водата.

Започна да диша накъсано и тогава с ужас осъзна какво се бе случило. В главата ѝ отекнаха писъците, ударът и експлозията. Отметна мокрите кичури коса от очите си, огледа се наоколо и се опита да разбере къде е. Вълните бяха осеяни с парчета дърво, изхвърлени от лодката също като нея, но там, където би трябвало да се намира останалото от „Амелия Селест“, сега имаше пламъци, които жадно поглъщаха дървесината и само бог знае какво още, скрито зад пелената от дим и мъгла.

Инстинктът ѝ я накара да се дръпне от огъня, затова се опита да се бори със силата на вълните и да се отдалечи. Сандалите ѝ ги нямаше, а също и дамската ѝ чантичка, а когато усети, че тежестта на ватираното яке я тегли надолу, тя измъкна ръцете си от него. Трепереше, но не знаеше дали е от студ или от шока. Страхът още не се бе появил.

— Хей! — чу вик откъм изпълнената с дим мъгла, после се появи и една глава. Беше мъжът, който бе стоял с нея в предната част на лодката. Плуваше към нея.

— Ранена ли си? — извика той достатъчно силно, че да се чуе над рева на пламъците.

Май не беше. Всичко изглеждаше наред с тялото ѝ.

— Не — извика тя в отговор.

— Дръж се за това — каза той и изтика напред предмета, който влачеше след себе си. Беше една дълга седалка, която явно се задържаше на повърхността. — Аз се връщам обратно.

Сграбчила седалката, Джулия тъкмо щеше да попита дали е възможно, когато последва втора разтърсваща експлозия. Едва успя да си поеме дъх, преди мъжът да я издърпа под водата, за да избегнат падащите останки. Когато отново се показаха на повърхността, плюещи вода и мъчейки се да си поемат въздух, докато се бореха с яростните вълни, градушката от парчета бе престанала.

Сега вече нямаше смисъл да се връща обратно. Пламъците бяха станали още по-буйни, а димът — по-гъст.

С видима болка в очите мъжът се взираше отчаяно назад. После явно се сети за нещо, откъсна поглед от пушека, огледа се за седалката, заплува към нея и я изтегли наблизо.

— Дръж се — каза ѝ и когато Джулия се подчини, затегли седалката във водата, надалеч от мястото на катастрофата. През цялото време се взираше в дима и пламъците.

После внезапно се извърна и впери пълните си с болка очи в обратната посока.

— Хей! — извика отчаяно натам, където според Джулия се намираще брегът. — Елате насам! Хей! Тук има хора, които се нуждаят от помощ!

Тя разбираше, че не говори за себе си или за нея. Те двамата не бяха ранени, но имаше други хора, останали далеч назад сред огъня, които може би бяха станали жертва на падащите отломки и са изпаднали в безсъзнание след експлозията или са обгорени от пламъците.

Невероятно, но мъжът отново заплува към дима.

— Не отивай там! — извика Джулия.

Представи си как той изчезва и никога повече не се връща, а може би просто не ѝ се искаше да остава сама. Мъглата бе гъста, огънят съвсем близо, а тя нямаше представа колко далеч е брегът. Тогава за пръв път, без да осъзнава напълно станалото, жената изпита страх. Океанът бе огромен, а тя съвсем мъничка точица наред него. Две точици заедно бе много по-добре.

Мъжът продължи да плува. След минута обаче спря. Остана на място, вторачен в пламъците, после размисли и заплува отляво на

огъня, но вълните там му пречеха и го изтласкваха назад. Затова се остави на течението, което го върна към нея, и когато стигна до мястото, той се хвана здраво за седалката.

— Видя ли някой друг? — попита тя. Дишаше тежко, но не колкото него.

Отговори ѝ с поклащане на глава, после отново се извърна към брега. Измина цяла минута, преди Джулия да чуе онова, което той бе доловил, и още една, преди в мъглата да се появи лодка. Обикновена лодка за лов на раци, по-малка от „Амелия Селест“ и далеч не толкова добре поддържана, но никога не бе виждала по-прекрасна гледка в живота си.

Много скоро я прехвърлиха в лодката и увита в одеяло, я настаниха в малката кабинка в предната част. Но когато се озова там, тя се разтрепери силно, защото не само чуваше отново в главата си онези звуци — писъци, удар, експлозия, но и сякаш виждаше всичко с очите си: внезапната поява на огромен морав нос на сред мъглата, толкова висок, че се извисява над борда на ферибота, преди да се стовари с трясък точно по средата му.

Неспособна да се задържи на едно място, Джулия се върна обратно на палубата, където остана да стои вир-вода и трепереща под одеялото, притиснала ръка до устата си и вперила очи в мъглата. Миризмата на пушек бе непоносима; тя вдигна одеялото пред носа си, за да се предпази.

Човекът, който бе с нея във водата, също бе на борда, но за него нямаше одеяло, нямаше специални грижи. Заедно с други двама мъже, той се бе надвесил над борда, взираше се в мъглата и дима, докато лодката се носеше между парчета дърво, фибростъкло и най-различни други отломки, които Джулия не можеше да разпознае. Някои горяха, други — не.

За миг в мъглата се мярна силуетът на друга лодка, преди да се отправи в противоположна посока. После се появи и трета спасителна лодка, тя се приближи до тях и мъжът, който бе с Джулия във водата, се прехвърли на нея.

Тя не го попита нищо, а и той не погледна назад. Явно бе местен човек, познат на мъжете и в двете лодки, а несъмнено и на останалите, които бяха пътували на борда на „Амелия Селест“. Беше разтревожен.

Разкъсвана от усещането за огромна загуба, тя се загледа след третата лодка, която бързо се отдалечаваше. Проследи звука, мъчейки се да види нещо в мъглата, докато нейната лодка зави обратно.

— Ще те приберем — обясни капитанът, когато набраха скорост.

— Няма нужда — бързо каза тя. — Добре съм. Не трябва ли да останем и да помогнем в търсенето?

Изпитваше нужда да го направи. Но капитанът отвърна просто:

— Ще те оставя на брега и се връщам. След което продължи напред.

Измръзнала от вятъра, който развяваше мократа ѝ коса, Джулия потърси убежище в кабинката, впери поглед в предното стъкло и зачака да зърне острова. Само след няколко минути се появи някакво тъмно петно, от водата изникна суша, виждаха се назъбени върхове. След още минутка мъглата се поразсея и разкри малко рибарско селце, сгушено под един хълм.

Лодката стигна до пристана. Една жена се отдели от множеството и изтича напред.

Зоуи Балард бе най-малката сестра на майка ѝ — късно родено дете, само дванайсет години по-голяма от самата Джулия. И само малката разлика в годините би била достатъчно основание за силната им привързаност. Към това се добавяше и фактът, че Зоуи бе интересен човек — авантюристка, предизвикателна, независима. Бе всичко онова, което Джулия не беше, но много ценеше.

И ето я сега, облечена в ръчно направено палто от разноцветни парчета плат и избелели джинси, с разрошена от вятъра кестенява коса, деликатни черти на лицето като тези на Джулия и пълни със сълзи очи. Но ръцете ѝ бяха силни, докато помагаше на племенницата си да слезе от лодката, а после я прегърна и сякаш нямаше да я пусне никога. Джулия не се оплака. Не можеше да престане да трепери. Силата на Зоуи я крепеше. С нея се чувстваше в безопасност, на твърда почва и жива — и внезапно осъзна, че за другите не е така. Обърна се назад към лодката и видя, че тя отново потегля в морето.

Само след миг тълпата я бе наобиколила и въпросите заваляха.

— Какво стана?

— Колко души имаше на „Амелия Селест“?

— Извадиха ли и други от водата?

Като не знаеше към кого да погледне, Джулия се обърна към Зоуи.

— Удари ни някаква моторница. Имаше още шест-седем или дори осем души, освен мен на ферибота.

— Успя ли да чуеш нечие име? — попита Зоуи и тя разбираше защо.

Фериботи като „Амелия Селест“ нямаха точно разписание. Билетите не се резервираха предварително; нямаше списък с пътниците. Всяка информация, която Джулия би могла да даде, би била от полза на хората от острова, събрани там.

Но тя можеше само да поклати глава отрицателно. Цялото ѝ тяло продължаваше да трепери.

— Бях при носа. Те бяха в задната част на лодката.

Опита се да си представи групичката, която бе зърнала, когато се качи на борда, но образът бе смътен. Докато тичаше по пристана, бе разсеяна и напрегната след мъчителното седемчасово шофиране от Манхатън. Би трябвало да е леко пътуване — и навярно щеше да бъде, ако нещата вървяха така, както ги бе планирала. Но съпругът ѝ я бе натоварил с куп задачи в последния момент, отнасяйки се с нея както обикновено като с домашна прислужница — нещо, което тя бе започнала силно да ненавижда. Бе напуснала града потънала в мрачните си мисли, спорейки мислено с Монти така, както не смееше да направи наистина, олицетворявайки разочарованието си, което се бе трупало с години. Като се прибавят и фактите, че бе закъсняла прекалено и можеше да изпусне ферибота, за който си бе запазила място, че не знаеше дали има друг същия ден и че нямаше представа къде би могла да пренощува, ако не успееше да стигне до острова, всичко това я бе изнервило страшно много. Бе карала с по-висока от разрешената скорост през по-голямата част от път, което само по себе си бе проблем. Не шофираше често, още по-малко по магистралата. Онова, което се бе надявала да е едно приятно пътуване, се бе оказало стресиращо преживяване.

Единственото хубаво нещо бе късметът, че завари „Амелия Селест“ готова за отплаване.

Късмет? Е, и така можеше да се каже. Беше жива и здрава. Но другите?

— Ръката ѝ кърви — обади се един мъж от тълпата. Не изглеждаше на повече от трийсет години, но от него се излъчваше някаква зрялост и самоувереност. — Може ли да я прегледам?

Джулия се сепна, като видя кръвта по вътрешната страна на ръката си под лакътя.

— Той е лекар — тихо поясни Зоуи. Събу обувките си с дебели дървени подметки и се наведе, за да ги обуе на краката на Джулия.

Тя се облегна на рамото на леля си за опора.

— Няма ли да е достатъчна една лепенка? — попита тя, тъй като не и се искаше да напуска пристана.

— Кабинетът му е зад ъгъла — отвърна Зоуи, като се изправи. Обгърна по-младата жена през кръста и я поведе натам.

— Сега пък ти си без обувки.

— Имам си чорапи — изтъкна Зоуи, продължавайки напред, докато един едър мъж в униформа в защитен цвят не застана на пътя им.

— Трябва да говоря с нея — каза той.

— Не сега — отвърна Зоуи, явно без да се притесни.

— Нещо е станало там. Ще започна разследване.

— Не сега, Джон — повтори Зоуи. — Още не е спряла да трепери. Очевидно е в шок. Джейк ще я прегледа, после ще я заведе у дома.

Джулия прошепна:

— Искам да остана тук.

Другата жена не ѝ обърна никакво внимание.

Началникът на полицията отстъпи встрани.

Със Зоуи, подкрепяща я отляво, и лекаря, който вървеше отдясно, Джулия бе поведена бавно по пристана. Завиха по Мейн стрийт, но тя не видя много от нея. Магазин за хранителни стоки, друг за риболовни принадлежности, редакцията на местния вестник, пощенската станция и полицейският участък — всичко се сливаше в едно. Едва бе прекрачила прага на малката клиника, когато рязко спря. Започваше да изпитва някакво познато усещане — същото, от което се мъчеше да избяга, чувството, че няма собствена воля.

— Няма да се прибера у дома веднага — каза тя на Зоуи. Говореше тихо, също както леля ѝ бе разговаряла с началника на полицията, но в гласа ѝ несъмнено звучеше решителност.

— Трябва да се подсушиш и да се стоплиш — изтъкна Зоуи, но малко по-внимателно.

— Не, трябва да съм долу на пристана — настоя Джулия и сигурно увереността в гласа ѝ бе подсказала нещо на Зоуи, защото тя реши да се предаде.

— Добре тогава. Дай си ми обувките. Докато Джейк те прегледа, аз ще отскоча до вкъщи с колата за сухи дрехи.

Едва тогава Джулия се сети, че няма собствени. Няма дрехи. Нито обувки, нито чорапи. Никакъв грим. Нито книги, нито фотографско оборудване. Всичко, което толкова грижливо бе събирала, което бе заделяла месеци наред за двете седмици на острова, бе изчезнало. Същото важеше и за ръчната ѝ чантичка, което означаваше, че няма шофьорска книжка, нито кредитна карта, нито пари. Нямаше го и мобилния ѝ телефон и снимката на Моли, която държеше в портмонето си, нямаше ги фотографиите с орфани угълчета, спомен от тийнейджърските ѝ години, които бяха предмет на толкова много мечти. Осъзна, че са изчезнали и всичките ѝ лични документи, които бе събрала с толкова мъка.

Мъчеше се да осъзнае колко сериозно е всичко това, когато Зоуи излезе навън. Докато се върне, бяха минали двадесетина минути. Лекарят я бе прегледал и бе установил, че е в добро състояние, ако не се брой порезната рана на ръката ѝ, която той бе зашил.

— На шевове им трябва една седмица — чу го да казва на Зоуи, докато обличаше донесените от нея сухи дрехи. — Треперенето ще спре. Предложих ѝ успокоително, но тя отказа. Вероятно утре сутрин ще усети, че цялото ѝ тяло е натъртено. Обади ми се, ако има болки.

Джулия закопча ципа на джинсите, внимателно промуши превързаната си ръка в ръкава на тениската, после и на пуловера, обу си вълнени чорапи и маратонки, облече вълнено яке — ставаше ѝ все по-топло след всеки пласт дрехи върху тялото ѝ. Включи за малко сешоара на Зоуи, среса косата си и си сложи бейзболна шапка с надпис „Фос — риба и раци“. После се върна в съседната стая при другите.

— Готова съм — каза тихо и бе благодарна, когато Зоуи просто кимна, вместо да ѝ каже колко е бледа, че трябва да се нахрани, да вземе гореща вана и да се наспи, а не да ходи на пристана.

Тримата се върнаха обратно заедно. Мъглата над пристанището се бе поразсеяла малко и имаше по-добра видимост, но само за кратко, поради бързо падащия мрак. Беше достатъчно светло, за да може Джулия да види истинския лабиринт от странични докове, които заобикаляха главния. Празните места за прибиране на лодките, както и нищожният брой съдове, закотвени в пристанището, говореха, че цялата местна флота се е включила в търсенето. Докато се приближаваше натам, видя още една моторница, която се отдалечи от малката спасителна лодка и потегли в открити води с включени сигнални светлини и прожектори върху покрива на капитанската кабина.

Самият док, ярко осветен от високи лампи, бе претъпкан. Цялото градче бе излязло — тълпа от разтревожени хора с угрижени погледи, които си стискаха ръцете.

Хванала Джулия под ръка, Зоуи отиде право при тях.

— Какви са новините?

— Не са добри — отвърна една жена, която стискаше мобилен телефон. — Изпратили са още спасителни лодки. Тук има и линейки, които чакат.

Замълча, но погледът ѝ говореше много повече.

— Какво очакват? — попита Джулия. Трябваше да знае със сигурност.

— Изгаряния — отговори жената. Отново не се доизказа.

Джулия затвори очи за миг, но това бе достатъчно, за да се озове отново на ферибота, да види как онази морава моторница изскача от мъглата, да чуе писъците и да усети удара, да бъде вдигната във въздуха от експлозията. Разкъсани тела. Това бе премълчала жената и изведнъж гостенката осъзна целия ужас на катастрофата.

Разтрепери се цялата, обви с ръце тялото си и се обърна към водата, макар че не можеше да се види много, нито пък да се чуе — нямаше го рева на пламъците, бръмченето на спасителните лодки, сирените. С изключение на откъслечни разговори по мобилен телефон или по радиостанция до ушите ѝ не стигаше друго, освен звука на вълните, които се плискаха по насипа на вълнолома, поклащаха лодките, привързани за стълбовете, и шумно се разбиваха в големите гранитни блокове, ограждащи брега.

Зад гърба ѝ разговорите продължаваха приглушено, потънали в неподправен силен страх. Само като погледнеше събраните хора, можеше да различи онези, които имаха близки сред изчезналите. Те бяха в центъра на всяка малка групичка. В рязък контраст с общата картина, един възрастен човек с побеляла коса стоеше сам-самичък почти в края на дока. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете на изтъркано кафяво яке, което носеше над широки кадифени панталони.

— Матю Крейн — каза Зоуи, проследила погледа ѝ. — „Амелия Селест“ е негова. Вероятно му се иска той да е бил зад руля, а не Грег. Грег има малки деца.

Джулия все още се мъчеше да преглътне тази информация, когато жената с мобилния телефон се обади с нотка на обвинение в гласа:

— Била е състезателната моторница на Арти Джоунс. Намерили са боядисани в мораво отломки.

Зоуи отново обясни на Джулия:

— Арти се пресели тук от Портсмут. Има къща на дългата част от острова. Сецаш се, нали?

Да. Биг Сойър имаше формата на брадва. Бе най-широк и най-населен в горната си част, където се намираше пристанището, близо до средата на „острието“, рибарското селище, което бе разположено нагоре по гористия хълм и — от обратната страна на „острието“, с изглед към океана — домовете на хората на изкуството. „Дръжката“, простираща се в посока югоизток, бе дълга и тясна. Там се разполагаха временните жители, което осигуряваше известна дистанция между луксозните им жилища и яхти и разумната практичност на местните хора. Това положение устройваше чудесно и двете страни.

— Арти спечели много пари при първоначалния бум на интернет технологиите — продължи Зоуи, — и ако е пострадал при последвалия го голям срив в този пазар, това изобщо не пролича. Къщата му е огромна. Не е жалил никакви средства — тя се сепна. — Ако наистина става дума за „Звяра“, значи Арти е бил на руля. Никой друг не може управлява моторницата му. И той е там някъде в океана.

— Семейството му тук ли е? — тихо попита Джулия.

— Не — отвърна Зоуи. — Не идват на острова, докато децата са на училище. Арти пристига сам, за да отвори къщата и да подготви яхтата за пускане в океана — тя погледна зад тях. Беше се появила

една лодка и с приближаването ѝ хората се трупаха на пристана. — Това е „Уила Би“. Май са намерили някого.

И тя тръгна натам.

Веднага щом успя да я разпознае, Зоуи обясни на Джулия, че това е Ким Колела. Тя се държеше стабилно на краката си и изглежда, не бе ранена. Загърнатата в огромна хавлия, с мократа си коса и наведена глава тя се стори на Джулия почти дете, но когато с ужас в гласа сподели това с леля си, Зоуи бързо я поправи.

— Кими е на двацет и една и обслужва бара в „Трила“. Животът ѝ не е лек. Отгледана е от майка си и баба си. И двете са с доста трудни характери.

Джулия усети как я обзема някакво желание да покровителства момичето — не само защото собствената ѝ дъщеря бе на почти същата възраст, а и защото Кими Колела изобщо не изглеждаше да има силен характер. Остана с наведена брадичка, докато ѝ помагаша да слезе от лодката на пристана, а когато хората я засипаха с въпроси, просто се уплаши. Свита в себе си, тя се остави да бъде отведена настрани от лекаря.

Лодката, с която я бяха докарали, вече се връщаше обратно в океана.

— Колко дълго може да продължи търсенето? — попита Джулия, тъй като вече бе съвсем тъмно.

— Още известно време. Имат прожектори.

Тя самата бе толкова изплашена, докато бе във водата, макар да бе още светло; изобщо не искаше да си представя какъв ужас би трябвало да е да си в океана посред нощ. Приблужи се още малко до Зоуи и пъкна ръце в джобовете на коженото яке.

— Трябва да има и други оцелели, които са били откарани на сушата, нали?

В очите на Зоуи се четеше разбиране, но тя не можеше да я излъже лесно.

— Щяхме да разберем — тихо каза тя, донякъде извинително. — Някой все щеше да се обади. Сигурна ли си, че не искаш да те заведе у дома?

— Разбира се.

— Ръката боли ли те?

— Не.

Но дори и да я болеше, едва ли щеше да го забележи. Постепенно я обземаше ужасяващ страх, в сравнение, с който всяка болка изглеждаше нищожна.

— Искаш ли нещо за хапване от „Трила“?

— Май не мога да ям нищо.

— Тогава чаша кафе?

Джулия се съгласи, макар че не изпи много. И без кофеина в тялото ѝ имаше достатъчно адреналин, но топлината на чашата в ръцете ѝ бе приятна. Макар че времето минаваше и тази топлината се изгуби, както и надеждата, че ще върнат на брега и други оцелели от катастрофата. Но въпреки това тя отказваше на предложенията на Зоуи да я заведе у дома. Нямаше да може да заспи, не и с толкова мъка в сърцето си — не и докато всички останали от градчето все още бяха на пристана. Докато те стояха там и чакаха, и тя трябваше да е с тях. Беше на борда на ферибота. Може и да не знаеше имената на хората от острова, но тази нощ бе една от тях.

Към единайсет часа мъглата се бе вдигнала и настроението на всички леко се оживи от надеждата, че ще е по-лесно да се открият оцелелите. Но когато мина полунощ и от лодките не се обадиха с добри новини, тази надежда посърна. Към един часа всички на пристана се бяха скупчили в мълчаливи групички.

Малко след това се разбра, че служителите на Бреговата охрана са решили да прекратят издирването за тази нощ и ще се върнат на сутринта с водолази. Но местните лодкари останаха. Към два часа обаче дори и те започнаха да се отказват. Една след друга, лодките се връщаха в пристанището, моторите им ръмжаха от изтощение. Лицата на мъжете, които стъпваха на пристана, бяха бледи и измъчени под слабата светлина на лампите; нямаха много за казване и просто поклащаха глави.

Джулия ги оглеждаше изпитателно, докато най-сетне видя мъжа, който ѝ бе помогнал непосредствено след катастрофата, пътника от „Амелия Селест“. Зоуи каза, че името му е Ноа Прайн. Макар да се качи на дока заедно с останалите, силната мъка, изписана по лицето му, сякаш го отделяше от тях. Не се огледа наоколо, не кимна на никого от онези, които цяла нощ бяха чакали там, а и те, на свой ред, се отдръпваха настрана, когато той закрочи по дървения кей и се изгуби в мрака.

— Бил е с баща си — тихо обясни Зоуи. — Хъч все още липсва.

Джулия бе ужасена. Едва ли би могла да си представи какво изпитва Ноа, опасявайки се, че баща му е мъртъв, макар и да таеше някаква надежда. Собственият ѝ баща бе жив, както и майка ѝ, и братята ѝ, и дъщеря ѝ.

— Трябва ми телефон — каза тя, обзета от изгаряща нужда точно в този миг да чуе гласа на Моли.

Момичето следваше кулинарно изкуство в Роуд Айлънд, но в момента караше лятна практика в Париж. Там сега щеше да е сутрин. Ако Моли бе работила предната нощ, вероятно щеше още да е в леглото и при нормални обстоятелства Джулия би изчакала малко. Но случилото се и преживяванията ѝ в момента бяха доста далеч от това, което можеше да мине за нормално.

Зоуи извади мобилния си телефон и тя бързо набра номера на дъщеря си. Докато изчакваше позвъняването, тя се отдалечи от хората на кея. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди един сънен глас, който познаваше толкова добре, да се обади:

— Мамо?

Джулия усети такъв прилив на чувства, че заплака.

— О, скъпа — задавено каза тя, с което, съвсем естествено, изплаши дъщеря си.

Напълно разбудена, Моли попита:

— Какво е станало?

— Нищо. Добре съм — тихичко подсмърчаше Джулия, — но това е истинско чудо.

Няколко кратки изречения бяха достатъчни да опише инцидента, при което Моли прошепваше: *О, боже мой!*, все по-често и все по-уплашено. Когато Джулия най-сетне свърши разказа си, дъщеря ѝ се обади със смесица от неверие и страх:

— О, господи! Наистина ли си добре?

— Наистина, но има други, които не са. Съжалявам, че те събудих... — пак заплака, макар и вече не толкова отчаяно. — Но когато стане нещо такова, човек има нужда да поговори с някого, като например с дъщеря си. Електронната поща не е достатъчна. Човек има нужда да чуе нечий глас.

— Много се радвам, че се обади. О, господи, мамо, това е толкова ужасно! Седя си аз, ядосана на главния готвач на ресторанта,

понеже не ми обръща никакво внимание, а при теб въпросът е бил на живот и смърт. Кога ще разберат нещо за останалите?

— Сутринта... може би.

— Това е страшно. Ами ти? Чакаше това пътуване от месеци. Нали това щеше да е почивката ти! Веднага ли се връщаш у дома?

Въпросът сепна Джулия.

— Не — каза тя. Странно, но и за миг не се поколеба. Не би могла да изреди основанията си, тъй като мислите ѝ бяха прекалено объркани. Но да си тръгне от тук сега, изобщо не бе сред възможните варианти. — Ще бъда у Зоуи. Имаш номера ѝ.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш там след всичко това?

— Да.

— Искаш ли да дойда?

— Не. Ти имаш работа. Ще натрупаш полезен опит.

— Татко ще дойде ли?

Джулия се сепна за втори път. Покрай станалото дори веднъж не се бе сетила за Монти, което също бе необичайно. Или пък не съвсем. Монти нямаше място тук, на острова. Тя бе идвала на Биг Сойър три пъти след женитбата си и всеки път той бе отказвал да дойде. И този път не бе изявил желание да я придружи. Бе сигурна, че си е направил други планове за тези две седмици, извън това, което бе споделил с нея; знаеше го добре, също както сега вече знаеше, че не може да си тръгне от острова току-така и да побегне към дома.

Тъй като не можеше да обясни всичко на Моли, тя се опита да отклони отговора.

— Честно казано, не знам. Вероятно ще го обсъдим сутринта.

— Нали ще ми кажеш какво сте решили? — попита Моли и побърза да продължи: — Пиши ми по електронната поща по-късно. И се обаждай винаги, когато искаш. Обичам те, мамо.

— И аз, скъпа, и аз те обичам.

Съвсем сам, Ноа Прайн мина с тежки стъпки по Мейн Стрийт, зави наляво по „Спрус“ и се заизкачва по хълма към къщата, в която живееше с баща си. Това бе рибарска къща, заобиколена от други подобни, облицована с посивели от соления въздух дъски, със сини капаци на прозорците, които имаха нужда от боядисване — винаги

имаха нужда от боядисване, тъй като вятърът повреждаше всичко, а лодките и шамандурите бяха с предимство. Не беше голяма, представляваше само скромна къщурка в сравнение с огромното имение на Арти Джоунс в долния край на острова, на „дръжката на брадвата“, но бе построена с честен труд, резултат от дългогодишна усилена работа, и бе изплатена до последния долар.

Обзалагаше се, че домът на Арти Джоунс не беше. Сигурно имаше огромни ипотечи и за къщата, и за „Звяра“. Вероятно онзи тип нямаше и никаква застраховка, защото хората като него мислят само за настоящето. А това означаваше, че ако тези осем души бяха наистина мъртви, никакви съдебни дела не биха могли да изкопчат достатъчно пари, за да компенсират подобаващо двете осиротели деца на семейство Уолш, жената и децата на Грег Хорнсби, годеницата на Дар Хътър, родителите на Грейди Барц и каквито и близки да имаше Тод Слокъм.

Парите със сигурност нямаше да върнат баща му — не че Ноа вярваше, че е мъртъв. Хъч бе прекарал целия си живот в океана и бе оставал във водата неведнъж. Бе преживял бури, които биха могли да убият всеки друг, но не и него. А и сега не бе посред зима, когато температурата на водата бе около нулата. Беше юни месец. Хъч можеше да се справи. Една нощ във водата дори би могла да забави развитието на рака в кръвта му.

Разбира се, проблемът беше, дори без да се вземат под внимание първоначалният сблъсък и пораженията от онези гигантски перки на моторницата, самата експлозия. Кой би могъл да каже какви са последствията? Ноа щеше все още да е в океана и да го търси, ако имаше прожектори на „Лейла Сю“. Само радарът не бе от полза при такова вълнение. Щеше да излезе пак с пукването на зората. А междуременно нямаше представа какво да прави със себе си.

Влезе в двора и тръгна по малката пътечка. Люляците на майка му бяха разцъфнали. Усещаше уханието им, докато минаваше край тях, макар и да не можеше да ги различи в тъмнината. Нямаше никаква светлина на верандата отпред, тъй като двамата с баща му смятаха да се върнат много преди падането на нощта. Ноа бе решил да сготви костура, който се бе хванал в един от капаните за раци предния ден. Хъч обичаше костур и понеже предусещаше, че предстоящото

посещение в болницата ще се окаже истинска катастрофа, Ноа искаше да му достави удоволствие.

Изобщо не би могъл да си представи каква катастрофа ще ги сполети в действителност. Винаги бе смятал острова за безопасно място, спокойно и познато. Вярно, и тук имаше смърт. Бяха се сблъскали с нея преди три години, когато почина майка му, но не и така жестоко, не и толкова глупаво и предотвратимо.

Разкъсван от гняв, той отвори вратата и едно двайсет килограмово животно се втурна покрай него и излезе в малкото дворче.

— Лукас — прошепна той със смесица от уплаха и вина, които моментално замениха гнева му. Бе забравил за кучето, което бе останало затворено цял ден.

Също както и с костура, който бе възнамерявал да сготви за Хъч, бе имал намерение да се върне и за Лукас. Сега остави вратата открената, за да може кучето да се върне, и влезе вътре.

Празнотата го връхлетя изведнъж. Притисна длан до устата си и наведе глава. След малко я вдигна и прокара ръка през косата си. Какво да прави, запита се сам. Жив ли бе Хъч или мъртъв? Просто не знаеше. Никой не знаеше каквото и да било със сигурност. Как биха могли без доказателства? Изпитваше нужда да поговори с някого, но на кого би могъл да се обади? Почти всички, които означаваха нещо за Хъч, бяха на острова.

Трябваше да каже на Иън. Ноа отиде до телефона. Взе слушалката, набра номера, но затвори, преди да се свърже. Иън бе синът му, на седемнайсет години и с труден характер. Не му беше лесно да общува с него и в най-добрите моменти. Сега изобщо не знаеше какво да му каже.

Все още на тъмно, тръгна по коридора към банята, съблече дрехите си, които бяха станали корави от изсъхналата сол, и пусна душа. Опрял едната си ръка високо на стената и отпуснал другата безжизнено, той остави водата да тече върху главата му, макар че едва усещаше топлината ѝ върху кожата си. По навик изтърка старателно всеки сантиметър от тялото си, за да махне миризмата на риба — нещо, което днес бе излишно, тъй като не бе ходил на риболов. Просто следваше обичайния ред — връщаш се у дома, вземаш душ, обличаш сухи дрехи, приготвяш нещо за ядене.

Облече сухи дрехи, все още, без да светне лампите, но нямаше желание да се храни и знаеше, че няма смисъл да се опитва да заспи. Остана да лежи в тъмното и мислите му неизбежно го връщаха в океана, изведнъж се оказа вторачен в едната от маратонките на едногодишно дете. Не, не можеше да остане така. Но трябваше да изкара някак двата часа, преди да се върне в лодката и да поднови търсенето. Като не знаеше с какво друго да се захване, направи онова, което вършеше най-добре.

Грабна анорака си от закачалката и излезе навън. Лукас изникна до него — странна утеха — още преди да стигне до края на алеята в двора, и се затича напред, докато Ноа заслиза надолу по хълма към малката барака на брега, където държеше капаните си. Вече бе спуснал във водата няколко стотици, повечето в топлите плитчини, защото все още бе юни и раците се криеха там, докато сменяха черупките си. Когато дойдеше юли и този процес приключеше, щяха да потърсят подслон в по-дълбоки води, за да могат новите им черупки да се втвърдят. И капаните, които сега поставяше, щяха да се премесят в същата посока.

Повечето бяха готови, наредени по осем един върху друг от пода до тавана. През зимата бе поправил онези, които се нуждаеха от ремонт, но имаше и още няколко, пострадали от мародерстващи тюлени, подводни скали или просто износени от времето. Телените капани бяха много по-издръжливи от старите, които бяха дървени, но все пак и те не бяха вечни.

Сега се залови да ги поправя, като работеше на светлината на стара газена лампа, защото в бараката нямаше електричество. Не му пречеше миризмата на газта, нито тази на рибата или на океана. Не го дразнеше и миризмата на прясна боя, която съхнеше по шамандурите, окачени на гроздове по гредите на тавана. Нито тази на стари ръкавици, които дълго бяха служили за приготвяне на стръвта за рибата. Тези аромати бяха част от миналото му, от самия него.

Работеше по мрежата с клещите си, увиваше и наставяше телта, било за да запуши някоя дупка, да укрепи мрежата отвътре или да поправи някоя вратичка. Сменяше пръстените, с които се захващаха, и слагаше отличителни белези на капаните. Когато приключеше с един, минаваше към следващия, после към друг. Накрая имаше цял куп капани, готови за спускане във водата, а също и силни болки в гърба.

Но двата часа почти бяха изтекли. Познаваше по бледото развиделяване зад прозореца, усещаше го с мозъка на костите си, които сякаш му крещяха: *Излизай там навън, веднага!*

Духна газената лампа, излезе от бараката и придружен от Лукас, който все още кипеше от енергия и непрекъснато се втурваше в най-различни посоки, тръгна към пристанището. В много от къщите по хълма светеха лампи; Ноа можеше да посочи онези, в които те вероятно бяха оставени да светят цяла нощ. Тези хора сигурно скоро щяха да слязат на пристана и да подновят бдението си в очакване на новини. Дотогава чайките бяха пълни господари, прелитаха в сумрака преди зазоряване и кацаха по насипите, по рейките на лодките и по покривите на кабинките, оставаха там неподвижни като статуи, после отлитаха с крясък.

Стигна до „Грила“. За него имаше приготвен термос с горещо кафе, който го очакваше на обичайното си място, заедно с тези на другите ловци на раци. За разлика от друг път обаче собственикът на „Грила“ също го очакваше.

Рик Грийни бе едър мъж, добросърдечен и благ. Сам-самичък бе превърнал „Харбър Грил“ в предпочитано място за похапване. С настъпването на лятото туристите правеха специални екскурзии до острова, за да обядват тук, където салатата от миди, супата от раци или кърито от моруна бяха по-пресни, отколкото където и да било другаде.

Сега той тикна един книжен плик в ръката на Ноа.

— Трябва ти храна.

Ноа се загледа в плика. Не се изненада от жеста, но се сепна, когато осъзна собствената си потребност от това. За човек, който се гордееше със своята самостоятелност и независимост, бе дълбоко трогнат. Тежестта, която усещаше в гърдите си, малко полекна, макар и за кратко, от усещането, че е споделена с друго човешко същество.

— Поспа ли изобщо? — попита Рик.

— Не — отвърна Ноа и вдигна измъчен поглед, за да огледа пристанището. — Някой излезе ли вече?

— „Трапър Джон“ тръгна преди десет минути, и то не за да събира капани.

На Ноа му олекна. Колкото повече лодки се включеха в търсенето, толкова по-добри щяха да са шансовете за успех.

— Може би не бива да излизаш сам — изтъкна Рик.

Ноа се усмихна тъжно.

— Ще трябва да ида с Лукас, тъй като помощника ми го няма — говореше за Хъч.

По лицето на Рик се изписа болка.

— С какво мога да ти помогна?

Ноа погледна към океана. Гребените на вълните бяха оцветени в същия оттенък на лилавото като любимите люляци на майка му, раждаше се нов ден, макар и с надвиснало предчувствие за трагедия.

— Няма с какво — отвърна той, усетил отчаянието, което не си позволяваше да изпитва все още, но изтощението си казваше думата: отваряше празноти там, където не биваше да ги има. — Ще ида пак да потърся. Може да сме пропуснали нещо. Може да не сме попаднали на точното място. Там може да има цяла групичка оцелели, хванати за останките от корпуса.

— Само ми кажи — предложи Рик загрижено. — Ако имаш нужда от нещо, обади се по радиото.

Ноа мушна плика под мишница, хвана термоса за дръжките на капака и тръгна надолу към пристана. Дъските под краката му бяха влажни както винаги, но вълнението не бе силно. „Лейла Сю“ се поклащаше кротко на мястото си, заобиколена от рибарски лодки с различна големина и вид. На покрива на капитанската кабинка на всяка от тях имаше закрепена шамандура. Тази на Ноа бе яркосиня с две оранжеви ивици. Това бяха неговите цветове, законно регистрирани, отбелязани в разрешителното му за лов на раци и стояха върху всяка от стотиците шамандури, които маркираха местата на капаните му. Синьо-оранжево-оранжево — отначало цветовете бяха принадлежали на баща му, а от десет години насам бяха лично негови.

Стъпи на палубата на „Лейла Сю“ само секунда преди Лукас да скочи на борда, прибра храната в кабинката, после запали мотора. Не погледна към жълтите непромокаеми костюми, които висяха на куките си, един за Хъч и един за него. Джинсите и памучната му риза щяха да са достатъчни за днес. И шапката с емблема на „Пейтриътс“. Посегна към нея и си я сложи. Двамата с Хъч споделяха любовта си към този отбор и макар че това им струваше много на моменти, чакането си струваше. Онзи пръв сезон за суперкупата бе наистина забележителен. Ами мачът срещу „Рейдърс“ две седмици преди финала? Това се казва

игра! Онзи ден бе чудесен. На път за стадиона двамата с баща му изобщо не се бяха карали, което беше изключително рядко събитие.

Ноа развърза въжетата в предната и задната част на лодката си, после подаде газ колкото да излезе на заден ход и да обърне. Увеличи скоростта и пое напред, едва забелязвайки лодките в пристанището, шамандурите и морския фар, който заобиколи, както и скалите, които бяха побелели от накачалите по тях чайки и леко розовееха от утринната светлина. Не видя и шамандурите, оцветени в бледозелено-мораво-бледозелено, които бяха разположени доста по-навътре във водите, където по традиция ловуваха рибарите от Биг Сойър. Умът му бе далеч от войната за територии, която бе надвиснала над протока. „Лейла Сю“ може и да се движеше напред, но мислите му все се връщаха назад.

Не, двамата с Хъч не бяха се карали на път за Фоксбъро в онзи зимен ден, но вчера определено се бяха спречкали. Хъч бе критикувал шофирането на Ноа, избора му на сандвич с риба тон в закусвалнята, това, че не можеше да отговори на въпросите, които — както му бе изтъкнал Ноа — той трябваше да зададе направо на лекаря си. Бяха спорили откъде да минат на връщане от болницата, за това, че се наложи да чакат на опашка от коли, вместо да пъхнат в автомата точни пари за таксата, за това кое радио да слушат, дали да напълнят с бензин резервоара на взетата назаем кола. Докато върнат обратно колата на собствениците ѝ и се качат на „Амелия Селест“, на Ноа вече му бе дошло до гуша. Когато Хъч се бе оплакал, че не иска да седи на пейката, защото цял ден не е правил друго, освен да седи, и че иска да остане прав на носа по време на пътуването до острова, Ноа просто избухна.

— Сядай — безцеремонно нареди на баща си. — Трябва ми малко въздух.

Вдигайки предупредително ръка, допълнително бе подчертал решимостта си с поглед. *Стой там!* — говореха очите му. — *Недей да спориш! Остави ме на мира, по дяволите!* Остана на мястото си само колкото да се увери, че Хъч го е разбрал, после бързо се отправи към носа. И затова бе оцелял при катастрофата.

Воден от показанията на навигационните си уреди, Ноа насочи „Лейла Сю“ към мястото, където бе съсредоточено издирването

предната вечер. И други лодки щяха да търсят, а също и Бреговата охрана. С малко помощ... с малко късмет... ако станеше чудо...

Лукас се облегна на него, почти седна върху краката му, вдигна очи и Ноа си позволи за момент да се разсее. Преди три години бе спасил кучето от сигурна смърт и нито за миг не бе съжалил за постъпката си. Лукас бе ловджийско куче, порода ритрийвър, при това много красиво. Козината му бе червена с бяло на носа, под брадичката и по лапите. Имаше пухкава опашка, която непрекъснато размахваше. И лунички. И благ поглед. И вечна любов. Как би могъл да не спаси от смърт такова куче, макар и това да означаваше безброй спорове с баща му оттогава насам?

Няма място за това куче на лодката! — спореше Хъч. — Такова куче трябва да тича. Защо мислиш, че никой друг не го иска? Такова куче ще те изтощи. Само почакай и ще видиш.

Всъщност се оказа, че Лукас може да обикаля до изнемога целия остров, но на лодката се държеше много примерно. Не че Хъч някога го бе признал.

Ноа погали животното и го почеса зад ушите, но гласът на баща му отекваше в главата му. Изправи се, задържа скоростта на лодката на двайсет взела в час и впери поглед напред. Но веднага щом на радара му се показаха точиците на други лодки, които вече бяха на мястото, той изключи мотора. Не можеше да иде там. Просто не можеше. Най-много да обикаля наблизко и да чака за вести по радиото. Не искаше да си припомня, че издирването предната нощ бе продължило цели седем часа, че ако се съди по намерените отломки, не можеха да очакват добри новини, нито, че още преди да се приберат хората в лодките на Бреговата охрана, бяха започнали да говорят по-скоро за откриване на останки, отколкото за спасяване. Не си напомняше тези неща, защото само караха сърцето му да се свива и да усеща някаква празнота — пустота и безпомощност — безпомощност и гняв — гняв и объркване. В крайна сметка спираше дотук, гневът и объркването бяха на преден план в мислите му.

Той беше ловец на омари. Хората, които си изкарваха прехраната по този начин, знаеха, че нямат власт над вятъра и вълните, както не можеха да контролират и къде на морското дъно ще пропълзят раците или каква стръв ще предпочетат. Но имаше и сигурни неща, които Ноа обичаше. Обичаше свежестта на утрото, когато потегляше с лодка,

пълна със стръв, и с пълен стомах. Обичаше да извади капан, в който имаше рак, натезал от яйцата, които носеше, обичаше да маркира опашката му и да го пусне леко обратно в морето. Харесваше му мисълта, че този рак ще пусне хиляди малки ларви и след шест или седем години ще може да улови някои от същите тези раци, които, тогава ще са достатъчно големи, за да ги задържи. Обичаше да усеща, че има известна власт, колкото и малка да бе, над запазването на вида.

Обаче нямаше никаква власт над хора като Арти Джоунс. Изобщо не можеше да разбере хора като Арти Джоунс и гневът му растеше с приближаването към мястото на катастрофата. Арти Джоунс беше тузар. Това бе много по-лошо, отколкото ако бе обикновен нехранимайко, който залага капани с шамандури, оцветени в зелено-мораво-зелено, там, където не им беше мястото. Той гърмеше наоколо със „Звяра“, замърсяваше ефира с неговия рев и добавяше вълнението, което оставаше след моторницата, към това на морето. И въпреки всичко той не беше склонен към самоубийство. Може и да беше безотговорен, арогантен тип, но не и маниак.

Тогава защо, по дяволите, бе направил онова, което направи?

Единственият човек, който би могъл да им помогне да разберат нещо, не казваше и дума за случилото се — нито на рибарите, които я бяха извадили от морето, нито на другите, които се бяха включили в издирването, нито на шефа на полицията, на лекаря или пък, с изгрева на слънцето, на семействата, събрани отново на пристана, очакващи някакви новини. Не говореше с приятелите си или с шефа си и определено не споделяше с майка си или баба си. Просто не говореше и толкоз. Все едно, че катастрофата бе отнела гласа ѝ и тя бе онемяла.

ВТОРА ГЛАВА

Зоуи Балард живееше в обикновена фермерска къща, построена от един от родоначалниците на семейство Крейн с камъните, които бе измъкнал от полята си, докато ги бе разчиствал за паша на овцете. Зоуи впоследствие бе подновила електрическата инсталация и водопровода, но що се отнася до изолацията, камъкът бе изключително ефикасен: на къщата и трябваше само една печка на дърва през зимата и отворени прозорци през лятото. Зоуи бе преживяла три урагана в тази къща и макар че от покрива бяха паднали няколко плочи, вятърът едва бе успял да проникне през стените.

Джулия винаги бе смятала къщата за топла — както по отношение на температурата, така и на атмосферата в нея. Мебелите бяха големи и с много меки възглавнички, цветовете бяха предимно земни, с акценти от жълто и червено. Навсякъде имаше тъкани постелки, а също и няколко чекръка и кошници, пълни с току-що изпредена вълна, защото това правеше Зоуи — отглеждаше ангорски зайци, скубеше козината им, предеше я и я боядисваше. Изкарваше си прехраната, като продаваше първокачествена вълна на тъкачите, изпредена прежда на хора, които се занимаваха с плетиво, и зайци на купувачи извън острова.

Джулия се настани в едната от двете стаи за гости. В нея имаше голямо двойно легло, покрито с огромен юрган от гъши пух, и преди да се пъхне под него в ранните часове на утрото, си бе взела гореща вана. Макар превързаната ѝ ръка да оставаше извън водата, останалата част от тялото ѝ бе потопено във водата, тъй че на практика успя да се стопли. И все пак усещаше някакъв хлад; стигаше ѝ само един мигновен спомен и отново се разтреперваше цялата.

Спа лошо и често се будеше от подобни проблясъци. Стана малко по-добре, когато остави лампата да свети, поне не бе толкова дезориентирана както при събуждането си в пълен мрак. С настъпването на утрото се почувства по-добре. Но дори и тогава не можа да заспи, без да се буди на всеки половин час. Като се изключи

паренето, което усещаше в ръката си, цялото тяло бе започнало да я боли. Така че всеки път, щом се пробудеше, болката мигновено ѝ напомняше за случилото се. Тя се опита да не ѝ обръща внимание, погледна си часовника, обърна се на другата страна, издърпа юргана над главата си и остана да лежи с отворени очи, докато накрая изтощението не взе връх над всичко.

Малко след седем звънна телефонът. Макар че се чуваше отдалеч и бързо вдигнаха слушалката, тя се събуди още при първото извънпяване и остана да лежи, загледана в чамовите греди на тавана, докато се питаше кой ли звъни, какво казва и дали Зоуи ще я повика. Не помръдваше, не искаше да усети отново колко схванато бе тялото ѝ след престоя ѝ в океана и напрежението, което още я стискаше в лапите си.

Изчака достатъчно дълго, за да се увери, че не се обажда Монти, и отново се унесе в дрямка. Но се събуди много скоро, когато телефонът отново звънна. После пак. Но Зоуи все не идваше да я извика. Стана от леглото, загърна се в пухкавия памучен халат, който бе метнат върху един чекрък в ъгъла, и с предпазливи стъпки се запъти по коридора към кухнята.

Видът на Зоуи бе истинска наслада. Без никакъв грим, облечена в пуловер и джинси, на петдесет и две години, тя имаше фигура, на която биха завидели много жени на половината на нейните години. Застанала в кухнята с боси крака, заобиколена от мебели от светло дърво, старинни керамични съдове и най-различни предмети на изкуството, направени от нейните приятели, тя бе безкрайно истинска и жива.

Стоеше пред един отворен прозорец и гледаше навън към поляната. Облаци от мъгла се носеха плавно покрай дърветата и постепенно се разсейваха пред погледа на Джулия.

— Не, няма да я събудя — говореше Зоуи в слушалката. — Не ѝ трябва подобно нещо — погледна назад и забеляза Джулия, но не спря с обясненията си. — Не, Алекс. Тя преживя голяма травма. Всеки глупак може да го разбере. Трябва ли да го повтаря специално за хората от пресата? Хей, трябва да затварям. Доскоро — затвори телефона и вдигна вежди. — Имаш ли нещо против?

— Не. Не. Не желая да разговарям с журналисти — Джулия едва се справяше със собствените си чувства, какво остава да ги споделя с

някого, и то пред широката публика. Нямахте да стане. — Откъде са разбрали, че могат да звънят тук?

— Алекс Брайър е местен. Видял те е на пристана снощи и знае, че си ми роднина, но скоро ще се появят и други. Помолих го засега да отклонява вниманието им. Как спа?

Джулия ѝ хвърли многозначителен поглед.

Зоуи се пресегна и прибра един рус кичур зад ухото ѝ, както някога правеше собствената ѝ майка, докато Джулия бе много, много малка. Това бе един от жестовете, пълни с обич и внимание, за които Джанет вече нямаше нито време, нито желание.

— Телефонът ли те събуди?

— Телефонът, мислите ми, дневната светлина — Джулия прегърна леля си и я притисна здраво, преди да се отпусне на един от столовете около масата. — Извинявай. Краката ми сякаш не са мои.

Тя разпери ръце върху масата, която също като столовете бе направена от дъб. У дома, в Ню Йорк, тя самата бе платила цяло състояние за комплект маса и столове със състарен фурнир, подобен на този тук — с тази разлика, че следите и белезите по тези мебели говореха за любов и употреба.

— Боли ли те? — попита Зоуи, докато се пресягаше за чайника.
— Как е ръката ти?

— Боли ме.

— Искаш ли някакво хапче?

— Не. Кой се обади по-рано?

Зоуи бе заета да пълни чайника с вода.

— Само няколко приятели тук от острова, просто питаха за теб.

Думите ѝ се сториха на Джулия малко пресилено небрежни.

— Има новини от издирването, нали?

— Нищо важно.

— Зоуи.

Зоуи сложи чайника на котлона и включи газта. Когато се обърна, лицето ѝ бе мрачно.

— Намерили са тела.

Джулия вдигна ръка към челото си и го притисна силно. После свали ръката си и отново погледна леля си.

— А някакви оцелели?

— Не. Но още не са изгубили надежда.

— О, Зоуи — тихо каза Джулия с лек упрек в гласа, защото и двете знаеха, че щом са започнали да изваждат тела от водата, вече би трябвало да са забелязали, ако има някой оцелял. Денят бе ясен. Слънцето грееше и затопляше пода под босите крака на Джулия. — Именно това привлича интереса на журналистите, нали?

Зоуи изглеждаше измъчена.

— Да. Смятаме, че може да са загинали девет души.

— Девет? Не мислех, че са толкова много.

— Осмина от „Амелия Селест“ плюс Арти Джоунс. Все още се опитваме да установим кой е трябвало да се върне на острова снощи и не го е направил — очите ѝ станаха още по-тъжни. — Сред тях е и момчето, което ми помагаше във фермата. Казва се Тод Слокъм. На двайсет и три години, около метър и седемдесет, с тъмна коса, малко стеснителен. Спомняш ли си дали си го виждала?

Джулия се зарови в спомените си, опитвайки се да различи отделни хора от групичката в задната част на „Амелия Селест“, но всичко си оставаше все така смътно, както и предната нощ.

— Не помня. Съжалявам. Между мен и хората на кърмата, беше кабинката на капитана. Сигурна ли си, че Тод е бил на ферибота?

— Не. Знам, че вчера беше на сушата. Обикновено идва преди седем часа. Сега приближава осем.

— Обади ли му се?

— Няма телефон. Момчето е нещо като залутана душа. Вече три години работи за мен просто защото не знае какво друго да прави и къде другаде да иде, а е един от най-добрите работници, които съм имала. Щом веднъж му покажа какво да прави, той непременно се старае да го свърши както трябва. Обича зайците. Затова винаги идва толкова рано на работа. Много му харесва, когато влезе пръв и те започнат да се блъскат в клетките си, за да привлекат вниманието му. Те са му приятели. Явно не може да си намери други.

Джулия протегна ръка и Зоуи се приближи до нея, за да я поеме.

— Толкова съжалявам.

— Дали е по-лошо, когато загине някой, който е сам-самичък на света — попита с измъчен поглед Зоуи, — или когато е някой, който оставя след себе си семейство и приятели? Не знам.

Едно от качествата на Зоуи, които Джулия винаги бе харесвала, бе нейната честност. Като се има предвид какво бе преживяла самата

тя предната нощ, някой друг на нейното място вероятно би се опитал да спести на Джулия мрачните приказки. Но Зоуи бе пределно откровена; при нея нямаше нищо скрито. За съжаление тази прямота — и независимият ѝ дух — не бе добре приета от семейството ѝ, ето защо от ранна възраст Зоуи бе заклеймена като бунтарка и бе държана на дистанция от останалите. Лошите чувства оставаха за дълго. Майката на Джулия, Джанет, не бе разменила с нея и две думи, откакто ѝ бе казала, че ще гостува на Зоуи. Редките посещения, заедно с Моли, бяха едно, а две седмици насаме със Зоуи — нещо съвсем различно.

Усетила прилив на любов, Джулия стана и прегърна леля си. Прегръдката, която получи в отговор, говореше, че този път Зоуи се нуждае от жеста не по-малко от самата нея.

Най-сетне Зоуи я настани обратно на стола, огледа внимателно лицето ѝ и се усмихна.

— Какво правиш с годините, Джулия? Светът остарява, а ти изглеждаш все така красива на четирийсет, както и на двайсет.

— Виж само кой го казва — отвърна Джулия. — Аз не мога да живея без грим, овлажняващ лосион и слънцезащитен крем, а ти не използваш почти нищо и въпреки това изглеждаш по-млада от мен — и по-рано бяха водили този спор. — Обожавам косата ти.

Сега, на дневна светлина, забеляза, че естественият ѝ кестеняв цвят е изпъстрен с руси кичури.

Зоуи доби доволен вид, макар и леко притеснен.

— Направих го заради теб. Не исках да се чувствам като старата пралеля, която живее на някакъв си остров. Знаех, че когато пристигнеш, ще си самото съвършенство — помълча, после добави: — Прекрасна, но и изморена.

И отново стана сериозна.

— Чисто физически боли ли те нещо друго, освен краката и ръката ти?

Всъщност Джулия имаше чувството, че е била блъсната от камион. Но нямаше намерение да се оплаква.

— Жива съм. Как мога да мрънкам за някакви си болезки? — при това напомняне стомахът ѝ се преобърна. — Знае ли някой защо онази морава моторница се вряза в нас?

— Още не. Преди малко са намерили тялото на Арти. Съдебният лекар ще направи аутопсия на трупа.

— Мислиш ли, че е бил пиан?

— Не знам.

— Колко са намерили?

— Трима. Капитанът на „Амелия Селест“, приятелят ми Евън Уолш и Грейди Барц, който работи при местния прекупвач на риба.

Джулия докосна с ръка рамото на леля си, но бързо се дръпна.

— А бащата на Ноа Прайн?

— Още не.

— Дватамата с Ноа бяхме единствените на носа. Всички в задната част на лодката са загинали, с изключение на онова момиче.

— Кими.

— Да.

Телефонът звънна. Джулия го погледна със страх. Зоуи вдигна, макар да изглеждаше също толкова притеснена кой може да се обажда, колкото и племенницата ѝ.

— Да? — само след секунда въздъхна и вдигна очи. — Знам, че трябва да водиш разследване, Джон, но не може ли да почака? — помълча малко. — Тогава по-късно. Дай ѝ възможност да си почине. Така ще ти е по-полезна.

Зоуи любезно приключи разговора и се обърна извинително към Джулия:

— По някое време ще трябва да разговаряш с него. Най-напред обаче звънни на Монти.

Джулия се обнадежди.

— Обаждал ли се е?

С разбиране в погледа, Зоуи поклати глава.

— О! — надеждата ѝ помръкна. — Е, разбира се, предполагам, че не е — опита се да разсъждава разумно в опит да намали разочарованието си. — Той не знае за катастрофата, а и се бяхме разбрали аз да му звънна. Права си. Така трябва да направя.

— Онова, което той би трябвало да направи — внимателно подсказа Зоуи, — е да ти звънне на теб, защото е притеснен, че не си му се обадила.

Джулия се усмихна насила.

— Е, не го е направил. Затова по-добре аз да се обадя.

Протегна ръка. Когато Зоуи ѝ подаде телефона, тя излезе с него на верандата, като пътъом набираше домашния си номер. Вратата с

мрежата против насекоми се затръшна зад гърба ѝ. Седна на един люлеещ се стол и опря телефона до ухото си.

Той вдигна след третото позвъняване, изглеждаше сънен.

— Да.

Джулия веднага се притесни.

— Монти. Здравей. Спеше ли?

Вече би трябвало да се приготвя за работа.

— Снощи си легнах късно — отвърна той с тон, който предполагаше, че преувеличава. После продължи: — Тъй като теб те няма, реших да остана по-дълго в офиса. С няколко колеги отидохме на вечеря, после аз се върнах да поработя. Не съм сигурен... може и да се разболявам от нещо... настинка или грип. Чувствам се скапан. Мисля да остана в леглото още малко.

— Добре би било — съгласи се Джулия, понеже фактът, че Монти смята да остане да спи до късно, вместо да хукне към офиса си да провери стоковата борса в Токио, беше нещо абсолютно необичайно за него. — Да нямаш температура?

— Не. Просто съм уморен. Какво става с теб?

Джулия се загледа в поляната отпред. Мъглата обвиваше горните клони на дъбовете; жълтите петънца в зелената трева напомняха за лютичета; наблизо кротко пасяха овце и само нарядко се чуваше блеене. Успокоена от гледката, тя успя да разкаже на Монти за катастрофата, без да се разплаче.

Когато привършваше с разказа си, той вече изглеждаше напълно буден.

— Ако се съди по гласа ти, си добре.

— Жива съм, за разлика от други хора. Все още дори не знаем колко са били.

— Всичко ли изгуби? Дрехи, документи... всичко? Може би ще успеят да извадят нещо от водата. Още тази сутрин ще се обадя за кредитните карти и ще ти изпратят нови. Може обаче да се наложи да закрият номера на сметката ни и да ни издадат нови карти, защото, ако водолазите не намерят чантата ти, а след два-три месеца някой рибар попадне на нея, може здраво да ни ощети.

— Не ме притеснява...

— Колко точно пари в брой имаше?

— Хиляда долара.

— Толкова много. И защо?

— Нали ти ми каза да изтегля толкова. Щеше сам да го направиш вместо мен, не помниш ли? Но после не намери време.

Не бе имал време и да си остави смокинга в химическото чистене, да си купи ножчета за самобръсначката, нито да купи книга за свой клиент, който лежеше в болница — и вчера на закуска ѝ бе казал да свърши всичко това, макар тя дни наред да го бе молила да я остави да свърши каквото трябва предварително, така че да може да тръгне преди девет. Ако го бе направила, нямаше да изпусне ферибота си.

— И фотографското ти оборудване — продължаваше той, сякаш изобщо не я беше чул, — апаратите и уредите в онази чанта струваха цяло състояние всички подаръци, които съм ти правил през последните три години. Беше се записала на курс при онзи фотограф Химел.

— Хемъл — тихо го поправи тя. Вдигна, поглед и видя Зоуи, която бе дошла с две чаши чай.

— Нали най-вече затова отиде там — говореше Монти, — за да изкараш курса при него, но даже и да извадят чантата, фотоапаратът „Никон“ ще е съсипан — в тона му се промъкна примирение с фактите. — Трябваше да застраховаме оборудването. Човек трябва да преценява ситуацията с отговорност. Да съпостави цената на вещите и стойността на застраховката. О, боже, наистина направих грешка.

— Монти — ужасена извика Джулия, — говори се, че девет души са мъртви!

— Е, слава богу, ти не си! И добре, че си изтървала предишния ферибот. Ако бяхме изгубили и колата, щеше да е лошо.

Тихо, изтъквайки фактите, Джулия каза:

— Ако бях стигнала навреме за предния ферибот, изобщо нямаше да катастрофирам.

— Колата е застрахована. Все така става, нали? Всъщност, много жалко. Ако колата бе потънала, можеше да си вземем нова.

Джулия впери поглед в Зоуи, която седеше на верандата, облегната на една от колоните. Да вика и крещи не бе в стила ѝ, но сега едва се сдържаше да не реагира така, толкова беше ядосана на Монти. Моли бе почувствала трагедията на случилото се. Монти изобщо не разбираше.

Почувства се далечна, сякаш нищо не я свързваше с него. За съжаление чувството не ѝ бе непознато.

Докато размишляваше за всичко това, той бе продължил да говори. Сега осъзна, че вече е спрял.

— Извинявай, какво каза? — попита тя.

— Чудех се — предпазливо повтори той, — дали ще се върнеш у дома.

Ако бе ѝ казал нещо мило — че вече му липсва и наистина му се ще да си е у дома или дори, че смята, че за нея би било по-добре да е в Ню Йорк след всичко станало, тя може би щеше да се замисли. Но не чу нищо такова. Затова каза:

— Искам да изчакам, докато приключи издирването. Тук са семействата на загиналите. Чувствам се задължена пред тях.

— За какво? Не си виновна за инцидента. Нямах нищо общо с това.

— Добре, нека да не е задължение. Усецам се свързана с тези хора.

— Добре. Има логика — съгласи се той малко по-бодро. — Колкото и да е лесно да хукнеш към дома, вероятно е по-добре да не го правиш. Нещо като да яхнеш отново коня, който те е хвърлил от гърба си. Да се качиш на колелото, след като си паднал от него. Е... смяташ ли да останеш там цели две седмици, както бе планирала предварително?

— Поне толкова — отвърна Джулия. Усети, че той би желал това.

— Всичко ще е наред — увери я съпругът ѝ. — Важното е да се съвземеш от травмата на преживяното. Зоуи може да ти помогне. Още утре ще ти изпратят пари и кредитни карти. И нов мобилен телефон. Все пак нали си плащаме за услугата, независимо дали го използваш или не. Искаш ли да ти пратя и дрехи?

Тя погледна венчалната си халка. Представляваше дъга от сапфири и диаманти върху платинена основа и подхождаше на годежния ѝ пръстен, който бе оставила в Ню Йорк. Беше прекалено голям за Биг Сойър, много по-показен, отколкото ѝ се щеше на Джулия. Но Монти си бе такъв — обичаше големите жестове и показността. Потръпна само като си представи кои дрехи би могъл да избере от гардероба ѝ.

— Не — каза тя. — Винаги мога да си купя нещо тук.

— Ключовете за колата! — възкликна той. — Къде са те?

— В ръчната ми чантичка.

— На дъното на океана. О, господи. Добре, ще ти изпратя другия комплект заедно с парите. Какво друго?

Джулия не се сещаше за нищо. Животът и в Ню Йорк бе много далеч от този остров, тази веранда, от този люлеещ се стол.

— Обади се на родителите си, Джулия — нареди Монти. — Няма да е хубаво да прочетат за това във вестника, преди да са чули гласа ти. Ще кажеш ли и на Моли?

— Да — нямаше смисъл да му казва, че вече го е направила. Монти просто искаше да знае, че ще се погрижи за това, за да не се налага той да го прави.

— Добре. Знаеш ли — размишляваше на глас той, — сигурен съм, че част от онова фотографско оборудване се покрива от застрахователната ни полица за домакинството. Ще звънна да проверя.

— Чудесно.

— Значи трябва само да се попечеш на слънце и да си починеш. Жалко за курса ти, но все пак можеш да се порадваш на ваканцията си.

— Аха.

— Ами, добре тогава. И бъди внимателна.

— Да.

— Чао.

Тя прекъсна връзката с натискане на бутона и пусна телефона в скута си. С приключването на разговора усети някаква всепоглъщаща празнота. Не можеше да разбере как двамата с Монти се бяха озовали на противоположни позиции, след като бяха прекарал заедно дели двайсет години. Предполагаше се, че с времето съпрузите започват все повече да си приличат, а не да се различават един от друг. Но той си нямаше и представа какво изпитва тя, след като е преживяла подобен инцидент. И което бе по-лошо, явно не го интересуваше. Притесняваше се за парите. Докато тя се тревожеше за изгубения човешки живот.

— Какво става? — внимателно попита Зоуи.

Джулия вдигна поглед, после затвори очи и облегна глава назад в стола си.

— Не съм сигурна.

— Изненадах се, че се съгласи да дойдеш тук за две седмици. Не вярвах, че Монти ще те пусне.

Тя вдигна крака, пъкна ги под халата си и опря чашата си на коляно.

— Нямахте нищо против. Предполагаше се, че курсът ще трае две седмици. Сърцето му се къса заради изгубения фотоапарат.

— А на теб?

Джулия я изглежда намръщено.

— Идеята бе повече негова, отколкото моя. Поисках просто цифров фотоапарат. Той реши, че се интересувам от фотографията с главна буква. Помислих си, че го прави с добри чувства, затова му благодарих, когато ми купи фотоапарат „Никон“, а после ми взе триножник, увеличителни стъкла, макро лещи и тогава вече беше късно да му кажа, че не искам подобни неща.

— Той е егоцентричен човек — отбеляза Зоуи.

Джулия не отговори. Остави чашата си с чай настрана, скочи на крака и отиде до перилата.

— Къде е станала катастрофата? В коя посока?

Зоуи посочи вляво от нея.

Джулия се опита да зърне океана, но заради короните на дърветата не можеше да види нищо.

— Мислиш ли, че са намерили и други?

— Ще намерят. Водата там не е особено дълбока — само около шест или седем фатома, това е около дванайсет метра.

Опита се да си представи океанското дъно на дванайсет метра. Видя само мрак, осеян със зловещи останки. *Как оцелях тъкмо аз?* — озадачено се питаше тя.

Не изпитваше вина, по-скоро не можеше да повярва. Това, че се намираще при носа на лодката, бе чист късмет.

Ако бе стигнала на кея само десет минути по-рано и бе седнала в задната част или ако вълнението бе по-силно, или ако връхлетялата ги моторница бе само мъничко побърза, изходът щеше да е съвсем различен за нея.

— Един от мъжете на кърмата ми предложи мястото си. Онзи с жената и... — тогава се сети, — ... и бебето — спря ужасена. — Те имаха бебе.

— Кристи — тъжно се съгласи Зоуи. — Тъкмо бе навършила една годинка. Имат и още две деца, на три и пет годинки.

Джулия усети болка в сърцето си.

— Ами Арти Джоунс?

— Той има четири.

— Някой от другите има ли деца?

— Грег Хорнсби, капитанът. Той има две.

Опитваше се да си представи осемте деца, чийто живот завинаги ще бъде променен, когато телефонът в ръката ѝ иззвъня. Стресната, тя едва успя да го подаде на леля си.

— Ало?... Кой е?... И защо мислите, че тя е тук? — Зоуи погледна Джулия с нарастващ гняв. — Съжалявам, тя не иска да разговаря с пресата. Ако имате въпроси, обадете се на началника на полицията. Номерът му е... — гласът ѝ заглъхна. Отдалечи слушалката от ухото си, изгледа я ядосано, после я пусна надолу. — Затвориха. И това ми било възпитание. И то журналист от „Ню Йорк Таймс“.

Джулия се сепна. Тъкмо щеше да попита защо от „Ню Йорк Таймс“ са решили да звънят тъкмо у тях, когато нещо в изражението на Зоуи ѝ подсказа отговора.

— Монти? — попита вместо това тя и издиша накъсано, сякаш я бяха ударили в корема. — Не си е губил времето, просто се е обърнал и е набрал номера! Как е могъл? Много добре знае колко държа на дискретността.

Зоуи не каза нищо, но в очите ѝ още се четеше гняв.

— Искал е публично внимание — реши Джулия. Монти все се стараеше да се покаже пред хората.

— Щели са да споменат и неговото име в статията.

— Това е извратено! — Джулия отново се разтрепери.

Зоуи внезапно скочи на крака. Пресегна се през вратата към кухнята и измъкна чифт работни обувки с дебели дървени подметки.

— Обуй тези.

Щом Джулия ги нахлузи, тя я поведе по задното стълбище, покрай къщата към обора. Пътеката бе широка и добре отъпкана, макар тревата от двете ѝ страни да се нуждаеше от косене. Въздухът бе хладен и влажен, което бе добре дошло за бушуващия им гняв.

Джулия не задаваше въпроси. Нито се дръпна, когато стигнаха до вратата на обора. Обикновено не се прехласнато по подобни неща. Бяха я възпитали с убеждението, че животните в обора са мръсни и пренасят зарази. При предишните гостувания ѝ стигаше да ги зърне

отдалеч, и то по-скоро от уважение към леля си, отколкото заради искрен интерес.

Зоуи дръпна вратата и я отвори широко, но и без това имаше достатъчно светлина. Отворите в стените, където някога конете бяха подавали главите си навън, за да подишат чист въздух, сега бяха закрити с мрежи. Такива имаше и на капандурите на покрива. На всички имаше подвижни капаци, които можеха да се затворят при лошо време.

— Нощем затварям вратите — обясни Зоуи, — защото, ако искаш вярвай, но в гората има лисици. С удоволствие биха си похапнали от моите хубавци.

Нейните хубавци бяха започнали да издават тихи звуци, но едва когато се приближиха, Джулия видя какво правят. Огромна част от обора, включително и някогашните ясли за конете, бе заета от клетки. Бяха разположени по две една върху друга, а някъде и по три. Във всяка май имаше по един заек и много от тях сега бутаха с нослета различни части от клетките си — някои мрежите, други купичките си за храна, а някои и тръбичките на бутилките с вода.

Джулия се стресна. И по-рано бе виждала зайците, но само от вратата. Тогава бе зърнала малко козина и си бе припомнила зайчето, което Моли бе донесла у дома от училище, за да се грижи за него един уикенд, когато бе в първи клас.

Сега, отблизо, Джулия дори не би познала, че тези същества са зайци, ако не знаеше, че Зоуи ги отглежда. Дългите заешки уши, очите и потръпващите им нослета се губеха в облак от козина. Повечето топчици бяха бели, но имаше и бежови, сиви или черни. Някои бяха с лилав оттенък. Други — пъстри.

— Добро утро, сладурчета — поздрави с гальовен глас Зоуи и обясни на Джулия — Английските ангорски зайци са най-дребните. Може и да ти се струват едри, но всичко е само козина. Най-големите ми животни рядко стигат до четири килограма — тя се приближи до една от клетките, отвори я и бръкна вътре. Пъхна едната си ръка под корема на заека, другата сложи върху ушите му, вдигна го и го гушна до себе си. — Обичат усещането за затворено пространство, което изпитват, когато сложиш ръката си отгоре върху ушите им. Това е Гретхен — представи тя животното. — Гретхен, кажи здрасти на Джулия.

Заекът не каза нищо, разбира се. Джулия даже не можеше да разбере дали гледа към нея, тъй като очите му бяха скрити под изобилие от козина.

Зоуи занесе заека до една работна масичка. Плотът ѝ бе квадрат със страна около четиридесет сантиметра и бе застлан с мека постелка. В единия му край имаше затворено отделение, малко по-високо от масата. Другите три страни бяха оградени от дървени летвички на височина около седем сантиметра.

— Седни — нареди Зоуи и с брадичка посочи на Джулия един стол до масата.

Тя едва бе успяла да седне и заекът се озова в скута ѝ.

— Трябва да им сложа храна и прясна вода — каза леля ѝ. — Искам да подържиш Гретхен, докато свърша. Сложи едната си ръка тук — показва ѝ тя, като вдигна ръката си от ушите на заека и сложи там ръката на Джулия, — а другата тук, до гърдите му, за да не скочи.

— Хапе ли? — попита Джулия, леко притеснена.

— Не. Тя е моето терапевтично зайче. Една приятелка живее тук с баба си, която е на деветдесет години и страда от тежка форма на деменция. Може да вика и крещи само секунди преди това, но щом сложа Гретхен в скута ѝ, се успокоява. Мигновено.

— Може чисто и просто да я е страх — каза Джулия полу на шега.

— Ти това ли изпитваш?

Всъщност, не. Като се пребори с притеснението си, тя бе заинтригувана от топлината и мекотата на козината на животинчето. Не забеляза никаква мръсотия. Нямахме буболечки, никакви сплъстени косми, нито миризма, а само разкошна мека козина. Усети се, че леко гали заека по ушите, които сега ясно можеше да различи. Отначало движението на ръката ѝ бе боязливо. Но животното явно нямаше нищо против, затова тя стана по-смела.

— Така добре ли е? — попита леля си.

— Идеално. Много ѝ харесва. Ти си истински природен талант.

Джулия не бе сигурна в това, но се окуражи, когато забеляза, че заекът се поотпусна в скута ѝ. Зарови пръсти по-дълбоко и започна да реши меката като пух козина. След минутка наклони главата на Гретхен настрани и приглади козината ѝ достатъчно, че да види очите ѝ.

— Здравсти — прошепна тя.

Животното я погледна, после извърна поглед. Този простичък жест ѝ напомни за Кими Колела, но този път споменът не я накара да се разтрепери цялата. Наистина се чувстваше по-спокойна, докато държеше малкото зайче. Затова остана така, галеше ушите му — първо едното, после другото — решише с пръсти козината му и следваше извивките на тялото му с плавни, нежни движения. Усети, че диша по-леко, отпуска се все повече и дори обърна заека настрани, за да му види нослето.

Наистина имаше заешко носле. Не беше съвсем розово, но потрепваше.

— Колко от тези животинки имаш? — попита тя Зоуи.

— Сега ли? Двайсет и три възрастни и дваайсет и пет малки.

— Малки ли? — Джулия вдигна очи. — Не виждам малки никъде.

— Виждаш ли онези дървени кутии в някои от клетките? Това са гнезда. Бебетата са вътре.

— Как се побират?

Зоуи се засмя.

— Ами, мънички са, Джулия. Ела, ще ти покажа.

Отвори една от кутиите и бръкна вътре.

— Ела, сладурче — помами тя.

Затвори отново клетката и занесе малкото животинче на Джулия. Макар да го държеше с двете си ръце, то можеше да се побере и само в едната.

Джулия затаи дъх от удоволствие. Малкото бе чисто бяло, с мънички уши, очи и носле.

— Колко е голямо?

— На три седмици е. Тъкмо започва да се окосмява.

— Но то повече прилича на заек, отколкото онези, големите.

Зоуи се засмя весело.

— Повече прилича на заек, отколкото на захарен памук, нали? Така е. Скоро ще му порасне козина — и по ушите, и по муцунката — едно малко краче се промуши през пръстите ѝ. Тя го премести леко, за да го хване по-здраво. — Този сладур е водещият в котилото си. Най-голям е от всички.

— Откъде знаеш, че е мъжко?

— Проверила съм пола му.

— О! — Джулия не бе готова да пита как се прави това. Сега и двете задни крачета се провряха навън. — Много е жизнен и енергичен.

— Ако не беше такъв, щях да се притесня. Всъщност силните им задни крака са единственото средство за защита на ангорските зайци. Ако те ритне някой здравата, ще го усетиш. Няма да повярваш колко са бързи.

— Двайсет и пет бебета?

— Четири котила по пет, седем, пак седем и шест малки съответно — изреди Зоуи, като с поглед посочваше в коя клетка се намират. — Зайците ми са с много добра раждаемост, защото природата тук е идеална за тях. Температурата е точно колкото трябва — никога не е прекалено горещо, което би означавало направо смърт за ангорските зайци, при толкова много козина. Ангорската вълна е седем пъти по-топла от агнешката. Ако стане над 24°C, започват да се задъхват. Между седем и тринайсет градуса е идеално за тях. Много рядко, през някоя много студена зима, се налага да слагаме и допълнителни печки, но стените на обора пазят от вятъра, а и океанският въздух винаги е по-умерен, отколкото на сушата. Отворите с мрежи осигуряват проветряването, което им е нужно. Дай им сянка и ветреца и са доволни.

— Откъде си научила всичко това? — попита Джулия, защото при предишните си гостувания не бе видяла колко мащабен е бизнесът на леля й. Вярно, че гостуванията бяха кратки, откраднати мигове, когато Моли й служеше като оправдание, за да идва тук. Да, вярно, че Зоуи междувременно й пращаше по някоя и друга вест по електронната поща. Но Джулия изобщо не си бе представяла, че работата й е толкова сериозна.

Зоуи върна малкото в клетката му.

— Чела съм много книги. Гостувах на хора, които отглеждат зайци. Имах една приятелка в Роуд Айлънд, Каролайн Елис, която отглеждаше ангорски зайци и ми оказа огромна помощ, когато започнах. Сега имам неколцина познати, с които непрекъснато си общуваме в интернет, но в крайна сметка... — тя затвори вратата и се върна обратно. — ... всичко е резултат от опита и грешките. Започнах с малко животни, докато усвоя основните неща. Работата е там, че

няма два зайчарника, които да са напълно еднакви. Например климатът тук е уникален. В някои отношения зайците са като цветята. Едно цвете може да се развива чудесно в оранжерията, а после да повехне и да загине, когато го вземеш у дома, защото светлината не е подходяща или не го ториш правилно, или пък котката дъвче листата му — погледна към вратата на обора и в гласа ѝ прозвуча удоволствие. — Тъкмо затова не се занимавам със саксии с цветя у дома, нали така, Нед?

Нед бе котаракът ѝ. Беше едър и черен и ако Зоуи не беше го посочила, спокойно би могъл да се скрие в сянката на вратата.

— Имай предвид — продължи Зоуи, — че и Нед може да изяде тези мъничета, ако ги оставя на пода. Ще ги помисли за плъхове.

— А може ли да нарани възрастните зайци? — попита Джулия. Котаракът определено бе по-едър от Гретхен.

— Не. Свикнал е да ги възприема като приятели и всъщност ги защитава. Може и да не е по силите му да хване някоя лисица или миеша мечка, но ще вдигне достатъчно силен шум, че да ме събуди и аз да дотичам — погледна към най-близките клетки. — Трябва да се заема с почистването.

— Нека ти помогна — предложи Джулия. Съществува в скута ѝ бе толкова сладко. — Покажи ми какво да правя.

Леля ѝ се усмихна, изненадана и заинтригувана.

— Това същата жена ли е, която три седмици не ми отговори, когато за пръв път ѝ писах, че ще купувам зайци?

Джулия протестира:

— Нямахте ни в града през две от тези три седмици, а като се върнахме в апартамента, вече нямахте отопление и трябваше да отседнем в хотел. Нима съм ти казвала да не купуваш?

— Не, но и никога по-рано не си предлагала да ми помогнеш с тях.

— Никога досега не ми се случвало да се отърва на косъм от смъртта.

— И какво общо има едното с другото?

— Ами, като начало, Тод Слокъм — изтъкна Джулия. — Ако той беше тук, ти нямаше да вършиш всичко сама.

Раменете на Зоуи се отпуснаха.

— Не го направих вчера, защото си мислех, че ще бъде тук днес. Трябва да се отбия до дома му. Може просто да е болен.

— Аз ще поработя тук, докато се върнеш.

— Може би по-късно. Обади ли се на родителите си?

Джулия поклати глава.

— На твое място бих го направила. Няма как да разберем какво е казал Монти на репортера от „Таймс“. Не смятам, че е хубаво да им се обади пръв някой журналист. Ще ги заболи.

— Тях ли ще ги заболи? — извика Джулия. — Знаеш ли колко ме подкрепят те напоследък?

— Проблемът е в Джанет. Не в баща ти.

— Но болката е все същата.

— Знам — каза Зоуи. — Преживяла съм го.

Джулия отново започна да гали Гретхен. Когато проговори отново, гласът ѝ бе по-спокоен.

— Знам, че си го преживяла.

— И именно затова — тихо продължи Зоуи, — не мога да се обадя вместо теб. Бих направила всичко друго. Но не и това.

Едва ли не от раждането си Джулия знаеше, че Зоуи е черната овца в семейството. По онова време обаче Зоуи и Джанет все още си говореха. Не знаеше какво бе предизвикало окончателния разрыв между двете, а само че нещо се е случило, когато тя бе на петнайсет. Известно време дори се обвиняваше, че дразни майка си с прекалената привързаност към леля си. Баща ѝ я бе уверил, че случаят не е такъв, но не ѝ бе дал друго обяснение в замяна и тя бързо бе разбрала, че темата е прекалено болезнена, за да я разнищва.

Сега тя каза тихо:

— Не разбирам майка си.

Зоуи въздъхна.

— С малко повече късмет, тя ще е тръгнала за работа и Джордж ще вдигне телефона.

На Джулия не ѝ трябваше късмет. Джанет неизменно тръгваше за работа преди осем. Твърдеше, че този един час, преди останалите от персонала да пристигнат, е най-продуктивният за целия ден, а коя бе Джулия, че да оспорва това? Джанет бе важна личност. Оглавяваше

една от най-големите благотворителни организации в района на Балтимор и носеше отговорност за милиони долари, набирани в помощ на хората в неравностойно положение. В живота не можеше да има по-важна цел, така бе възпитана Джулия и още докато бе на дванайсет години, а братята ѝ на пет и на седем, бе поела грижата за тях вместо майка си, която отсъстваше по много уважителни причини.

Ще наглеждаш ли момчетата вместо мен, съкровище? Погрижи се Марк да си облече якето.

Или: О боже, забравих! На Джери му трябва курабийки за училище. Във фризера имаме готово руло. Само го нарежи и ги опечи като добро момиче, нали Джулия?

При това не ставаше дума да помага на братята си само сутрин. Джулия често бе в ролята на майка им и вечер.

Оставила съм кутия със замразено задушено на плота. Ако го сложиш в тенджерата, когато се върнеш от училище, и включиш газовия котлон на слаб огън, можем да вечеряме веднага щом се прибера.

Или: Ако Марк се върне у дома със зелени петна от трева по униформата си, би ли я сложила в пералнята? Аз сама ще простра, но би било добре да се почне по-рано. Трябва му чиста за утре.

Как би могла да възрази Джулия? Как би могла да затруднява допълнително майка си, която вършеше толкова важна работа? А и Джанет оценяваше високо усилията ѝ. Ако не кажеше: *Ти си най-добрата дъщеря на света, Джулия, и аз съм много щастлива жена, тогава казваше: Момчетата те слушат. Джулия, имаш подход към тях, или пък: На приятелката ми Мари ѝ е много трудно да направи кариера, защото си няма дъщеря като теб.*

Джулия направо разцъфтяваше от похвалите. Превърна се в най-добрата домакиня, най-страхотната готвачка, най-чудесната помощница. Само че сега, когато се обърнеше назад, към детството, а и към брака си, понякога се питаше дали не са я използвали повече от необходимото.

— Ало? — чу предпазливия глас на баща си.

Джордж бе съвсем друга работа, толкова различен по характер от Джанет, че Джулия често се бе питала какво изобщо ги е събрало заедно. По професия счетоводител, баща ѝ бе затворен и стеснителен човек. Традиционалист, предпочитайщ тъмносини костюми и изгладени

спортни дрехи, той заставаше изцяло зад прищевките на Джанет, но също така подкрепяше и Джулия.

Сега, като чу гласа му, тя усети прилив на топлота.

— Аз съм, татко. Слава богу, че те хванах, преди да излезеш. Трябва да ти кажа...

— Моментът не е удобен — прекъсна я той. — Майка ти има главоболие. Закъснява за работа.

Джулия мигновено се разтревожи. Майка ѝ бе в добро здраве, но все пак бе на шейсет и четири.

— Главоболие ли?

— Просто е напрегната — каза той и добави шепнешком, — и никак няма да ѝ стане приятно, ако види името на Зоуи, изписано на телефона.

Джулия се почувства смърнена.

— Нямах друг избор. Това е единственият телефон, с който разполагам. Снощи преживях нещо ужасно.

— Ей сега идвам, Джанет — извика той, после продължи безлично, с най-невинно любопитство, сякаш си приказваше с приятел, — може ли да ти звънна по-късно?

Джулия не бе някой от приятелите му. Беше му дъщеря и се нуждаеше от утеха.

— Стана катастрофа.

— Каква катастрофа?

— С лодка. Бях на ферибота...

— Ранена ли си?

— Като по чудо — не. Но...

— Слава богу. Слушай, скъпа — тихичко се обади баща ѝ, — ще ти се обадя по-късно. Точно сега трябва да приготвя на майка ти чаша чай. Има важна среща в десет часа. Ще се опитам да ѝ помогна да стигне навреме. Никак няма да е добре, ако я пропусне. Доскоро, Джулия.

Затвори телефона, без да каже и дума повече.

Джулия не бе толкова бърза. Вцепенена, остана да държи слушалката във въздуха, осъзнала едва сега колко много ѝ се ще да си поприказва, и то не само с Джордж, а и с Джанет. Родителите ѝ бяха дали живот. Снощи едва не го бе загубила. Не можеше да се сети за друг по-подходящ човек, който би могъл да я утеши.

Всъщност липсваше връзка. Именно това бе усещането ѝ, докато бавно връщаше слушалката на мястото ѝ. Липсваше истинска връзка. И не ставаше дума само за разговора с родителите ѝ, дори и не само за Монти. Тя не се чувстваше свързана с нищо в онези места, всяко от които бе наричала свой дом. Сякаш катастрофата бе издигнала бариера между миналото и настоящето, сякаш от водата се бе появила някаква стена и сега разделяше двата свята.

Досега бе смятала, че ако някой може да я върне обратно към корените, това са родителите ѝ. Явно бе сбъркала.

ТРЕТА ГЛАВА

Ноа се чувстваше предаден. Изпитваше нужда да обвини някого за катастрофата и Арти Джоунс бе много подходящ за случая. Голяма лодка, много шум, силно вълнение, голяма къща, голям пристан, голям портфейл — Арти въплъщаваше всичко онова, което плашеше постоянните жители на острова и което рибарите ненавиждаха. Нямаше значение, че досега не е сторил зло никому. Щеше да е идеалната изкупителна жертва за едно нещастие, което не биваше да се случва.

Първоначалните данни от аутопсията обаче изключваха тази възможност. Арти не си е играел игрички. Нито е насочил нарочно лодката си към „Амелия Селест“. Получил е инфаркт, преди изобщо да се стигне до катастрофата. Което означаваше, че Ноа нямаше кого да вини.

Разбра го в четвъртък по обед. Скоро след това хората от Бреговата охрана извадиха от водата тялото на баща му.

Сега, след като смъртта на Хъч се оказа факт, а нямаше виновник за случилото се, Ноа изпадна във вцепенение. Седеше в задната част на „Лейла Сю“, загледан в морето и толкова потънал в отчаянието си и изпълнен със съжаление, че двете чувства взаимно се неутрализираха.

Мобилният му телефон бе наблизко. Не можеше да се върне на брега, за да се обади, защото нещо го задържаше в океана. Не знаеше дали това е духът на Хъч, който все още не си беше отишъл, или онази връзка, която винаги бе усещал с морето. Ако изобщо можеше да намери някаква утеха, то тя беше тук.

Обзет от решимост, той взе телефона и набра номера на бившата си жена. Сенди се бе местила два пъти след развода заради работата си като преподавател, като все по-сигурно навлизаше в сферата на училищната администрация. Все още преподаваше история, сега в една частна гимназия в окръг Вашингтон, но бе също и шеф на катедра по хуманитарни науки там. Звънна в офиса ѝ, тъй като предполагаше,

че административните ѝ задължения не са приключили дори и след края на учебната година.

— Сенди — обади се той, когато отсреща вдигнаха.

— Да — безизразно отвърна тя.

— Аз съм.

Последва кратка пауза, после предпазлив въпрос:

— Ноа? Не звучиш нормално. Станало ли е нещо?

— Хъч е мъртъв.

В последвалата тишина той си представи как тя затваря очи и навежда глава. Сенди не бе особено привързана към родителите на Ноа, но тя бе състрадателна жена. Освен това добре осъзнаваше, че независимо от чувствата ѝ към семейството на Ноа, те са баба и дядо на Иън. Бе проявила съчувствие, когато бе починала майка му. И сега нямаше да е по-различно.

— Съжалявам — тихо каза тя. — Как стана?

— Беше ужасно. Имаше катастрофа — той ѝ разказа накратко случилото се.

Тя бе ужасена.

— Надявам се, че е загинал на място.

Ноа също. Алтернативата бе прекалено страшна, за да си я представя.

— Ти как си? — попита тя. — Ранен ли си?

— Не.

— Изобщо ли?

— Изобщо.

— Но как е възможно? — попита тя със същото недоумение, което изпитваше и той.

— Нямам представа.

— Ти ли си единственият оцелял?

— Не.

Настъпи кратка пауза и после:

— Още един? Двама?

— Двама.

— Те ранени ли са?

— Не сериозно.

— Какво означава това?

— Жената има лека рана на ръката.

— А другият?

— Момиче. Не може да говори.

— Проблемът физически ли е? Обгорена дихателна тръба?
Смазани гласни струни?

— Не.

— Значи е травмирана.

— Очевидно.

— Но ти си добре?

— Да.

Помълчаха дълго. После тя въздъхна.

— Бих казала, че и ти си травмиран, ако не знаех, че и при нормални обстоятелства страдаш от неспособност да разговаряш. Защо всеки път, когато говорим, е все едно, че ти вадят зъб? Добре. Не ми отговаряй. И преди сме го обсъждали. Не знам защо все очаквам нещо повече. Сигурно, защото имаше нещо повече някога, когато се срещнахме. Но ако това е нормалното ти състояние, откъде се е взело онова? Или ако онова е било нормалното ти състояние, откъде се взе това? Само с мен ли не можеш да размениш повече от две думи наведнъж?

Стиснал челюсти, Ноа изчака да минат няколко секунди. След като тя продължи да мълчи, той каза:

— Ето ти повече от две думи, Сенди. Хъч загина онзи ден. Няма тъкмо сега да обсъждам неспособността си да разговарям. Исках само да кажа на Иън за станалото. Хъч му е дядо. Вече го няма.

Сенди бързо се разкая.

— Съжалявам.

— За смъртта му или за избухването?

— И за двете. Винаги се удивявам колко близко до повърхността е всичко, макар и цели десет години след раздялата.

Ноа не се зальгваше, че тя все още има някакви чувства към него. Нито пък искаше подобно нещо. Бяха се провалили като двойка. Разводът им бе по взаимно съгласие.

Проблемът бе, че Сенди не обичаше да се проваля. Непрекъснато анализираше брака им от деня на разпадането му и естествено, обвиняваше него. Той работеше прекалено много време, твърдеше тя, и се държеше дистанцирано, когато бе у дома. Не споделяйте с нея

мислите си и не проявяваше разбиране към нуждите ѝ. Дразнеше се от колегите ѝ и не можеше да понася приятелите ѝ.

Може би беше права. Вероятно за всичко вината бе негова. Точно в този миг обаче изобщо не го беше грижа.

— Къде е сега Иън? — попита той. В три следобед момчето обикновено играеше бейзбол, но сега бе месец юни. Спортните състезания бяха приключили с края на учебната година.

— Ядосва се на себе си. Вчера се скарал с треньора и сега е наказан да седи на резервната скамейка.

— Каква скамейка?

— Става дума за местния шампионат — обясни Сенди. — Трябваше да е зает с нещо до началото на лятното училище. Той не е от лесните деца.

— Трудно е да си на седемнайсет.

— И още как.

— Говорех за него, а не за теб.

— Аз пък говорех за себе си — продължи тя с обвинителен тон, — защото ти не си наблизил, за да поемаш част от проблемите. На мен изобщо не ми е било трудно, когато бях на седемнайсет. Бях погълната от училището, имах приятели и се занимавах с танци и футбол. Много се вълнувах за последната си година в гимназията и нямах търпение да започна да разглеждам различни колежи. Иън изобщо не е такъв.

— И не си виждала деца като него? — многозначително попита Ноа.

— Разбира се, че съм. Това ми е работата. Но те са чужди деца. Иън е мой. Това ме засяга лично.

Ноа не можеше да го оспори. Винаги бе смятал Сенди за добра майка.

— Е, кога ще си е у дома?

— Може би към четири часа. Или пет. Напоследък не може да се разчита особено на него.

— Ще му предадеш ли да ми се обади, когато се прибере?

— Кога е погребението?

— Във вторник.

На Ноа му се бе искало да е по-рано, съдебният лекар искаше да задържи тялото за известно време и когато Ноа намери време да поговори със свещеника, вече бяха определени три други погребения.

— Да го кача ли на самолета? — попита Сенди.

— Само ако иска да дойде.

— Ноа! — тя въздъхна. — Това е увъртане. Ти искаш ли той да е там?

— Да.

— Ще му го кажа. Макар че може и да не му повлияе особено. Напоследък е настроен доста бунтарски.

Ноа изведнъж се усети много изморен.

— Просто му кажи. Ако не иска, да не идва. Мога и сам да погребя Хъч.

Последва пауза, а след това едно предпазливо:

— Мога аз да го доведа. Искаш ли да дойда и аз?

— Защо? Ти не можеше да понасяш Хъч.

— Не беше така. Просто с времето започнах да виждам в него всички онези неща, с които се опитвах да се преборя у теб. Но това ни връща обратно към проблема с разговарянето. Не познавах добре Хъч. И как бих могла? Той не говореше с мен. Не говореше много и с майка ти, но тя бе свикнала, нали е от щата Мейн. Имаше и друго. Понякога, когато бях там, забелязвах цяла компания местни хора на пристана — разговаряха, смееха се. Когато аз се приближавах, внезапно онемявах. Какво, просто мразят външните хора ли? Именно така се чувствах през цялото време там. Като аутсайдер.

Ноа отново изчака, докато продължителната тишина не даде да се разбере, че е свършила. После тихо каза:

— Сега не е моментът, Сенди. Просто кажи на Иън да ми се обади, става ли?

Бащата на Джулия така и не се обади. Обади се приятелката ѝ Шарлът, която бе чула за катастрофата от мъжа си, който разбрал за това от Монти. Шарлът искаше лично да се убеди, че Джулия е добре, и след като това стана, настоя да ѝ изпрати дрехи от магазина си. Тя продаваше само най-изискано облекло, внесено от Италия. В изгубените чанти на Джулия имаше няколко неща от бутика ѝ. Но тези дрехи сега ѝ се струваха съвсем неподходящи.

Тъй като не можеше да го обясни на Шарлът, вероятно ѝ се бе сторила доста притеснена, защото след по-малко от час ѝ позвъни

общата им приятелка Джейн. Тя преподаваше психология в Сити Колидж и всъщност бе тъкмо човекът, с когото Джулия искаше да си поприказва. Описа ѝ катастрофата и ѝ разказа за Ким Колела. Преди да затвори телефона, вече бе научила основните положения при посттравматичните разстройства и временната загуба на гласа.

Едва по-късно, докато си проверяваше електронната поща на компютъра на Зоуи и разменяше утешителни думи с приятелката си Дона, която бе адвокат, получи съобщение и от Джордж.

„ИЗВИНЯВАЙ, ЧЕ НЕ СЕ ОБАДИХ, НО
ПОСЛЕДНИТЕ НЯКОЛКО ДНИ БЯХА УЖАСНИ.“

Пишеше той с главни букви, както му беше обичай, макар в реалния живот да не повишаваше тон. По необходимост бе тих човек; тъй като бе женен за толкова силна личност като Джанет, нямаше как да използва силата на гласа си, за да се наложи. Джулия всъщност подозираше, че тъй като майка ѝ не използва компютъра, той говори високо в интернет просто защото може да си го позволи.

„ВЧЕРА ИЗПРАТИХ МАЙКА ТИ НА РАБОТА, А
ПОСЛЕ ИМАХ СЕРИОЗЕН ПРОБЛЕМ В ОФИСА. ЕДВА
СЕГА МОГА ДА СИ ПОЕМА ВЪЗДУХ. ДОСТАТЪЧНО Е
ДА КАЖА, ЧЕ И ДВАМАТА СМЕ МНОГО
БЛАГОДАРНИ, ЧЕ СИ СЕ ОТЪРВАЛА БЕЗ
ДРАСКОТИНА. КАТО СЕ ИМА ПРЕДВИД
СИТУАЦИЯТА, ДЖАНЕТ СМЯТА, ЧЕ Е ДОБРЕ ДА СЕ
ВЪРНЕШ В НЮ ЙОРК. СЪОБЩИ НИ КАКВО СИ
РЕШИЛА.“

Засегната, Джулия не отговори.

Всъщност *засегната* изобщо не описваше истинските ѝ чувства. Беше ядосана.

С разтуптяно сърце, тя затвори електронната поща, изключи компютъра и решена да оползотвори гнева, си, се запъти към града.

Купи продукти за няколко различни ястия и също толкова порции курабийки. Първото погребение бе чак в понеделник, но ѝ се щеше да занесе нещо на засегнатите семейства — а тя бе добра готвачка. Не можеше да приготвя изискани специалитети като дъщеря си, но владееше основните неща. Бе организирала безброй партита за колегите на Монти и независимо от специалитетите на наетия за целта доставчик приготвяше по нещо и самата тя. Често носеше домашно направен хляб или курабийки, когато ходеха на гости у приятели. А колкото до визитите в семействата на опечалените, случваше се доста често сред клиентите на Монти, което само показвате какво става, когато представляваш клиенти, на които им са били нужни дълги години да натрупат състояние, което да си струва да се инвестира. И в крайна сметка? Джулия бе истински професионалист в приготвянето на домашни вкусоти, за да откликне на един или друг професионален ангажимент на Монти.

При все това тя с удоволствие би се заела с почистването на заешките клетки, ако Зоуи ѝ бе показала какво да прави. Откри, че зайците са невероятно чисти животни, а и миризмата в обора бе изненадващо приятна заради ароматизатора с дъх на хризантеми и маслото от розмарин, които се използваша, за да прогонват мухите.

Но Зоуи все още бе заета с издирването на Тод Слокъм.

Затова Джулия започна да пече. Рутината на това занимание ѝ носеше утеха в момент, когато се чувстваше излязла от обичайните си релси. Монти не ѝ бе помогнал. Родителите ѝ също. Ако сравнеш живота си с лодка, която се бе откъснала от котвата си, можеше да разчита само на себе си за завръщането ѝ в пристана. Да се захване с нещо старо и познато, бе начин да се опита да намери брега, макар и само на първо време. Не знаеше какъв е отговорът в дългосрочен план.

Четири часът дойде и отмина, а Ноа все още чакаше Иън да се обади. Не слезе от лодката. Нямаше къде другаде да иде. Лукас ту скачаше на борда, ту хукваше по пристана, явно настроението му не бе помрачено от сериозността на момента. Но Лукас все пак бе само куче. Нямаше как да знае, че Хъч си е отишъл завинаги.

Ноа обаче знаеше и тъжеше. Но тъгата не бе всичко. Докато организираше погребението, очите му се отвориха за много неща,

макар и с огромно закъснение. Знаеше ли какво би искал Хъч? Не. Никога не бяха говорили за погребение. Не бяха обсъждали развода на Ноа. Нито смъртта на майка му. Никога не бяха говорили и за Иън. Или защо Ноа се бе върнал на Биг Сойър да се занимава с капаните за раци след развода, вместо да остане в Ню Йорк. Беше добър в работата си там и бе спечелил много пари за кратко време. За това също не бяха говорили.

За какво бяха говорили? За времето. За лодката, за капаните и шамандурите. За дневния улов, за цената на раците и новите разпоредби за минималния размер, за които се говореше, че ще наложи щатът. Бяха обсъждали основния ремонт на двигателя на „Трапер Джон“ и новата навигационна система на „Моята Андрея“. Също и шамандурите, оцветени в зелено-мораво-зелено, които се появяваха на места, където по традиция ловяха раци хората от Биг Сойър. И после отново си бяха говорили за времето.

Това бяха нещата, които обсъждаха ловците на раци. Ноа можеше да се включи в тези разговори със същата лекота, с която бе обсъждал предимствата и недостатъците на началната оферта при някой публичен търг с колегите си финансисти в Ню Йорк. Тези неща бяха истински. Интересуваха го.

Празните приказки — не.

Джулия посети къщата на семейство Хорнсби. Сгушена близо до пристанището, тя бе изпълнена с приятели. Остави задушеното пилешко, изказа съболезнованията си и си тръгна. Направи същото и в домовете на Грейди Барц и Дар Хътър.

Положението в къщата на Уолш бе различно. Намираше се на Добс Хил, където живееха много от хората на изкуството, а те обичаха откритите пространства. По високото било на хълма растяха смърчове, които сякаш стигаха до небето с назъбените си върхове, но предният склон на хълма представляваше открита зелена поляна. В къщата нямаше тълпи от хора, нямаше съседни, които да влизат и излизат. Едно самотно волво комби стоеше пред обора, долепен до стара фермерска къща.

Джулия се качи по стъпалата отпред, прекоси верандата и почука на рамката на мрежата против насекоми. Жената, която се появи много

бързо, едва бе прехвърлила трийсетте, макар че това трудно можеше да се отгатне. Джулия го знаеше само защото Зоуи ѝ бе казала. Елън Хамилтън бе сестра на Джейми Уолш. Не беше омъжена и преподаваше математика в една гимназия в Охайо. След катастрофата моментално се бе превърнала в родител. Въпреки русолявата си коса и луничките по лицето, изглеждаше с десет години по-стара от възрастта си.

Когато Джулия се представи, Елън докосна с пръст устните си и се измъкна навън, като тихичко затвори мрежестата врата зад гърба си. Покани с жест гостенката към една дървена люлка в другия край на верандата. Щом седнаха, прошепна:

— И двете спят на дивана. Изтощени са.

— Ти сигурно също си капнала от умора — тихо каза Джулия. — Донесох ви вечеря. Мога ли да направя нещо друго?

Елън се усмихна тъжно.

— Не, но благодаря все пак — усмивката ѝ помръкна. Отново проличаха годините ѝ, болката ѝ. — Семейството на Евън се занимава с погребенията. Повечето от приятелите им си заминаха. Решихме, че момичетата са прекалено малки, за да присъстват. Ще дойдат да живеят при мен, в Ейкрън. Трябва да събера багажа тук, а само аз мога да го свърша — тя изглеждаше объркана. — Как да реши човек какво да вземе? Жилището ми е малко, така че не мога да взема всичко. Опитвам се да реша какво би имало сантиментална стойност за момичетата, когато пораснат.

Гласът ѝ започна да изтънява, а очите — да се пълнят със сълзи. Очевидно не можеше да говори повече и просто се загледа в хоризонта.

Дочуха някакъв шум откъм вратата — едно малко дете се измъкваше полека навън. Тъмната ѝ коса бе рошава, по блузата и късите панталони имаше петна от кетчуп, а прашните ѝ крачета бяха боси. С полузатворени очи, момиченцето пъкна палеца в устата си и се сгуши в най-близките крака — които се оказаха тези на Джулия — и облегна главица на бедрото ѝ.

Без да се замисля, Джулия го вдигна на ръце. Детето мигновено заспа на рамото ѝ.

— Съжалявам — прошепна Елън.

Джулия не съжаляваше. Харесваше ѝ допирът на малкото телце до нейното.

— Всичко е наред. Бива ме в това.

— На три годинки е. Няма си представа какво е станало. Нито пък сестричката ѝ. Господи, не съм готова за това.

— Ще се справиш.

— Но колко ли ще им навредя междувременно? Работата е там, че няма кой друг. Аз съм единствената роднина на Джийни. Родителите на Евън са много възрастни, а двамата му братя имат общо девет деца. Не бих искала момичетата да са с тях — тя въздъхна, сякаш не можеше да повярва, — и това ако не е от онези моменти, които преобръщат целия ти живот. Нищичко не подозирах, когато телефонът ми звънна вчера сутринта.

Пет часът дойде и отмина, без Иън да се обади.

Ноа извади една бира от запаса, който държеше в хладилника в кабината сега, когато лятото вече настъпваше. Нищо друго не утоляваше така жаждата в онези дни, когато слънцето прежуря и вятърът изобщо не се усеща. Нищо друго не вървеше така добре с обяд от два сандвича с фъстъчено масло и сладко в горещ ден, както бирата. Нямах значение, че сега нямаше дори и един сандвич, нито че не бе особено горещо. Бирата му действаше добре.

Втора кутия последва първата, докато стана шест часът и отмина, без Иън да се е обадил, Ноа вече бе поомекнал и не беше чак толкова ядосан. Така напрежението щеше да е по-малко, разсъждаваше той. Щеше да му е по-лесно да се погрижи за погребението, ако не се налага да се тревожи какво да каже на сина си.

Иън и Хъч не бяха първи приятели. Момчето рядко идваше на острова. По-лесно беше да се срещат на сушата.

А и обратно на онова, което си мислеше бившата му жена, Ноа нямаше да е сам на погребението. Тук имаше много хора. Нали цял следобед бяха се отбивали до „Лейла Сю“, за да изкажат съболезнованията си. Не говореха много. Нямах нужда. Ноа знаеше, че малкото, което казват, е напълно искрено.

Сенди никога не можа да разбере това. Не приемаше идеята, че и тишината може да говори. Че когато си с подходящия човек, няма

нужда от думи, за да усетиш какво чувства другият.

Наближаваше седем, когато на брега, който виждаше отразен върху предното стъкло на кабината, се появи една жена. Забеляза я в мига, когато се приближи до кея. Нямаше как да сбърка пъстрия пуловер от ангорска вълна, който Зоуи непрекъснато носеше. Но и нямаше как да сбърка тази жена със Зоуи. Тя се отличаваше също толкова, колкото и на сушата, когато тичаше по кея, за да хване „Амелия Селест“. Може би беше заради разкошната руса коса или деликатността на фигурата ѝ, или просто заради начина, по който стоеше — изправена, както е типично за хората, за които да изглеждат добре е част от природата им. Този път бе с маратонки, вероятно също на Зоуи. И не носеше много багаж, а само лека платнена чанта през рамо.

Направи няколко крачки по пристана, после се поколеба и спря. Изглеждаше объркана. Вятърът развяваше косата ѝ пред очите. Тя я отметна настрани и огледа лодките.

Представи си, че търси него, после реши, че само така му се иска. Той бе мъж, а тя — жена. Не бе чак толкова вцепенен от смъртта на Хъч или от бирата, че да не оцени това. Но имаше и друго. Двамата бяха споделили преживяване, в което въпросът бе на живот и смърт. Дори и само за това той искаше тя да търси именно него. Не знаеше точно защо е така, но беше факт.

Желанието му се изпълни. Разбра по отражението ѝ, че го е забелязала. Сметна това за утешителна награда след четиридесет и осемте часа, прекарани в ада, макар да нямаше намерение да се оплаква. Без да се обръща, проследи приближаването ѝ в стъклото. Сърцето му най-сетне започваше да бие малко по-осезаемо. Испита облекчение, дори известна утеха.

Изчака, докато завие по кея към мястото на „Лейла Сю“, и едва тогава се обърна, за да покаже, че я е видял. Изправи се, но не стори нищо повече. Тя изглеждаше леко нервна. Така ставаха двама. Ситуацията бе доста странна, тъй като тя бе напълно непозната, с която бе споделил нещо много лично. Лично. Да, точно така. Макар да бе роден и израснал тук и да познаваше местните хора открай време, не бе споделял толкова лично преживяване с никого от тях.

Тя се доближи до страната на лодката и спря.

— Аз съм... Джулия. Научих за баща ти. Искрах да ти кажа колко много съжалявам.

Той кимна.

— И колко съм ти благодарна — продължи тя, вече по-уверено. — Ти ми спаси живота. Не съм сигурна какво щях да правя, ако не ми бе подал онази седалка, за да се хвана за нея.

— Щеше да се справиш — каза той, защото не бе никакъв герой, не и след като бе наредил на баща си да седне на кърмата на „Амелия Сслест“, все едно заповядваше на някое куче. — Спасителните лодки се появиха бързо.

— Но щяха ли да забележат малкото петънце, което представлявах без седалката? — попита тя бързо, което показваше, че въпросът я е измъчвал. — Нямаше ли да се нагълтам с вода, или да ме повлече някоя вълна? Нямаше ли да се окажа прекалено близо до ферибота, когато дойде втората експлозия? — очите ѝ потърсиха морето. Когато отново го погледна, в тях се четеше мъка. — До този миг дори не се бях сещала за втората експлозия. Непрекъснато се натъквам на разни откъслечни спомени, за които дори не съм подозирала. Всички тези въпроси. А и най-важният.

Най-важният. Нямаше защо да се пита какъв е той.

— Защо ние? — каза той. — Защо бяхме пощадени тъкмо ние? Защо не те?

Тя кимна, облекчена, че той разбира какво има предвид.

— Задавала съм си го стотици пъти. Става дума за това, че всички сме смъртни. Аз съм късметлийка. Това е най-сериозната опасност, в която съм попадала, и е напълно достатъчна, за да ме накара да се замисля. Но виж само колко случайно изглежда всичко. Ако бяхме в задната част на лодката... или ако състезателната моторница бе ударила носа... не знам как да обясня това.

Ноа също не можеше.

— Баща ми искаше да стои при носа — изрече той. Не беше свързано с нежеланието му да се прави на герой, а със собствената му вътрешна болка. — Аз го накарах да седне отзад.

Тя даже не мигна.

— Евън Уолш ми предложи мястото си. Аз отказах — пое си глътка въздух, — толкова лесно можеше да стане и обратното.

Той кимна с разбиране.

Никой от двамата не проговори цяла минута и това бе хубаво. Тя бе приятна гледка. Нещо повече — беше красива. Но имаше и друго. Докато тя стоеше там, някаква открита рана дълбоко в него сякаш се затваряше.

— Е — тя стисна устни, кимна, изглежда, се канеше да тръгва. — Исках само да изразя съболезнованията си — зениците й сякаш се разшириха, — и да ти дам това.

Свали чантата от рамото си и му я подаде през борда. Той надникна вътре и видя нещо, увито във фолио.

— Вечеря. Аз я приготвих. Това е едно от нещата, в които ме бива. Днес готвенето ми се отрази терапевтично. Не че аз самата бих могла да хапна кой знае колко. Стомахът ми непрекъснато се преобръща.

Чувството му бе познато. Единствената храна, която бе хапнал след катастрофата, бе онова, което му бе дал Рик Грийни. Беше го изял, без изобщо да усети вкуса му.

Но приготвеното от Джулия ухаеше вкусно.

— Благодаря — каза той. — Много мило от твоя страна.

— Това е най-малкото, което мога да направя — отвърна тя с усмивка, която се появи и изчезна толкова бързо, че би могъл и да не я забележи, ако не я наблюдаваше много внимателно.

Тъкмо си мислеше, че в нея има някаква стеснителност, когато тя отново доби измъчен вид и каза:

— Зоуи се обади тъкмо когато тръгнах. Водолазите са намерили и тялото на младежа, който е работил при нея.

— Тод — Ноа вече бе разбрал. — Знае ли дали е имал някакви роднини?

— Май да. Намерила е писма в апартамента му. Сега заедно с началника на полицията се опитват да издирят хората, които са му писали. Тод бе последният от изчезналите.

— Да. Сега се опитват да открият нещо, което да помогне да се разбере как е станала катастрофата.

— Защо трябва да го правят?

— Това им е работата. Може да има спорни въпроси относно застраховките. Трябва да се разследва случаят. Кой знае? Може да намерят и чантите ти междувременно.

— Не ме е грижа за чантите — твърдо заяви тя, после примигна и се изчерви. — О. Имаш предвид застраховка живот. Предполагам, че ще се опитат да разберат колкото е възможно повече именно заради това. Разговарял ли си с Ким Колела?

Ноа все забравяше за Кими. Или може би просто бе прекалено погълнат от мисълта за Хъч.

— Не съм. Мисля, че е със семейството си. За колко време си тук?

— Две седмици. Трябваше да се запиша в един от курсовете на Тони Хемъл, но екипировката ми... — поясни тя, като махна с ръка.

— Той сигурно би ти заел някои неща.

Джулия набърчи нос, усмихна се леко.

— Мина ми желанието.

— Но не и да останеш на Биг Сойър? Предполагам, че ще си тръгнеш по-рано.

— Не — отвърна тя със сериозен тон. — Не ме карай да обяснявам. Сложно е, а точно сега не ме бива много в сложните неща. Чувствам... — в продължение на минута-две тя търсеше точната дума и накрая го погледна озадачено. — Какво чувствам?

На лицето ѝ бе изписано толкова умолително изражение — и толкова сладко, — че Ноа би се усмихнал, ако положението не бе толкова трагично. Какво чувстваше тя? Замисли се над възможните варианти.

Може би я беше страх да се качи отново на лодка и затова не иска да си тръгне засега. Но не вярваше, че е така.

Може би се чувстваше длъжна да остане на острова от чувство на вина. Не беше ли споменала за Евън? Той може би, би оцелял, ако си бяха разменили местата. Но и Ноа бе споменал за Хъч по същия повод, а не изпитваше толкова вина, колкото съжаление. Баща му можеше да остане при носа на лодката заедно с него. Тогава никой от двамата им нямаше да загине. Джулия му се струваше здравомислеща жена. Едва ли би изпитвала точно вина.

Може би се чувстваше задължена към хората тук, но изключи тази възможност още в мига, в който му мина през ума. Здравомислещите хора притежаваха и остър ум, а това означаваше, че разбират природата на островните жители. Хората от островите бяха независими и силни. Бяха избрали да си изкарват прехраната от морето

и знаеха какъв риск поемат всеки ден, когато напускат пристанището в малките си лодки. Всеки, който би могъл да го забрави, би трябвало да гледа стотици пъти филма „Перфектна буря“. Тази видео касета си оставаше най-търсената на щанда в магазина на Брейди за риболовни принадлежности.

Какво чувствам?, продължаваха да го питат очите ѝ.

— Чувстваш се избрана — отвърна той. Не знаеше откъде бяха дошли тези думи, не беше се замислял за това по-рано. Но именно така се чувстваше той самият. Различен от старите си приятели, които се бяха отбивали до лодката му днес. Да. Избран.

Очите ѝ блеснаха. Тя кимна. В следващия миг обаче искрата помръкна.

— Избрана за какво? Да оцелея ли?

— Не — каза той. Не беше това.

— Да получа компенсация? Имах хубав живот. Никой не ми дължи нищо.

— Нито пък на мен.

— Избрана от кого? От Господ?

Това мигновено го подразни. Не искаше даже и да се замисля за Господ, не и след начина, по който той си бе поиграл с тях преди две нощи.

— Съжалявам — тихо каза тя. — Имаш си достатъчно грижи. Не бива да те притеснявам с това. Просто... — тя поклати леко глава и отново му отправи една от онези мимолетни усмивки. После, вдигна ръка за прощаване, обърна се и тръгна по кея.

Не я спря. Нямахте право. Не можеше да добави нищо към разговора им, макар да му се искаше да го направи. Беше толкова объркан, колкото и тя.

Но сега се чувстваше по-добре, осъзна Ноа. Да си объркан не е чак толкова зле, когато и някой друг изпитва същото. Хората казваха, че нещастиято обича да си има компания, и това донякъде притъпяваше силното му безпокойство — поне докато то не получи нов фокус. Това стана следващия вторник, към края на погребението на баща му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гробището на острова се намираше на един хълм, с изглед към океана. Това бе подобаващо местонахождение, като се има предвид какви хора почиваха тук. Също така съвсем подобаващо надгробните камъни бяха издялани от гранита, който се добиваше и обработваше на острова. Встрани се издигаше малък параклис, направен от камък по практически съображения. Изложена на всички природни стихии на билото на хълма, една дървена постройка би се срутила под постоянните пориви на вятъра, разяждана от морската сол и дъжда. На това място всичко трябваше да е солидно. *Вечност* бе ключовата дума.

Жертвите на катастрофата семейство Уолш, Тод Слокъм и Арти Джоунс щяха да бъдат погребани близо до семействата си на сушата. Останалите щяха да бъдат положени тук. Те бяха хора от острова, свързани с останалите му жители, което означаваше, че на погребенията им ще се изсипе почти цялото население на Биг Сойър. Погребяха Дар Хътър в понеделник сутрин, Грег Хорнсби същия следобед, а Грейди Барц — на следващата сутрин, като през цялото време ги обвиваше мъгла, която напомняше за начина, по който бяха загинали. През по-голямата част от времето Джулия стоеше до Зоуи и се чувстваше част от общността на острова, доколкото това бе възможно за непознат човек. Едва когато прощалното слово биваше изречено и Зоуи се обръщаше да поговори с приятели, Джулия се чувстваше изолирана.

В такива моменти, вместо да стои неловко до леля си, тя се отдалечаваше към края на гробището и се взираше надалеч в морето. То я успокояваше. Сякаш познаваше океана повече, отколкото познаваше тези хора, сякаш беше свързана с него. Ноа също. Не разговаряше с него, но знаеше, че и той е там. Това бе опората ѝ.

Погребението на Хъч бе последно. Беше във вторник следобед, в четири часа, за да могат рибарите от местната флота да приключат с

ежедневната си работа и да присъстват.

За Джулия сценарият бе същият като при другите; на пръв поглед не изглеждаше ни повече, ни по-малко част от събралите се хора. Но това погребение бе различно за нея. Никога не бе срещала Хътчинсън Прайн — не би могла да си спомни ясно лицето му сред пътниците в задната част на „Амелия Селест“, както не помнеше и останалите лица — но се усещаше някак си свързана със сина му. Този път не се притесняваше да стои сред групичката опечалени. Дори остана спокойно, след като Зоуи се измъкна, за да посрещне следобедния ферибот. Братът на Тод Слокъм пристигаше, за да върне вещите му у дома, и Зоуи чувстваше известна отговорност.

Без да се усеща неловко сама в тишината, Джулия стоеше в края на редицата скърбящи приятели, които чакаха да изкажат съболезнования на Ноа. Слънцето бе пробило мъглата за пръв път през изминалите два дни. Лъчите му сгряваха дърветата по склона на хълма и от тях към гробището се носеше уханието на борове и смърч.

Докато се придвижваше бавно по тревата край гранитните надгробни камъни, тя се замисли върху тихите думи, изречени по адрес на Хъч. Верен приятел, бе казал някой. Независим човек, бе добавил друг. Способен, допълни трети.

Усети, че се пита какво ли биха казали хората за нея, ако умре. Вярна съпруга, със сигурност. Любяща майка. Добра домакиня. Покорна жена.

Покорна жена. Не знаеше дали е комплимент да бъде наречена *покорна*, но това бе истина. Тя беше такава. Покорна дъщеря за родителите си и добра сестра за братята си. Беше покорна ученичка — винаги бе послушна в училище — и покорна съпруга. О, да, определено бе такава. С десет години по-възрастен от нея, Монти бе искал деца и Джулия го бе послушала. Първоначалният им успех бе последван от няколко спонтанни аборта, но когато стана ясно, че няма да могат да имат повече деца, той бе достатъчно преуспял в сферата на финансите и имаше нужда Джулия да играе ролята на домакиня у дома. И тя стана такава. Покорно.

Би могло да се каже, осъзна тя, когато почти бе дошъл нейният ред, че двуседмичната екскурзия до Биг Сойър без Монти е единственото самостоятелно нещо, което е правила в живота си. Не че той имаше нещо против. Както ѝ бе обещал, бе изпратил пакет с

всичко, от което би имала нужда, за да продължи престоя си — пари, кредитни карти, комплект ключове за колата и нов мобилен телефон.

Вярна. Любяща. Добра. Покорна. Изреждаше списъка и спря рязко в края му.

Вярна. Любяща. Добра. Покорна. И... какво още? Усещаше, че би трябвало да има и нещо друго. Но не можеше да се сети за друга дума.

Когато човекът пред нея се отмести, тя се приближи до Ноа. Той бе облечен с пуловер и всекидневни панталони, което за хората от острова бе равнозначно на костюм и вратовръзка. Дрехите му бяха с чудесно качество, отговаряха на доста високия му ръст, прилягаха добре на стегнатото му, източено тяло и дългите му крака. Тъмната му коса бе изпъстрена със сиво, а покрай очите имаше бръчки, но човек оставаше с впечатление, че това се дължи по-скоро на живота на открито, отколкото на възрастта. Кожата на лицето му бе леко потъмняла от пролетното слънце, макар да ѝ се струваше, че тенът му доста е по-избледнял през последните няколко дни. Очите му бяха тъмносини като морето и изглеждаха уморени.

И все пак тя усети същото спокойствие, което я обземаше всеки път, щом го видеше. Още по-чудесно бе, че той успя да се усмихне. Съвсем леко, по-скоро като неволен жест. Но за няколко секунди тази усмивка смекчи чертите на лицето му.

— Моите съболезнования — каза тя. — Отново.

— Благодаря. Също и за вечерята. Изядох всичко.

— Правилно ли бях посочила времето за претопляне?

— Не знам. Не си направих труд да я претоплям.

Наложи ѝ се да се усмихне.

— Това от мързел ли беше или от глад?

— От глад.

— Радвам се, че ти е харесало.

Тя погледна към тримата работници, които започнаха да свалят ковчега в гроба. Когато вдигна очи към Ноа, забеляза, че и той ги наблюдава. В очите му имаше и сянка на ужас. Видя го да преглъща тежко.

— Това е най-трудното — тихо каза той.

— Може би предпочиташ да останеш сам.

Ноа бързо я погледна.

— Не, Остани.

Гледаха заедно как ковчегът слиза надолу. Леко опря в дъното. Работниците внимателно изтеглиха въжетата от рова.

— Обзалагам се, че не си очаквала да прекараш ваканцията си в ходене на погребения — промърмори той.

— Не бих могла да си представя нищо от случилото се. Там е цялата ирония. Никога не съм понасяла добре летенето. Когато съм в самолета, стискам здраво страничните облегалки на мястото си, сякаш за да му помогна да се задържи във въздуха, и все очаквам да се случи някакво нещастие. Но ако пътувам с лодка? Абсолютно безопасно е. Това само показва колко малко знам.

— Обикновено е безопасно. Поне на ферибота. Рибарите винаги са изложени на риск заради времето, само за секунди може да излезе силен вятър. Дори и най-добрите рибари понякога могат да бъдат изненадани. Ако човек трябва, да си иде от този свят, това е един достоен начин. Баща ми би го предпочел пред това.

Джулия го разбираше. Мъжете около нея винаги бяха разчитали на ума си, докато хора като Ноа и баща му разчитаха на физическата издръжливост. Да загинеш, борейки се с природните сили, бе едно, но да умреш заради лодка, излязла извън контрол, бе недотам благородна смърт.

Ако Монти бе зад руля на „Амелия Селест“, той би се гордял не да изпревари, а да надхитри Арти Джоунс. Разбира се, мъжът й нямаше как да е зад руля на „Амелия Селест“. За нищо на света не би вършил подобна работа. Макар да бе син на докер от Бостън, той бе обърнал гръб на физическия труд и на хората, които се занимават с него.

Ноа изведнъж погледна над нея. Тя се извърна и забеляза началника на полицията, Джон Роумън, да се изкачва по хълма към гробището. Братовчед на Матю Крейн, той имаше същите добри очи като него, макар да бе много по-висок и по-пълн. Едрото му тяло сега се движеше доста бързо, което предполагаше, че идва с определена цел.

Джулия не вярваше, че търси нея. Бе разговаряла с него през уикенда и не бе успяла да му каже нищо, което той вече да не знае. Тогава изглеждаше доволен от разпита.

Сега очите му се спряха на Ноа. Когато се приближи достатъчно, той свали шапка и леко задъхано каза:

— Съжалявам, Ноа. Искях да присъствам. Но имаше известно развитие по случая на брега. Тъкмо се връщам — погледна Джулия. — Чу ли вече?

— Какво да чуя?

— Извадили са от водата някои от вещите ти.

Искаше ѝ се да покаже, че се вълнува. Някой бе положил специални усилия, за да извади нещата ѝ. Но се чувстваше толкова далеч от вещите си, колкото все още, се чувстваше отделена и от живота си на сушата. Можеше само да покаже леко любопитство:

— Така ли?

— Има една чанта с дрехи, която е малко поразкъсана, но ръчната ти чантичка е непокътната — той отново се обърна към Ноа. — Идвам от кабинета на съдебния лекар. Приключили са с аутопсията на Арти. Има ново развитие.

— Не е ли получил инфаркт? — попита Ноа.

— Получил е. Сърцето му е спряло, преди да потъне във водата, но не става дума за обикновен инфаркт. Арти не е имал проблеми със сърцето. Жена му много настояваше на това. Затова съдебният лекар се зае отново да огледа внимателно раните по тялото, за да види дали някоя от тях не е причина за спирането на сърцето. Отначало приел, че раните са последствия от разхвърчалите се парчета след експлозията — Джон Роумън поклати глава. — Откри прострелна рана.

— Застрелян ли е? — попита Ноа.

Джулия също почувства сериозността на положението.

— Застрелян е — потвърди началникът на полицията.

Ноа се намръщи.

— Имаме си дразги и недоразумения. Понякога даже сериозни. Но ако твърдиш, че сърцето на човека е спряло заради прострелна рана, става дума за убийство. Никога досега не се е случвало нещо такова.

Джон се изсмя безрадостно.

— Няма нужда да го казваш тъкмо на мен. Полицейското управление тук има само един служител. Най-лошото, което може да се случи, е да се разпали война за риболовни територии.

Джулия здравата се стресна от мисълта за убийството. Тъкмо се чудеше какво ли значи *война за риболовни територии* — и дали напълно не е сбъркала в преценката си за острова, — когато Ноа попита:

— Това сигурно ли е?

— Прострелян е в рамото. Куршумът е раздробил костта и е излязъл от другата страна, но няма съмнение, че е минал оттам.

— Именно куршум, а не парче от лодката — уточни Ноа.

— Куршум.

— Би ли могло това да е стара рана?

— Не и при такова разкъсване. Подобна рана се нуждае от сериозни грижи. Не, била е прясна.

— А не от предната вечер?

— Нее. Не би могъл да изкара толкова време, без да се погрижи за раната си.

— Би ли могло да е прострелян на брега, а после да е излязъл със „Звяра“?

— Малко вероятно.

— Което означава — заключи Ноа, — че е бил на лодката, когато са стреляли по него. Имало ли е някой с него на моторницата?

— Искях да ви питам точно това — каза Джон, като погледна и към Джулия. — Помислете отново. Видяхте ли нещо в мъглата? Може би първия път, когато Арти се е доближил до „Амелия Селест“? Или в секундите преди сблъсъка? Забелязахте ли изобщо нещо на „Звяра“, което да наведе на мисълта, че има и друг на борда?

Джулия се опита да се върне в онези мигове и да си спомни нещо, което не е осъзнавала, че е забелязала, но единственият образ, който изникваше в съзнанието ѝ, бе същият, който я будеше посред нощ.

— Само онзи морав нос, светкавично изникващ от мъглата.

— Тя беше много гъста — напомни Ноа на Джон. — Грег използваше навигационните инструменти, видимостта бе нищожна. Първия път само го чухме. Втория път — е, нали знаеш какви са тези състезателни моторници. Имат огромни носове. Кабината на капитана сигурно е била поне четири метра назад. Видимостта бе много по-малка.

— Ами шумът? Да сте чули изстрел?

— При силния рев на моторите? — Джулия поклати глава.

— Моторницата ни заобиколи и се отпрати на север — каза Ноа. — Тогава изобщо не я чувахме. А и ние бяхме доста шумни — двигателят, плясъкът на вълните по корпуса. Не бихме могли да чуем изстрел. Какво казва жената на Арти? Пита ли я дали е имало друг с него?

— Казва, че бил сам. Сега водолазите ще се спуснат отново на дъното да търсят оръжието. И още някое тяло, ако е имало и друг на борда.

Ноа прокара ръка по врата си.

— Ако не беше мъглата, би могло да се предположи, че е бил прострелян от друга лодка или дори от брега.

— Може да е било нещастен случай — обади се Джулия. — Може просто оръжието да е било на борда и да се е ударил в него или да го е настъпил. Или докато го е премествал някъде, да се е прострелял неволно — когато никой от мъжете не ѝ отговори, тя попита: — Имал ли е врагове?

— Съпругата му отрича — каза Джон и отново погледна Ноа. — Ти какво мислиш?

Загледан в гроба на Хъч, който сега бе наполовина запълнен с пръст, Ноа гризеше бузата си от вътрешната страна и след малко каза:

— Не знам какъв е бил на сушата, където живее постоянно. Врагове тук? Мисля, че дразнеше доста хора с лодката си, но само толкова, просто ни дразнеше. Не е достатъчна причина, за да убиеш някого.

— Ами Кими? — попита Джон. — Дали някой би извършил убийство заради нея?

Джулия се опитваше да направи връзката, когато Джон сам си отговори.

— Нее. Не си го представям. Би било прекалено голямо съвпадение. Някой стреля по Арти заради нея, а после тя едва не загива на „Амелия Селест“.

— Тя говори ли? — попита Ноа.

— Още не. Сега отивам там — той отново си сложи шапката. — Надявах се да хвана края на погребението на Хъч. Беше добър човек.

Той потупа Ноа по рамото, застана за минутка до гроба, после се обърна и закрачи надолу по хълма.

— Кими? — попита Джулия веднага щом се отдалечи достатъчно, за да може да ги чуе.

Ноа уморено въздъхна.

— Говори се, че двамата с Арти са имали връзка.

— Вярно ли е?

— Трябва да питаш Кими. За жените от семейство Колела непрекъснато се разнасят разни слухове.

— Че се срещат с женени мъже ли? Арти Джоунс имаше съпруга и четири деца.

— Да.

— Е, какво мислиш? Дали става дума за убийство?

Ноа извърна очи.

— Все търся кого да обвиня за случилото се и това би свършило работа. Но би било само отвличане на вниманието. Изобщо няма да промени резултата.

Отново задъвка бузата си и тръгна към гроба на баща си. Работниците вече приключваха. Наблюдаваше ги, докато хвърляха и последните лопати пръст върху купчината. Когато свършиха, се здрависа с всеки от тях. Продължи да стои там и след като си тръгнаха.

Джулия чакаше тихичко, докато не започна да ѝ става неловко. Когато понечи да си тръгне, той се обади:

— Изчакай ме. Идвам.

— Няма нужда. Това е твоето време с него.

Но едва бе минала през портата на гробището, и той закрочи редом с нея. Само след секунди на пътя изскочи красиво куче с червеникаво бяла козина и затанцува възбудено около краката му.

— Твое ли е? — попита тя.

— Да. Казва се Лукас. Вероятно е много радостен, че стареца го няма. Не бяха особено добри приятели.

— Невероятно красив е — отбеляза Джулия, възхитена от пухкавата му опашка, бялата козина под брадичката, копринено меките му уши и луничките по носа. — Каква порода е?

— Ретрийвър викач от Нова Скотия.

— Какво голямо име за куче със среден ръст — каза тя и се усмихна заинтригувана. — А какво означава *ретрийвър викач*?

Ноа спря и се наведе да почеше кучето зад ушите. То го погледна с обожание в очите.

— Викачите са порода, използвана като примамка при лов на патици. Тичат по брега и отвличат вниманието на патиците, докато ловецът се прицели добре. Тъй като тук не ходим на лов за патици, на практика означава, че той непрекъснато тича напред-назад, нагоре и надолу по кея, скача в лодката и обратно. Означава също, че обича водата, което би могло да се окаже проблем, когато подгони някоя чайка и се озове сред високи вълни.

В мига, в който той се изправи, кучето хукна надолу по хълма след камиона на работниците от гробището. Единствените други коли бяха малкият плимут на Зоуи и тъмносиният пикап на Ноа малко по-надолу по пътя.

Отново тръгнаха надолу.

Джулия наблюдаваше кучето. То тича известно време след колата на работниците, разсея се и подгони някаква птица, после пак се разсея и се втурна към гората.

— Спира ли изобщо?

— Понякога. Вероятно е спал по време на службата в багажника на пикала.

Слизаха бавно към подножието на хълма. Ноа изглеждаше потънал в мислите си, но мълчанието не бе неловко. Слънцето се бе показало и затопляше океанския бриз до идеалната температура. Откъм дърветата се носеха птичи песни, достатъчно наблизо, за да не бъдат заглушени от прибоя. Джулия си пое дълбоко въздух и се отпусна.

Почти бяха стигнали до колата, когато Ноа се обади.

— Все си мисля за нещата, които казаха приятелите му. За това какъв човек е бил. Чудя се какво ли биха казали за мен, ако аз бях умрял.

Не бе изненадана, че мислите му отразяват нейните собствени. Беше си нормално, след като на косъм бяха избегнали смъртта.

— Какво биха казали?

— Нищо интересно. Аз съм съвсем обикновен.

— Има ли нещо лошо в това?

— Всъщност... има — отвърна той с чувство. — Бих могъл да съм нещо повече — той спря напред изречението. Джулия го чакаше да продължи, но той се бе намръщил, погълнат от мислите си с поглед,

вперен в пътя. После внезапно се обърна към нея. — Ами ти? Какво биха казали за теб?

— Вярна. Любяща. Добра. Покорна — думите продължаваха да отекват ясно в главата ѝ.

— Покорна?

— Аз съм много послушен човек. Или поне бях — добави с половин усмивка. — В този момент не мога да се идентифицирам с предишното си аз.

— И защо?

— Ами, като начало, защото съм на Биг Сойър. За мен бе ново начало, когато реших да погостувам на Зоуи за две седмици. Никога не съм оставяла съпруга си сам за толкова дълго. Той е... зависим.

— Във физическия смисъл ли?

— Не — щеше да каже *емоционално*, но това не бе съвсем вярно за Монти. — По отношение на домакинството — довърши тя накрая. Не ѝ се искаше да пояснява, затова побърза да продължи: — Майка ми смята, че трябва да се върна в Ню Йорк след катастрофата. Но аз имам нужда да остана сама — усмихна се подигравателно на себе си. — Това също не е типично за мен. Не съм кой знае колко независим човек. Но вие всички сте такива. Може би има нещо във въздуха тук. Чувствам се непознат човек и за самата себе си.

Прозвуча като признание. Искеше ѝ се да поприказват още за това, тъй като Ноа бе единственият, който бе преживял същото като нея. Е, и Кими Колела. Но тя не говореше.

Ноа не продължи да обсъжда темата. Но разочарованието ѝ трая много кратко, защото той се усмихна. Усмивката му бе много нежна за човек, който изглежда твърд като скала и сериозен.

— Може да е заради дрехите на Зоуи — предположи той.

Джулия носеше панталон и пуловер, взети назаем от леля ѝ. Подръпна леко горната си дреха. Беше от черна ангорска вълна, изпъстрена хаотично със сини лентички.

— Пуловерът ме издаде, нали?

— Нейните творения винаги са много характерни — с уважение отбеляза Ноа. — Може би ще се почувстваш като самата себе си, след като получиш собствените си дрехи.

Но Джулия не смяташе така. И което бе по-важно, не бе сигурна, че иска да се чувства като самата себе си. Когато се вглеждаше в

предишната Джулия, разбираше, че не е била особено интересна личност. Такива хора не се примиряваха непрекъснато да свирят втора цигулка. Не се опитваха да се слоят с фона, за да угодят на съпруга си. Не залагаха винаги на сигурното.

Вглеждайки се в онази предишна жена, Джулия смяташе, че не ѝ е достигало нещо.

Не ѝ се наложи да го признае пред Ноа обаче, тъй като нагоре по пътя трополеше старият камион на Зоуи. След като се заклатушка насам-натам, най-сетне спря.

— Май има проблеми със скоростния лост — обади се Ноа, което пък напомни на Джулия проблемите с „териториалната война“, за която искаше да го поразпита, но мигновено забрави. Защото от камиона не слезе Зоуи, а дребничка млада жена, която, с изключение на една очевидна разлика, много приличаше на Моли.

— На камиона му няма нищо — леко повиши глас Джулия. — Но изглежда, че това все пак е дъщеря ми, която си няма и понятие от коли с ръчно сменяне на скоростите.

Тя закричи през тревата, отначало бавно, докато я зяпаше с недоумение, а после се втурна, щом разбра, че въпреки момчешката прическа това наистина е Моли.

В пълна противоположност, Моли бе замръзнала на мястото си с един крак на стъпалото, а другият — на земята. Гледаше Джулия, а в изражението ѝ се четеше нещо близко до ужас.

Докато стигне до камиона, вълнението на Джулия се бе превърнало в загриженост. Дъщеря ѝ имаше нейната руса коса и слаба фигура, но кожата ѝ не бе толкова светла и очите ѝ бяха тъмни като на Монти, за разлика от пъстрите очи на майка ѝ. Сега лицето ѝ бе пребледняло, а очите — зачервени.

Джулия обхвана лицето ѝ в ръце и само за миг се вгледа в стряскащо късата ѝ коса, преди да съсредоточи вниманието си върху очите ѝ.

— Какво има?

— Кой е онзи мъж? — попита Моли.

— Ноа Прайн. Оцеля в катастрофата също като мен. Току-що погребва баща си. Какво има, скъпа?

Последва кратко мълчание. После напрегнато изречено:

— Нищо.

— Вчера сутринта беше в Париж! — бяха разговаряли. — А и какво е това? — попита тя, докато галеше дъщеря си по главата.

— Последната мода там. Мислех, че е страхотна.

— Наистина изглежда чудесно. Просто съм изненадана. Винаги си имала дълга коса. Не бях подготвена.

Моли отново хвърли поглед на Ноа, преди да се обърне към майка си.

— Това се отнася и за двете ни. Много е странно да те видя с друг мъж, освен с татко — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Мъжете са толкова лоши.

Сякаш всеки момент щеше да се срине напълно, тя обви ръце около врата на майка си и хлипайки тихо, я притисна по-здраво, отколкото го бе правила с години.

Мислите на Джулия моментално се втурнаха в най-различни посоки.

— Какво е станало?

— Нищо.

Тя я отдръпна от себе си.

— Ако беше нищо, все още щеше да си в чужбина. Как... кога...

— Снощи — отвърна Моли, докато бършеше сълзите си с опакото на ръката. — Непрекъснато си мислех колко гадна е работата, колко противен е шефът ми и колко егоистични и недружелюбни са съквартирантите ми, а ти едва не си загинала. И как бих могла да остана там, когато някой трябва да е при теб? Само че трябваше да се прехвърлям на друг самолет в Чикаго — изхлипа тя, отново разплакана, — а този за Ню Йорк закъсня с два часа и докато взема такси до вкъщи, вече минаваше един часът, а татко не знаеше, че се връщам, и двамата се скарахме жестоко.

— Заради косата ти ли? — предпазливо попита Джулия. С периферното си зрение забеляза Ноа, който отиваше към пикапа си. Той вдигна ръка; жестът му сякаш казваше: *Ще поговорим после.*

— Заради мъжете — извика Моли. — И нещата, които правят. Толкова бяха гадни с мен в ресторанта, мамо. Сигурна съм, че ако бях някой случаен минавач по улицата, който е влязъл при тях, щяха да са по-мили. Все едно ми правеха огромна услуга, като ми разрешават да ги гледам как работят — което е вярно, — но трябваше да ми дават и аз да правя нещо. Все пак, стоя си аз там, тяхна робиня за лятото, карам

стаж без никакво заплащане, а те се държат грубо с мен. Като че ли аз съм предложила да спонсорирам летния стаж. Не съм прекарала две години в кулинарно училище само за да се усмихвам, да кимам и да казвам: *Vous etes brilliant, monsieur*^[1].

Джулия изпита странно облекчение.

— Защо не ми каза, че нещата са чак толкова зле?

— Защото все се надявах, че ще се оправят. Татко непрекъснато твърдеше, цитирам: *Този летен стаж е много важен*, и аз постоянно си го напомнях, но освен това си мислех, че имам и право на избор. Аз предпочитах Ню Йорк, но татко реши, че стажът в Париж ще изглежда по-добре в автобиографията ми. Е, не ме е грижа за документите. За какво ми е добрата автобиография за работа, ако съм нещастна? А аз бях нещастна, мамо. Не исках да съм там.

Джулия приглади късата ѝ руса коса.

— Съжалявам, скъпа. Ще ми се да ми бе казала.

— И какво щеше да се промени? Приех да замина и вероятно щях да остана, защото, боже опази — саркастично провлече тя, — татко да не помисли, че се предавам лесно. Но после ти преживя тази катастрофа и всичко се промени. Трябваше лично да се уверя, че си добре.

— Значи си долетяла до Ню Йорк през Чикаго. Но как дойде чак до тук?

— Със самолет до Портланд, а оттам с автобус.

Джулия не се изненада. Моли можеше да бъде много изобретателна, особено когато се касаеше за нещо, което единият или и двамата ѝ родители не желяеха тя да прави. Гордееше се с независимия дух на дъщеря си. Сега изпита и облекчение. Хубаво бе да знае, че Моли може да се грижи за себе си, в случай че нещо наистина се случи със самата нея.

— Баща ти даде ли ти пари?

— Не съм му искала пари. Използвах дебитната си карта. Той не знае, че съм тук. Аз просто си взех душ, събрах си багажа и тръгнах.

Джулия отново леко се притесни. Чудеше се дали Моли премълчава нещо.

— Той видя ли те да тръгваш?

— Да, но не разговаряхме.

— Попита ли къде отиваш?

— Да, но аз не му отговорих.

— Вероятно вече се е поболял от тревога — каза Джулия.

— Съмнявам се.

— Защо го казваш?

Моли се облегна на колата. С късата си коса, трите обици на всяко ухо и това гневно изражение тя изглеждаше необичайно войнствено настроена.

— Защото е прекалено зает и всичко в живота му се върти около самия него. Винаги е било така. Помниш ли, когато трябваше заедно да обикаляме различни колежи? Или когато трябваше заедно да идем на почивка във Вашингтон? Или когато трябваше да ме придружи на бала в гимназията? Или тогава, когато...

Джулия сложи ръка на устата на Моли, за да спре изблика.

— И преди сме обсъждали всичко това. Но той те обича. Ще му се обадя веднага щом се приберем у Зоуи — пак погледна косата на дъщеря си; щеше да ѝ трябва малко време да свикне. — Съжалявам за работата ти. Изглеждаше като отлична възможност, а и щеше да получиш препоръки за колежа си. Сега какво ще правиш?

— Ще се върна с теб в Ню Йорк и ще потърся нещо друго — отвърна Моли. — Знам, че е късно. Но знаеш, че ме бива да се разбирам с хората.

— Определено — крушата не падаше по-далеч от дървото. Дъщеря ѝ може и да бе наследила чувствителността на майка си, но имаше целеустремеността на баща си — и неговото дар слово. — Само че аз може да остана малко по-дълго — добави тя. Идеята да удължи престоя си се въртеше из ума ѝ от известно време, но едва сега придоби ясни очертания.

Моли се намръщи.

— Мислех, че уговорката е за две седмици. Една вече мина.

— Уговорка ли? — повтори Джулия с усмивка.

— Планът.

— Така беше. Но после стана катастрофата. Не съм свършила нищо от онова, което възнамерявах.

— За фотографията ли става дума? Но нали екипировката ти я няма, как изобщо би могла да се занимаваш с това?

— Не знам. Опитвам се да измисля нещо. Седмицата бе доста тежка емоционално — отвърна тя и погледна нагоре към хълма.

— Не е било забавно, а? Нито пък за леля Зоуи. Изглеждаше ми доста напрегната, когато я видях. Не можах да повярвам, че е на кея, когато фериботът стигна до брега. Забелязах, че колата ни е на сушата, само че нямах ключове, а после слизам тук от лодката и ето ти я нея. Помислих си, че тя може би... е имала предчувствие за идването ми. После ми обясни, че е дошла да посрещне друг човек — тя снижи глас и заговори по-сериозно. — Мамо, момчето, което е загинало, не е било много по-голямо от мен.

— Знам.

— И брат му също не е много по-възрастен. Зоуи взе назаем друга кола и ми даде нейната. Каза ми, че си тук — и тя погледна нагоре към гробището, както бе направила майка ѝ преди малко. — Може ли вече да тръгваме? Това място ме изнервя. Освен това трябва да се обадиш на дядо. Говорих с него, докато чаках на автогарата. Каза ми, че чака да му звънеш.

Да, Наистина имаше такова нареждане в края на съобщението му в електронната поща. Оттогава не бе дошло друго, макар да бе получила съобщения от Шарлът, Дона и Джейн. Обади се брат ѝ Джери и жената на брат ѝ Марк, но нито думичка от Джанет или Джордж в изминалите оттогава дни. Ако родителите ѝ изпитваха поне частица от загрижеността, която бе накарала Моли да се върне от Франция, то те не я показваха пред Джулия. Нито те, нито Монти. Каква ти загриженост? Ако изобщо липсваше на съпруга си, това по нищо не личеше.

[1] Вие сте блестящ, господине (фр.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Когато се прибраха у Зоуи, Джулия най-напред се обади на Монти. Отсреща чу едно отсечено: *Да*, но тя бе благодарна, че изобщо вдигна телефона. Невинаги го правеше — независимо дали става въпрос за клиентите или за семейството му.

— Здравей — каза тя възможно най-жизнерадостно. — Аз съм — усмихна се на Моли, която стоеше наблизко и си гризеше ноктите.

— Цял ден се опитвам да се свържа с теб — отвърна той ядосано. — Какво му е на новия ти мобилен телефон?

— Оставих го у Зоуи. Цял ден съм на погребения.

— Няма да е зле, ако от време на време проверяваш съобщенията си. Моли се върна.

— Знам — отвърна Джулия. — Сега е тук.

— Там ли? И как, по дяволите, е стигнала до там?

— Със самолет до Портланд, оттам с автобус и после с ферибота.

— Това много ще му хареса — саркастично промърмори Моли.

— С автобус? — възкликна Монти. — Знаеш ли какви откачалки се возят на автобусите в ония краища?

— По-различни ли са от онези, които се возят на автобусите по нашите краища?

Моли се изкиска. Джулия вдигна предупредително ръка.

— О! — сепна се Монти. — Значи днес сме в особено настроение, така ли? Е, нека ти кажа, че Моли не беше на себе си, когато дойде тук снощи. Не знам дали е било от изтощение, или е пила някакви странни хапчета във Франция, но изобщо не можах да разбера какво й става. Какво ти обясни на теб?

Джулия и за миг не си помисли, че Моли може да е взимала нещо. Познаваше дъщеря си. Бяха много по-близки, отколкото е обичайно за майка и дъщеря, нещо, за което тя бе особено благодарна точно сега. Ако се е държала лошо, то е било или заради умората от пътуването, или заради Монти.

— Каза ми, че двамата сте се скарали. Според нея ти си бил ядосан, задето се е прибрала по-рано.

Последва кратка пауза и едно многозначително:

— А ти не си ли? Стажът беше чудесен.

— Тя не мисли така.

— Тя е на два̀йсет години. Какво ли знае?

Джулия настръхна заради Моли. Обърна се с гръб към дъщеря си и се сопна на Монти с рязък тон, който не използваше често:

— Ако беше мъж и бяхме във война, щеше да е достатъчно голяма, за да използва смъртоносни оръжия. Имай ѝ малко доверие. Не сме били в Париж. Не сме видели какво става. Тя смята, че този стаж нямало да ѝ даде опита, за който всъщност отиде. Освен това е решила, че за мен би означавало много, ако дойде тук, за да се увери, че съм добре. Коѐто действително е така.

— Ти си добре — небрежно каза Монти. — Винаги се оправяш. Значи си получила пакета, който ти изпратих? Нямаше да е зле, ако се беше обадила, за да ми кажеш, че е пристигнал.

Джулия прехапа език. Монти знаеше, че е пристигнал. Беше го изпратил от работата, като бе използвал услугите на „FedEx“, както правеше с всички важни документи. Ако се вярваше на думите му, а той често го повтаряше, би поверил и живота си на компанията „FedEx“.

— Благодаря ти — покорно каза тя.

— Получи ли кредитната карта и парите в брой?

— Да. Всичко беше в пакета. Благодаря ти.

— А ключовете за колата? Превози ли колата до острова?

— Още не.

— И защо? Мислех, че искаш да е там, за да не се налага да използваш пикапа на Зоуи.

Така беше. И тя не се оправяше добре с ръчната смяна на скоростите, както и Моли, а и не бе толкова смела като дъщеря си.

— Използвам една стара кола, която приятелка на Зоуи ни даде назаем, но не съм я карала много. Напоследък ходя предимно на погребения. Току-що бяхме на четвъртото за два дена.

Помниш ли, че стана катастрофа? — искаше да го попита. — Как можеш да говориш за мобилни телефони и ключове за кола, когато девет души са мъртви?

Монти, изглежда, бе забравил.

— Ако нямаш нужда от колата, можех аз да я ползвам тук.

Къде ли би могъл да ходи с нея, учуди се тя. Монти бе настоял, и то неведнъж, че няма да напуска града през двете седмици, в които нея нямаше да я има, и че такситата са му достатъчно удобни. Но ако сега му напомнеше това, само щеше да предизвика спор, а тя рядко печелеше в подобни случаи. Монти бе истински майстор на словесните двубои.

Тя, на свой ред, бе майстор да потиска чувствата си. Макар че вътрешно кипеше, гласът ѝ остана спокоен.

— Ще ида да взема колата — увери го тя. — Особено сега, след като Моли, е тук, имам достатъчно причини.

— Значи ще остане с теб? Така и трябва. Няма никакъв смисъл да се връща. Сега вече няма да си намери друга работа. Най-добре да остане още една седмица.

Джулия реши да не споделя плановете си самата тя да остане по-дълго.

— Да.

— Тук няма да мога да я наглеждам. Прекалено съм зает. Там може да ти помогне да похарчите парите, които изпратих. Казах ли ти, че застраховката ни покрива загубата на фотографското оборудване? Виж дали можеш да си купиш ново там. Онзи фотограф, Химъл, ще знае къде да те насочи.

— Хемъл.

— Ще го направиш ли?

— Ще видя.

— Защо се чудиш? Напи много харесваше оборудването? Научи се как да го използваш и ще имаш артистично хоби. Това е целта.

Джулия би могла да се отдаде на артистичното си хоби и само с обикновен автоматично нагласящ се фотоапарат. Съпругът ѝ продължаваше:

— Между другото, ще се обадиш ли на баща си? Вчера звънна тук, за да разбере какво не е наред с теб, че не отговаряш на обажданията му.

— Той не ми е звънял — отвърна Джулия, леко ядосана.

— Може и да го е направил, но ти не си вдигаш мобилния телефон. Направи ми услуга, Джулия. Носи си телефона е теб, а? Не

ме е грижа дали там е обичайно хората да използват мобилните си телефони или не, но би било хубаво близките ти да могат да се свържат с теб. Разбрахме ли се?

— Добре.

Прекъсна връзката, като вътрешно кипеше заради снизходителния тон в последните му думи и провери гласовата си поща в телефона, но освен три съобщения, оставени по-рано от Монти с все по-голямо раздразнение в гласа, нямаше нищо от баща ѝ. Не се съмняваше, че я е потърсил, но не си бе направил труда да остави съобщение. Това само засили болката в гърдите ѝ.

Колебаеше се дали да не изключи телефона и да остави обаждането за по-късно. Но раздразнението, което бе останало в нея след разговора с Монти, ѝ даде кураж да се обади веднага — а също и фактът, че Моли стоеше наблизко, наблюдаваше я и слушаше, тъй че, ако отложеше позвъняването, щеше да ѝ се наложи да обяснява защо го е направила.

И все пак старите навици умираха трудно. Стомахът ѝ се преобръщаше, докато телефонът звънеше отсреща. Положението стана още по-лошо, когато чу гласа на майка си:

— Ало?

— Мамо, здрасти — от другата страна на линията настъпи тишина. Бързо, изпълнена с надежда, тя продължи: — Поговори с мен, мамо. Моля те.

Но веднага се обади Джордж.

— Джулия? Опитвахме се да се свържем с теб. Защо не ни звънна?

Джулия бе разочарована.

— Бях доста заета.

— Заета? Там, на острова?

Може би го каза съвсем неутрално, но думите ѝ подействаха зле. Цялото раздразнение, което бе изпитала при разговора със съпруга си, се върна отново, че и малко отгоре. Вярно, беше експерт по отношение на самоконтрола, но не можеше да отмине лекомислената забележка.

Опитвайки се да преглътне гнева си, тя каза:

— Имаше катастрофа, татко. Загинаха девет души. Осем деца, две съпруги, една годеница и дузина родители, братя, сестри и приятели загубиха любими хора. Ако не съм на погребение, в

останалото време съм заета да приготвям храна за семействата на онези, които погребяхме, и освен всичко, трябваше да помагам на Зоуи, защото и нейният помощник загина на онзи ферибот. Да, наистина съм много заета тук, на острова.

Въпреки усилията ѝ да остане спокойна, бе повишила глас. Нетипично за нея? Определено. Дори Моли изглеждаше стресната.

Баща ѝ вероятно също се бе стреснал, защото веднага отстъпи.

— Разбирам, Джулия. Просто чакахме да ни се обадиш. Ние сме твои родители. Тревожим се.

— И мама ли?

— Да.

— Затова ли прехвърли телефона на теб?

— Джулия!

— Ако сте били разтревожени, защо вие не ми се обадихте?

Джордж не отговори и тя мигновено се разкая. Не бе свикнала да говори троснато на когото и да било, какво остава за баща ѝ.

— Извинявай, татко, но тук ни е доста тежко. Това не беше просто някаква случайна катастрофа на магистралата. Биг Сойър е малък остров. Всеки познава всекиго. Когато загинат девет души, това се усеща много дълбоко.

— Представям си — каза той тихо, с искрено съчувствие. — Колко още погребения предстоят?

— Тук няма да има други. Останалите са на сушата.

Гласът му се поободри.

— Значи се връщаш у дома?

— Още не.

Последва пауза и после изненадано:

— И защо не? Мина цяла седмица — Джулия чу на заден план някакво тихо мърморене — определено бе гласът на майка ѝ, макар че не успя да различи думите. Решена да не се обезсърчава, тя каза:

— Отначало бях планирала да остана две седмици. Освен това мога да помагам тук. Все още има да се вършат разни неща.

— Какво мисли Монти?

— Той е напълно съгласен. Толкова е потресен от катастрофата, колкото и вие с мама — думите ѝ бяха напоени с толкова силен сарказъм, че дори и самата тя се изненада. Но не ги взе обратно. Нито направи усилие да запълни настъпилата тишина.

Най-сетне, любезно и тактично, явно Джанет стоеше наблизно, Джордж се обади:

— Не съм сигурен, че разбирам какво имаш предвид.

Джулия не се поколеба да му обясни. Нямахше значение, че Моли стоеше точно до нея. Дъщеря ѝ бе голям човек. Имаше право да знае какво чувства майка ѝ.

— Имам предвид, че тази катастрофа е най-травмиращото преживяване в живота ми. Не знам защо на вас с мама ви е толкова трудно да го проумеете. Много лесно можех и аз да се окажа сред мъртвите.

Моли извика:

— Не го казвай!

— Не говори така — обади се и баща ѝ с цялата сериозност на годините си. — Не си загинала. Само това е важно.

— Не. Разбираш ли, не е — продължи Джулия, мъчейки се да обясни какво изпитва. — Не умрях. Но можеше и това да стане. Тогава защо не се случи? Би трябвало да има причина.

— Няма причина. Просто късмет.

— Има причина — убедено каза тя. — Само дето още не съм разбрала каква е точно. Освен това сега гледам на нещата по различен начин.

— Какъв начин?

— Различен... питам се коя съм аз, какво правя с живота си и какво ще кажат хората, когато умра.

— Мамо! — изплака Моли.

Джулия отдалечи леко телефона от устата си.

— Някой ден, Моли. Не възнамерявам да умирам скоро. В това е смисълът.

— Какъв е смисълът? — попита Джордж и тя отново заговори в телефона.

— На четирийсет години съм — каза тя, без да откъсва очи от Моли. — Ако даде Бог, ще живея още толкова. Трябва да се възползвам максимално от тях.

— Да не би да съжеляваш за първите четирийсет? — каза Джордж, когато успя да надвика страничното мърморене и нетърпеливо изшътка встрани от телефона.

— Не — отвърна Джулия, но се спря. Ако трябваше да е честна да даде израз на истинските си чувства, а не да казва онова, което събеседникът ѝ искаше да чуе, трябваше да промени отговора си. Считай, че съм казала да. За някои неща. Други не бих променила за нищо на света.

Баща ѝ каза нещо на майка ѝ с приглушен глас. Сега тонът му не бе толкова любезен.

— Ако мама има да ми казва нещо — подкани го Джулия, — защо просто не вземе слушалката?

— Защо не го направи? — обади се и Моли. — Защо не иска да говори с теб?

— Знаеш защо — измърмори Джордж от другия край на линията.

— Всъщност не зная — заяви Джулия. — Всички сме наясно, че двете със Зоуи са се скарали много лошо, но не съм сигурна, че знам за какво. Да таиш лоши чувства толкова време е абсурдно. Зоуи е единствената ѝ сестра и живее тук сам-сама.

— По свой избор — напомни ѝ Джордж.

— Мама канила ли я е някога да живее в Балтимор? Някога изразила ли е желание тя да е по-наблизо? Вдигнала ли е телефона, за да ѝ се обади?

— Джулия! — предупреди я баща ѝ.

Но тя не можеше да спре.

— Зоуи има приятели, но не и семейство, а мама е директор на благотворителна организация. Предполага се, че е специалист в общуването с хората, но ето, че не иска да говори със Зоуи и понеже сега съм ѝ на гости, не иска да говори и с мен. Благотворителността трябва да започва от отношенията въкъщи, нали така? Ако да прощаваш, е част от благотворителността, защо мама не може да прости на сестра си? Какво толкова ужасно е направила?

— Питай Зоуи.

Тъкмо в този миг Зоуи влезе през вратата. Загледана в нея, Джулия се обади:

— Зоуи не иска да каже.

Когато леля ѝ вдигна въпросително вежди, тя ѝ отвърна само с устни: *Татко е.*

Моли отиде при Зоуи и я прегърна с една ръка през кръста.

Джордж въздъхна уморено.

— Джулия, това няма нищо общо с теб и твоя живот.

— Има — настоя тя. — Свързано е с представата ми за честност. Това е едно от нещата, на които сега гледам по различен начин.

— Преживяла си шок. Разбираемо е. Нека мине малко време. Нещата ще се върнат в нормалното си състояние — последва още мърморене на заден план. Този път обаче баща ѝ повиши гласа си достатъчно, че и Джулия да го чуе. — Стой мирна, Джанет, и ме остави да говоря. Да. Да. Ето, искаш ли сама да ѝ го кажеш?

Разбира се, Джанет не искаше. Но Джулия бе заинтригувана от мисълта, че баща ѝ бе способен да я защити пред майка ѝ.

Миг след това обаче с чисто формален тон Джордж повтори думите, които — Джулия бе сигурна — Джанет е казала:

— Сега трябва да гледаш напред.

Тя изправи гръб и се усмихна.

— Точно това правя.

— Прибери се у дома. Ще поговорим повече, когато се върнеш в Ню Йорк.

— Чудесно.

— Кога ще стане това?

— Не съм сигурна.

— Не смяташ ли, че ще е по-добре, ако се върнеш към обичайното си ежедневиe? Сега изобщо не приличаш на себе си.

Джулия не се съмняваше в това. Обикновено не предизвикваше родителите си. Нито съпруга си. В крайна сметка винаги е била твърде покорна.

— Това може да е за добро.

— Тревожа се, Джулия — каза баща ѝ.

Тя веднага омекна. Проблемът не бе у него. В много отношения и той самият бе жертва. Онова, което му бе казала, всъщност бе насочено към Джанет.

— Не искам да се тревожите. Само искам да се опитате да разберете какво съм преживяла и какво чувствам сега.

— Да. Ще опитаме — каза той, но доста разсеяно, което означаваше, че е приключил с разговора.

Заболя я. Не, основният проблем не бе у Джордж. Но пък той не трябваше да се държи като робот. Беше човек, способен да мисли и чувства. И беше неин баща. Независимо колко напласен бе от

съпругата си, можеше да изпрати съобщение по електронната поща или да ѝ звънне от работата си и Джанет нямаше как да научи.

— Зоуи тъкмо се прибра — каза тя. — Трябва да вървя, татко. Кажете на мама да ми звънне. Моля те — прекъсна линията, притисна телефона до гърдите си и вдигна измъчен поглед към Зоуи и Моли.

— Какво ѝ става на баба? — попита. Моли. — Защо не иска да говори с теб?

Джулия стисна очи и поклати глава. После отвори отново очи, пое си дълбоко въздух и бавно издиша. Стомахът ѝ бе все така свит на топка. Отгоре на всичко изведнъж се почувства странно неспокойна.

— Трябва ми малко въздух — каза тя и се запъти към вратата на кухнята.

— Къде отиваш? — разтревожено попита дъщеря ѝ.

— В обора. Там има работа за вършене.

Вече бе стигнала до вратата, когато Моли най-сетне успя да се обади стреснато:

— Къде?

Гретхен я чакаше. Или поне така ѝ се искаше да вярва, защото в мига, в който влезе в обора и се приближи до клетките, от всички зайци, които започнаха да драскат по стените и да ги побутват с муцунки, само Гретхен се премести близо до предната страна, където лесно се отваряше вратичката. Джулия бръкна уверено, пъкна едната си ръка под коремчето на заека, другата сложи върху ушите му и нежно го извади навън. Гушна го и седна на стола.

Животинчето се разположи удобно в скута ѝ, което бе друг признак, че я е познала, реши Джулия. Нежно започна да гали ушите му отпред назад, отпред назад.

Както всичко, свързано със Зоуи, и оборът бе смесица от ново и старо. Дървените стени някога бяха приютявали крави. Сега нямаше крави, макар за тях да напомняше виенето на вятъра, което отекваше през отворените капандури на покрива. Те бяха нови. Зоуи ги бе направила, когато бе купила зайците, защото те обичаха светлината. Опасността от прегряване се предотвратяваше от дъбовете отвън, чиито клони засенчваха покрива. Вътре проникваше разсеяна светлина и чист въздух; горещината оставаше навън.

Сега въздухът бе приятен, хладен, но не студен. Ветрецьт носеше аромата на прясно сено, събрано на бали. Слънцето бе ниско на хоризонта и светлината не дразнеше очите. Резултатът бе чудесна прохладна сянка. Нед беше наблизил, издаваха го невероятните му кехлибарени очи. Неподвижен, като статуя, сега той пазеше и Джулия заедно със зайците. Освен нежното шумолене на животните в клетките, се долавяше и шумът на морето. Звукът бе далечен, но отчетлив плясък на вълни по скалите.

Постепенно пулсът на Джулия се забави и дишането ѝ се успокои. Безпокойството, което така внезапно я бе обзело в кухнята, отмина. Тежестта в гърдите ѝ започна да олеква.

— Здравей, хубавице — промърмори тя нежно. — Как си днес?

Заекът не отговори, дори не вдигна глава, но Джулия не го и очакваше. Ако се наведеше над него и го погледеше по главата, както сега, Гретхен може би щеше да извърне очи и да я погледне в лицето, което и направи. Под опеката на Зоуи се бе научила да приема тези дребни жестове за израз на привързаност, каквито всъщност бяха.

Освен това се бе научила да сменя водата в бутилките им и да им слага храна, да изпразва табличките под клетките и да пълни хранилките с прясно сено. Зоуи ѝ бе показала как да прави всичко, когато разбраха, че Тод няма повече да се върне на работа, и Джулия с удоволствие го замести. Беше сменяла пеленките на Моли като бебе. Да изпразва табличките изпод клетките, бе почти същото, всъщност дори по-лесно, защото не се налагаше да бърше дупета, а и нямаше никаква миризма. Сеното, сухата храна и водата бяха нищо работа.

Сега обаче не се залови да върши нищо от това. Нито гушна подред и другите зайци, макар леля ѝ да настояваше всеки един да бъде погален. Зоуи се гордееше, че отглежда дружелюбни към хората ангорски зайци, и Джулия разбираше колко е важно това. Много от тези животни един ден щяха да намерят своя дом при собственици, които няма да се интересуват толкова от вълната им, колкото да се грижат за тях като за домашни любимци. Дружелюбни ангорски зайци — това бе много разумно. Те никога не биха хукнали да гонят пръчки като кучетата или да скочат в леглото ти нощем като котките. Но определено усещаха разликата между човешката топлина и клетката.

Джулия се зачуди дали усещат, че Тод го няма, и дали им липсва. Бе минала цяла седмица, откакто той ги бе гушкал за последен път.

Според Зоуи той не се ограничавал само с едно кратко погалване. Тя твърдеше, че ужасно ги разглезвал.

Не знаеше дали е така. Усещаше само, че да държи в скута си Гретхен, ѝ действа много успокоително. Продължи да гали пухкавата ѝ козина и да ѝ говори гальовно, докато собственото ѝ тяло не се отпусна напълно. Едва тогава внимателно върна заека в клетката му и се зае със задачите си — а те също ѝ действаха терапевтично. Дори и толкова късно през деня, толкова късно в един ужасен ден, изпълнен с погребения и тревоги, тя се почувства освежена.

Работата съвсем не изключваше мисленето. Трябваше да се следят разни неща, свързани със здравето на зайците, като например съдържанието на онези таблички с изпражнения и количеството на изяденото сено. Освен че отглеждаше дружелюбни към хората зайци, Зоуи се гордееше, че нейните са и здрави и макар това да означаваше допълнителна работа, тя я вършеше с готовност.

Джулия също. Сложи сено в хранилките и се увери, че всяка е пълна до горе, после изхвърли изпражненията от табличките в една ръчна количка и ги изнесе навън, в задния двор на мястото, избрано от Зоуи. Когато се върна, седна за малко и поддържа поред няколко от зайците, които не бе гушкала сутринта — най-напред Мария, после Джаспър, после Прити Бой, Петуния и Суизъл. Дори извади гнездото от клетката на Бетина и поддържа за мъничко всяко от седемте новородени — и през цялото време отказваше да мисли за Монти, за родителите си, за онзи другия, далечен живот. Съсредоточи вниманието си върху мъничките очички на зайчетата, тъпичките им здрави крачета, меката им като коприна козинка. Чудото на раждането ѝ даде нови сили.

Бе напълно погълната от работата си, когато нещо я накара да извърне поглед към вратата на обора. Там стоеше Моли, заедно със Зоуи.

Макар че отново се сепна при вида на късата коса на дъщеря си, която толкова внезапно се бе завърнала от Франция, настроението на Джулия се повиши още повече.

— Не ви чух да влизате.

— Очевидно — отбеляза Моли, — тук сме от известно време — изглеждаше удивена. — Виж се само. Гушкаш зайци. Това ли е жената, която не ми разрешаваше да си взема котка?

Все така усмихната, Джулия пак погледна малкото в ръцете си. Като останалите от котилото, то бе чисто бяло. Любимите ѝ зайчета всъщност бяха другите — черните, бежавите, тези с лилава козина и шарените. Но разбираше защо Зоуи толкова се радва на тези. Бялата вълна можеше да се боядисва, което добавяше към стойността ѝ, погледнато от чисто икономическа гледна точка.

— Бях достатъчно заета с теб — подразни я Джулия. — Котката щеше... да ми дойде в повече — тя кимна с брадичка към сенките близо до Моли и Зоуи. — Там има и котка.

Моли се огледа и затаи дъх.

— О, мило коте — замърка тя и се приближи, като приклезна. — Ела тук, мацо — подкани тя животното с протегнатата ръка.

Нед вирна опашка, оттегли се на няколко крачки, седна и я изгледа втренчено, сякаш я предизвикваше да опита пак.

Моли се изправи.

— О, боже.

— Сега е на пост — обясни Зоуи. — Трябва да го хванеш, когато се припича на слънце, и тогава направо си умира някой да го почеше зад ушите.

Моли отиде при майка си, която бе оставила едното зайче и сега държеше друго. Подаде го на Моли, която с готовност го гушна, но вероятно, за да запази достойнството си, след като котаракът я бе отхвърлил, отбеляза:

— Лакът на ноктите ти се е олющил.

— Е, това е новина — съгласи се иронично Джулия.

— Ето ви и друга — обади се Зоуи. — Днес е вечер на ребърцата в „Грила“. Не съм сигурна дали обичате ребърца, но Рик има страхотно салатено меню. Салата от раци, салатата от скариди, салатата от миди, салатата „Цезар“ със свежи зеленчуци, каквото се сетите, всичко е прясно. Денят беше ужасен. Заслужаваме да се почерпим. Какво ще кажете да изчистим тук и да тръгваме?

ШЕСТА ГЛАВА

„Харбър Грил“ бе също толкова, непретенциозен, колкото и останалата част от Биг Сойър. Покрит с кедрови греди, които бяха посивели от соления въздух, ресторантът бе на два етажа. Главният вход с широки двойни врати, засенчени от тента, се намирате на горния етаж, на върха на широко извито стълбище, с две големи площадки на всяка извивка. Името му бе изписано на предната част на тентата, макар че едва ли бе нужно. На острова имаше само едно заведение за хранене и от всички сгради, които бяха накацали по хълма, над пристанището, оттук се разнасяше най-апетитната миризма. Ухаеше ту на питки с масло, които се препичаха за сандвичите с раци, ту на пържени миди, на гъста рибена супа, на филе на скара, или — както тази вечер — на печени ребърца.

На долния етаж се помещаваше кухнята и там имаше малко прозорци, само колкото бяха нужни за осветление и вентилация, но горният, който бе отреден за посетителите, бе нещо различно. Огромните прозорци предлагаха изглед към пристанището от три страни, като само по средата имаше стъклена врата. Тя водеше към откритата тераса, която стоеше над водата върху солидни опори.

През зимата хората се събираха около бара. Благодарение на сателитната чиния на покрива на телевизионния екран се редуваха едно след друго спортни състезания. Но с приближаването на топлото време предпочитаното от всички място бе терасата. Покрай трите открити страни минаваше неподвижна пейка; също като пода и тя бе от солидно дърво, посивяло от времето. Останалата част от пространството бе заета от маси, върху които имаше масленозелени покривки, чинии в най-различни цветове и малки вази със свежи цветя. Една подвижна тента, която сега бе наполовина прибрана, осигуряваше сянка през деня, когато слънцето припичаше. Вечер мястото се осветяваше от мекото сияние на високи лампи, като онези, които ограждаха кея.

Светлините още не бяха запалени, когато Джулия, Моли и Зоуи пристигнаха. Макар слънцето вече да бе ниско на хоризонта, все още оставаше около час до залеза. Джулия нямаше как да не си припомни, че бе дошла на острова, но същото време преди една седмица. Тази вечер нямаше мъгла; въздухът бе приятно топъл и пристанището спокойно, но споменът бе болезнен.

Подсилваше го присъствието на един белокос мъж, седнал самичък на пейката в ъгъла. Бе праметнал крак върху крак и се облягаше с лакът върху дървения парапет. Другата му ръка, с възлести пръсти, стискаше питието му. Бе се вторачил отвъд лодките в пристанището, към открития океан.

Зоуи ги поведе към една от масите, но едва бяха седнали и Джулия скочи от мястото си.

— Ей сега се връщам — прошепна тя и се запъти към мъжа в ъгъла.

Той отпиваше полека от уискито си, изглеждаше потънал в мислите си и за миг тя се поколеба дали да не се върне. Но изпитваше нужда да поговори с него. Мълчаливо седна на пейката. Остави достатъчно разстояние помежду им, но нямаше съмнение защо бе дошла.

Той я погледна, кубчетата лед в чашата му звъннаха при потрепването на ръката му. Очите му бяха сиви, също като веждите, косата му и като пейката, на която седеше. Макар ризата и панталоните му да бяха бежови, все едно бяха сиви, толкова бе помръкнал.

— Аз съм Джулия Бехтел — внимателно каза тя. — Бях на ферибота онази нощ.

Той кимна.

— Исках само да ви кажа... — *какво наистина искаше да му каже? Нямаше представа.* — Исках само... ами забелязах ви на погребенията. Загинаха хора и това е огромна трагедия за всички нас. А вие загубихте и „Амелия Селест“. Говори се, че за вас тя е била като жив човек.

— Като съпруга — потвърди Матю с дрезгав от годините глас.

— И вече я няма. Исках само да ви кажа, че много съжалявам.

Той пак кимна.

Джулия се усмихна и понечи да стане, после се поколеба. Трябваше да има и нещо друго, което да се каже на един самотен

човек. Опита се да измисли нещо, но обичайните светски разговори, в които бе толкова добра в града, не подхождаха тук. Той едва ли би искал да обсъжда изложбата на старите италиански майстори в музея „Метрополитън“, новия суши бар в „Сохо“ или последните клюки за кмета на Ню Йорк.

Затова само се усмихна отново, кимна, въздъхна. Погледна към клиентите на ресторанта. Още две маси бяха заети преди малко. Оставаше само една свободна.

— Доста е пълно — отбеляза тя.

— Винаги е така — отвърна той.

— Заради ребърцата ли са тук?

— Не. Просто си идват.

Тя огледа хората. На почти всяка от заетите маси имаше по четирима души, на някои дори и по петима, като бе дръпнат допълнителен стол. В сравнение с тях нейната маса изглеждаше празна само с Моли и Зоуи.

— Седнала съм заедно с леля ми и с дъщеря ми, но има още едно място. Искате ли да се присъедините към нас?

Матю се усмихна леко. Това добави още една линия, макар и леко изкривена, към набръчканото му лице.

— Благодаря, но ще си остана тук.

Откъм другия край на терасата се извиси глас. В него се долавяше изкуствено веселие, причинено от алкохола, и след това чуха дрезгав смях.

Матю измърмори нещо.

— Извинете? — Джулия не чу точно и се приведе напред.

— Онези мъже с плодовете — повтори той. — Гръмогласни типове. Безчувствени типове.

Джулия бе съгласна. Колкото и да бе приятно мястото, не би могло да изтрие спомена за изминалата седмица. Тя го усещаше, със сигурност и другите изпитваха същото. Шумното веселие не бе уместно.

— Защо ги нарекохте мъжете с плодовете?

— Шамандурите им са боядисани като плодове. Зелено и мораво — зелен лимон и тъмно грозде. Това е проблем.

— Цветовете ли?

— Шамандурите. Има ги навсякъде из водите на Биг Сойър. А не им е позволено.

— Бреговата охрана не може ли да ги спре?

— Това не е федерален закон, не е дори и щатски. Такъв е законът на Биг Сойър — сега гледаше към нея, явно забеляза недоумението ѝ, защото заговори с лекота, която тя не бе очаквала, като се имат предвид кратките му реплики до този момент. Сега лицето му не бе толкова посивяло. Гласът му бе тих, но наситен с чувство. — Всеки остров има своя територия, където ловуват рибарите му. Това е неписано правило. Външни хора не залагат своите капани там.

Джулия бе заинтригувана.

— Как се разбира къде свършва едната територия и започва другата?

— Просто се знае — търпеливо отвърна Матю. — О, границите се размиват с настъпването на зимата, когато човек трябва да излезе отвъд обичайните места, за да хване нещо добро в капаните си. Раците може да имат миниатюрни мозъци, но не са толкова глупави. Не обичат да стоят близо до повърхността през януари и февруари. Затова използват по дъното на океана към по-дълбоки води. Така че, ако искаш да ги уловиш, трябва да ги последваш. Това означава, че ти отнема повече време да стигнеш до шамандурите си и да се бориш с лошото време. Не са много хората, които се захващат с това.

— Заради опасността ли?

— И заради слънцето.

Тя се усмихна озадачена.

— Слънцето?

— Във Флорида. Аризона. Тортола. Има една група рибари от остров Хъл, които заминават на юг четири месеца всяка зима, за да избягат от студа. Разбира се, има и такива, които ловят риба само тогава.

— Само през зимата?

— От януари до юни.

— Изобщо не излизат през лятото?

— Не — той отпи от чашата си.

Джулия се обади, размишлявайки на глас:

— Мислех, че именно лятото е най-усиленото време.

Ледените кубчета паднаха на дъното, той опря чаша до бедрото си.

— Така е. Много повече раци се ловят през август и септември, отколкото през януари, февруари или март. Разбира се, това означава, че цената е по-висока през зимните месеци. Хващаш по-малко, но изкарваш повече.

— Вие заминавате ли на юг?

— Не. Управлявам ферибота — той спря рязко и извърна поглед. Джулия му съчувстваше.

— Полицията откри ли нещо ново? — попита тя.

Той поклати глава.

— Ще купите ли друга лодка?

Свиване на рамене.

Тя се усмихна с разбиране.

— Предполагам, че още е рано да се каже.

Мъжът кимна, после вдигна очи, когато една сервитьорка донесе вечерята му. Бе облечена с тъмнозелена униформена риза, къси панталонки в маскировъчен цвят, навити надолу чорапи и маратонки. Косата ѝ бе вързана на опашка и се усмихваше мило.

— Заповядайте, капитан Крейн. Моруна в тесто, двойно препечен картоф и зелен фасул с бадеми.

Тя остави поръчката на пейката с лекота, която показваше, че това не е нещо необичайно. Той изпи остатъка от уискито си и ѝ подаде чашата си, като вместо това пое увитите в салфетка прибори, които тя му подаде. Салфетката бе платнена, в същия тъмнозелен цвят като униформата на сервитьорката. Веднага след като тя си тръгна, той много внимателно — едва ли не предпазливо — започна да развива салфетката.

Джулия усети, че наблюдава своеобразен ритуал. Време бе да си тръгва.

— Сигурен ли сте, че не искате да дойдете при нас? — попита пак тя.

Той кимна, съсредоточен в развиването на приборите. Тя стана.

— Мястото е свободно, в случай че промените решението си. Благодаря, че поговорихте с мен. Онова, което ми разказахте за лова на раци, беше много интересно.

Той леко махна с ръка за довиждане, но бързо се върна към яденето си.

Джулия се запъти обратно към масата си. Докато прекосяваше терасата, хората я гледаха. *Избрана*, бе казал Ноа. Не бе свикнала с това. С облекчение седна на мястото си.

— Трябва да има винаги определени ястия в менюто, като например хамбургери и пържоли, дори и месно руло — обясняваше Зоуи на Моли, — защото някои от мъжете тук не хапват нищо друго.

— Дори и раци ли? — попита Моли, на която явно ѝ бе забавно.

— О, това ядат през цялото време, но тях могат да си сготвят и у дома с отбрани неща от дневния улов. Тук искат нещо по-различно — тя поясни на Джулиям, — говоря за Рик Грийни. Моли се изненадва колко отбрано е менюто и аз ѝ казах, че той е доста придирчив и умен човек. Когато купи това място, то беше просто една закусвалня за рибари. Външни хора изобщо не припарваха. После взеха да строят големи къщи по дългата част на острова, започнаха да пристигат луксозни яхти и той усети, че трябва да предложи нещо различно, ако не иска да си прахоса шанса. Затова постегна ресторанта, разшири кухнята и напечата меню.

— Дотогава — обясни на майка си Моли, която изглеждаше очарована от идеята, — менюто се пишело на ръка на една дъска всеки ден и непрекъснато се променяло. Приготвял всичко, което наловят местните рибари.

— И все още го прави — каза Зоуи и подаде на Джулия менюто. — Това са специалитетите за деня.

— Поръчахме ти студен чай, мамо. Или искаш вино?

Джулия се усмихна.

— Чаят е чудесна идея. Извинявайте, че ви оставих сами. Искан да поговоря с него. Не ми харесва, че е сам-самичък там. Поканих го да дойде при нас, но той отказа.

— Не се изненадвам — меко каза Зоуи. — Харесва му да е сам. Не обича да приказва много.

— Но с мен поговори. Когато го попитах за лова на раци, каза много неща.

— Бинго. Питай го каквото и да било за раците по всяко време и ще ти каже всичко, което искаш да знаеш. Вечерята е нещо друго. През повечето дни от седмицата той сяда в онзи ъгъл. Пие уиски, хапва

моруна в тесто и гледай само — поръчва пудинг с тапиока за десерт. Обича го топъл.

— Има ли семейство? Деца? Братя или сестри?

— Да, има. На Биг Сойър е пълно с хора с фамилия Крейн. Вероятно е роднина на половината от посетителите тук, на терасата.

— Тогава защо седи сам?

— Защото така си е избрал. И не е единственият в това отношение. Вътре вероятно има поне половин дузина маси с по един или двама на тях. Тук има много самотници. Това е едно от нещата, които винаги съм харесвала на Биг Сойър — или на който и да било от островите наоколо. Никой не те гледа странно, ако седиш сам. Няма нищо срамно. Хората държат на личното си пространство, това е. И са свикнали да го получават. Ловът на раци е самотно занимание.

— Но нали всъщност не излизат на лов сами? — попита Моли.

— Обикновено по двама, но все пак си е доста самотно, когато е ден след ден и седмица след седмица.

Джулия бе озадачена.

— Бих предположила, че точно поради тази причина биха се радвали да имат компания, когато се върнат на брега — тя се огледа, но не забеляза Ноа Прайн. Запита се дали не бе вътре.

— О, хората, които се занимават с лов на раци, общуват помежду си — продължи Зоуи, — говорят си за времето, за стръвта и за размера на улова, но това не са обичайните приказки, с които сме свикнали ние с теб. Онези, които оцеляват, като ловят раци — или каквато и да било риба — и въобще всички, които живеят на остров, са хора, на които им харесва да са сами. Което не означава — добави тя, като вдигна поглед и се усмихна още по-широко, — че тук няма хора, които обичат да общуват с другите.

Тя разтвори ръце, за да поздрави триото, което се приближи — двама мъже и една жена, около трийсет и пет-шест годишни, облечени с пуловери и джинси.

— Акварелни бои, спрей и копринена щампа — каза тя, посочвайки съответно към всеки, за да представи предпочитаната им художествена техника.

И тримата бяха безкрайно мили. Попитаха Джулия за катастрофата и как се чувства, изразиха загриженост за Кими Колела и обсъдиха възможността Арти Джоунс да е бил убит. Очевидно нямаше

значение дали познават човека лично. Ако се окажеше, че е убит, всички местни хора щяха да издирват виновника толкова усилено, колкото и ако Арти наистина бе един от тях.

Разговорът постепенно стана доста тежък. Когато художниците си тръгнаха, Джулия отново усети полъх от онова безпокойство, която я бе обзело по-рано. Доловила настроението на майка си, Моли смени темата.

— Колко голяма е кухнята тук? — попита тя Зоуи.

— Рик и още трима са заети с готвенето, шестима обслужват масите и други трима почистват отзад.

— Откъде се снабдяват с месо?

— Доставят му го от Портланд всеки ден.

— Рибата от местните хора ли идва?

— Не всичко. Нашите рибари не ловят риба тон, нито пък палтус или скариди. Те също идват от Портланд.

Пристигнаха питиетата им — студен чай и за трите. Сервитьорката, която ги донесе, бе същата симпатична млада жена, която бе поднесла вечерята на Матю Крейн. Според Джулия тя едва ли бе по-голяма от Моли.

— Готови ли сте да поръчате, дами? — попита момичето.

Джулия разгледа менюто. Беше доста обширно — и да, наистина включваше и основните ястия, които бе споменала Зоуи, макар и специално допълнени. Пържолата се сервираше върху кускус, с три вида сос, добавка от царевичен пудинг и запечени на скара аспержи. В месното руло имаше чушки и босилек и се предлагаше с картофено пюре, подправено с чесън и доматиен сос. Пърженото пиле беше с царевична панировка и се сервираше върху канапе от зелена салата с пюре от сладки моркови и цвекло. Изборът на риба бе невероятно богат и включваше интересни рецепти за приготвяне на моруна, костур, тон, скариди, няколко вида миди и раци. И разбира се, имаше ребърца — колкото можеш да изядеш за определена цена. И повече салати, отколкото бе очаквала Джулия. Много от тях бяха сред специалистите за деня, заедно с ребърцата на отделна страница, пъхната допълнително в голямото меню и красиво оформена, с днешната дата в горния ъгъл.

Тя вдигна очи и забеляза, че всички погледи са вперени в нея. Зоуи и Моли вече бяха поръчали. Чакаха тя да си избере.

— О. Извинете — усмихна се на сервитьорката и поръча салата с риба тон, която не бе приготвена с обикновена консервирана риба. Тази тук бе прясна, леко запечена на скара и се сервираше топла и на тънки филийки върху плато от зелена салата, с панирани резенчета сирене „Пармезан“ и винегрет с „Кианти“.

— Как бихте искали да ви я приготвим? — попита сервитьорката.

— Леко запечена, моля — реши Джулия и подаде менюто. Щом момичето се отдалечи, тя се обърна към Зоуи. — Страхотно меню. Всичко това дело на Рик ли е?

— Направено е с общи усилия. Всеки, който пътува нанякъде, носи нови идеи.

— Ами печатното оформление?

Зоуи гордо се усмихна.

— Компютърно грамотните хора на изкуството се редуваме да го правим. Рик се отплаща с безплатна храна. Днес вечерята е за сметка на заведението.

Гръмогласен смях избухна на масата на мъжете с плодовете и изтри усмивката на Зоуи. Тя се обърна и ги изгледа, както сториха и половината от останалите посетители на ресторанта. Мъжете продължаваха да се хият и да пръхтят, явно нехаейки, че са станали обект на всеобщо внимание.

Зоуи отново се обърна напред към масата си, вече ядосана.

— Има и туристи през лятото, които понякога са доста шумни. Арти Джоунс бе от тази порода, но вече не е между живите. Както и още осем души. Току-що погребяхме четирима от тях тук и въпреки това тези типове се смеят на висок глас. Само неприятности носят.

Същото мнение преобладаваше и сред събраните в мрачната задна стаичка на магазина за рибарски принадлежности на Брейди. Покрай стените бяха наредени кашони, струпани хаотично, на места по три един върху друг, на други — по пет. Под флуоресцентните лампи бяха разположени две бюра и няколко стола. Някои бяха дървени, други — метални и всички бяха стари. За сметка на това — поне според стандартите на острова — мъжете, които седяха на тях, бяха млади. Общо седмина на брой, те представляваха ядрото на

местното сдружение на рибарите, „групата на капаните“, както ги наричаха, и по общо мнение въплъщаваха бъдещето на Биг Сойър. Сега бяха по-чисти от обикновено, тъй като повечето се бяха изкъпали заради погребението на Хъч. Онези, които тогава носеха панталони, сега бяха с джинси и тениски. Някои държаха кутии с бира, други — кафе в картонени чаши. Едни бяха обкрачили столовете си, а други се бяха облегли назад и се полюляваха само на задните им крака.

Хейс Милър беше собственик на „Уила Би“, която сега бе закотвена на пристана. Едър мъж с голяма брада, той бе трето поколение ловец на раци и знаеше правилата на занаята.

— Само неприятности ни носят — обвини той. — Нищо добро не е излязло от лодка от Уест Рок в този край. Онези от Уест Рок трябва да събират миди. Нямаат работа с капаните.

— Още по-малко в наши води — отбеляза Лесли Крейн. Той бе далечен братовчед на Матю Крейн, среден на ръст и много жилав. Залагаше капани от „Моята Андрея“, която носеше името на жена му, в момента бременна с петото им дете. Многото гърла за хранене правеха Лесли твърде ревнив по отношение на улова. Капани, разположени близо до неговите, където нямаха право да бъдат, му бъркаха направо в джоба и го лишаваха от препитание.

Джо Брейди неофициално бе признат за гласа на разума в групата и нещо като началник на пристанището на Биг Сойър. Тъмнокос, с добре поддържана брада и с не толкова обрुлено лице, самият той не се занимаваше с лов на раци, а с магазина за рибарски стоки. Но произхождаше от семейство на рибари и знаеше за занаята колкото и всеки друг. Все пак бе достатъчно дистанциран от ежедневието на риболов, което му гарантираше по-добър поглед отстрани. Когато страстите се нагорещяваха, той се намесваше хладнокръвно.

— Какво знаем за тях? — попита сега той.

— Казват се Хабър и Уелк — отвърна Джон Матър. Тих човек, с очила, собственик на „Трапер Джон“. — Купили са лодката в Нова Скотия и са я оборудвали с всевъзможни уреди. Те самите са от Флорида.

— Говори се, че са купили осемстотин капана.

— Това е напълно законно — обади се Елтън Хикс. Петдесетгодишен, той бе най-възрастният член на групата и най-консервативният.

— Обзалагам се, че са надвишили този брой.

— Повече от осемстотин ли?

— Ами защо не? Кой може да каже?

— Хейс е прав — подкрепи го Майк Клинг. Двамата с баща му излизаха в морето с „Мики и Майк“. Мики бе направо легендарен с големината на уловените от него раци, а и с бързината на лодката си. Винаги побеждаваше в състезанието с риболовни лодки по случай Четвърти юли. Синът му явно бе наследил всичко това и също бе член на групата. Двайсет и девет годишен, той беше най-младият и единственият с бръсната глава. Освен това бе и най-изобретателен. — Помните ли онези типове на остров Салиника по миналата година? Бяха заложили триста капана повече от разрешеното, всички с подправени обозначения. Щеше да им се размине безнаказано, ако не бяха подшушнали за това на Бреговата охрана. Може би някой от нас трябва да им звънне. Ако питате мен, тези двамата са главните заподозрени.

— Главните заподозрени в какво? — попита Ноа. Той следеше обсъждането, облегнал лакти на коленете си и здраво стиснал челюсти. — За лов на раци ли става дума или за убийство?

В стаичката настъпи тишина. Джо се обади със сериозен глас:

— И за двете. Помисли само къде онези типове с плодовете имат най-много капани.

— На север от Биг Сойър — отговори Майк. Предните крака на стола му се удариха в пода. Той погледна възбудено Ноа. — Нали тъкмо натам се е запътил „Звяра“ след първото си профучаваме покрай „Амелия Селест“? Ами ако Арти с онези ми ти двойни перки на двигателите се е врязал право в техните въжета? Ами ако Хабър и Уелк са били достатъчно ядосани, че да извадят пушката си и да стрелят?

— Ако е бил ударен, защо е продължил да кара „Звяра“? — логично попита Джо.

— Може да е бил тежко ранен и да не е можел да помръдне. Или пък загубата на кръв е причинила спирането на сърцето му по-скоро, отколкото мислехме. Може да е загинал на място.

— Ами автоматичната аварийна спирачка? — попита Лесли. — Ако е паднал, тя би трябвало да спре лодката.

Хейс мрачно се изсмя.

— Арти ли? Типове като него се мислят за прекалено големи мъже, за да инсталират подобно устройство на лодките си.

— Значи съм прав — продължи Майк. — Хабър и Уелк са извършили убийство. Да ги уличим в това и можем да кажем сбогом на шамандурите им.

— Но може ли някой да докаже, че именно те са убили Арти? — попита Джо. — Последното, което разбрах, бе, че съдебният лекар не може да каже със сигурност какво оръжие е било използвано.

— Много е просто — упорстваше Майк. — Претърсваме лодката им, намираме оръжието и доказваме, че с него е било стреляно миналия вторник.

— Ха! — възкликна Елтън. — Ами ако кажат, че са стреляли по тюлени? Това се прави непрекъснато. По дяволите, та и аз го правя. Проклетите животни се вмъкват в капаните ни и изяждат улова ни. Всички стреляме по тюлени.

— Може да се докаже, че са били в морето по същото време — настояваше Майк.

— Но не може да се докаже къде точно са били, освен ако няма свидетел — каза Джо.

— Може да се намери свидетел. Все някой трябва да ги е видял през деня. Знаем приблизително къде е бил всеки от нас. Няма ли да е чудесно да убием два заека с един изстрел?

Всички от групичката се умълчаха. Измина около минута, преди Джо да отбележи:

— Не казваш нищо, Ноа. За какво мислиш?

Мислеше за Хъч и Иън — за Хъч, който още не бе изстинал в гроба, и за Иън, чието отсъствие му тежеше много. Още повече, след като бе видял вълнението по лицето на Джулия Бехтел, когато дъщеря ѝ бе слязла от онзи пикап. Тогава Ноа бе изпитал още по-голяма празнота, още по-силно чувство за провал.

Можеше да постигне нещо повече в живота. Беше го заявил на Джулия и си го бе повтарял десетки пъти сам на себе си — и това нямаше нищо общо с лова на раци. Нито с колежанското образование и печеленето на пари в Ню Йорк. Ставаше дума за личния му живот. Сенди. Синът му. Баща му. По дяволите, не бе разговарял достатъчно дори и с майка си, която бе толкова мила.

— Ноа? — подкани го Джо.

— Има един проблем в тази теория — посочи той. — Мъглата.

И внезапно това го вбеси. Ако не беше мъглата, Хъч щеше да е тук и Ноа щеше да продължава да живее по същия начин, по който бе живял през последните десет години.

Известно време никой не проговори. Накрая Джо се обърна към останалите:

— Прав е. Мъглата бе ужасно гъста, когато стана катастрофата. Онези двамата не биха могли да видят кой пресича и срязва въжетата им.

— Нямало е нужда да видят — убеден бе Майк. — Можели са да чуят. Всеки познава моторницата на Арти. Тя е единствена по рода си в тези води толкова рано през сезона. Ами ако са стреляли напосоки и са улучили?

— Това е малко вероятно, Майк.

— В онази мъгла няма как да е стреляно от брега — обади се и Джон с тиха увереност.

— Значи — обобщи Джо, — ако изстрелът не е дошъл от брега или от друга лодка, тогава е стреляно на борда на „Звюра“.

Хейс съвсем се обърка.

— Да не би да мислиш, че сам се е застрелял?

Майк отвори широко очи.

— Самоубийство. Това е нещо ново — после се намръщи. — Що за глупак би се опитал да се самоубие, като стреля в рамото си?

Лесли, който бе мълчал известно време, се обади отново. Изглеждаше замислен.

— Да допуснем, че някой е стрелял по него, преди да излезе в морето. В такъв случай Арти би трябвало да е пълен глупак, за да потегли от пристанището с огнестрелна рана.

— Освен ако не се е боял за живота си. Може да е бил принуден да тръгне.

— Или пък е искал да умре в океана. Помните ли Кейлъб Дракут?

— Кейлъб бе неизлечимо болен. Арти Джоунс не беше.

— Откъде да знаем?

— Началникът на полицията щеше да каже. Той е разговарял с жената на Арти.

— Може би на нея ѝ е нужен някой заподозрян. Застраховката „Живот“ не се изплаща при самоубийство.

— Това вече е различно — поде идеята Майк. — Ами ако тя е наела някого да го убие?

Хейс изсумтя.

— Чуй се само. Защо един професионален убиец ще се цели в рамото, както и самият Арти?

Джо въздъхна.

— Уморих се, искам да се прибирам у дома, а и Ноа току-що погребва баща си и ни прави услуга с присъствието си. Тъй че е време да вземем решение. Какво да правим с онези типове с плодовете, които залагат капаните си редом с нашите? Брат ми Гил е готов да ги застреля.

— Аз ще стрелям — обади се Ноа толкова хладнокръвно, че всички се обърнаха към него.

— Много смешно — каза Джо.

— Говоря сериозно — заяви Ноа. Цяла седмица не бе свършил нищо съществено. Беше готов за действие. — Какво ще кажете за няколко дупки близо до ватерлинията на лодката им? Ще им се наложи да изтребват вода като луди, но няма да потънат, а дори и така да стане, няма да се удавят. Имат си спасителни жилетки. Нека да прекарат няколко часа във водите на Северния Атлантически океан.

Мислеше си за Хъч, който вероятно бе загинал почти мигновено, така че не бе почувствал нищо, нито студа, нито огъня, и все пак изпитваше отчайваща нужда да направи нещо. Нямаше значение дали Хабър и Уелк са стреляли по Арти. Онези техни шамандури, които не бяха на мястото си, бяха достатъчна причина играта да загубее. Повече от достатъчна.

— Ядосан си — отбеляза Джо.

Ноа се обърна към него.

— Дяволски си прав, ядосан съм.

— Стрелбата не е начин да се оправят нещата.

— Определено ще ми помогне да се почувствам по-добре — веднага щом го изрече на глас, гневът му леко се поуталожих.

— Никаква стрелба — каза Елтън. — Поне засега. Първо ще им дадем знак.

— Искаш ли да срежа няколко от въжетата им? — предложи Майк и огледа останалите за подкрепа. — Това си е знак.

— Възлите са по-добра идея — разсъждаваше Джон, докато леко побутваше нагоре очилата си. — Завързаните на възел въжета не могат да минат през макарата. Няма да могат да изтеглят нито един капан.

— Това само ще ги забави — не се съгласи Майк. — Ако срежем въжетата, ще загубят капаните си. Това ще им струва доста.

— Ами ако срежат нашите въжета в отговор?

— Ще срежем още от техните. Ще изваждаме техните капани и ще ги изпразваме.

— По дяволите, не искам да си губя времето да изваждам техните капани от водата — обади се Лесли. — А и не искам да се забърквам в истинска голяма война за територии. Прекалено скъпо е. Вижте. Целта е да ги изгоним от нашите води. Съгласен съм с Джон. Да завържем възли по въжетата им. Ако ни отвърнат със същото, ще знаем за какво става дума.

Джо се огледа наоколо.

— Всички ли са съгласни?

Никой не се противопостави. Планът бе приет.

Внезапно усетил безпокойство, Ноа стана от стола си. Стисна ръцете на Джо и Лесли за довиждане, кимна на останалите и излезе навън с широки крачки. Ако бе погледнал на запад, щеше да види небето, оцветено в оранжево и сиво на хоризонта, където последните слънчеви лъчи огряваха далечните облаци. Но очите му бяха сведени към земята, когато тръгна по уличката между здравната клиника и магазина на Брейди, а когато зави на ъгъла и пое по главната улица, Лукас се присъедини към него.

Гледката към хоризонта изчезна. Тук бе паднал мрак. Големият универсален магазин на острова още бе отворен и вратата с мрежата против насекоми хлопваше всеки път, когато някой влезеше или излезеше. По това време на деня обаче имаше по-голямо раздвижване в „Грила“. Чуваше приглушени разговори откъм терасата и тракането на чинии и прибори от съдомиялните машини в задната част на ресторанта.

Той и кучето му не бяха сами. Имаше и други хора по пътя надолу към пристана, но той не ги погледна. Не искаше да чува повече съболезнования, нямаше настроение за това. Все още мислеше за Хъч

и за Иън, но сега мислеше и за Арти. Би било много удобно, ако приемеше, че жената на Арти е наела някого да убие съпруга ѝ — ако някой просто е облегал тялото на Арти на руля на „Звяра“ и е насочил лодката към открито море с намерението да продължи напред, докато накрая океанът я погълне, сякаш е черна дупка. Тогава щеше да има кого да обвинява. Би било много удобно.

Но възможно ли бе? Не смяташе така. Имаше си своя теория и тя не му даваше мира.

Можеше и да бърка. Онази нощ бе много разсеян, ядосан на Хъч и адски изморен. Не бе огледал добре другите в задната част на ферибота. Тогава как можеше да е сигурен? Да си изкара яда на мъжете с плодовете, беше едно — нямаше съмнение, че са виновни, задето браконьерстват в техни води, но да подхвърля обвинения, които биха могли да засегнат невинни хора, бе нещо съвсем друго.

Единственият човек, с когото би могъл да поговори, без да навреди на никого, беше Джулия Бехтел. Може би тя беше видяла нещо, без да го осъзнава — или не беше видяла. Трябваше да реши кога да си поприказва с нея.

Междувременно не можеше просто да седи и да бездейства. Затова тръгна към „Лейла Сю“, отвърза въжетата и я отблъсна от кея. С Лукас в краката си, той насочи лодката извън пристанището. Щом излезе от него, увеличи скоростта. Падна нощ. Той включи уредите за ориентиране, но едва ги поглеждаше. Много добре познаваше тези води и воден от силно чувство за дълг, стигна до мястото, където имаше събрани най-много от зелено-мораво-зелените шамандури и започна да прави възли по въжетата. Не връзваше всяко въже, нарочно прескачаше по няколко съседни. С удоволствие си представяше как Хабър и Уелк щяха да намерят няколко възела, последвани от чисти въжета, и да сметнат, че това е всичко, а после отново да се ядосат, когато се натъкнат на още цяла миля по-нататък.

Толкова се забавляваше, че остана по-дълго и покри по-голяма територия, отколкото бе планирал — сега правеше възлите и заради Хъч, а не само за себе си. Баща му вярваше в закона на морето. Смяташе, че местните рибари имат моралното задължение да защитават територията си. Ноа не можеше да измисли по-подходящ начин от този, за да отдаде почит на Хъч в деня на погребението му.

СЕДМА ГЛАВА

Джулия не искаше да излиза в морето. Не беше се качвала на лодка след катастрофата и щеше да е много щастлива, ако изобщо не стъпи повече на подобно нещо. Разбира се, знаеше, че ще ѝ се наложи, тъй като Биг Сойър беше остров. Нямаше друг начин да си тръгне, а не можеше да остане тук завинаги.

Освен това и Монти все ѝ натякваше да прибере колата.

А сега се бе появила и Моли. Тя искаше да иде на пазар с Джулия, за да купят дрехи, които да заменят загубените на „Амелия Селест“. Искеше да прекара един забавен и разтоварващ ден с майка си на сушата — беше планирала всичко още преди вторник вечерта, така че какво би могла да каже Джулия?

Онова, което искаше да каже, бе, че това е нейната ваканция и ще прави каквото и когато тя самата реши.

Но част от нея харесваше идеята за разтоварващо развлечение. През нощта се бе събуждала няколко пъти, усещайки онова странно безпокойство. Беше се загнездило в нея, подобно на болка в стомаха, която от нищо не минава. Най-доброто лекарство бе да е заета с нещо.

Така че, реши тя, от пазаруването с Моли щеше да има двойна полза: умът ѝ щеше да е зает с нещо, а и това щеше да я накара да се изправи с лице срещу страха от ферибота. Какъв пример щеше да даде на дъщеря си, ако откажеше да се качи отново на колелото, след като е паднала от него?

Макар че катастрофата не можеше да се сравни с падане от колело. По-скоро бе като стотици падания наведнъж, беше нещо, което се бе запечатало неизлично в съзнанието ѝ. Не можеше да заспи, без да се сети за него, нямаше случай да се събуди, без да си го спомни, а нощем се стряскаше внезапно и я обземаше силно безпокойство, след като престанеше да трепери от спомена. Шевовете бяха махнати от ръката ѝ и белегът щеше да избледнее, но подозираше, че емоционалният шок щеше да отшуми много по-бавно. Целият ѝ свят бе разтърсен, усещаше колко крехък е животът. Не вярваше, че вече ще

приема каквото и да било за даденост, особено пък сигурността на пътуване с лодка.

Моли, разбира се, не гледаше на нещата по този начин. Нито пък Зоуи. И двете даже не трепваха при споменаването на това пътуване до сушата с ферибота — тя донякъде ги разбираше. Тук фериботът бе част от ежедневието на хората. Пристигаше и отплаваше многократно всеки ден, при това години наред напълно безопасно. Единственото изключение бе катастрофата предната седмица. Опитваше се да убеди сама себе си, че от статистическа гледна точка е просто невъзможно подобно нещо да се случи с друг ферибот, на който се намира и тя. Днешният кораб беше по-голям, което означаваше, че е по-сигурен. Повтаряше си го непрекъснато. И все пак стомахът ѝ се сви на топка, когато се събуди в сряда ѝ видя мъглата.

Изми си лицето. Мъглата навън си оставаше. Сложи си венчалната халка на пръста, но това не я успокои. Запъти се към гласовете, идващи от кухнята, където завари Моли и Зоуи, и стремейки се да звучи небрежно, попита:

— Не трябва ли да го отложим?

— О, не, мамо, денят е идеален. Имаш нужда от дрехи.

— Всъщност мисля, че не. Имаш ли нещо против, че нося твоите? — попита тя Зоуи, която бъркаше тесто за палачинки на печката.

— Вземай каквото пожелаеш.

Но Моли бе твърдо решена.

— Ще ти трябват и собствени дрехи, ако искаш да останеш по-дълго. Смяташ ли, че ще успеем да хванем ферибота в девет часа?

— Прекалено рано е — каза Джулия. — Ще останем за по-късния. Преди това имам да свърша някои неща — това беше вярно. Трябваше да помогне на леля си за зайците.

— Тогава в десет и половина?

Решено бе да тръгнат в десет и половина, едва след като Джулия се подложи на обичайната си терапевтична процедура в обора. Капаците бяха вдигнати и капандурите отворени, за да може прохладният утринен ветрец да влезе вътре и да освежи клетките и отделенията, а меката светлина да проникне дори и в най-тъмните

кътчета. Носеше анцуг и маратонки, които Зоуи ѝ бе дала, за да работи при животните; така екипирана, се чувстваше приятно затоплена във влажното утро.

Мъглата обгръщаше обора. Освен шума от пръскачката, която ароматизираше въздуха през няколко минути, трополенето на зайците и случайно долетяла птича песен откъм моравата наблизко, не се чуваше нищо. Джулия не говореше, нито пък Зоуи. Тишината на утрото носеше безценно спокойствие.

Тук Джулия не чувстваше напрежение и тревога. Имаше нещо в зайците — първично и чисто, което не им позволяваше да се проявят.

Наслаждавайки се на мига, тя смени бутилките с вода, окачени на всяка клетка, и претегли точно колко суха храна да сложи в купичките. Най-напред гушна Гретхен — не искаше любимката ѝ да се чувства пренебрегната, после поддържа и други зайци, които още не бе опознала. Тепърва осъзнаваше разликите помежду им. Някои бяха кротки и човек можеше да ги хване и да ги държи както реши, докато други седяха мирно в скута ѝ само ако дупетата им бяха опрени до тялото и гледаха напред. А някои пък предпочитаха да зароят муцунки в сгъвката на лакътя ѝ.

Зоуи работеше наблизко, като нашепваше нещо гальовно на зайците. Когато се обръщаше към Джулия, ѝ говореше меко, с тон на наставник.

— Това е Мадлин — обясняваше тя, застанала до една клетка с пухкав лилав ангорски заек. — Ще роди малките си до една седмица. Виждаш ли как се е прибрала в дъното на клетката? Не иска да я докосват. По-късно ще ѝ сложа вътре кутия за гнездо. Тя ще трябва да си го приготви.

Джулия продължи да гали заека, който гушкаше. Казваше се Хърши и бе с цвета на тъмен шоколад.

— Как го прави?

— Давам ѝ прясно сено заедно с кутията, а тя го мести насам-натам и го оформя по свой вкус. Накрая винаги прилича на нещо като плитка купа. После започва да го пълни с козина.

— От собствената си козина ли взема?

— Аха. Скубе от коремчето си, за да има за гнездото. Малките се раждат голи и слепи. Само сеното не би могло да ги стопли

достатъчно. Козината ги изолира от студа и ги спасява от смъртоносно измръзване.

Джулия върна Хърши обратно в клетката му и отвори съседната. Там беше Мария със седемте малки в гнездото. Бебчетата бяха почти на две седмици. Тъй като мърдаха непрекъснато, скрити в козината, гнездото шаваше заедно с тях и създаваше впечатление за едно живо и пулсиращо тяло.

— Винаги са толкова топлички, когато посегна към тях — каза тя. — Не мога да си представя, че може да им стане толкова студено, че да умрат.

Зоуи дойде при нея, отвори клетката и повдигна гнездото.

— Никога не съм загубвала цяло котило. Няколкото смъртни случая са следствие от инциденти при хранене. Майката ги кърми два пъти дневно. Покатерва се направо върху гнездото с корем към малките и те я захвапват и сучат. Това не трае повече от пет минути, защото тя няма търпение за повече. После слиза от гнездото и се заема със свои си работи — тя остави гнездото на работната масичка, мушна ръка в козината и извади едно малко сиво зайче. — Понякога майката се дръпва от гнездото с някое от малките, увиснало на цицките ѝ, без да го забележи. По някое време то се пуска. Ако е съвсем малко, може да падне през пръчките на решетката на пода в табличката под клетката. Не умира заради падането. Убива го студът. Имало е случаи, когато съм забелязвала малкото в таблата навреме, за да го спася. Друг път го намирам на сутринта и то си е отишло — тя пое малкото сиво бебче в дланите си и нежно погали с палци мъничките му затворени очички. — Виж това.

Джулия внимателно наблюдаваше. След по-малко от минута очите на зайчето се отвориха, първо едното, после и другото. Самата тя зяпна с широко отворени очи.

— Ти ли го направи?

— Другите от котилото сами са се справили, но този мъник имаше нужда от малко помощ. След десетия ден трябва вече да могат да виждат. Сега сме тринайсетия. Ако го бяхме оставили още малко, това зайче щеше да ослепее — върна малкото в гнездото и погледна към друга групичка клетки. — Днес ще взема да оскубя малко козина. Чипмънк, ей там, е готов. А също Гарднър и Мей.

— Искам да гледам — каза Джулия. Обичаше покоя тук. — Може би ще успея да убедя Моли да отложим пътуването с един ден.

— О, не. Ти върви с Моли. Можеш да гледаш как скубя козина и другата седмица.

— Ще ме научиш ли и мен? — не беше само спокойствието, което цареше в обора, Джулия бе започнала да се чувства интимно свързана със зайците. Също както и бебетата при хората, те изцяло зависеха от някой друг, който да им осигури храна, вода и подслон.

Зоуи кимна.

— А да преда вълната?

— Разбира се.

— А може ли да остана повече от позволените ми две седмици?

— Хей — укори я с усмивка Зоуи, — ти беше тази, която определи срока. Ако зависеше от мен, щеше да стоиш тук цяло лято.

— Ами ако и Моли остане? — попита Джулия. Предчувстваше, че дъщеря ѝ ще е тук, докато тя самата не си тръгне. — Това означава, че къщата ти ще е доста по-населена, отколкото си свикнала.

— Много бих се радвала — отвърна леля ѝ и снижи гласа си. — Ами ти? Когато реши да дойдеш тук, си мислех, че искаш да останеш сама — не се доизказа, но беше ясно, че намеква за пристигането на Моли, което бе провалило този план.

Джулия разбра това. И сама го бе премисляла неведнъж през неспокойните среднощни часове, когато се сепваше в съня си от призрака на онзи дълъг морав нос, изскочил от мъглата, и лежеше будна, притеснена и неуверена. *Коя съм аз?* С идването на Моли отново се бе превърнала в грижовна майка и вършеше разни неща заради дъщеря си, които иначе не би направила сама — като например да се кача на ферибота толкова скоро.

— Обичам да прекарвам времето си с Моли — отвърна тя. — През последните няколко години тя стана моя приятелка. Не всяка майка има това щастие. А и както виждаш, Монти не се втурна насам след катастрофата. Нито пък родителите ми.

— Какво става между теб и Монти?

Джулия стисна здраво устни, поклати глава. Не искаше да говори за това. Зоуи не настоя.

— Ами родителите ти? Какво им става? Щом не искат да дойдат тук, добре, но можеха да изпратят нещо — дрехи, цветя или поне

картичка.

Джулия се усмихна тъжно.

— На мен ли? Но защо да го правят? Аз съм силна. Мога да се справя. Аз съм тази, която се грижи за всички останали. Няма защо да се тревожат за мен.

— Те едва не те загубиха — изтъкна Зоуи.

— Явно майка ми е свикнала със загубите. Виж само как се държи с теб.

— Ние се отчуждихме.

— Отчуждаването предполага взаимно дистанциране, а ти все още ѝ изпращаш картички и подаръци. Вратата ти е отворена за нея.

— Добре де. Тя се отказа от мен.

— Защо? — попита Джулия, но въпросът ѝ бе риторичен, задаван толкова често в миналото и неизменно увисвал без отговор, че тя се изненада, когато сега последва такъв.

— Много отдавна — каза Зоуи, — бяхме влюбени в един и същи мъж.

Джулия направо зяпна.

— Обичали сте един и същи мъж? Но Джанет е много по-възрастна от теб.

— Мъжете могат да имат връзка с доста по-млади от тях момичета и никой не го смята за странно.

— И кой е бил той? — попита Джулия, като се мъчеше да пресметне годините. Сметките ѝ не излизаха. — Била си на дванайсет, когато съм се родила аз. Родителите ми са били вече женени. Преди това си била прекалено млада. Дори и на дванайсет е трудно за вярване.

— Не беше преди. А след това.

— След това? Майка ми се е влюбила в някой друг? — едва бе изрекла това на глас, когато очите ѝ се разшириха. Гласът ѝ се снижи до смаян шепот. — Ти и татко?

Зоуи остави Джулия при гнездото с малките, отиде при една от клетките и извади друг заек. Настани го в свивката на лакътя си и започна да гали козината му.

— Зоуи? — подкани я Джулия, която се нуждаеше от отговор.

— Вие пристигахте всички заедно на гости. В това отношение Джанет няма равна на себе си. По онова време тя все още искаше да

поддържахме връзка, независимо от това за каква ме мислят.

— И за каква те мислеха?

— Аз бях чудачката в семейството — тогава отглеждах овце, занимавах се с тъкане, говорех открито за неща, които другите често не се осмеляват да обсъждат.

— Какви неща?

— Политика и религия. Все същите забранени теми — оживена от обзелите я чувства, Зоуи срещна погледа ѝ. — Не дай боже да обидиш някого, като кажеш, че не си съгласен с него — тя продължи още по-страстно. — Израснах с вярата в истинските ценности на демокрацията. Най-хубавото според мен бе това, че е напълно естествено и приемливо хората да мислят различно. Е, не е така. Някои хора се обиждат, когато не си съгласен с тях. Такива са всички в семейството ми — тя замълча, въздъхна и погали заека, видимо поспокойна. Когато продължи, гласът ѝ бе потих. — Бях на двайсет и седем, когато се случи. Джанет имаше проблеми в работата си и се наложи да си тръгне по-рано, но не и Джордж. Ти и момчетата бяхте оставени сами на себе си. Ако не бяхте на плажа, се мотаехте в магазина на острова или се застоявахте в киното — тя се усмихна и погледна към Джулия. — Помниш ли киното?

Разбира се, че го помнеше. Беше задушно и тясно, препълнено с деца, които седяха на редиците от дървени столове, заковани за пода, и ядяха топли пуканки с масло и бонбони карамел — обичаше да се връща към тези спомени, но не и в този момент. Мислите ѝ хукваха в онази другата, шокиращата посока. Не можеше да си представи Зоуи, увлечена по баща ѝ, както не можеше да повярва, че той е бил привлечен от нея. Двамата въплъщаваха града и провинцията, математиката и изкуството — бяха различни като деня и нощта.

— По онова време можехме да гледаме най-новите филми — спомняше си Зоуи, отдадена за кратко на миналото, докато галеше заека в ръцете си. — Дори и в малките кина ги имаше. После изведнъж спряха да пристигат, появили се видеокасетите и киното беше затворено — усмивката ѝ помръкна. — Джордж остана, след като Джанет си тръгна. Винаги съм го мислела за най-прекрасния човек на света, а тогава той бе в разцвета на силите си и се опитваше да приеме факта, че жена му има просперираща кариера във времето, когато

жените едва започваха да обмислят идеята за реализация извън дома. Беше уязвим. Може би съм се възползвала от това.

От всички причини за раздора между майка ѝ и Зоуи, които бе обмисляла през годините, тази изобщо не ѝ бе минавала през ум. Сега се мъчеше да я възприеме.

— Случи ли се нещо? — шепнешком се обади тя, тъй като не смееше да попита на висок глас, толкова странна бе самата представа.

Зоуи въздъхна. Загледана навън в мъглата, тя само кимна.

Джулия бе смаяна. Зоуи и баща ѝ. Беше направо вцепенена.

— И мама е разбрала.

С извърнати очи, Зоуи хапеше долната си устна. Когато заговори, гласът ѝ бе пресипнал.

— Определено не съм ѝ казала аз. Знаех, че това ще е последната капка.

— Татко ли го е направил?

Сега Зоуи я погледна.

— Явно не е можел да живее с мисълта за вината си. Той е много добър човек.

— Значи не го мразиш?

— Защото предпочете Джанет пред мен ли? Как бих могла да го мразя? Тя е забележителна жена. Виж само колко неща ги свързваха. Три деца, къща и социален живот, който може да е благодарение на Джанет, но това беше и част от него самия. Какво бих могла да му предложа аз? Та аз живея на остров, за бога.

— О, Зоуи. Толкова съжалявам.

— Не, Джулия. Аз съм тази, която съжалява. Не биваше да позволявам да се случи.

— Недей да го оневиняваш напълно — възрази Джулия. В момента тя самата имаше известно основание да се сърди на баща си и не беше особено склонна да му съчувства. Намесваха се и чувствата ѝ към Монти, които бяха някак обезпокоително свързани с темата.

— О, не искам да го правя. Но за това са нужни двама. Ако тогава бях казала не, нямаше да се случи нищо и вие всички щяхте да продължите да идвате на гости, аз щях да си имам семейство и сега Джанет щеше да разговаря с теб.

Джулия почувства как я обзема гняв.

— Е, не е ли прекалено глупаво от нейна страна да се сърди толкова дълго време? Тя е получила мъжа си. Спечелила е. Не го ли разбира?

— Сигурна съм, че го разбира — логично изтъкна Зоуи. — Вероятно затова ви разрешаваше да идвате тук. Но само вие, децата. Помниш ли?

Джулия кимна.

— Качвахме се на влака до Портланд, а ти ни посрещаше там. Аз внимавах братята ми да се държат прилично. Родителите ни не идваха, но това изглеждаше съвсем естествено, тъй като бяхме достатъчно големи, за да пътуваме сами. Предполагах, че искат да останат насаме за известно време.

— Вероятно е било така.

— Но са имали и скрит мотив — обвини ги Джулия.

— Можеш ли да виниш майка си за това? — попита Зоуи. — Помисли само. Тя се държи като всяка друга жена, чийто съпруг кръшка. Връзката може и да е приключила и наистина да е забравена. Съпругът може години наред да е бил мил и внимателен, но ако дори веднъж закъснее да се върне от работа, мислите на жена му хукват в една-единствена посока. Доверието може да бъде възобновено. Но е като сърцето. Когато получи удар, завинаги остава уязвимо.

На Джулия това ѝ бе пределно ясно. Чувстваше се уязвима с Монти вече дълги години.

— Мамо? — обади се Моли откъм вратата на обора.

Всъщност именно това бе основната причина тя да остане при мъжа си. Без капчица съжаление за изминалите години, тя погледна дъщеря си. Моли бе израснала в семейство с двама родители, които я обичаха, също като Джулия.

Сега момичето почука с пръст по часовника марка „Ролекс“ на китката си, подарък по случай завършването на гимназията от тези двама родители, които я обожаваха.

— Фериботът?

Беше малко след десет и трийсет и мъглата все още не се бе вдигнала, когато фериботът излезе от пристанището и набра скорост. Едва тогава Джулия разбра колко защитено от вълните е пристанището

в сравнение с открито море. Корабът бе тежък и голям. Разполагаше със закрыта палуба с места за сядане, открити пейки в предната част и малка горна палуба над капитанската кабина. На предишните спирки бе натоварил две коли в задната си част и сега газеше водата със забележителна стабилност.

Независимо от това, Джулия би предпочела да е на всяко друго място, но не и тук. Къде да седне? Отвън? Но това би означавало, че мъглата ще я връща към спомена за станалото с пълна сила. Вътре пък би се чувствала затворена, хваната в капан, от който не би могла да избяга, ако се блъснат в нещо. През онази нощ бе оцеляла точно защото бе стояла при носа на лодката и бе изхвърлена на безопасно разстояние.

Предпочела по-малкото зло, тя реши да седне отвън, при носа. На пейките имаше достатъчно свободни места за нея и Моли, но и достатъчно други хора наоколо, така че пътуването щеше да е различно от последното. Пак носеше дрехи, заети от Зоуи, този път беше с прилепнали джинси до под коляното, широка блуза и сандали. Освен това имаше и красива кожена чантичка, направена на острова от приятелка на Зоуи. Беше ѝ подарък от леля ѝ.

Така че се чувстваше добре облечена и уверена в себе си.

Но не можеше да се отпусне. Ако нямаше мъгла, би могла и сама да види, че в протока няма други лодки. Вярно, не чуваше никакъв рев на мотори като онези на „Звяра“, но пък този ферибот бе по-голям и по-шумен, така че вероятно не би успяла да чуе каквото и да било. Вярваше, че капитанът на кораба има радар. Разбира се, радар имаше и на „Амелия Селест“, но това не им бе помогнало.

С напрегнато внимание, Джулия се взираше в мъглата. Нямаше представа какво би могла да направи, ако наистина видеше друга лодка, насочена към тях, не знаеше дали изобщо би могла да стори нещо, за да предотврати сблъскването. Но не откъсваше очи от гъстата и бяла като памук мъгла, бавно се оглеждаше надясно, после право напред и наляво. Забелязваше някакви сенки, но те не отиваха наникъде. Понякога мярваше случайно цветно петно, вероятно някой от маркерите на водния маршрут, и през цялото време мислите я теглеха назад във времето, когато за последен път бе прекосила протока. Сърцето ѝ туптеше бясно, щом стигнаха до мястото, където според нея бе станала катастрофата.

Чу някакъв шум, но това бе само свирката на ферибота. Видя — или поне така й се стори — лодка на Бреговата охрана с водолази. Беше като някакво видение, вероятно плод на въображението й, тъй като знаеше, че водолазите още работят, опитвайки се да извадят каквото могат от дъното на океана, преди всичко да бъде отнесено от теченията или от създанията, които обитаваха дълбините.

— Мамо? — повика я Моли. — Добре ли си?

Джулия се съвзе, опита се да диша спокойно и хвана ръката на дъщеря си.

— Ще се оправя.

Така и стана. Пет минути по-късно мъглата започна да се вдига. След още пет на хоризонта се появи Роклънд, кристално ясен отвъд последните остатъци от мъглата. Огряно от слънцето, пристанището проблясваше в безброй цветове и на Джулия й се стори като дар от Бога. Фериботът акостира, отвори врати и свали платформата, за да могат да слязат двете коли. След това бе ред на пътниците.

Радостна, че е жива, Джулия бе в повишено настроение. Моли също бе много весела, макар че не можеше да се определи дали се радва на живота изобщо, на присъствието на майка си или на предстоящото пазаруване. Тя обожаваше пазаруването, затова веднага се заеха с това. Влязоха във всеки магазин в Роклънд, после взеха колата от кея и потеглиха на север към Кемдън за още.

Моли бе във вихъра си, избираше разни неща от рафтовете и закачалките и всичко бе за Джулия, която не можеше да не се засмее. За пръв път ролите бяха разменени. Точно както тя бе водила дъщеря си безброй пъти да купуват дрехи за училище, за лагер, за колежа, така сега мисията на Моли бе да облече майка си от глава до пети.

— Имаш нужда от това, мамо — каза тя, хванала в ръка чифт бродирани джинси, — о, чакай, чакай, какво ще кажеш за тези?

— Мисля, че са идеални за твоята възраст — отвърна Джулия с усмивка, точно както Моли би направила при някое от предишните им пазарувания заедно, — но са малко лекомислени за мен. Искам най-обикновени, изчистени джинси. В този магазин има ли такива?

Разбира се, че имаше, и Джулия се възползва. Купи си обикновени джинси. А също и обикновени тениски. В един друг магазин си купи къси панталони и ежедневни панталони, ризи и подплатено яке като онова, което бе изгубила. В друг пък си купи

пухкав халат, а два магазина по-надолу по улицата похарчи немалка сума за нощница и фино бельо. Тя обичаше финото бельо, а и бе толкова впечатлена да намери магазин, който предлага такива стоки, че ѝ се прииска да подкрепи собствениците, освен това и Моли настоя.

— Заслужаваш го, мамо — каза тя, протегнала ръка за кредитната ѝ карта, все още в ролята на майката. — След всичко, което си преживяла! Татко ти го дължи.

Джулия се съсредоточи върху онази част от думите ѝ: *след всичко, което си преживяла*. Напомни си го и в следващия магазин, където си купи не само маратонки и сандали с нисък ток, но и туристически обувки, каквито никога в живота си не бе притежавала. Тези, които избра, бяха от тъмнокафяв набук с кръстосани каишки отпред. Застана пред огледалото и се завъртя наляво и надясно, отново в роля, типична за Моли, търсеца насърчение.

— Хората на острова ги носят непрекъснато — разсъждаваше тя на глас. — Зоуи има поне шест чифта такива.

— Вземи ги — каза Моли. — Мисля, че трябва да си купиш два чифта. Виждаш ли онези с единичната каишка отгоре? Вземи ги, но да са в червено — затаи дъх и посочи към друг чифт. — Не, по-добре тези червените, тези с цветята. С навити нагоре джинси ще изглеждат направо супер. Всъщност и аз искам такива — но първо ти. Мисля, че трябва да си купиш три чифта — тъмнокафявите, онези с червените цветя и белите с широката каишка отпред.

— Нямам нужда от три чифта, Моли.

— Забрави от какво имаш нужда — каза Моли, точно както го бе направила Джулия преди малко повече от месец, когато дъщеря ѝ бе разбрала, че е приета да продължи следването си през пролетния семестър. Двете бяха отпразнували случая, като се бяха поглезили в козметичния салон. Някои от процедурите, които им бяха предложили там, им се сториха абсолютно излишни от практическа гледна точка, а и всяка от тях бе много по-скъпа от туристическите обувки, но се оказаха много приятни. Затова сега Моли отсече: — Това е за забавление. След катастрофата заслужаваш малко развлечения. Татко ти го дължи. А и на мен много ми харесват червените. Трябва да си ги купиш.

Магазинът за козметика бе истинско приключение. Джулия си купи лакочистител, крем за лице и овлажняващо мляко. Освен това взе

шампоан, балсам и четка за коса. А също и фон дьо тен, руж и сенки за очи. Не бяха от марката, която използваше в Ню Йорк, тъй като се спря на по-непретенциозен грим. Тежкия грим не подходеше на Биг Сойър. Предполагаше, че през повечето време изобщо няма да слага никакъв грим. Но старите навици умираха трудно. На погребенията се бе чувствала като гола, а също и предната вечер, когато бяха отишли да хапнат в „Грила“. Нямахше значение, че повечето жени на острова по принцип не се гримираха. Тя не беше като повечето жени. Беше си Джулия.

Затова добави няколко крем сапуна, които да ползва вместо обикновения тоалетен сапун, който използваша в къщата на Зоуи. Прибави и кораловочервен лак за нокти. И няколко платнени ластика за коса, както и пъстри шноли в жълто и кафяво. Взе чифт слънчеви очила, а после, когато Моли каза, че правоъгълните са чудесни, но овалните са направо разкошни, взе и тях.

Докато стигне до касата, пазарската ѝ кошница бе препълнена и тя се засрами.

— Погледни само — смаяно каза тя. — Не знам колко дълго ще остана. Наистина ли ми трябва всичко това?

— Абсолютно — отвърна Моли и добави още три флакона. — Душ гел, лосион за тяло и одеколон. Ухаят на момина сълза. Подхожда ти — широко усмихната, тя се обърна към продавачката и каза: — Готови сме — и започна да разтоварва покупките. На майка си прошепна: — Просто заменяш нещата, които си загубила с багажа си. Нали каза, че всичко се покрива от застраховката? Щом татко така или иначе ще получи парите, защо да не ги похарчиш? Той ще го направи, ако ти не искаш. Предпочитам ти да се възползваш, а не някой друг.

Сърцето на Джулия се сви, отново я загризаха старите подозрения.

— И какво трябва да означава това?

Моли се намръщи. С объркан вид, най-накрая каза:

— Ще ги похарчи за вратовръзки. Имам предвид, че той сигурно има най-голямата колекция от вратовръзки. Приятелките ми в гимназията си правеха шеги с това. Казваша например, че искат да ги носят вместо колани. Всяка от тях вероятно струва повече, от който и да е колан, който някога съм имала.

Извърнатата настрани, за да не се разправят пред хората, майка ѝ нежно ѝ се скара:

— Баща ти работи много. Не пуши, не пие, не се занимава с хазарт. Ако вратовръзките са единственият му каприз, защо да недоволстваме?

— Казвам само — натърти Моли, но също така тихо, — че и ти имаш право да си купуваш разни неща.

— Някога лишила ли съм се от нещо?

— Да. Ти си много внимателна. Забелязала съм го. Харчиш за мен много повече, отколкото за себе си — тя прегърна майка си през кръста, притисна я до себе си и се усмихна широко. — Именно затова сега ми е толкова забавно. Този път за разнообразие харчим пари за теб.

Джулия се усмихна на продавачката и ѝ подаде кредитната карта.

— Освен това — додаде Моли, — каквото не използваш, ще остане за леля Зоуи.

— Тоалетна вода с аромат на момина сълза? — усъмни се Джулия. — Това ще привлича насекоми.

— Ще привлича мъже. Никога не съм разбираала защо си няма никого. Та тя е страхотна. Мъжете би трябвало направо да ѝ се хвърлят на врата.

Джулия трепна. Явно един мъж бе постъпил точно така преди години. Джордж, романтикът — флиртаджията — неверният съпруг. Опитвайки се да съчетае този образ с представата, която винаги бе имала за него, тя бе потресена. Бе смятала брака на родителите си за непоклатим. За да приеме, че не е бил такъв, ѝ трябваше време.

Не ѝ се наложи да отговаря на Моли, тъй като продавачката ѝ подаде касовата бележка и две големи торби, пълни с покупките. След като ги оставиха в колата, влязоха в една книжарница, където Джулия купи книгите и списанията, които бе изгубила в морето. По това време вече бяха изгладнели много и отидоха в едно очарователно ресторантче близо до пристанището. Множество дървета, едни разцъфтели в розово, други — в бяло, всички е гъсти и плътни зелени листа, хвърляха сянка над масите и столовете от ковано желязо. Поръчаха си рулца от раци, които им бяха сервирани върху канапе от кроасани и с добавка от късчета месо на скара. След като изядоха всичко в чиниите,

си поръчаха ягодово парфе. Парчето бе огромно и им го поднесоха с две дълги десертни лъжички.

— Истинско разточителство — отбеляза Моли.

— Сега е сезонът на ягодите — отвърна Джулия. — Сервитьорът каза, че тези са отгледани наблизко. Как можем да откажем да хапнем от местните плодове?

— Предложил Адам на Ева. Но това е истинско парфе, истински ягоди и истинска бита сметана — тя пъкна пълна лъжица в устата си и заговори, докато дъвчеше: — Е, какво остана?

— Какво остана ли?

— Говоря за дрехите — поясни тя, след като преглътна. — Трябват ти пуловери. Снощи бе доста хладно.

— Не и пуловери. Зоуи не би ми простила, ако облека нещо, което тя не е изплела сама. Но би било добре да имам едно по-леко яке.

— С качулка — реши Моли. — Каквито носят туристите.

— Моля? Ти мразиш този тип дрехи. Обикновено казваш, че са мърляви.

— Да, но сега нямам предвид нещо такова. Говоря за дрехи от класа.

Дрехите от класа се оказаха якета с качулка и надпис с големи печатни букви отпред на гърдите. Моли си взе тъмносиньо с червени букви, за да подхожда на якето на майка ѝ, което бе сиво с тъмносин надпис.

— И това — каза дъщеря ѝ, прибавяйки към купчината жълт дъждобран и още едно яке, този път чисто зелено. Ухили се и каза: — Ако се колебаеш, помисли за вратовръзките на татко — и се запъти към касата да плати.

Джулия се съгласи — отчасти защото цените бяха много прилични и отчасти защото самото пазаруване беше толкова забавно. В магазина за чанти тя заложи на практичното и си купи голяма платнена чанта, в която да прибере новите си вещи, но се запъна в магазина за фотоапарати, когато Моли я замъкна вътре и се запъти направо към витрините с оборудване като онова, което бе загубила в морето.

— Не съм сигурна, Моли.

— Нали татко ти каза да замениш всичко загубено?

— Не знам дали го искам.

— И защо не? Той ти го дължи.

Джулия пак трепна.

— Защо все го повтаряш, Моли? Баща ти не ми дължи нищо.

— Напротив. Ти всячески му улесняваш живота. Той си мисли за работата си, а ти — за всичко останало. Отдала си му живота си.

— И моят живот никак не е лош — изтъкна Джулия. — Имам прекрасен дом и красива дъщеря. Храня се в най-добрите ресторанти и пазарувам в най-добрите магазини. Била съм в Европа, Австралия, Близкия изток. Много пъти съм ходила на Карибите през зимата, когато в Ню Йорк е мръсно и студено. И всичко това, без да се притеснявам за парите. Повечето жени по света биха дали всичко, за да са на моето място. Биха дали всичко да имат съпруг, който се отнася с тях така, както баща ти с мен.

Момичето измърмори нещо.

— Моли — прошепна Джулия, вече притеснена, — за какво е всичко това?

Дъщеря ѝ вдигна тънката си ръка.

— Просто съм ядосана на татко. Ясно? — тя извърна поглед. — Може би просто съм разочарована от мъжете.

Джулия предпочиташе да си мисли, че второто е вярно, отколкото, че Монти е направил нещо — и вероятно бе логично, помисли си тя, след провала, който Моли бе преживяла в Париж.

— Не всички са толкова лоши — отбеляза тя. — Нямах да съм тук днес, ако не се бе появил един мъж миналата седмица. Не беше длъжен да довлече онази седалка в океана, за да ми помогне, но го направи.

— О! — обади се Моли и леко се пооживи. — Мъжът с главна буква — в следващия миг обаче забрави за Ноа. — И все пак мисля, че трябва да си купиш фотоапарат. Старият направо за нищо не става. Няма ли какво да снимаш на острова?

Имаше, макар че не знаеше дали би могла да улови онова спокойствие в обора при зазоряване или притихналата морава на смрачаване, а това бяха нещата, които би искала да си спомня, когато се върне в Ню Йорк.

Но изкушението бе голямо. Тъй като се бе подготвила добре предварително, когато за пръв път бе помолила за дигитален фотоапарат, тя огледа витрината.

— Бих искала да видя този, ако обичате — обърна се тя към продавача.

Моли сплете доволно пръсти.

— О, супер. Но чакайте, чакайте. Покажете й този.

Джулия сложи ръка на рамото на дъщеря си.

— Не искам това.

— Но този е по-добър модел.

— Да, има опции, които не ми трябват, и е много по-скъп. Няма значение кой го плаща. Не ми трябва фотоапарат, който само ще ме обърква с многото си копчета и циферблати за сложни операции, които никога няма да използвам.

— Може и да ги използваш — кротко се обади Моли.

Джулия се усмихна.

— Е, ако това стане някога, просто ще охарча баща ти за по-нов модел. Но засега това е фотоапаратът, който искам — когато момичето отвори уста да спори, тя вдигна ръка. — За теб ли го купуваме, или за мен?

— За теб — предаде се Моли. — Но поне си вземи и статив. И калъф. И всякакви екстри, които ще са ти нужни.

— Ще го направя — увери я майка й. Знаеше всичко за екстрите, бе си направила списък с нещата, които искаше, когато бе правила предварителното проучване. Сега списъкът не бе у нея, но каквото бе забравила, веднага й бе предложено от продавача.

Час по-късно излязоха от магазина с всичко, което би могло да й потрябва, за да направи, разпечата и изпрати снимки по електронната поща. Самият фотоапарат бе праметнат през рамото й, със заредена батерия и няколко вече готови снимки, направени с любезното съдействие на продавача на приятната тераса зад магазина. Обект на тези първи снимки бе Моли, снимана с различна степен на приближение от всевъзможни ъгли и с различни типове светкавица — и Джулия бе очарована. Обожаваше да прави кадър след кадър, като знаеше, че по-късно може да реши какво да разпечата и какво да изтрие. Много й хареса да преглежда снимките на монитора, както и това, че може да фокусира и увеличава онази част, която иска. Беше й приятно да държи този фотоапарат, който бе много по-малък и по-удобен за ръката й в сравнение с онзи, който бе изгубила. Веднага го усети като свой.

— Това е точно каквото исках — заяви тя, докато се връщаха към колата.

Моли грейна от удоволствие.

— Гордея се с теб, мамо.

Джулия също отвърна с усмивка.

— И аз съм горда със себе си.

Повтаряше си това наум, когато се качи с колата на ферибота около час по-късно. Инстинктът ѝ диктуваше да си остане вътре по време на краткото пътуване до острова. В колата бе на познато място. В безопасност. Можеше просто да си седи и да си представя, че е на сушата.

Но Моли искаше да се качи на горната палуба, където бе слънчево и топло. И тъй като нямаше и следа от мъгла, част от Джулия също искаше да се наслади на плаването, така както не бе успяла да го стори преди седмица.

Затова остави колата и се качи горе, и се почувства в пълна безопасност. Вярно, че се оглеждаше и държеше под око близките лодки. Че леко се притесни, когато двигателят на ферибота отново започна да издава странен прекъснат звук като сутринта. Но сега имаше много за гледане. Доста хора бяха излезли с лодките си през уикенда, за да се порадват на хубавото време, но всички се отнасяха с респект към ферибота и спазваха необходимата дистанция. Пристанището на Роклънд, неговите кейове и къщите постепенно се изгубиха от поглед, докато пред тях изникнаха очертанията на островите. На север бяха гранитните канари на Уест Рок и Хъл, на изток — поляните на Литъл Сойър. Отвъд него се виждаха гористите била на Биг Сойър, които се открояваха все по-отчетливо с приближаването им. Даже и да не се отличаваше от другите с тучната си зеленина, островът щеше да изпъква пред останалите заради големината си.

Джулия, разбира се, бе пристрастна. Биг Сойър бе единственият остров, с който бяха свързани спомените ѝ от детинство. Когато фериботът акостира на брега, тя се почувства, сякаш се връщаше у дома. Само няколко минути след това обаче, докато шофираше по

улиците на острова, усети и нещо друго. Опитваше се да определи чувството, когато Моли се обади:

— Спри тук! — и ѝ посочи къде да паркира. — Трябва да изтичам до „Грила“ за минутка.

Не можеше да ѝ се сърди. Тоалетните в ресторанта бяха далеч за предпочитане пред тези на ферибота. А и нямаше нищо против да я почака. Нали все пак бе прекарала голяма част от първите осемнайсет години на дъщеря си в чакане — пред училището ѝ, пред кабинета на зъболекаря, на уроци по танци или други подобни. Обикновено си носеше книга. Или бележник, в който да прави списък за пазаруване. Имаше дори и хартия за писма, за да благодари писмено на приятели, на които бяха гостували в провинцията през уикенда.

Сега нямаше нищо такова. Затова свали стъклото на прозореца и се облегна на седалката, за да се порадва на първите няколко спокойни мига насаме, и онова чувство отново я обзе. Всъщност не бе само едно. Чувстваше се благословена. Силна... освободена. Да. Точно така — *освободена*. Беше се изправила лице в лице срещу съдбата и бе оцеляла. Това отваряше много врати пред нея.

И също толкова внезапно се върна и онова безпокойство, онова свиване в стомаха, усещането за нещо предстоящо. Би могла да го припише на ограниченията на острова, но знаеше, че не е така. Беше свързано със смисъла на живота ѝ въобще.

Отвори вратата и протегна крака навън. Само след секунда отново върна единия вътре и се пресегна за телефона си. Но на кого да се обади?

Бе разговаряла с Монти предната нощ. Нямаше причина да му звъни отново. Той не би разбрал безпокойството ѝ, само би се почувствал застрашен и щеше да се настрои отбранително; и накрая тя щеше да се чувства още по-зле.

Отново извади и двата си крака от колата, опря лакти на коленете си и се замисли дали да не позвъни на родителите си. Но майка ѝ нямаше да иска да говори с нея, а баща ѝ щеше да е потаен, когато Джанет е наблизо, пък и какво би могла да му каже, след като знаеше какво е направил?

Изправи гръб. Опря длани на коленете си. Погледна към „Грила“, към часовника си и към кея.

После, грабнала фотоапарата, се измъкна от колата.

ОСМА ГЛАВА

Трима мъже разговаряха до един пикап. Единият бе скръстил ръце пред гърдите си; другият бе опрял ботуша си на платформата; третият стоеше с разкрячени крака. Бяха местни. И тримата я погледнаха, докато минаваше. Не я зяпаха. Просто ѝ хвърлиха поглед. Не я поздравиха, макар да знаеха коя е. Личеше си по очите им, докато ги подминаваше.

Една млада жена стоеше на насипа в началото на кея и разговаряше с мъж, който, ако се съди по интимно доближените им тела, бе гаджето ѝ. И те я погледнаха, когато зави към пристана. Не я зяпаха. Просто ѝ хвърлиха поглед. Не се усмихнаха, не казаха нищо, макар да знаеха коя е. Личеше си по очите им, докато ги подминаваше.

Двама ловци на раци пренасяха на брега голяма дървена каса. Товарът им беше тежък, личеше си колко им е трудно да вървят. Единият кимна на Джулия, докато минаваха край нея, а другият само я погледна. Никой не проговори.

Тя се почувства тотално изложена на показ. Носеше същата блуза и дълги до коляното джинси, които бе облякла сутринта, но бе все едно, че е облечена в крещящо розово и има яркозелени кичури в косата си или пък два носа на лицето си — толкова се открояваше, че стигаше до нелепост. Бе прекарала целия си живот като най-незабележимия човек на света. Преди майка ѝ привличаше вниманието на всички, а Джери и Марк се конкурираха за второто място, после, когато се омъжи, Монти бе станал център на внимание. Тя бе напълно доволна да стои на заден план. Подхождаше на характера ѝ.

Нищо от досегашния ѝ опит не ѝ подсказваше как да се държи в такъв момент. Тя бе под наблюдение. Не го искаше. Караше я да се чувства неудобно.

Вярно, че може би всичко това съществуваше само в съзнанието ѝ.

Разбира се, че бе само в съзнанието ѝ. Да те погледнат не бе същото като да те наблюдават. Но това не променяше начина, по който

се чувстваше в момента — ето защо искаше да се види с Ноа Прайн. Той не беше от семейството ѝ, дори не бяха приятели. Но я разбираше.

Бе забелязала лодката му да се връща на мястото си, когато фериботът бе влязъл в пристанището. Сега зави към онзи край на кея и я потърси с поглед. Ноа миеше с маркуч лодката си, за да я почисти в края на работния ден. Тениската му, доколкото можеше да се забележи, бе сива, макар и опръскана с оранжева и синя боя, а върху нея носеше непромокаем жълт гащеризон. Под коленете бе пристегнат с широки ластици. От глезените надолу започваха големи гумени ботуши и доколкото Джулия можеше да види, това бе много разумно. И от гащеризона, и от ботушите капеше вода.

Косата му бе разрешена и падаше на мокри кичури над челото, край ушите и по врата му. Лицето му бе възвърнало обичайния си тен след един ден под слънцето в открито море и сега имаше лек бронзов загар. Очите му следяха водната струя от маркуча. Голите му ръце блестяха, мускулите се свиваха и разпускаха, докато местеше разни неща с едната ръка, на която бе сложил ръкавица.

Не забеляза Джулия, която спря малко встрани от лодката. Направо я сърбяха ръцете да направи една-две снимки. Това би било натрапване, затова се възползва от заетостта му и разгледа внимателно лодката. Беше дълга и имаше същия извит нагоре нос и ниска кърма като другите лодки наоколо, същия плосък парапет по цялото ѝ протежение и покрита с гума платформа в задната част. Мостикът бе закрит от три страни, като предните прозорци бяха отворени. В единия край имаше няколко станала, които водеха към каютата, където се виждаха куки със закачени по тях шапки, якета и други принадлежности. В отсрещния край бе разположен двигателят, имаше три отделни монитора и множество измервателни уреди. Отпред се намираше рулят.

Зад него нямаше седалка. Ноа сигурно непрекъснато беше в движение. Затова и в близост до руля, където свършваше мостикът, имаше дълги куки, макари и няколко скрипеца. В средата на лодката, закована за пода, се намираше работната маса, която в момента Ноа миеше. Две големи дървени каси и три резервоара бяха преобърнати в задната част. Мръсната вода изтичаше навън през малки дупки отстрани на палубата.

Не видя никакви раци, макар че от начина, по който той търкаше лодката, и от миризмата на препаратата, който използваше за почистване, можеше да се предположи, че ги е имало съвсем доскоро.

Когато се извърна, за да измие с маркуча касите отзад, той вдигна поглед и само за миг лицето му стана напрегнато, сините му очи бяха тъмни като океана. После много неочаквано се усмихна. Усмивката му не бе широка, но беше спонтанна.

— Здравсти — каза той и продължи да работи, но много по-спокойно.

Тя също се поотпусна, усмихна се и пристъпи напред. Спря отстрани до лодката и се зае да го наблюдава как работи. Беше доста привлекателен — напълно контролираше действията си — да, определено бе истински мъж, с главна буква, което превръщаше гледката в чисто удоволствие. След малко Ноа изми и гащеризона и ботушите си. Спря водата, нави маркуча и го хвърли настрани.

— Къде са раците? — попита тя.

Той посочи с глава към далечния край на пристанището.

— В онази правоъгълна сграда ей там „Фос — риба и раци“. Той е местният прекупвач. Аз ловя, той ги продава.

— Добър ли беше уловът днес?

— Не беше зле — метна ръкавиците си назад към мостика. — Всъщност доста добър. Напоследък пропуснах доста, затова повечето ми капани бяха пълни.

— Но не всички? — подразни го тя.

— Не.

— Защо не?

Все така леко усмихнат, макар и донякъде иронично, той й отговори с вдигане на рамене.

— Лошо място. Лоша стръв. Вандализъм. Сама си избери.

— Вандализъм?

— Тюлени. Или хора.

— О, не казвай това.

Той избърса чело е ръката си, като разроши още повече косата си.

— Хора ли? Не ми се ще да го казвам, но няколко от капаните ми бяха съвсем празни. Два поредни. Сякаш някой е издърпал въжетото и си е взел каквото е имало вътре.

— Тюлен не може ли да открадне уловените раци и в двата?

— О, може. Определено. Тюлените могат да откраднат колкото си искат.

— Но не смяташ, че в този случай са били тюлени — четеше се по лицето му.

— Тюлените оставят доста следи. Хората са много по-ловки. По тези нямаше нищо.

— Мислех, че рибарите са хора на честта.

— Така е — отвърна той, докато разкопчаваше презрамките на гащеризона. Наведе се, за да махне еластичните връзки на ботушите, после ловко ги изрита настрани и свали гащеризона. Голите му стъпала бяха добре оформени. Джинсите му бяха избелели и му прилягаха чудесно. — Понякога се срещат и лоши хора. Работим по въпроса.

Само с едно движение на дългите си ръце той окачи гащеризона на една от куките вътре в кабината и си взе оттам кърпа.

— Какво означава това? — попита Джулия.

Той си обу сандали с дебели дървени подметки, след като изсуши краката си.

— Опитваме се да дадем знак на нарушителите.

— Значи се знае кои са?

— О, да.

Тя също знаеше, осъзна внезапно Джулия.

— Мъжете с плодовете? — когато той я погледна учудено, тя поясни: — Матю Крейн ми каза — после се сети и още нещо. — Това война за територии ли е?

— Още не, но може да стане такава, ако не си вземат поука.

— Какво ще стане тогава?

— Лоши работи. Положението може да стане доста сериозно. Част от мен направо копнее за това. Ще ми се да се разправа с някого — той кимна с брадичка към фотоапарата ѝ. — Да не си се забавлявала като туристка на сушата?

— Аха. Купувах си дрехи най-вече.

— Как беше? — попита той. Тъмните му сини очи изведнъж бяха станали сериозни. Не говореше за пазаруването и за разходката на сушата. Точно затова бе дошла да се види с него.

— Пътуването от острова до там беше тежко — призна тя. — На връщане бе по-добре. Ти почувства ли нещо такова?

— Не. Но щеше да е ужасно, ако беше така. Прекарал съм по-голямата част от живота си в морето. Все пак избягвам мястото, където потънаха лодките. Там е трудно. Как си със съня?

— Зле. Будя се от кошмари.

— А мен ме сърбят ръцете.

— Сърбят те ръцете?

Той пристъпи по-близо до страничния борд. В погледа му се четеше тревога, гласът му бе нисък.

— Събуждам се неспокоен. Сякаш трябва да се раздвижа или ще умра. Като че ли има нещо, което трябва да направя.

— О, боже! — възкликна тя, защото това ѝ звучеше толкова познато.

— Сякаш нещо не е направено докрай — додаде той, макар явно да не бе сигурен за точната дума.

— Има нещо недовършено? — подсказа Джулия.

Ноа въздъхна шумно в знак на съгласие.

— Точно така се чувствам и аз — каза тя с облекчение.

Той заговори предпазливо, сините му очи бяха озадачени.

— Откри ли какво трябва да правиш?

— Още не.

— Как се справяш с безпокойството?

— Готвя. Или се грижа за зайците. Това ме успокоява. Твоята работа успокоява ли те?

— Да. Сега има повече неща за вършене, след като съм сам. Така умът ми е зает.

— Безопасно ли е да работиш сам? Ами ако се случи нещо?

— Имам радиостанция. Приятелите ми винаги са наблизо.

Джулия се зачуди дали ще си вземе помощник на лодката, след като нещата се поуталожат. Но въпросът ѝ се стори прекалено болезнен, тъй като Хъч бе погребан едва предния ден. Затова попита:

— Къде е кучето ти?

— Лукас ли? — Ноа огледа кея, като претърси с очи редицата от лодки. — Някъде наоколо е.

— Не излиза ли е теб в морето?

— Разбира се, само че бяга, когато стане време за чистене. Ето го — гледаше към една лодка две места по-нататък. Лукас седеше на платформата в задната ѝ част и гледаше право към него. — Не ми е от голяма полза при почистването на лодката, нито пък в лова на раци.

— Аз мога ли да помогна? — предложи Джулия.

Той я погледна в очите.

— Не. Работата е тежка.

— Мога да го понеса — настоя тя.

— Щом ти е било трудно на ферибота, тук ще е още по-зле. Корабът е голям. „Лейла Сю“ е дори по-малка и от „Амелия Селест“.

— Ще се справя — твърдо каза Джулия, все така изпълнена е решимост. Беше преживяла пътуването с ферибота днес. Морето нямаше да я погълне сега. Освен това Ноа веднъж вече ѝ бе спасил живота. Нямаше да я остави в беда.

— Някога държала ли си в ръка жив рак?

— Да.

— Със завързани щипки ли?

— Аха.

— Знаеш ли защо им слагат тези еластични връзки?

Разбира се, че знаеше. Беше питала в магазина, от който си купуваше морски деликатеси, където раците изпълваха един огромен казан.

— За да не се разкъсат един друг.

— И за да не откъснат някой пръст на човека, който ги вади от казана. Тези ластици им се слагат тук, на лодката. Не е лесно.

— Нито пък да смениш памперса на някое извиващо се в ръцете ти двегодишно хлапе с разстройство.

Ноа се стресна за миг.

Тя се засмя.

Той също се усмихна широко и сложи ръка на кръста си.

— Представи си гниеци водорасли и изпражнения на чайки. И риби, полуизядени от раците в капаните.

Джулия не се предаваше.

— Децата повръщат. Оплескват всичко. Някой трябва да почиства след тях.

— Ами карангия от херинги? — предизвика я Ноа. — Това е стръвта ми. Във всеки капан, който изтеглям на повърхността, има

торбичка, която трябва да се напълни отново. Изобщо не ухае като някой от парфюмите ти.

Тя не се призна за победена.

— Случвало ли ти се е да отвориш капака на електрическото табло и да намериш гнездо на мишки, пълно с мръсотия? Или да отвориш някой шкаф и вътре да се окаже пълно с хлебарки?

— Не.

— А на мен ми се е случвало. Живея в Манхатън. Гадинките са неизбежна напаст.

Очевидно приел поражението в състезанието по изреждане на гадости и решил да опита друг подход, той я огледа от глава до пети.

— Ти си... слабичка. Ловът на раци изисква сила.

Джулия изправи рамене.

— Изтеглянето не става ли е макарата?

— Да, но това е само малка част от усилията — той разтвори пръсти и пак ги сви. — Иска се сила, за да използваш уреда за слагане на ластици на щипките.

— Същото важи и за обикновената отварачка за консерви, когато токът спре. Или за пренасянето на опаковка от двайсет и четири бутилки минерална вода от колата до вкъщи. Или обръщането на матрака в спалнята.

— Това не го правиш сама — скептично се обади Ноа.

— Е, с помощта на друг, но все пак това показва, че не съм някоя слабачка. И наистина бих искала да видя как ловиш раци. Мисли за това като за моето островно образование. А и умът ми ще е зает с нещо.

— Докато разбереш точно какво трябва да направиш?

Тя се усмихна тъжно.

— Да. Дотогава. Виждал ли си Кими Колела?

— Не. А ти?

Джулия поклати глава.

— Не съм сигурна дори дали бих я познала, ако се разминем на улицата. Видях я само мокра до кости, когато я прибраха на брега след катастрофата.

— Не я ли видя на лодката?

— Не. Мислиш ли, че и тя изпитва същото като нас двамата?

Той сви рамене.

— Не знам. Все още не говори.

— Може би ще поиска да говори с мен, нали все пак съм жена. Дали ѝ е оказана професионална помощ?

— От психолог ли? Съмнявам се. Семейство Колела не биха се решили на подобно нещо — Ноа погледна към ръката ѝ. — Как е раната ти?

Джулия обърна длан, за да му покаже червения зигзаг на белега от вътрешната страна на ръката под лакътя си.

— Рядко се сецам за нея.

Погледът му се премести. Тя го проследи и забеляза Моли, която тъкмо завиваше по този участък от кея. Бузите ѝ бяха зачервени, а очите ѝ развълнувани.

— Направих го — заяви тя със самодоволна усмивка, когато стигна до майка си.

— Какво си направила? — попита я тя.

— Убедих Рик Грийни да ме вземе на работа. Наложих се да поприказвам с него. Харесва му да има малък бизнес. Беше чувал за ресторанта, в който бях в Париж, и ми предложих няколко рецепти за приготвяне на раци, които научих там, и освен това му казах, че ще работя без пари. Имам предвид, как би могъл да откаже? — тя се ухили. — Така че оставам дотогава, докато и ти си тук, за да те наглеждам.

— Да ме наглеждаш? — повтори въпросително Джулия.

— За да съм сигурна, че всичко е наред — заяви момичето и се обърна към Ноа с доста предизвикателно изражение според Джулия. — Аз съм Моли — тя му протегна ръка, — а ти си Ноа.

Ноа понечи също да протегне ръка, дръпна я обратно и я избърса в джинсите си, после отново посегна напред, но се спря.

— Цял ден съм работил с тези ръце. Едва ли би искала да се здрависаш с мен.

— Напротив — настоя Моли и изчака да си стиснат ръце. — Благодаря ти, че си спасил живота на майка ми.

— Не съм.

— Тя смята, че е било така, и само това има значение — после, без да му обръща повече внимание, се обърна към Джулия: — Трябва да се прибера и да си взема душ. Започвам още тази вечер.

Хвана майка си за ръка, но тя остана на мястото си. Извади ключовете от джоба си.

— Ти отивай. Когато се върнеш тук, аз ще взема колата.

— Оставаш ли? — попита Моли, не особено зарадвана. — Тук? На кея?

— Искам да си поиграя с новия фотоапарат — отвърна майка й. Момичето хвърли смутен поглед към Ноа.

— Ами Зоуи? Тя те очаква за вечеря.

— Още е много рано. Ще се върна до час. Предай й, моля те.

Вече шепнешком, Моли каза:

— Това не е много учтиво. Тя ни е домакиня.

Развеселена, Джулия отвърна също шепнешком:

— А кой настояваше да оставим Зоуи сама през целия ден? Кой настоя да си купя фотоапарат? И кой ще изостави Зоуи още довечера и след това през вечер, за да работи в „Грила“?

— Но тя разчиташе на теб — упорстваше Моли. — Ти си тази, която планира да й гостуваш през ваканцията си.

— Точно така — тихо, но твърдо заяви Джулия, — и това е моята ваканция. Искам да прекарам на кея още час. Точка по въпроса.

Моли, изглежда, се сепна. И самата Джулия доста се изненада. Обикновено не бе толкова категорична. Но се почувства добре. Наистина искаше да остане тук — не за дълго, само още малко — може би дори само за да отстои личното си мнение, вместо покорно да се остави да бъде отведена.

След като най-сетне си върна дар словото, Моли отсече ядосано:

— Чудесно! — и си тръгна.

Джулия продължи да гледа подире й за минутка, после се усмихна извинително на Ноа.

— Наистина искам да се позабавлявам с фотоапарата. Може ли да те снимам?

— Не. Ако искаш да снимаш лодката, моля — заповядай. Колкото до мен, имам нужда от къпане и храна.

Той се върна до мостика, наведе се, за да влезе в кабината, и излезе отново с корабния дневник, термоса, якето и хладилната чанта. Подсвирна на кучето и стъпи на парапета. Другият му крак едва бе докоснал дъските на кея, когато Лукас профуча край него. Ноа вдигна ръка, за да махне на Джулия, и последва кучето си.

Докато се прибере у дома, Ноа вече се чувстваше неспокоен и недоволен. Ако зависеше само от него, щеше да остане още на лодката. Там беше най-спокоен. Тук, в къщата, имаше призраци. А и беше тъмно, тъй като не виждаше смисъл да вдига капациите на прозорците, след като през повечето време го нямаше. Освен това, ако вътре влезеше повече светлина, щеше да забелязва още по-ясно празнотата. Налагаше се да избира между двете — празнотата и призраците.

Мина с широки крачки през къщата и отиде до пералното помещение, където се съблече и пъхна всичко, което бе носил през деня, в пералнята. Чисто гол, отиде до банята, пусна душа и влезе в кабинката. Отначало водата бе студена, но това не му пречеше. Физическият дискомфорт отвлечаше вниманието му, което бе добре дошло за него, и той се съсредоточи върху това, докато водата се стопли, после взе сапуна и добре се натърка с него, първо с ръце, а после и с четка. Когато свърши, остана така за известно време, с наведена глава под струята, наслаждаваше ѝ се, докато отново не го обзе онова безпокойство.

Спря водата, пресегна се за хавлия и набързо се избърса с нея. *Недовършено... недовършено... недовършено.* При всяко движение с хавлията отново чуваше думата. Трябваше да си пълен идиот, за да не разбереш какво означава това. Катастрофата бе отворила една огромна рана в живота му и не само на мястото на Хъч зееше празнина.

Ноа уви кърпата около кръста си, отиде в кухнята, взе телефона и набра номера на Сенди. Апаратът отсреща едва бе започнал да звъни, когато усети как в него се надига старият гняв, чу отправените му обвинения, безкрайните анализи на всяка изречена от него дума, които го караха да се чувства нищожество — и тя вероятно имаше право. Можеше да си го повтаря сам на себе си и милион пъти, но това нямаше да промени нищо, поне за Сенди. Гласът ѝ го върна към спомена за всичко минало.

— Ало? — обади се тя.

— Аз съм — каза той, опитвайки се да звучи мило. — Иън така и не се обади.

Пауза, а след това примирено:

— Знам. Двамата се скарахме жестоко. Мисля, че смъртта на Хъч наистина го разстрои, но не знае как да се справи с това. Опитах се да поговоря с него, но той ми отказа. Казах му да ти се обади, но след това стана дори още по-зле. В момента преживява период, в който е настроен враждебно. И точно сега тази враждебност е насочена към теб.

— Какво съм направил?

— Нищо — любезно изтъкна фактите Сенди. — Абсолютно нищо за последните десет години. Ти си там, Иън е тук. Да, обаждаш се всяка седмица, но ако той не си е у дома, говориш с мен и толкоз. Говориш ли казах? Е, поне аз говоря. Разказвам ти какво става в живота му, а ти задаваш въпроси колкото да поддържаш разговора. Знам, че го обичаш, но ти си толкова ужасно мълчалив, как би могъл и той да го разбере? Ако питаш него, ти си го обичал, докато е навършил седем години, а после си се изнесъл от дома и всичко се е променило.

Ноа притисна горната част на носа си с палец и показалец.

— Срецали сме се.

— В Ню Йорк, два пъти в годината. Не тук, където живеем. Когато му казах, че би трябвало да замине за погребението, той ми изтъкна всички онези важни събития в неговия живот, които ти си пропуснал. Не разбира защо би трябвало да идва, за да е с теб сега.

— Не заради мен. Заради дядо му.

— Казах му го. А също и че ти искаш той да е там, но нека си го признаем, Ноа. Ти не му се обади. Не поговори лично с него. Не го помоли сам. Би могъл пак да се опиташ да го намериш. Или да оставиш съобщение. Да поупорстваш повече. Понякога това е единственият начин да накараш някое хлапе на неговите години да направи нещо. Но не. Ти просто остави нещата така. Стоиш и чакаш той да се обади. Е, не става така. Може би, когато наистина порасне и възмъжее, ще можеш да очакваш от него да поема инициативата, но на седемнайсет години? Забрави. И не става дума само за Иън. Непрекъснато ставам свидетел на подобни случаи — добронамерени родители, които искат да проявят разбиране и обсъждат всичко с децата си, но с някои деца и по определени въпроси единственото, което дава резултат, са заповедите.

Ноа изчака, докато тя свърши. После тихо каза:

— Тогава издавам заповед. Той трябва да дойде тук следващата седмица.

Пауза, а после невярващо:

— На кой свят живееш ти, Ноа? Другата седмица започва лятно училище. Казах ти за това още преди много време!

— Каза ми, че има две смени. Може да прекара три седмици тук, при мен, и после да се върне за втората смяна.

— Тогава ще трябва да поразгледаме колежите.

— Ще го направите по-късно.

— Не може. По това време организирам програмите в училище. Освен това Иън изобщо не иска да оглежда никакви колежи.

— Ами ето ти отговора — обади се Ноа. — Ако си промени мнението, мога да го разведа или ти ще идеш с него през есента.

Сенди помълча малко, преди да запита подозрително:

— Защо искаш да направиш това? Иън ще поиска да знае. Защото Хъч си отиде и сега ти е останал само Иън ли? Или защото наистина искаш да прекараш малко време с него? Или пък защото имаш нужда от помощник на лодката, а той ще ти работи без пари?

Ноа не бе обмислил всички подробности. Каза само това, което знаеше.

— Той е мой син. Искам да е тук. Къде е сега?

— Ще преспи у приятеля си Адам. Ще се върне утре сутрин.

— Кога?

— Около единайсет. Той няма да се зарадва особено, Ноа. Три седмици надалеч от приятелите му. С кого ще се размотава там?

— С мен.

Тя отново помълча известно време. После предпазливо се обади:

— Наистина ли си сигурен, че го искаш? Може би е добре да премислиш. След като веднъж говориш с него за това, няма как да си промениш решението. Ще трябва да останеш категоричен.

— Достатъчно категоричен ли ти се струвам сега? — попита Ноа с най-категоричния си тон. Сенди би го нарекла студен, но само защото не бе живяла достатъчно дълго сред мъжете в Мейн, за да може да прави разлика между студен и категоричен тон.

Но пък може би беше поумняла с годините. Или беше така, или перспективата да се отърве от Иън и тийнейджърските му мрачни

настроения за три седмици просто бе прекалено привлекателна, за да ѝ устои. Тя се предаде и тихо призна:

— Да. Звучиш наистина категорично. Искаш ли да го накарам да ти звънне?

— Не — отвърна Ноа. Нямахме намерение да повтаря грешката си. — Аз ще го потърся.

Твърдо решен да успее, той позвъни в единайсет часа в четвъртък, докато „Лейла Сю“ се полюшваше приятно върху вълните, а на страничния борд стояха няколко капана, които чакаха да бъдат изпразнени. После продължи да звъни на всеки десет минути, докато най-сетне, по обяд, момчето се прибра и вдигна телефона. Странното бе, че онова, което прозвуча в гласа му тогава, бе не толкова враждебност, колкото безразличие. Иън не се показва изненадан. Не понечи да спори. Не зададе никой от въпросите, поставени от майка му. Ако се радваше, че Ноа иска да отиде при него, не го показва с нищо. Тонът му остана толкова неутрален, че звучеше почти като чужд човек.

Ако Иън бе войнствено настроен, може би щеше да му е полесно да се справи. Ноа вече си бе приготвил аргументите и бе готов за битка. Отчуждеността бе нещо ново. Не можеше да разбере изобщо какво чувства или мисли синът му. Но ставаше ясно, че го чака доста работа.

По същото време, докато Ноа разговаряше с Иън, Джулия пътуваше с колата си към южния край на „главата“ на острова. Тук, в близост до градския плаж, се разполагаха улици с редици от бунгала. Някои бяха собственост на хора, които идваха да летуват тук или ги даваха под наем. Повечето вече бяха отворени за сезона и на верандите им имаше сгъваеми столове, на моравите отпред се виждаха скари, на паркингите имаше коли. Само няколко от бунгалата бяха все още със заковани прозорци.

Други пък бяха собственост на местни хора. Кими Колела живееше в едно от тях. Джулия намери нейната улица и тръгна бавно по нея, докато стигна до номер четирийсет и три. Тази къща имаше

леко запуснат вид като съседните, беше направена от същите посивели дъски, с очукани капаци на прозорците, със същата голяма морава отпред. Имаше обаче и розова врата, при това не пастелно розова. Цветът бе много наситен. В номер четирийсет и три живееха дами, които изобщо не криеха какви са.

Алеята бе покрита с камъчета. Отпред бяха паркирани малък червен пикап и стар мустанг.

Джулия остави колата си на улицата и тръгна по една песъчлива пътека, която времето и множество стъпки бяха проправили през тревата. Нямаше звънец на вратата, затова почука.

На пръв поглед жената, която се показва, не бе много по-възрастна от самата нея, което я затрудни да реши дали това е майката или бабата на момичето. Имаше бледа, червеникава коса, вдигната нагоре на кок, на който бяха опрени слънчеви очила. Беше облечена с блуза и джинси, а краката ѝ бяха боси. Но при по-внимателно вглеждане възрастта си личеше по кожата ѝ. Тя бе загрубяла от слънцето и леко лъщеше. А също и по пръстите ѝ, които бяха свити около рамката на вратата. Бяха тънки, привлекателни, но в тях нямаше никаква мекота. Нито пък в кафявите очи, които пронизваха Джулия.

Тя се насили да се усмихне.

— Аз съм Джулия Бехтел — племенницата на Зоуи Балард.

Жената мрачно пророни едно *Аха* и така накара Джулия да добави още към годините ѝ.

— Бях на ферибота...

— Какво мога да направя за теб?

— Питам се как е Кими.

— Добре е.

— Не е добре — обади се друг глас и се появи още една жена. Семейната прилика бе явна — бледа червеникава коса, кафяви очи, тънки, привлекателни пръсти, някои от които бяха скрити в предните джобове на тясно прилепнали по тялото джинси. Но лицето не бе толкова повехнало, гласът не толкова дрезгав, очите — по-малко сурови. — Аз съм майката на Ким, Нанси, а това е майка ми, Джун. Кими все още не говори.

— Тя е инак — сърдито каза Джун.

— Трябва ѝ помощ.

— Трябва ѝ време.

— Имаше достатъчно време — настоя Нанси. — Вече мина повече от седмица, без да каже и една думичка.

— Откъде знаеш? Може пък да говори с други хора.

— Ами определено не говори с доктора, нито с началника на полицията, нито пък с някоя от приятелките си.

— Едва не загина. Може пък да си приказва с Господ. Кой друг може да я чуе там горе на скалите?

Нанси погледна Джулия.

— Тя не говори с никого. Само седи там и зяпа към водата.

— Ти пък откъде знаеш? — попита Джун.

— Защото ходих там — натърти Нанси. — Три пъти вчера. Носих й храна. Бира. Кога е отказвало бира това момиче, а? — после пак се обърна към Джулия. — Може да е голям човек, нали е навършила двайсет и една, но много ме притеснява.

Джулия го разбираше от погледа й.

— Мислите ли, че може да посегне на живота си?

Джун рязко отсече:

— Нищо подобно!

Нанси не изглеждаше толкова сигурна. Сви рамене — колкото в израз на страх, толкова и на неувереност.

— Винаги се е оправяла. Но никога досега не е правила такова нещо.

— Какво е направила? — обади се Джун. — Да не би тя да е карала онази лодка?

— О, замълчи — каза само Нанси и й хвърли кос поглед.

— Ти трябва да мълчиш — не й остана дължна Джун, свали ръка от рамката на вратата и се поизправи. — Тази жена е чужд човек. Кими не е нейна грижа — тя вдигна ръка, — но ако искаш да приказваш, давай. Кими е твоя дъщеря. Аз само я отгледах, докато ти се забавляваше насам-натам.

Тогава Нанси изгледа злобно майка си.

— Прави каквото щеш — измърмори Джун и се скри в къщата.

Джулия се почувства неловко.

— Съжалявам. Не исках да ви създавам проблеми.

Нанси само махна с ръка.

— Проблемите вече си ги имаме. Тя е права. Наистина отгледа Кими. Бях само на седемнайсет, когато я родих — тя повдигна вежди.

— Също като Джун, когато е родила мен, само че тя си нямала кой да ѝ помага, затова все ми натяква колко ми е било лесно. Наистина доста обикалях насам-натам, докато Кими беше малка. Това не означава, че не обичам дъщеря си.

— Тя връща ли се изобщо тук, в къщата?

— Само за да спи. От сутрин до мрак — посочи тя на север, — е на скалите.

— Мислиш ли, че ще говори с мен? Изобщо не ме познава. Може би това ще е от полза.

Нанси отново сви рамене.

— Няма да навреди, ако опиташ. Била си на лодката. Преживяла си катастрофата, както и тя. Може би това ще означава нещо за нея.

Джулия се надяваше на същото. Щом двамата с Ноа изпитваха сходни чувства, предполагаше, че и Кими ги усеща — или поне донякъде. Разбира се, имаше го и проблема с мълчанието. Нито тя самата, нито Ноа се бяха сблъскали с подобно нещо.

Докато вървеше към колата и си мислеше за това, тя се усмихна. Ноа беше доста пестелив на думи понякога, но да си лаконичен, бе съвсем различно от това да не обелваш и дума. Той разговаряше чудесно, щом веднъж се отпуснеше.

Тази мисъл бе допълнителен стимул да се види с Кими. Остави плажа зад гърба си и се запъти на север. Скалите бяха право напред, те представляваха най-високата точка от „главата“ на острова. По-голямата част от него бе покрита със зелени поляни и смърчове, но тук имаше огромни отвесни зъбери от гранит, извисяващи се високо над скалния бряг. На пост стоеше морски фар; сега той се включваше автоматично и къщата на пазача отдавна бе запусната, но все още излъчваше някаква сигурност. Джулия бе идвала на това място и преди. Бе усетила тази автентична атмосфера на отдавна минала епоха, а и на нещо необуздано и диво.

Пътят към скалите бе ясно обозначен и макар в настилката да имаше доста дупки, нейният миниван се справяше добре. Докато се изкачваше нагоре, дърветата, които ограждаха пътя от двете му страни, постепенно оредяха, после отстъпиха назад. Пред нея бяха каменните блокове, небето и една грубо иззидана каменна кула с въртящо се „око“ на върха. Шумът от прибоя, допълнително усилен от голотата на пейзажа, бе толкова силен, че проникваше дори и вътре в колата.

Тя зави към порутената къща на пазача и спря до малка синя хонда. В мига, в който отвори вратата на колата, ревът на вълните я връхлетя с пълна сила, а когато пристъпи навън, я блъсна доста силен вятър. Приведена, тя се закатери по гранитните блокове към фара и едва когато го отмина, видя, че там има някой, но в същия момент се зачуди дали това не е друг човек. На скалите с лице към морето бе приседнала свита детска фигурка, обгърнала коленете си с ръце и опряла гърди до тях. Но не позата ѝ се видя странна.

А косата. Беше яркочервена — което само по себе си не бе странно, като се има предвид цветът на косите на Нанси и Джун.

Друго бе странното в случая. Косата бе първото нещо, което правеше впечатление на Джулия у даден човек. Забелязваше това, когато бе във фитнес залата, когато излизаше на обяд, дори в театъра. Монти твърдеше, че тя просто иска да разбере дали и другите полагат толкова усилия да поддържат естествения си цвят като нея. Но истината бе, че тя винаги се бе впечатлявала най-вече от косите на хората, дори и преди години, когато нейната бе с естествения си цвят, и което бе причина да изпита това странно чувство сега.

Не помнеше да е видяла някого с червена коса в задната част на „Амелия Селест“. Не смяташе, че би могла да пропусне подобно нещо, независимо колко притеснена и забързана е била тогава. Ако на ферибота бе мярнала дори и за миг толкова червена коса, нямаше да я забрави. А ако Ким не се е намирала на кърмата на лодката, тогава имаше само едно място, където би могла да бъде.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Здравей! — високо извика Джулия, за да може момичето да я чуе над рева на прибоя.

Кими Колела бързо се озърна. Лицето ѝ беше бледо, а погледът — празен. С нищо не показа, че я е познала — и за това си имаше причина. Ако не е била на „Амелия Селест“, нямаше как да е виждала досега Джулия, определено не би могла да я забележи сред тълпата на кея в тъмнината.

Джулия може и да грешеше. Не би могла да се закълне, че Ким не е била на ферибота. Паметта може да ѝ изневеряваше. Вярно, винаги забелязваше косите на хората, но тогава бе прекалено заета с това как да качи себе си и багажа на борда. Ако Ким е седяла зад някого или е носела шапка, не би могла да види добре косата ѝ.

Сигурно е било така, реши Джулия. Носела е шапка.

Спря на два-три метра встрани от момичето. Момичето? Също както и в нощта на катастрофата, тя не можеше да мисли за Кими като за жена, макар да знаеше, че е на двайсет и една години. Тогава тя бе просто една мокра фигура, загърната в одеяло, а цветът на косата ѝ не се отличаваше заради водата и мрака. Сега вече не бе мокра — беше облечена с джинси, ватирано яке и маратонки — но изглеждаше по-малка и измъчена. Яркочервената ѝ коса бе права като на Джулия, но по-дълга. Развявана от вятъра, тя приличаше на нежен воал.

— Аз съм Джулия Бехтел — внимателно подхвана тя. — Бях на „Амелия Селест“.

Очите на Ким останаха вперени в нея около минута. Огледаха дрехите ѝ, после колата. След това тя пак се загледа в морето.

Джулия се приближи още малко.

— Питам се как си — приседна на един камък наблизко. — Оцеляхме трима души — ти, аз и Ноа Прайн. С него си приказваме понякога. Има нещо, което ни свързва. Много рядко се случва някой да оцелее при катастрофа, в която загиват толкова много хора.

Дълги кичури от копринено меката ѝ коса се увиха около лицето на Ким. Тя ги затъкна зад ухото си.

Приела това като знак, че я слушат, Джулия се разбъбри.

— Катастрофата бе последното нещо, което очаквах да ми се случи, когато тръгнах от Ню Йорк онзи вторник сутринта. Злополука с кола? Може би. Винаги си мисля за това, когато шофирам по магистралата. И как не? Ако пътуваш достатъчно дълго, непременно ще минеш покрай някакъв нещастен случай. Така беше и миналия вторник. Инцидентът не бе тежък, според мен — нямаше линейки, само полицейски коли.

Просто говореше, без да спира, искаше да е любезна и достъпна. И може би успяваше, помисли си тя. Ким не я гонеше, а имаше много начини да го направи и без да каже нещо. Можеше да я погледне ядосано, да ѝ обърне гръб, да се премести по-надалеч или дори да стане и да си тръгне.

— Тук съм на гости на Зоуи Балард — продължи Джулия. — Тя ми е леля, но сме по-скоро приятелки, тъй като разликата във възрастта ни е само дванайсет години. И по-рано съм идвала. Понякога съм ѝ гостувала с дъщеря си. Тя е на двацет и иска да стане главен готвач. Сега тази професия е много популярна. Предлагането на храната е цяло изкуство. А и има много главни готвачи, които са истински знаменитости.

Имаш дъщеря? — би могла да каже Кими. — *Почти на моите години?*

Вместо това само облегна лакът на коляното си и обгърна глава с ръката си.

— Отначало възнамерявах да остана само две седмици, но реших да удължа престоя си — каза Джулия. — Родителите ми ме смятат за луда. Мислят, че заради катастрофата и всичко останало би трябвало веднага да се прибера у дома.

И твоите родители ли те смятат за луда? Това бе друга удобна реплика за начало на разговор, но остана неизползвана.

— Качвала ли си се на лодка след катастрофата? — попита Джулия. Когато Ким не реагира, тя продължи: — Мен много ме беше страх. Но колата ми беше все още на сушата, освен това ми трябваха дрехи вместо онези, които потънаха в океана. А и се налагаше да отида, защото иначе дъщеря ми щеше да ме сметне за пълна

страхливка — никаква усмивка от страна на Кими. — Имаше мъгла, както по времето на трагедията. Все ми се струваше, че ще видя как от нищото изниква онзи морав нос на моторница. Будя се нощем от подобни видения.

Искаше ѝ се да попита Кими дали и тя се буди от същото. Само че, ако не е била на „Амелия Селест“, а вместо това е била на борда на „Звяра“, въпросът би ѝ се сторил опасен, а Джулия не искаше да прозвучи така. Ким може и да не говореше, но поне слушаше. И това бе нещо.

Джулия продължи:

— Пътуването с ферибота обратно към Биг Сойър бе по-леко. Грееше слънце и можех да виждам какво става. Има и друго. Океанът можеше да ме погълне в онази нощ, но не го направи, значи между нас може би има някакво примирие. Усещам някаква особена близост с него — тя поспря. С искрено любопитство и огромна молба в гласа попита: — Ти изпитваш ли нещо подобно?

Една вълна се удари с бясна сила ниско долу в скалите и водните пръски стигнаха чак до горе. Джулия очакваше следващата. Тя дойде след няколко по-малки, но и те бяха приятни за нея. Силата на морето бе дива, ефектът от нея — направо хипнотичен.

— Много пъти съм чела, че океанът е основна част от съществуването ни, също като околоплодните води в утробата на майката — размишляваше на глас тя. — Тогава може би всяка връзка, която усещаме с морето, е нещо първично заложено.

Погледна към Ким, но момичето изглеждаше много далеч отук в мислите си. Очите ѝ бяха безизразни. После внезапно се разшириха. Тя потръпна рязко. Погледът ѝ потърси Джулия.

О, да, тя преживяваше наново катастрофата. Това бе ясно като ден.

Много нежно, Джулия се обърна към нея:

— Казват, че с времето спомените избледняват.

Ким примигна. Опря брадичка в коленете си и се загледа в морето.

— За теб по-различно ли е, след като живееш близо до морето? Тук си родена, нали? — тя не отговори. — Катастрофата бе нещо извънредно. Всичко или нищо. Или умираш, или се отърваваш без драскотина. Много мисля за това. Защо животът ми е бил пощаден и

какво да правя сега. Сякаш ми е бил даден шанс да бъда различна и трябва да реша каква искам да съм — тя помълча. После тихо каза: — Ти изпитваш ли нещо подобно?

Тогава Ким срещна погледа ѝ и в очите ѝ имаше такава пустота, че Джулия едва не се пресегна да я прегърне. В този миг тя си представи как момичето се хвърля от ръба на скалите, за да намери смъртта си.

Сега вече, разтревожена сериозно, тя каза:

— Двете с теб имаме нещо общо, Ким. Преживели сме нещо, което не се случва на много хора. На мен много ми помага, че мога да поговоря с Ноа, но той е мъж. Бих искала да си поприказвам с друга жена. Аз съм външен човек — от Ню Йорк съм, за бога — нарочно провлече изговора си тя, като се самоиронизираше, за да разведри малко атмосферата, — и не съм сигурна, че някой от приятелите ми там ще може да разбере чувствата ми. Съпругът ми не ме разбира. Родителите ми — също. Дори и Зоуи може да ме разбере само донякъде. Началникът на полицията просто иска да узнае фактите, а пасторът в църквата ще се помоли за мен. Но аз имам нужда и от друго. Да си поприказвам с теб, ще ми помогне много. Може би и за теб ще е добре.

В очите на Ким се появи обвинително изражение и Джулия много добре я разбра.

— Никой не ме е изпращал тук — увери я тя. — А и никой не знае, че съм тук, освен майка ти и баба ти. Отбих се у вас, като се надявах да те намеря там.

Макар обвинението в погледа ѝ да избледня, остана недоверието.

— Една от причините да харесвам разговорите ни с Ноа — продължи Джулия, — е, че той не познава нито мен, нито приятелите ми, така че, ако кажа нещо ужасно или просто глупаво, никой няма да го научи. Предполагам, че и той изпитва същото по отношение на мен, например, че няма да хукна да разправам на приятелите му рибари, ако ми признае, че се чувства слаб или уязвим, или дори виновен.

Думата увисна във въздуха в паузата между шумното разбиване на една вълна в скалите и следващия сблъсък. Ако Ким е била на „Звяра“ заедно с Арти Джоунс, това потвърждаваше слуховете, че между двамата е имало връзка, и сам по себе си този факт, независимо

от това кой бе загинал и кой бе оцелял, би бил достатъчно основание Ким да изпитва вина.

Джулия тъжно се усмихна.

— Искам само да кажа, че мога да опитам да ти помогна. Не говориш с никого, но аз съм непознат човек и не съм от острова. Ако някога ти се прииска да поприказваш с някого за катастрофата, аз съм най-добрият ти избор — тя се изправи на крака. Ким я проследи с поглед. — Отседнала съм у Зоуи. Знаеш къде живее, нали? — прие мълчанието ѝ за потвърждение.

В тези последни минути заедно тя се пребори с желанието си физически да издърпа момичето по-надалеч от ръба на скалите. Но не можеше да се самозалъгва. Ако Ким искаше да умре, щеше да го направи, независимо дали Джулия се опитваше да я спре, или не. Да я остави сама обаче, бе друго. Част от нея усещаше, че се отказва от отговорността си на разумен зрял човек, като се връща в колата.

Затова направи последен опит.

— Гладна ли си? Искаш ли да идем да обядваме някъде?

Ким отново се обърна към морето.

— А какво ще кажеш за обора на Зоуи? — предложи Джулия. — Работата със зайците е много спокойна. Искаш ли да ми помогнеш там? — Ким не каза нищо. — Може дори заедно да излезем с някоя лодка. Само двете. Можеш да кажеш каквото си искаш и никой няма да чуе, освен мен. Разбира се, аз нямам лодка, а и не умея да управлявам. Ти ще трябва да имаш грижата за това.

Момичето не отвърна дори и с кратка усмивка.

Като не знаеше какво друго да направи, освен временно да приеме поражението си, Джулия тихо се обърна и си тръгна.

По обратния път на слизване от скалистото било тя се ядосваше на себе си. Да се обърне и да си тръгне мълчаливо, бе основно правило в живота ѝ. Тя не вдигаше шумни сцени. Не казваше неща, които хората не желаеха да чуят. Не създаваше проблеми.

Докато се питаше дали просто не бе една непоправима страхливка, тя дори забави ход и се замисли дали да не се върне обратно. Благоразумно се отказа. Кими Колела се нуждаеше от

помощта на специалист, а Джулия съвсем не бе такъв. Последното, което би искала, бе да влоши положението на момичето.

При все това тя знаеше, че ще я потърси отново. Двете споделяха нещо. Близостта им беше малко неясна, когато ставаше дума за отношенията ѝ с Арти Джоунс, и още по-мъглява, що се отнася до това кой е бил и кой не е бил в задната част на „Амелия Селест“.

И все пак имаше някаква връзка помежду им. От дванайсет души бяха оцелели само трима. Ким бе най-младата от тях и най-уязвимата, а в природата на Джулия бе да се грижи за някого. Съвсем естествено бе да иска да помогне на момичето.

Като не знаеше как най-добре да го стори, тя се върна у Зоуи и се зае да пече сладкиши. Този път направи бисквити „Конго“ по рецепта, която можеше да приготви и насън — толкова често я бе използвала през годините. Беше сред любимите ѝ, научена още в детинство от майката на нейна приятелка. Тестото се приготвяше с кафява захар, покриваше се с шоколад и парченца карамел, кокосови стърготини, желирани бонбони и белени бадеми. Майка ѝ винаги се бе стряскала от името. *Защо, за бога, се наричат бисквити „Конго“?*, питаше тя, когато Джулия ги направеше, и тя измисляше всевъзможни отговори, макар всъщност това да нямаше значение. Джанет не искаше да разбере откъде идва името, а просто да причисли сладкиша в категорията „прекалено странен за усилията ми“. Тя бе прекалено заета да пече сладки. Но изяждаше своя дял от вкусните парченца.

Днес Джулия ги приготви за децата на семейство Уолш. Веднага щом изстинаха достатъчно, за да ги нареже на малки хапки и да ги увие във фолио, тя ги занесе при тях. Децата бяха в предния двор на обрулената от времето фермерска къща и си играеха на пясъчника. Леля им седеше на тревата наблизко, облечена с омачкана тениска и къси панталони, тъмната ѝ коса не беше сресана, а луничките изпъкваха силно върху бледото ѝ лице. Изглеждаше изтощена.

Джулия приклекна до нея.

— Донесох нещо вкусно за децата. Алергични ли са към някакви продукти?

Елън я изгледа тъжно.

— Ето още нещо, което не знам. Джийни никога не ми е споменавала. Винаги е била наоколо, когато съм им гостувала, така че не е имало нужда да знам. Кой да предположи, че ще стане така.

— Семейният им лекар на острова ли е?

— Чувала съм само името на Джейк. Ако има медицински картони, които трябва да се вземат, предполагам, че са у него. Ще се отбия в кабинета му, преди да заминем.

Джулия си представи, че и това се добавя към все по-дългия списък със задачи и всичко това беше в добавка към шока от загубата на сестра ѝ, зет ѝ и малката ѝ племенница.

— Как върви събирането на багажа?

— Бавно — Елън снижи гласа си до шепот. — Опитвам се да го правя предимно докато момичетата спят и да оставя достатъчно неща наоколо, така че къщата да не им се стори съвсем пуста. Знаят, че ще заминем заедно за Ейкрън, но си мислят, че Джийни, Евън и бебето ще ни посрещнат там. Опитвам се да им обясня, че са на небето, но просто не ме чуват.

— Много са малки. Това за тях е само една дума. Не могат да разберат какво означава. Ще им трябва време.

Ванеса, тъмнокосо тригодишно момиченце, излезе от пясъчника и като изтръска ръчичките си, се запъти право към Джулия. Посочи с пръстче към пакета с фолиото и с детско гласче попита:

— Какво е това?

— Сладки бисквити.

— Гладна съм.

Джулия разви фолиото. Ванеса я наблюдаваше внимателно, опряла малките си ръчички на коленете си.

— Ооо — обади се тя при вида на първото парче. Погледна Джулия с красивите си сини очи. — Може ли да си взема едно?

— Може — Джулия отдели едно от парчетата. Ванеса го взе от ръката ѝ, отхапа от крайчето, задъвка със замислен вид, после се ухили широко. Натъпка остатъка в устата си и се облегна на крака на Джулия.

Сестричката ѝ, Ани, вече се бе присъединила към тях.

— Какво яде Неса?

— Бисквитка „Конго“ — отвърна Джулия и подаде една на петгодишното момиченце. После протегна пакета към леля им.

С уморена усмивка, Елън поклати глава.

— Нямам особен апетит.

— Искаш ли да идеш донякъде? Мога да остана.

Елън се пооживи.

— Би ли го направила? Има неща, които е по-добре да свърша сама.

— Върви — каза Джулия.

През следващите два часа вниманието ѝ бе достатъчно съсредоточено върху децата, така че да не се тревожи за Кими, Монти или Джанет, а и бе достатъчно заета, за да изпитва безпокойство. Разходи ги по поляната, чете им книжки, помогна им да направят пясъчен замък и ги остави да се измият на градинската пръскачка. Момиченцата бяха страхотни — любопитни, добре възпитани и умни. По-малкото се гушкеше повече в Джулия, искаше да я държи за ръка, да седи в скута ѝ, да се върти покрай краката ѝ. По-голямото задаваше въпроси.

Какво е това цвете? Защо е жълто? Познаваш ли мама? Къде живееш? Защо се нарича лютиче? Може ли да откъсна едно за Кристи?

Всяко посвоему се нуждаеше от внимание. Може и да не разбираха какво е станало, но знаеха, че нещо не е наред. *Татко направи лицето ми от глина, искаш ли да го видиш?*

Сърцето на Джулия направо се късаше от мъка. Когато Елен се върна и тя трябваше да си ходи, ѝ беше много трудно да ги остави, особено по-малката. Ванеса не се откъсваше от нея.

— Пак ще дойда — увери я Джулия, като я притисна здраво до себе си, преди да ѝ прошепне на ухо: — Ще ви донеса курабийки с шоколадови пръчици.

— Много ги обичам — прошепна в отговор Ванеса напълно сериозно.

Докато се връщаше с колата, Джулия се замисли за любовта и загубата. Не бе изминала много път, когато пред очите ѝ застана образът на майка ѝ. Момичетата от семейство Уолш бяха загубили родителите си. Джулия непрекъснато си напомняше какъв късмет има, че нейните са живи, и колко е трагично, че двете с Джанет не си говореха.

Отби встрани от пътя под сянката на един стар дъб, свали стъклото на прозореца, за да влиза въздух, и им звънна. Вдигна баща ѝ.

— Здравсти, татко — предпазливо се обади тя.

— Джулия. Как си?

— Доста добре, но наистина трябва да поговоря с мама. Тя там ли е?

— Навън е, в задния двор.

— Ще й занесеш ли телефона?

Настъпи пауза, а после той тихо каза:

— Тя си почива, Джулия, Може би трябва да я оставим на спокойствие.

Джулия се опасяваше, че ако остави мига да отmine, може да изгуби решимостта си.

— Моля те, дай й телефона, татко.

— Добре ли си?

— Татко!

— Аз съм на твоя страна, Джулия. Използвам всяка възможност, за да й въздействам, но тя е много упорита жена.

— Точно в този момент и аз съм такава — каза Джулия и вероятно в гласа й бе прозвучала достатъчно сила, за да го накара да се замисли.

След това той промърмори едно: *Добре*, и натисна копчето за изчакване, което означаваше, че тя няма да може да чуе, докато увещава Джанет да вземе слушалката. Мина доста време и Джулия се приготви да приеме нов отказ.

След това се обади Джанет и кратко отсече:

— Да, Джулия.

Сърцето й заби учестено.

— Може ли да поговорим?

— Зависи. Това извинение ли е?

Джулия преглътна.

— Щом така го приемаш, да. Ако съм те обидила, извинявай.

Джанет не каза нищо.

— Съжалявам, мамо. Не знам какво би искала да чуеш. Разстроена си, че съм тук. Но аз не те принуждавам да идваш. Става дума за мен, а не за теб. За моята нужда да се махна от всичко, а не твоята. Не разбирам защо толкова се ядосваш.

— Зоуи ме предаде. Край.

— Не, не е край, защото и двете още сте живи. Краят ще дойде, когато едната от вас умре, и точно това ми се наложи да видя тук,

мамо. Току-що бях с две момиченца, които загубиха родителите си. Това е истински край.

Джанет замълча.

— Мамо?

— Да не би да се опитваш да помириш Зоуи и мен?

— Не. Искам да си поговорим, имам нужда да знам, че ти си насреща и че те е грижа за мен.

— Ще говорим, когато се върнеш.

— Искам да ти разкажа за катастрофата. За това какво чувствам.

— Ще почака, докато се прибереш у дома.

— Но аз няма да се прибирам веднага.

— Така ми каза и баща ти. Това не е много разумно, Джулия.

— Имам нужда от време.

— Казала ли си на Монти? Той как реагира?

— Няма нищо против.

— Той е твой съпруг. Длъжна си да си до него. Мъжете вършат глупости, когато се чувстват изоставени.

Отчаяна, Джулия извика:

— О, но той вече ги е вършил! Мамо, трябва да си поговоря с теб за това коя съм и накъде отивам и какво мислиш наистина, защото аз не съм постигнала нищо от онова, която ти правиш, и понякога си мисля, че не съм достатъчно пълноценен човек. А сега... ето ме тук, половината ми живот все още е пред мен и имам чувството, че трябва да направя нещо, само че не знам какво точно. И да, искам да поприказвам с теб и за Монти, защото за нищо на света не мога да реша какво да правя с брака си, а ти си преживяла подобно нещо — не бе планирала да изрича последните думи, би ги върнала обратно, стига да можеше. — Мамо? — притеснено се обади тя. Никакъв отговор. — Там ли си още?

Джанет бе затворила. Джулия обаче не знаеше дали е било преди онези нейни думи, или след това.

ДЕСЕТА ГЛАВА

С натезало сърце, Джулия седеше в колата, безпомощно отпуснала длани в скута си. Вятърът, който влизаше през единия прозорец и излизаше през отсрещния, развяваше косата ѝ. Усещаше полъха му върху кожата си, но той не можеше да я разведри.

Би било добре да усети ласката му и вътрешно. Нервите ѝ бяха оголени, всичко бе объркано, цветята, които бяха цъфтели в душата ѝ през годините, сега внезапно бяха изкоренени.

Обичайният шум на океана не стигаше до тук; бе приглушен от редиците смърчове, борове и брези. Можеше да се намира, на който и да е провинциален път в сърцето на Америка — макар че не бе така. Изведнъж притегателната сила на Биг Сойър, която бе усещала през всичките тези години, сега стана още по-мощна. Мястото вече не бе просто познато. Да избере да бъде точно тук, бе правилното решение.

Далеч надолу по пътя, иззад завоя се появи тъмносин пикап. Беше нов модел, броните му блестяха въпреки прахоляка, който вдигаха гумите. Забави, когато се приближи до нея. Щом предниците им се изравниха, спря.

— Здравсти — обади се Ноа Прайн, сериозен както винаги. — Добре ме разигра.

Джулия леко се пооживи, усети как сърцето ѝ вече не е толкова свито.

— Да не би да си ме следил?

Очите му бяха наситеносини и прями.

— Изглеждаш ми малко потисната. Имам да свърша някои неща. Искаш ли да дойдеш с мен?

Поканата му бе добре дошла. Остави колата си без капка колебание и заобиколи предницата на пикапа. Докато стигне от другата страна, вратата вече бе отворена. Качи се, затвори и се огледа. Седалките бяха от кожа, воланът — от дърво, а стерео системата — модерна.

Тя прокара длан по кожата.

— Много е хубава — отбеляза с възхищение и се усмихна. — Готова съм.

Той посочи с пръст към колана, който тя бързо закопча, но самият факт, че го бе забравила, я накара да се замисли.

— Ето ти въпрос. Възможно ли е да сме оцелели след катастрофата онази нощ само за да загинем при автомобилна злополука днес?

— Възможно? Разбира се — той я погледна бегло. — Да не би да се чувстваш безсмъртна?

— Не. Но някои хора, които са преживели същото като нас, имат това чувство. Предизвикват съдбата. Поемат всевъзможни рискове.

— Но нямат деца — отбеляза сериозно той.

Джулия се загледа в профила му — високо чело, смекчено от кичури тъмна коса, прав нос, твърда брадичка — и внезапно осъзна, че не говори за нея.

— Не знаех, че и ти имаш.

След като превключи на скорост за слизането надолу по хълма, той облегна дясната си ръка на волана. Левият му лакът бе на отворения прозорец, пръстите му само леко поглаждаха волана. Позата му бе отпусната. Но не и гласът.

— Имам син. На седемнайсет. Ще дойде другата седмица.

— Къде живее?

— В окръг Вашингтон. Бившата ми жена е преподавател там.

Джулия си представи училището на острова. Намираще се в малка дървена сграда и децата от Биг Сойър ходеха в него, докато стане време за гимназия, а след това започваха да пътуват всекидневно до сушата.

— И тя ли е от тук?

— Не. Запознахме се в колежа.

— И ти ли си искал да ставаш преподавател?

— Следвах икономика. Прекарахме деветте години на брака си в Ню Йорк.

Джулия изненадано се усмихна, а миг след това лекичко извика, когато нещо кафяво и мокро се появи между седалките. Беше един нос, който навярно щеше да бъде последван от бяла муцуна, покрита с лунички, и чифт топли кафяви очи, ако и Лукас не се беше стреснал от

вика й и не се бе дръпнал назад. Тя притисна ръка до гърдите си и започна да се смее.

— Наистина не знаех, че е тук — извърна се, доколкото й позволяваше коланът, и видя кучето, което сега се бе свило в ъгъла на задната седалка. Протегна му ръка. Измина около минута, преди то да я подуши, и още една, преди да реши, че е безобидна, след което — се сви на кълбо и отново заспа. Джулия отново се обърна към Ноа. — С какво се занимаваше, докато беше в Ню Йорк?

— Бях инвестиционен banker — отвърна той и се усмихна леко срамежливо.

— Наистина ли? — никога не би могла да познае. Ноа бе на светлинни години от образа и поведението на инвестиционните банкери, с които се бе срещала покрай съпруга си. — Това е много различно от лова на раци.

Пътят правеше завой. Той го взе с една ръка, съвсем спокойно.

— Не е чак толкова различно, колкото си мислиш. И там има хора единаци и конкуренцията е същата. Тези, с които работех, бяха с магистърска степен по бизнес администрация и ме смятаха за по-низш от тях, понеже аз нямам такава диплома.

Джулия знаеше как стоят нещата. Монти изключително държеше на добрата диплома. Когато представяше хората един на друг, винаги отбелязваше: еди-кой си, магистър по бизнес администрация, или еди-кой си, доктор на науките, или главен изпълнителен директор, или главен финансов директор, или главен надзорен директор или заместник-директор. Търсеше сред колегите си хора с престижни дипломи като потвърждение на собствената му квалификация. Тя, на свой ред, тъй като изобщо нямаше колежанска диплома, считаше този навик за досаден.

— Това всъщност ми беше от полза — продължи Ноа, — когато другите те държат на разстояние от себе си, можеш да останеш сравнително независим. Не се влияех от тяхното мнение. Често вървах срещу течението, но инстинктите ми бяха добри. Справях се чудесно — погледна я отстрани. — Отиваме за стръв. Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не. Откъде я вземаш?

— Има магазин за стръв от другата страна на пристанището. Имаме си доставчик. Най-вероятно ще е херинга. Някои части от рибата — добави той.

— Трябва ли да я държа в скута си? — попита тя и когато той само се усмихна в отговор, продължи: — Винаги ли си се интересувал от бизнес?

Той повдигна леко ръка от волана, колкото да поздрави шофьора на камиона, с който се разминаха.

— Само доколкото е свързан с лова на раци. Вероятно щях да си остана на острова, ако не бяха родителите ми. Те настояваха да ида в колеж. Искаха да съм една крачка пред рибарите, които не можеха да видят цялата картина.

— Цялата картина?

— Търсене и предлагане. Хранителната верига.

— За хората ли говорим или за животните?

— И за двете. Учил съм зоология, екосистеми, бизнес. Най-интересни ми бяха курсовете по бизнес. Първото лято работих тук, а следващото — в града. Парите бяха добри. Печелех двойно повече, отколкото баща ми плащаше на помощника си, който ме заместваше.

— Ами след завършването? Нямаше ли намерение да се върнеш?

Стигнаха до края на пътя. Ноа отново смени скоростите и зави надясно.

— Да. После се появи Сенди, която можеше да си избира къде да преподава в Ню Йорк, а и аз самият получих предложение, което бе прекалено хубаво, за да откажа. Казах на родителите си, че е временно. Смятах да спечеля пари, да ги инвестирам и да се върна тук, напълно обезпечен финансово — разсеяно махна за поздрав на минаващия пикап, после каза с по-суров тон: — Горе-долу така и стана.

— Какво се случи с брака ти?

Гласът му остана все така суров.

— Знаеш ли какво е работното време на инвестиционните банкери?

— Знаем, че работят много.

— Аз започвах в девет сутринта и свършвах около три следващата сутрин, плюс поне един ден от уикенда. Когато си бях у дома, не се интересувах почти от нищо друго, освен от сън.

Джулия си го представяше. Монти не работеше чак толкова дълго, но съпругът на приятелката ѝ Шарлът — да. Тя бе купила бутика точно, за да запълни празнотата, оставена от отсъствието на мъжа ѝ.

— Съжалявам — каза тя, почувствала се странно отговорна поради това, че е от Ню Йорк, за начина на живот в този град, който направо съсипва хората.

— Недей. Бракът ми никога не е бил особено здрав. Влюбихме се по-скоро в идеята за семейство, отколкото един в друг. Сенди се справя добре сега. Има пакет от акции, които ѝ носят солидна печалба. И може да си прекарва времето с хора, които са ѝ по-приятни от мен и моите приятели. Съжалявам единствено за Иън. Никога не съм сигурен какво точно да му кажа.

— Колко дълго ще остане?

— Три седмици.

— Всяко лято ли идва?

— Не, това ще му е за пръв път.

— Не можа ли да дойде за погребението?

— Не пожела.

— О, боже!

— Вината е моя — каза Ноа. — Трябваше да му се обадя лично на него и да му кажа, че искам да е тук. Предполагам, че щеше да последва спор. Тогава не бях готов за това.

— А сега? — попита Джулия.

— Не съм.

— Но той ще дойде. Чия беше идеята?

— Моя.

Тя се възхити на смелостта му. Седемнайсетгодишните тънеха в страх за бъдещето си и се безпокояха от очакващите ги отговорности и стрес. Често се караха с родителите си, ако не за друго, просто за да не изпитват съжаление, че ще напуснат дома си. Дори и с Моли ѝ бе трудно, когато бе на седемнайсет, а тя изобщо не бе от проблемните деца. Щом Ноа имаше проблеми в общуването със сина си по принцип, сега щеше да е истинска криза.

Като не знаеше как да му помогне, тя се загледа през страничния прозорец. Хълмовете бяха останали зад гърба им и сега се движеха по един равен път, който водеше към далечната страна на пристанището. Тук растителността се срещаше все по-рядко и поддържаните площи в средата на пристанището отстъпваха на пусти поля, брулени от ветровете на Атлантика. Тъй като нямаше дървета, пътят бе избелял от

жаркото слънце и соления въздух, който проникваше в кабината на пикапа.

Наоколо имаше малки групички от сгради, стоящи тук от десетилетия — автомобилен сервиз и бензиностанция, супермаркет и магазин, в който продаваха мебели, изработени на острова. Табелките им бяха най-различни — от избелели платнени флагове до гравирани върху дърво, но късното следобедно слънце не правеше разлика между тях. Огриваше еднакво всички и придаваше по-мек оттенък на този работнически квартал.

По-нататък, малко над заблатеното тревисто пространство, където имаше няколко изоставени корпуса, беше мястото за ремонт на лодки. Ноа посочи към големия хангар отпред.

— Преди бяха само два реда, сега са четири. Когато дойде зимата, лодките се трупат чак до горе и чакат да им дойде редът за ремонт. В момента няма много.

Пътят зави и пред очите на Джулия се откри брегът с грубите насипи и кейове.

— Там, край водата, има доста — отбеляза тя.

— Повреди стават и през сезона. Някои от онези може да се нуждаят само от настройка.

— Като колите ли?

— Горедолу. Налага се да се сменя маслото в двигателя на всеки сто и петдесет часа във водата. През лятото това е през седмица. Повечето от нас го правят сами. Някои — не.

Той отби от главното шосе. Пикапът се задруса по един неравен път в продължение на около миля, преди да спре пред една каменна постройка.

— Веднага се връщам — каза Ноа и излезе, с Лукас по петите.

Докато Лукас скачаше из високите треви, Ноа отвори задния капак на пикапа, извади сандък от фибростъкло и го внесе в склада. Когато се върна, контейнерът изглеждаше значително по-тежък.

Подсвирна на кучето, което хукна обратно и скочи в колата без никаква съпротива. Ноа го последва, затвори вратата, даде назад и се върна на главния път.

— Разкажи ми за Ким — тихо се обади Джулия.

Не искаше да отправя директно обвинение. Нито пък можеше да забрави какво бе видяла или по-точно, не бе видяла. Полицията

разследваше случая. Ким Колела можеше да се окаже ключова фигура в загадката.

— Виждала ли си я? — попита той предпазливо, както ѝ се стори.

— Тази сутрин, горе на скалите. Изумена съм от косата ѝ.

— Толкова яркочервена.

— Не помия да съм я видяла на борда на „Амелия Селест“. С шапка ли е била?

Ноа не отговори.

— Ако не е била — продължи Джулия, — щях да я забележа. Косата е първото нещо, което ми прави впечатление у хората. Мислех си дали не е била вътре при мостика, но тогава щеше да загине при катастрофата. Тя поспря. — Не смяташ ли?

— Може би не. И по-странни неща се случват. Попита ли я къде е била?

— Не посмях.

— Тя каза ли нещо?

— Нито думичка.

Той ѝ хвърли кратък поглед.

— Затова ли седеше толкова тъжна в колата си?

На Джулия не ѝ бе нужно време да се върне назад. Тежките мисли бяха в главата ѝ редом с проблема за огненочервената коса на момичето.

— Затова. И заради момичетата на семейство Уолш. Всъщност... най-вече заради майка ми.

Той отново я погледна за миг.

— Болна ли е?

— О, не. Добре е и е все така непреклонна, както винаги. Разговарях с нея точно когато ти се появи. Разговарях. Това е прекалено меко казано.

— Карали сте се.

Джулия усети полъха на морето върху лицето си. С приближаването им към центъра на града, вече можеше да види пристанището, пълно с лодки, закотвени за през нощта. Те леко се поклащаха във водата, която бе изненадващо спокойна. Това ѝ помогна да се почувства по-добре.

Зарови пръсти в косата си, вдигна я на кок високо на тила и задържа там и двете си ръце.

— Да, карахме се.

— Това често ли става?

— Да се караме ли? Не. Рядко ѝ давам повод. Обикновено съм примерна дъщеря — отпусна косата си. Тя се плъзна надолу. — Не и през последния месец обаче. Тя не иска да съм тук. Смята, че трябва да съм в Ню Йорк. При съпруга си.

— Какво казва съпругът ти?

— Че трябва да остана. Но аз съм тук заради себе си. Дойдох, защото имах нужда от това, и оставам заради себе си, но бих искала майка ми да ме подкрепи — тя го погледна. — Защо мнението ѝ е толкова важно за мен? На четиридесет години съм. Защо ме е грижа?

Ноа спря до нея и се обърна към нея.

— Защото си грижовен човек. Изписано е по лицето ти.

— Но невинаги мога да правя онова, което иска майка ми. Къде трябва да се сложи границата между задълженията, които човек има към семейството си, и тези към самия себе си?

Той се замисли за миг, сбърчи чело, очите му потъмняха. После каза простичко:

— След катастрофата теглиш чертата дотук.

Това ѝ стигаше, за да се почувства уверена в себе си.

— Благодаря ти — тихо каза тя.

Той се усмихна.

— Винаги можеш да разчиташ на мен — кимна с глава към каросерията на пикапа. — Там отзад има три капана. Най-напред ще занеса стръвта, после ще се върна за два от тях. Можеш ли да вземеш третия?

Разбира се, че можеше. Капаните бяха около метър и двайсет широки, не толкова тежки, колкото масивни, но тя успя да пренесе единия без проблеми. Когато всичко бе складирано на „Лейла Сю“, се върнаха до колата.

— Имаш ли още време? — попита той.

— Разбира се — отвърна Джулия, без дори да погледне часовника си. Предполагаше, че приближава шест, но Моли беше на работа, а Зоуи помагаше на своя приятелка да сглоби тъкачния си стан, тъй че Джулия нямаше причина да бърза. — Какво друго има?

— Отзад под покривалото ли? Трябва да занеса малко дърва и да поправа един теч.

— Къде?

— На Хокс Хил.

Тя закопча колана си и потеглиха, този път извън града в противоположна посока. Хокс Хил бе най-южният от хълмовете на острова. Тук нямаше поляни, изкачваха се през истинска гъста гора и пътят беше доста сенчест по това време на деня. *Тъмно е*, помисли си Джулия и усети хлад.

— Е, какво ще кажеш за Ким? — попита тя.

Ноа продължи да кара.

— Все си мисля — подхвана тя с лека насмешка към себе си, за да не прозвучи като обвинение, — че тя може изобщо да не е била на „Амелия Селест“ — погледна Ноа и не забеляза никаква реакция. — Ако е имала връзка с Арти, не е ли по-вероятно да е била с него на „Звяра“?

Ноа си пое дълбоко въздух.

— Това би означавало, че може би тя го е застреляла.

— О, не, би могло да има... — *друго обяснение*, щеше да допълни тя, ако многозначителният му поглед не я бе накарал да замълчи. В кабината бе сумрачно и лицето му бе скрито в сенките, но нямаше как да не разбере смисъла му. — Значи мислиш, че го е направила?

Очите му се върнаха на пътя.

— Не ми се иска.

— Но всичко те навежда на тази мисъл.

— Няма как — каза той с известно отчаяние в гласа, — ако са имали връзка, това не би могло да доведе до нищо добро. Което означава, че е имала мотив.

— Гняв?

— Или пък разочарование. Той може да й е обещавал да напусне съпругата си. Женените мъже винаги го правят.

Джулия не би могла да оспори това.

— Имала ли е някакви неприятности по-рано?

— Не.

— Би ли могла да намери оръжие?

— Вероятно.

Докато осъзнае добре фактите, Джулия се загледа в пътя. Новата настилка отразяваше зеленината на дърветата от двете му страни и само понякога се откриваха сини пролуки, през които нахлуваше дневната светлина. През няколко минути подминаваха по някоя такава пролука, която се оказваше начало на тесен частен път. Едни от тях бяха обозначени с пощенски кутии, други имаха табели с имената на собствениците. От време на време някой клон бръсваше тавана на пикапа, но Ноа шофираше с увереност, пътят му бе толкова познат, колкото и долу в ниското.

— Кой живее тук горе? — попита Джулия при вида на поредната пощенска кутия.

— Преселници.

— Хора на изкуството?

— Не. Те повече харесват Добс Хил. Там е пълно с поляни, открито е и има разнообразие — цветя, дървета и камъни. Тук е само гора. По-трудно е да се осигурят необходимите удобства. Но както и е всичко останало, колкото по-усилено се трудиш за нещо, толкова по-голяма е наградата.

На Джулия не ѝ се наложи да чака много, за да разбере какво има предвид той. Изкачиха се още малко по-нагоре и Ноа зави по един черен път. Нямаше нито пощенска кутия, нито табелка с името и пътят криволичеше, но бе застлан с пясък и изненадващо равен. В края му имаше нещо като разчистена полянка и макар че много от дърветата си стояха, на мястото на отсечените се издигаше къща.

Беше с формата на триъгълник, малка и с изчистени линии. Покривът бе от тъмни каменни плочи, а стените — от кедрови талпи, които с времето бяха добили цвета на среброто. На прозорците имаше щори, а от двете страни на вратата имаше малки квадратни прозорчета. На верандата, която опасваше цялата къща, имаше няколко дървени стола с големи облегалки.

Под дърветата бе сгущен покрит гараж, който сега беше празен и до него имаше също тъй празен склад за дърва. Ноа даде назад, за да може да свали товара от каросерията, но преди да се захване с това, махна на Джулия да идат до къщата.

Въздухът тук бе сух, по-лек и по-щастлив. На Джулия ѝ трябваше цяла минута, за да го свърже с горските аромати, чисто благоухание ѝ навяваше спомени за весели ваканционни дни.

Прекосяха малко дворче от отъпкана земя и борови иглички. Когато стигнаха до вратата, той вече държеше ключ в ръката си.

И изведнъж тя разбра.

— Твоя ли е? — попита тя любопитно. Не беше само ключът. А цялостното излъчване на къщата — тя бе някак си съвсем на място тук, но все пак различна. И Ноа бе такъв — съвсем на място, но различен.

Той отвори вратата и ѝ направи път да влезе.

— Построих я, когато напуснах Ню Йорк. Реших, че един трийсет и две годишен разведен мъж, който има син на седем години, не може да се върне в дома на родителите си. Живях тук, докато почина майка ми. После баща ми имаше нужда от грижи. Формално погледнато, не съм се премествал при него. Просто някак си по-често оставах там, отколкото тук.

Отвътре къщата бе толкова просто подредена, колкото би пожелал човек, който е избягал от пренаселения и напрегнат градски живот, реши Джулия. Всекидневна, трапезария, кухня — между тях нямаше стени, а само удобно разположени кожени фотьойли, вградени домакински уреди и кръгла дъбова маса, около която имаше столове с тапицирани с кожа облегалки. Дъсченият под бе покрит с дебел килим; тя реши, че е тибетски, което значеше, че е доста скъп. Имаше много прозорци и врата, която водеше към задната веранда. Горе бяха обособени две тавански помещения. Едното беше спалня с две легла, а другото — нещо като кабинет с работно бюро и компютър.

— Долу има още — каза той.

— И друг етаж ли има? — изненада се тя.

— Къщата е вградена в хълма. Не се вижда от предната страна — посочи към мястото зад две от кожените кресла. — Стълбите са там отзад. Разгледай, докато аз си взема инструментите.

Стълбите бяха покрити с мек тъмночервен килим. Джулия се хвана за широките перила и тръгна надолу. По средата имаше площадка, след която стълбището изви наляво и изведнъж стана по-светло, отколкото очакваше. Беше и много по-широко, отколкото можеше да предположи. Имаше баня и малък килер. Но долният етаж бе преди всичко спалня.

До стената се ширеше голямо легло. Разположено върху още по-дебел килим в безброй оттенъци на синия цвят, то бе застлано с обикновена бяла покривка, а вместо табла в горния му край имаше

много възглавници, на които човек можеше да се облегне и да се наслади на гледката.

А гледката? Тук нямаше широкоекранен телевизор, а огромни остъклени врати, открити към света навън.

Незабавно привлечена натам, тя се загледа в простора от море и небе, които преливаха едно в друго толкова плавно, че с изключение на дългата и тясна ивица на сушата на запад, хоризонтът се губеше от погледа. Също като килима под краката ѝ, гледката бе изтъкана от повече нюанси на синьото, отколкото би могла да изреди. Синееха смърчовете, небето, морето и земята — всяко очертаваше по-ясно другото. Единственото изключение бе златото на залеза, обагрил вълните на запад, и избелялото сиво на дървената веранда отпред.

Изгледът имаше рамка от три страни — дървета отляво, отдясно и отдолу, където се подаваха върховете на смърчовете, но небето бе безгранично. В него се криеха толкова възможности.

Отново се обърна към леглото, спретнато застлано, чисто. Без да бие на очи, уверено, скромно. И различно. Да, различно. Като него.

Чула стъпки горе, тя изчака. Когато звукът заглъхна към далечния край на помещението, тя също се качи. Трябваше ѝ минута, докато забележи наведения му гръб да се подава изпод мивката.

Приклепна до него и надникна в тъмния шкаф. Той държеше гаечен ключ, но май не бе хванал нищо с него.

— Какво виждаш? — попита тя.

— Нищо — иронично отбеляза той и вдигна глава, за да срещне очите ѝ. — В онова чекмедже има фенерче. Ще ми го подадеш ли?

Тя го намери лесно и го насочи към мястото, където той работеше.

— Къщата е направо страхотна — каза тя. — Колко често идваш тук?

— Не достатъчно — отвърна той, докато затягаше ключа около една част от тръбата. — Отбивам се, за да използвам компютъра.

— Сега ще идваш ли по-често, след като баща ти го няма?

Той изпъшка от усилието да завърти ключа.

— Засега не. Искам Иън да опознае другото място. Това е наследството на прадедите му, нали разбираш?

— Той ли ще ти помага на лодката?

— Ако може да се справи с работата — той се измъкна изпод шкафа, стиснал огънато парче тръба, и се зае да увива краищата му с уплътнител. После пак се пъкна отдолу, свърза тръбата и сложи залепващ маджун от външната страна на свързката, преди окончателно да се измъкне навън.

Джулия бе приседнала с подвити под тялото си крака.

— По-лесно ще му е, ако и аз помагам.

Ноа седна с изправен гръб до нея. Очите им бяха на едно ниво, на не повече от ръка разстояние.

— Би могло. Но няма да стане.

— И защо не? Аз все още го искам.

— И все още си слабичка. И нежна. Ловът на раци прави хората груби. Не ти трябва да го правиш.

Тя се намръщи.

— Всички, изглежда, знаят какво ми трябва. Аз нямам ли право на глас?

Той се усмихна самодоволно.

— Не и за това. Лодката си е моя — изправи се и прибра инструментите си.

Джулия искаше да се ядоса. Такова изявление, подплатено с пренебрежение и подценяване на пола ѝ, би могло да се очаква от Монти. *Направи го за мен, като добро момиче, или оскърбително шовинистичното: Поглези се с нова рокля, искам да си хубава за мен.*

Забележката на Ноа, че е слаба и нежна, може и да бе типично мъжки коментар, но той го каза различно — сякаш не ѝ отказваше направо, а по-скоро я предпазваше от тежкия физически труд. И това бе много мило. Все още ѝ се искаше да излезе на лов за раци, но това желание да я защити правеше отказа му по-поносим.

Излезе от къщата и се подпря на задния капак на пикала. Лукас се измъкна от гората, приближи се на известно разстояние и спря. Застанал нащрек, той се втренчи в нея.

Тя му протегна ръка. Кучето направи крачка напред, поспря, после пак пристъпи. След това седна и се загледа в нея, а на Джулия не ѝ оставаше друго, освен да отвърне на погледа му и да се замисли за тежкия физически труд. Казваше си, че Ноа е прав, лодката си е негова и ловът на раци не е лесна работа. Ако търсеше приключения, можеше да се захване със спускане с лодка по бързеите, парапланеризъм или

скокове с бърнджи. Ако просто искаше да предизвика съдбата, имаше много опасни спортове, за които не ѝ трябваше ничие разрешение.

Но тя не търсеше опасности, нито приключения само заради вълнението. Искаше да прави нещо интересно. Като погледнеше назад, виждаше живота си като в рамка — също като гледката през прозореца в спалнята на Ноа, само че при нея нямаше никакъв простор. Хоризонтът ѝ беше ясно очертан и ограничен. В противовес на този остров, където животът следваше сезоните и движението на прилива и хоризонтът бе открит, нейното положение ѝ се струваше потискащо.

Тогава я порази мисълта, че е била пощадена, за да може да направи нещо повече в живота си. Това бе вълнуващо предположение, а също и много стряскащо. *Накъде да тръгне? Какво да прави?* Повечето хора се сблъскваха с тези въпроси на прага на съзряването си, но тя отдавна бе минала този етап. *Откъде да започне?*

Ноа излезе от къщата, отиде до задната част на колата и хвърли вътре инструментите. После взе наръч дърва, занесе ги до бараката, струпа ги там и се върна за още. Когато тръгна с втория товар, Джулия също заобиколи отзад и се зае да носи и тя. Можеше да започне оттук. Беше просто, практично и полезно.

— Какво правиш? — попита той, когато се изправи пред бараката.

Тя не отговори, само се усмихна и го подмина.

— Ще си изцапаш новата тениска — извика Ноа.

— Ще я изпера — отвърна тя. Ръцете ѝ не побираха и наполовина колкото неговите, но ако направеше четири курса, щеше да му спести два и точно така стори.

Не след дълго отново пътуваха надолу по пътя. И за известно време Джулия бе доволна от себе си. Погледна Ноа. Лицето му бе потъмнено от всякога, осветено от залязващото слънце, слязло прекалено ниско и едва позлатяващо върховете на смърчовете. Той изглеждаше зает със собствените си мисли и разсеяно шофираше, докато слизаха по Хокс Хил, след което се отпавиха към Добс Хил, където бе колата ѝ. Беше включил фаровете. Мракът бе плътен и непрогледен.

— Какво ще кажеш за Ким? — тихо попита Джулия. — Смяташ ли, че трябва да направя нещо?

С дълбока въздишка, той се изтръгна от мислите, в които бе потънал.

— Ти ли? Проблемът не е само твой. И аз се притеснявам.

— Тогава ние. Трябва ли да идем в полицията?

Той се забави е отговора, явно не му се нравеше.

— Не ми се иска да го правим, преди Ким да е проговорила. Мислиш ли, че това ще стане някога?

— Все някога ще стане. Поне така ми каза моята приятелка, професор по психология. Тя оприличава състоянието на Ким с онова, което преживяват пациентите след операция. В момента раната е прекалено прясна и нервните окончания не функционират, затова мястото е като изтръпнало. В случая с Ким тази безчувственост е емоционална. Изразява се в невъзможността ѝ да говори. Когато нервните окончания започнат да се възстановяват, това притъпяване на усещанията ще изчезне.

— Колко време е нужно?

— Зависи от случая. Затова мисля, че ти трябва да решиш. Ти загуби баща си. Колко скоро искаш да научиш причината за катастрофата?

— Възможно най-скоро. Но не искам това да е Ким.

Нито пък Джулия.

— Ако не кажем нищо, не възпрепятстваме ли правосъдието?

— Не и ако не знаем нещо със сигурност. Ти сигурна ли си?

— Че знам нещо ли? Не.

— Аз също — той я погледна. — Защо не се опиташ пак да говориш с нея? Аз ще притисна Джон и ще видя какво става с разследването. Ако са намерили пистолет, би било чудесно, особено ако е регистриран на името на трети човек — без следа от хумор, той добави, — много бих се зарадвал да се появи истински злодей.

Внезапно той изправи гръб и намали ход, с очи, вперени в пътя. Джулия също погледна натам. Фаровете му осветиха няколко коли, хаотично скупчени отпред. След около минута вглеждане в сивкавия мрак тя разпозна мястото, където бе оставила своя миниван. Миг след това забеляза пикапа на Зоуи, заедно с малкия плимут, който Моли караше. До тях бе паркирана полицейска кола; макар светлините на капака ѝ да бяха изключени, вратата на шофьорското място зееше отворена, което беше знак, че има нещо нередно.

Ноа спря точно зад тях. Джулия скочи от колата веднага след спирането. Едва бе стъпила на земята, когато Моли се втурна към нея. Спря на малко повече от ръка разстояние и я зяпна изумено.

— Намерих колата ти — обвинително изрече тя, останала без дъх. — Седях тук цяла вечност и те чаках. Нямах представа какво ми мина през главата.

Джулия можеше да разбере уплахата ѝ, но само до известна степен. Това все пак беше остров, а не градът. А и тя не бе някое безпомощно хлапе.

— Какво си помисли?

— Че са те отвлекли. Или си направила нещо глупаво.

Джулия се изненада.

— Глупаво ли? Какво например?

— Знам ли? Нещо. Каза, че ще носиш сладки на децата на семейство Уолш. Трябваше вече да си се прибрала.

— А ти трябваше да си на работа — тихо отвърна майка ѝ. Не искаше да спори. Просто отбелязваше фактите.

— Рик искаше да знае номера на социалната ми осигуровка и понеже не го помня, тръгнах към къщи за документите си. А теб те нямаше.

Зоуи се приближи до тях.

— Беше уплашена. Извика ме, а после се обадохме и на Джон.

— Защо те нямаше толкова дълго? — попита Моли, без да се помръдва от мястото си, където Джулия не можеше да я стигне.

— Аз съм виновен — намеси се Ноа, застанал до Джулия. Срецнах я на пътя и я изнудих да ми помогне, докато свърша някои неща.

Джулия леко се ядоса. Нямахше нужда да я прикриват.

— Нямахше защо да ме изнудва. Предложи ми и аз тръгнах. Нямах причина да откажа.

Моли стисна здраво устни. След секунда се завъртя на пети и закрачи към колата си.

Джулия я настигна там. Бяха достатъчно далеч от останалите, за да не могат да ги чуят, и все пак тя заговори тихо.

— Моли, какво има?

— Това не е хубаво. И толкоз.

— Кое не е хубаво?

— Ти и той. Познаваш ли го от преди?

Джулия се засегна.

— Какво намекваш?

— Може би има двойна причина татко да е в Ню Йорк.

— Двойна ли?

— Татко да е там. А ти — тук.

Джулия не би избрала точно този момент или това място, но въпросът бе повдигнат.

— Видя ли нещо там миналата седмица?

Моли изпъна рамене.

— Той е самотен. Мисля, че трябва да се върнеш.

— Самотен? — Джулия не можеше да си го представи. — Той ли ти го каза?

— Ти трябва да си там.

— Имаше ли някой при него? — знаеше, че няма да му е за пръв път, и усети пристъп на гняв към мъжа си.

— Трябва да си там — повтори Моли и се качи в колата си. — Аз си имам работа. Ще съм заета през лятото. Можете да се преструвате, че още съм в Париж.

Джулия се наведе към прозореца.

— Не ми отговори.

— Трябва да отивам на работа — каза дъщеря ѝ. Запали колата, даде на заден и потегли.

— Какво я мъчи? — попита Зоуи внимателно.

Джулия само махна с ръка в отговор и отмина към колата си, но преди да се качи в нея, Джон Роумън се обърна към нея:

— Почакай. У мен са нещата ти — той отвори багажника на полицейската кола. Кожената ѝ ръчна чантичка бе силно деформирана, но лесно я разпозна. Можеше само да предположи, че в голямата найлонова торба — голям зелен чувал за боклук — са останките от другите ѝ вещи, които са извадили от дъното на океана.

Усети леко да ѝ се гади и не можа да помръдне, затова той занесе торбата до колата. Тя успя да отвори задния капак на минивана, за да може да я пхне вътре, и му благодари за усилията. Но тези вещи бяха също толкова нежелани, колкото и обвиненията на Моли. Събитията от миналия ѝ живот я притискаха и я теглеха назад, където не желаше се връща.

Ако имаше лопата, щеше да спре на път за дома на Зоуи и да зарови чантите няколко стъпки дълбоко в чистата пръст на острова. Като нямаше такава, се задоволи да ги напъха зад няколко бали прясно сено в далечния ъгъл на обора. Тъкмо се измъкваше оттам, когато пристигна и Зоуи, но тя все още не бе готова да говори с нея. Изпрати леля си обратно към дома на приятелката ѝ и си стопли консерва супа за вечеря. Остави венчалната си халка на мивката в банята, изми се, пъхна се в леглото и чете упътването на новия фотоапарат, докато не заспа. Не чу как Зоуи се прибира по-късно. Нито когато Моли се върна от работа, а на сутринта излезе, преди някоя от двете да е станала от сън.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джулия шофираше колата си със смъкнат прозорец и без посока, без да бърза за никъде. Не помнеше да го е правила преди — да шофира просто ей така. Можеше да се каже, че го прави за удоволствие, а също и като предизвикателство. Животът ѝ бе истинска бъркотия от заплетени нишки и открити въпроси и все пак тя се усмихваше.

Въздухът бе влажен, но освежаващ. Представяше си как прочиства тревогите от главата ѝ, но не се замисляше много над това, както не се спираше подробно на въпроса с предизвикателството. Утрото на острова бе по-скоро време, когато можеш да бъдеш себе си, а не толкова да се замисляш над нещата.

Бе взела и фотоапарата си и от време на време спираше, за да улови в кадър някоя чайка на скалите, рак пустинник сред пяната на вълните, птица рибар на пясъка. Мина по целия път покрай пристанището чак до „Фос — риба и раци“ и докато небето избледняваше от люляково синьо до розово, снима няколко пъти големия правоъгълен хангар отпред.

Снимките бяха хубави, но съвсем обикновени. Сигурно можеше да види същите гледки и на картичките в магазина на острова, но това беше без значение. Сега опознаваше възможностите на фотоапарата си, а разходката с кола ѝ поддържа терапевтично. Когато се върна обратно в къщата на Зоуи, вече не бе толкова ядосана на Моли.

Тъй като все още беше прекалено рано, тя се запъти направо към обора. Изненада се, като завари там леля си.

— Чух те да излизаш — обясни кротко тя. Бе взела един от зайците на работната маса и го решеше с телена четка. — Добре ли си?

Пристъпвайки тихо с гуменките си, Джулия прекоси стария дървен под и целуна разрешената от съня коса на Зоуи.

— Добре съм. Благодаря. Ами ти? Гостуването ми става все по-сложно и за теб.

— Не се оплаквам.

— Будна ли беше, когато се върна Моли?

— Аха. Още е ядосана.

Ако някой има право да се ядосва, това съм аз, помисли си Джулия. Именно нейното добро име бе поставено под съмнение неоснователно — и би казала това на глас, ако Зоуи леко не я бе потупала по ръката.

— Утрото е прекалено хубаво, за да се занимаваш с това сега. Искаш ли да видиш как скубя вълната?

Подобно на предложението на Ноа да го придружи вчера, и това дойде съвсем навреме. Заекът на масата бе наречен Захарче — заради белите пръски в иначе канеления цвят на козината му и заради благия му характер.

— Предполагам, не знаеш, че има няколко пласта козина — обади се Зоуи.

— Не знаех.

— С всички е така. В определен момент могат да имат един пласт, който е дълъг около седем сантиметра, под него друг — наполовина толкова дълъг, и съвсем нов, много къс пласт близо до кожата. Този, който ни интересува, е най-дългият.

— Не виждам никакви пластове — отбеляза Джулия.

Зоуи нежно разгърна козината на заека.

— Вгледай се по-отблизо.

Под вещите ѝ пръсти различните дължини на пластове се открояваха съвсем ясно.

— Как отскубваш най-дългите косъмчета, без да излязат и по-късите?

— Лесно. Най-дългите косъмчета се отскубват веднага щом ги дръпнеш, а по-късите остават на тялото. Именно затова предпочитам скубането пред подрязването с ножица или стригането с машинка. Скубането отнема повече време, близо четиридесет и пет минути на заек. Щеше да стане два пъти по-бързо, ако режа с ножица, и само петнайсет минути, ако използвам машинка за стригане. Проблемът е, че при другите два метода се нарушава целостта на всички слоеве и макар че за купувача на вълната е все едно, на животните не им е безразлично. Ангорските зайци разчитат на козината си, за да се топят. Скубането ги лишава само от най-горния пласт, като им остава достатъчно козина отдолу. Точно сега може да не им е толкова нужна,

колкото през зимата, но вътрешната им настройка го изисква. Ако се подрязва или стриже, човек, без да иска, може да махне прекалено много козина и рискува заекът да се простуди.

Джулия си спомни описанието на Зоуи какво се случва с малките, които нямат още козина и падат през решетките на клетката в откритите табли отдолу. *Да се простуди*, бе меко казано.

— Освен това — отбеляза Зоуи, — зайчарникът ми не е чак толкова голям. Мога да оскубя всички — тя се натъжи. — Тод много ми помагаше. Липсва ми — поднови работата си с един метален гребен, забави се, докато разреши един заплетен кичур, раздели косъмчетата много внимателно. — Това, че не умееше да общува с хората, всъщност беше добре за мен. Нямахше къде другаде да ходи, освен тук. Щях да ида на погребението му, но брат му каза, че е по-добре да не го правя. Аз съм част от живота му, която семейството му не разбира.

— Или ненавижда — предположи Джулия, — ако обвиняват острова за това, че им е отнел Тод.

Зоуи прокара требена през друго заплетено кичурче.

— Монти ненавижда ли ме?

Джулия ѝ се усмихна любопитно.

— И защо да го прави?

— Задето съм те откъснала от града.

— Не си ме откъснала. Аз сама дойдох.

Зоуи я погледна с откровен въпрос.

— Какво става между вас двамата?

Нищо — би отговорила Джулия на всеки друг. — *Всичко е наред.*
Защо питаш?

Но това беше Зоуи. Леля ѝ я обичаше и нямаше да я съди прекалено строго. А и вероятно подозираше каква е истината, особено след снощното поведение на Моли.

Тя въздъхна.

— Бих казала, че рутината поражда презрение, само че такава няма. Двамата с Монти се държим като приятели, когато сме заедно. Само че това се случва рядко. Разчитах, че положението ще се промени след заминаването на Моли. Надявах се, че отново ще изпитаме страст един към друг, при това не става дума за секс. Имам предвид

емоционална близост. Че отново ще започнем да вършим заедно нещата, само двамата, както когато се запознахме преди години.

— Често ли оставаш сама у дома?

— Не. Заета съм с разни неща — с Организацията за борба с рака, дружеството „Приатели на библиотеката“, все от този род — участието в тези организации ѝ даваше някакво усещане за контрол над живота ѝ. Докато растеше в бюрократичната стълбица на благотворителните общества, дори усещаше и някаква сила. — Ходя на фитнес. Посещавам разни курсове. Член съм на читателска група. Имам собствен живот, свои лични приятели.

— Онези, с които си разменяте съобщения в електронната поща?

— Да. Те са прекрасни жени. По едно или друго време всички са били свързани с делови контакти с Монти и така се запознах с тях. После приятелството ни продължи да се развива. Те са много влиятелни фигури в обществото, но ме харесват, защото аз не съм такава. Казват, че съм връзката им с реалния живот.

— Притеснява ли те това, че не си влиятелен човек?

Джулия се усмихна.

— Моли ми задава този въпрос. Все повтаря, че от мен би станал страхотен директор на училище или добър психотерапевт, или невероятен градинар. Но аз не исках да ставам нищо толкова. Монти не ме е карал насила да се откажа от ученето.

— Моля, моля — многозначително се обади Зоуи.

— Добре де — призна Джулия. — Вярно е, че забременях. Но след раждането на Моли можех да продължа образованието си, ако бях пожелала. Но не го направих.

— Като погледнеш сега назад, съжаляваш ли за това?

— Искаш да кажеш дали не ми се ще да имам професионална кариера, на която да се отдавам, докато Монти е зает? — после без увъртане заяви: — Проблемът не е в това, че нямам кариера.

Зоуи бе оставила настрана металния гребен и сега работеше с опитните си пръсти.

— Спомням си, когато се запознахте. Ти направо летеше в облаците. Беше лудо влюбена.

— Лудо — потвърди Джулия.

— Още ли е така?

Тя се изсмя тъжно.

— Дали съм лудо влюбена? Не.

— А изобщо?

— Той е мой съпруг — отвърна тя, което не бе отговор на въпроса, но не знаеше какво друго да каже. Не мразеше Монти, може би дори би трябвало, но не беше така. Той си имаше и добри страни — грижеше се за семейството, бе интелигентен и чаровен, когато поискаше. Предполагаше, че все още обича тези негови качества.

Обича?

Е, поне ги ценеше. Без тях щеше да го напусне още преди години.

— Той е красив мъж и го знае — обади се Зоуи. — Харесва му вниманието на жените.

— Така е.

— Верен ли ти е?

Джулия отвърна с очи на питащия поглед на Зоуи, което само по себе си бе отговор на въпроса.

— Изглеждаш ми спокойна — каза най-сетне Зоуи и Джулия се засмя смутено.

— Сега може би, но невинаги е било така. Плаках. Бях потресена. Чувствах се използвана. Непотребна.

— Още ли се чувстваш така?

— Понякога. Как бих могла да не се питам дали, ако бях малко по-умна, по-сексапилна, по-динамична, той нямаше да се чувства задоволен у дома си?

— Някои мъже се нуждаят от нови завоевания.

— Така каза и психотерапевтката ми. Оставяше ме да си излея душата и ми даваше подходящ съвет, но в крайна сметка не можеше да направи нищо повече. Семейната терапия би била логичната следваща стъпка, но Монти отказваше.

— Страхувал се е?

Джулия вдигна очи към тавана.

— Много.

— Влюбен ли е в някоя?

— Не мисля. Има краткотрайни връзки.

— Обвинявала ли си го открито за това?

Тя се присмя сама на себе си. Откритата конфронтация бе нещо, което цял живот бе отбягвала.

— Знае, че го подозирам. Веднъж у дома пристигна букет цветя с картичка от него, адресирана до друга жена. Каза, че работела в брокерската къща и напуснала работата си, затова ѝ бил изпратил цветята, но аз не съм глупава. Проверих списъка на служителите. Нямах я в него. Друг път ми се обади една жена. Тъкмо бе скъсал с нея и тя се чувстваше достатъчно наранена, за да иска да му отмъсти. Решила е, че най-лесно ще го направи, като се обади на съпругата му и разкаже всичко.

— Как обясни това Монти?

— Твърдеше, че била клиентка, която не останала доволна от печалбата на акциите си, затова се опитвала да му създава неприятности. Наистина му беше клиентка. Това беше вярно. Останалото не бих могла да докажа.

— Защо си останала с него? — развълнувано попита Зоуи.

Джулия ѝ отговори също толкова развълнувано.

— Защото имах много основателна причина да остана. Моли. Финансовата сигурност. Начинът ни на живот. Цели двацет години Монти е бил моята работа. Това е кариерата ми.

— Но ти дойде тук — тихо ѝ напомни Зоуи. — За две седмици, може би и повече. Това е най-дългата ти раздяла с Монти досега — още по-внимателно, тя попита: — Сега има ли си някоя?

Джулия докосна с пръсти меката козина между ушите на заека.

— Не знам. Мисля, че да. Често го няма у дома, а няма чак толкова много приятели мъже. Може би е зает с работа, но по това време на годината в Ню Йорк е истинско мъртвило. Тогава какво прави? — след като веднъж бе започнала, думите сами излизаха от устата ѝ. — Опасявам се, че Моли е видяла нещо, когато се е появила там неочаквано миналия понеделник.

— Хванала го е с друга жена?

— Да.

— Попита ли я?

— Не директно. Но колко откровена мога бъда с нея? И не става дума за това, че я поставям в позицията на предател на единия от родителите си пред другия. Ако я запитам направо, това предполага, че имам съмнения, а веднъж изказани на глас, те никога не се забравят напълно. Това означава да заживеем в несигурност. Никога не съм искала подобно нещо за Моли.

Зоуи отново бе взела металния гребен и го прокараваше през козината с цвят на канела.

— Това ли изпита, когато ти казах за мен и Джордж?

— Несигурност? Не. Аз не гледам на света през розови очила, както когато бях на възрастта на Моли.

— Значи си една видяла и патила жена на четиридесет години?
— подразни я Зоуи.

Джулия успя да се усмихне леко.

— Знаеш какво имам предвид. Не твърдя, че не съм била шокирана от онова, което ми каза. Все още съм. Част от мен — не толкова добрата част, предполагам — може би изпитва някакво удовлетворение от това, че бракът им явно не е бил толкова идеален, както си мислят всички, което означава, че аз самата не съм пълен провал като човек в сравнение с тях — тя поспря. — Разочарована съм от баща си.

— И от мен?

— Не. Не вярвам, че си искала да съблазниш Джордж. Това не би се случило, ако мама не го е оставила тук сам.

— Ти не правиш ли същото с Монти?

Джулия се сепна.

— Може би. Само че той го прави, независимо дали съм там, или не, а аз се нуждаех от малко почивка.

— Почивка от града? Или от Монти? От подозренията и несигурността?

— От всичко изредено.

— Знаеш ли, в това отношение приличаш на Джанет — каза Зоуи.

— Не е така.

— Напротив. Когато нещо не върви, просто бягаш от него. Нали Джанет винаги прави така. Когато семейният ѝ живот се превърна в кошмар от ежедневни домакински задачи, тя се посвети на работата си и прехвърли отговорността на теб и Джордж.

— Аз каква отговорност прехвърлям на друг човек? — оспори думите ѝ Джулия, подразнена от предположението. Бе се постарала да организира абсолютно всичко, преди дори да спомене, че иска да замине за две седмици. — Така съм подредила всичко за Монти, че да може да върви на автопилот. Каква отговорност отхвърлям?

— За брака ти.

— Извинявай, Зоуи. Но той ми изневерява.

— А ти му позволяваш.

— Като го оставям сам вкъщи ли? — попита Джулия. — Е, може би точно това искам. Може би му предлагам възможност сам да влезе в капана си. Не съм наивна — повиши глас. — Може пък да се надявам той да се разкрие в истинската си светлина. Може би съм готова. Моментът е дошъл. Може дори да не съм го осъзнавала, когато планирах пътуването си. Вероятно катастрофата извади всичко наяве — пое си бързо въздух и продължи все така на висок глас. — Не знам. Не знам. Но знам, че това си е моят живот и не съм толкова покорна — или глупава, че да съм безразлична към връзките му, но ще се оправям с това по начин, който на мен ми харесва. Може да не се харесва на теб или на някой друг — тя посочи към гърдите си: — Но това е моят живот. Моят.

Зоуи се усмихна.

— Това, скъпа моя, бе най-разпалиеното и категорично изявление, което някога съм чувала да правиш.

Джулия въздъхна дълбоко.

— Ти ме предизвика.

— И много се радвам. Понякога си прекалено въздържана.

— Говорех напълно сериозно.

— Знам.

— Ще се оправям с проблема, когато съм готова за това.

— Знам.

Джулия въздъхна отново и се почувства ободрена, поне донякъде. Кимна с глава към заека.

— Продължавай. Наблюдавам те.

Зоуи започна откъм дупето на заека, със свити пръсти хвана най-дългите косъмчета между палеца и показалеца си и леко дръпна. Косъмчетата се отскубнаха лесно. Повтори същото движение, като систематично се придвижваше към предната част от тялото на животното и винаги теглеше по посока на естествения растеж на косъма. След като отскубнеше известно количество, тя го слагаше в застлана с тънка хартия кутия и добавяше нов лист, когато наредеше единия пласт. Показа на племенницата си как със свободната си ръка може да облекчи болката, която заекът усещаше, като леко хване

тялото му близо до мястото на отскубване. Научи Джулия как да отделя по-нискокачествените влакна от онези, които се считаха за първокласни.

По някое време отстъпи мястото си на Джулия и когато тя зае мястото на леля си, усети покой. Океанът, който винаги бе някъде на заден план, припяваше успокоително, а тихите шумове вътре в обора пригласяха лекичко. Беше едно спокойно петъчно утро. В този момент всички тревоги в живота ѝ бяха много далеч.

Знаеш ли, в това отношение приличаш на Джанет. Когато нещо не върви, просто бягаш от него.

Джулия много мисли за казаното от Зоуи през следващите няколко часа. Моли продължаваше да спи. Едва когато наближи обед, Джулия осъзна, че прави онова, в което я бе обвинила леля ѝ. Да стои и пасивно да чака дъщеря си да се събуди, бе отбягване на проблема. Затова се качи до стаята ѝ, тихичко откряна вратата и я завари будна, облегната в леглото, да чете книга.

— Здравей — каза с усмивка Джулия. — А пък аз си мислех, че още спиш.

Моли не отвърна на усмивката ѝ. Погледът ѝ сякаш казваше: *Е, будна съм. Какво искаш?*

Джулия от години не я бе виждала такава.

— Гладна ли си?

— Не — и отново се върна към книгата си.

— Дори и за пресни ягоди? Току-що набрах цяла кошница.

— Не — отсече тя, без да вдигне очи.

— Как е работата?

— Добре.

— Ще натрупаш ли полезен опит?

— Да.

— Какво четеш? — опита друг подход Джулия и отново осъзна, че избягва проблема, като се опитва да накара Моли да каже какво ѝ тежи, вместо сама да подхване темата.

— Стивън Кинг — отвърна момичето. — На теб няма да ти хареса.

Джулия се дръпна от вратата и се приближи до леглото ѝ.

— Трябва да поговорим.

Моли свали книгата.

— Не ние с теб. Ти и татко. Ако си изневерявате един на друг, това си е ваш избор. Но не ме заблуждавайте, че всичко е наред. Отвратително е да ти говорят едно, а да видиш съвсем друго нещо.

— Не изневерявам на баща ти — заяви Джулия. Не я интересуваше, че Моли е незряла и разстроена. Нямахше да се остави да я обвиняват несправедливо. — Никога не съм изневерявала на баща ти. И преди си ме виждала да говоря с мъже. Правя го непрекъснато, когато сме излизали някъде. И аз съм те виждала да приказваш с мъже. Това значи ли, че спиш с тях?

— Аз имам приятели мъже, ти нямаш.

— Напротив. Просто не излизам с тях на обяд, защото нямам прилично оправдание за това. Имам предвид такова, което не би предизвикало укорително повдигане на веждите, както правиш ти в момента — не се сдържа да добави тя. — И това е много жалко. Ноа Прайн е забележителен човек. Би ми било много интересно да обядвам с него някой път.

— Изборът си е твой — пренебрежително каза Моли, но когато се опита отново да вдигне книгата пред лицето си, Джулия я задържа.

— Поговори с мен, Моли. Кажи ми какво стана, когато се прибра у дома миналия понеделник.

Моли се загледа към отсрещната стена с леко издадена напред долна устна. Като малка понякога правеше същата физиономия, но сега това не бе забавно и не можеше да се отмине с лека ръка. Детинското цупене бе едно, а нещастieto съвсем друго нещо.

Джулия видя, че е нещастна, и изведнъж разбра, че вероятността да посее съмнение в душата ѝ е по-малко рискована, отколкото да премълчи.

— Мисля, че си видяла някого. С баща ти. Той може да не ти е обяснил добре...

Погледът на Моли я накара да замълчи.

— Тя беше в леглото му. Какво друго обяснение може да има?

Ето. Това беше. Джулия въздъхна смаяно и наведе глава. Сърцето ѝ биеше бързо и тя разбра, че моментът е от онези, които преобръщат живота на човека. Извърна се леко встрани от дъщеря си и се отпусна на леглото.

— Не знаеше ли? — попита Моли. — Изобщо ли не подозираше, че ще бъде с някоя друга? Какво си мислеше, че ще стане, когато замина за две седмици?

На Джулия ѝ трябваше около минута, за да осмисли думите на дъщеря си. Обезсърчена, тя отвърна на погледа ѝ. Тази млада жена с момчешка прическа и обвинително изражение на лицето ѝ се стори почти непозната.

— Мен ли обвиняваш? Сякаш, ако си бях останала у дома, това нямаше да се случи? Да не мислиш, че е за пръв път? — попита тя, свалила картите си на масата. Всичко бе излязло найеве, Моли бе голям човек, а полуистините бяха нещо опасно. — Е, не е така, Моли. Случвало се е и по-рано, може и пак да стане, но това е нещо, с което аз трябва да се справя. Аз. Не ти. Аз.

Моли скръсти ръце пред гърдите си. Позата ѝ може да бе войнствена, но в очите ѝ имаше сълзи.

— Ще се разведеш ли с него?

— Не знам.

Книгата падна настрани, когато Моли рязко се изправи в леглото.

— И смяташ, че ще го разбереш тук? Снощи бях права. Трябва да се върнеш. Нали винаги си ми казвала, че трябва да се трудя за онова, което искам? Същото не важи ли и за теб? Трябва да се бориш за него, мамо. Може би не е трябвало да става така, но ако искаш бракът ви да оцелее, ще трябва да му го кажеш. Върни се у дома. Ако хванеш следобедния ферибот, можеш да излетиш от Портланд и да си там за вечеря.

Би могла — и вероятно щеше да го направи, но някой друг ден. Не днес. Бавно се надигна от леглото. Вече бе прекосила стаята наполовина, когато Моли се обади:

— Ще го направиш ли?

Вече до вратата, Джулия погледна назад и умолителното изражение на лицето на момичето едва не разби сърцето ѝ. Разбираше я. Никое дете не искаше родителите му да се разведат. Ако Моли бе помалка, Джулия би направила всичко, за да запази брака си. Всъщност наистина го бе правила през всичките тези години.

Но Моли бе голяма и все по-рядко си бе у дома, а Джулия трябваше да мисли за себе си. За съжаление нямаше голям опит в това.

Да остане и да спори? Да си тръгне и да изчака?

Разколебана в желанията си, тя излезе от стаята.
Да затвори ли вратата? Или да я остави отворена?
Понечи да я затвори, размисли и я остави открехната.
Моли я затръшна, когато бе едва по средата на коридора.

Тази затръшната врата сякаш натисна някакъв бутон вътре в Джулия — и първото нещо, за което се сети, бе косата на Моли. Тя харесваше косата ѝ дълга, смяташе, че е много елегантна и женствена. Но това бе косата на Моли, нейният живот, нейният избор. Джулия приемаше — при това много спокойно, мислеше си тя, — че Моли е решила да я отреже. Беше голям човек. Джулия трябваше да уважава мнението ѝ.

Искаше същото уважение и от Моли. Уважение и доверие, и малко разбиране на личните ѝ желания. Тя го бе правила за дъщеря си години наред. Това, че Моли не можеше да ѝ отвърне със същото, я караше да се гневи, а Джулия не знаеше какво да прави с този гняв. Той я объркваше и ѝ се струваше, че всичко излиза от контрол.

Имаше нужда да избяга някъде, затова се качи в колата и отиде до студиото на Тони Хемъл. Разположено високо горе на Добс Хил, то представляваше просторна ниска сграда със съвременна архитектура, големи прозорци отстрани и множество по-малки на покрива. По-скромни къщички в подобен съвременен стил бяха разпръснати близо до гората и в тях отсядаха онези от учениците му, които пристигаха за курсовете, продължаващи повече от седмица. Ако не бе станала катастрофата с „Амелия Селест“, и Джулия щеше да е сред тях. Сега тя се поразходи из студиото, дочуваше по някоя дума от лекциите на Тони и другите преподаватели, разглеждаше фотографиите по стените и онези на работните маси и се почувства вдъхновена.

Късно следобед, решена да се възползва от драматичния контраст между косите слънчеви лъчи и дългите сенки, тя тръгна с фотоапарата си към пристанището. Но докато стигне дотам, вече се беше спуснала мъгла, което означаваше, че няма да улови никакъв драматизъм в редиците на вълноломите, каменните стени или дървените подпори на кейовете. Прясно боядисаните шамандури в единия край на кея бяха много колоритни, но не и драматични. В редицата от пикапи, които очакваха собствениците си да се върнат от

морето, имаше някакво усещане за приемственост, но не и драматизъм. Такива неща бяха снимали учениците на Тони. Истината бе, че на Джулия ѝ бе много по-интересно да наблюдава рибарите, които се връщаха в края на работния си ден.

Затова просто тръгна по кея. Носеше джинси, тениска и шапката на Зоуи с емблемата на „Фос — риба и раци“, изпод която отзад се подаваше вързаната ѝ на опашка руса коса, и явно изглеждаше съвсем като местен човек, защото хората само я поглеждаха и това бе нещо съвсем нормално. Не се чувстваше изложена на показ както предния път. Може би беше заради дрехите? Или собствената ѝ самоувереност? Или пък заради другите туристи, които очебийно приличаха на такива, и в сравнение с тях тя изглеждаше като местен човек?

Ако се чувстваше по-различна от останалите, то това бе само в съзнанието ѝ и бе свързано по-скоро с усещането за подарен живот, отколкото с разходката ѝ по кея.

Двама рибари спряха на обичайното си място за нощуване. Единият бе с побеляла коса под изтъркана бейзболна шапка, загоряло лице и едро тяло, облечен в непромокаем гащеризон и яке; тя предположи, че е около четиридесетте. Другият бе по-дребен и макар изобщо да нямаше коса на главата си, личеше, че е по-млад. Джулия забеляза високите им чела, леко сплеснати носове, закръглени брадички и се досети, че са баща и син.

Завързаха здраво лодката, извадиха четки за търкане и маркучи и започнаха да я почистват. Само след минути навсякъде имаше сапунена пяна и от нея се разнасяше същият приятен аромат, който помнеше от лодката на Ноа. Единият от мъжете работеше с четката, другият — с маркуча. Бяха се сработили до свършенство.

Неспособна да се въздържи, Джулия се приближи до тях.

— Прясна вода от брега ли използвате?

По-младият мъж вдигна очи, но ѝ отговори по-възрастният.

— Няма смисъл, след като и солената става — произношението и интонацията му бяха типични за щата Мейн. — На дъното на лодката има един сандък. В него е помпата, която е свързана с двигателя. Тя изпомпва водата.

— Специален препарат ли ползвате?

— Ами, така го нарича жена ми, когато се опитва да ме изнуди да измия чиниите.

— Това препарат за съдове ли е? — не повярва Джулия.

По-възрастният от двамата се обърна към по-младия.

— Какво използва майка ти? „Наслада“?

— „Утро“ — отвърна той със значително по-мек акцент и обясни на Джулия: — Пени се по-добре в солена вода.

— ... О — усмихна се тя. — Благодаря.

Много ѝ се щеше да ги снима как работят, но бе благодарна за дружелюбното им отношение и не искаше да си насилва късмета. С фотоапарат, праметнат през рамо, тя продължи да ги наблюдава още известно време, после отмина нататък.

И други лодки се връщаха, някои заемаха мястото си на кея, други се поклащаха до коловете за закотвяне по-навътре във водата. Седнала на ръба на кея, с провиснали надолу крака, тя се загледа нататък, докато рибарите почистваха, вземаха хладилните си чанти, якета и понякога един-два капана, мятаха ги в очакващите ги по-малки лодки и се запътваха към брега. Един от тези мъже, млад човек, който работеше сам, се приближи до мястото, където бе седнала. Тъй като бе видяла достатъчно, за да знае какво направи, тя стана на крака, отиде до лодката и пое от ръцете му въжетото. Уви го веднъж около кола и го задържа, докато той изключи мотора и скочи на кея. Тогава той откачи въжетото и отново го уви около кола — този път го върза здраво, толкова бързо, че тя се засмя.

— Как го направи? — възкликна тя по-скоро като израз на възхищение, отколкото като въпрос.

Но мъжът отвърза въжетото и отново го завърза по-бавно, така че да ѝ покаже точното движение на китката. Сега тя видя какво става. Не знаеше дали би могла да го направи сама. Но методът бе ясен.

— Благодаря — искрено каза тя.

Той ѝ кимна леко, слезе пак в лодката и се зае да прехвърля нещата си на брега.

— Този фотоапарат зареден ли е? — попита някой.

Джулия се обърна и видя, че към нея се приближава друг мъж. Носеше очила и ризата му бе опръскана със зелена боя, като цвета на шамандурите му. Беше на една от лодките, които бе видяла да се връщат.

— Да — каза тя.

Той ѝ махна с ръка да го последва и я поведе към едно от продълженията на кея, където стояха скупчени неколцина мъже. Когато пристигна, те се разделиха. На кея имаше два капана, и двата лошо повредени.

— Трябват ни снимки за доказателство — каза мъжът, който я бе довел. Гласът му бе тих, но в него се долавяше сила.

— Никой тюлен не може да направи подобно нещо — обади се бащата, с когото бе разговаряла по-рано.

А синът му добави:

— Направено от човек, но така, че да изглежда работа на тюлен.

Джулия направи една снимка, после втора. Премести се, за да снима от различен ъгъл, а след това се приближи още малко.

— Виждаш ли как е разкъсана вътрешната мрежа? — попита мъжът с очилата. — Можеш ли да снимаш това? — докато Джулия снимаше, той заговори тихо, пояснявайки думите си със загубели от работа ръце. — Тази мрежа се нарича „глава“. Виждаш ли как е оформена като фуния? В идеалния случай ракът влиза през широката част и стига до стръвта. Тъй като не може да се върне обратно, минава през следващата фуния в другата част на капана и остава там. Проблемът е, че с разкъсана по този начин мрежа лесно изяжда стръвта, обръща се и излиза навън. Тези капани бяха празни — нито раци, нито стръв. Кога смяташ, че ще са готови снимките?

— Утре сутрин — отвърна Джулия, която реши да ги направи още същата вечер. — На теб ли да ги дам?

— Не. Дай ги на Ноа. Те са само застраховка, в случай че определени хора решат да кажат, че си измисляме, ако разбираш какво имам предвид.

Джулия знаеше много добре за какво става дума. Освен това в този миг разбра защо мъжете на пристана бяха склонни да говорят с нея. Нямахше връзка с дрехите, които носеше, а с Ноа Прайн. Някой ги бе видял заедно предната вечер — Джон Роумън със сигурност, а може би и други — и слухът се бе разнесъл. Не знаеше какво си мислят. Но явно предполагаха, че ще го види пак, и то скоро.

Тъй като обвиненията на Моли още отекваха в главата ѝ, Джулия едва не го отрече. После се спря. Дватамата с Ноа бяха приятели в най-безобидния смисъл на думата. Харесваше ѝ, че има повод да го види пак.

Освен това много ѝ хареса, че рибарите разговарят с нея. Това я караше да се чувства част от тяхната общност. Ако приятелството ѝ с Ноа ѝ бе спечелило това приемане, значи не бе толкова лошо.

„Лейла Сю“ не се виждаше никъде, когато тя си тръгна от пристанището. Върна се в къщата и вечеря със Зоуи, после приготви снимките. Тъй като бе на крак от зори, в девет часа вече спеше.

Ноа продължи да вади капани до късно, за да навакса за пропуснатите дни и по-бавното си темпо поради липсата на помощник. Докато прибере лодката на мястото ѝ и я почисти, вече бе станало десет часа. На терасата на „Грила“ имаше няколко закъснели с вечерята си посетители, но и те привършваха. Нищо, че беше петък вечер и наоколо имаше повече туристи, отколкото предния уикенд, все пак повечето от местните хора си бяха по леглата. В събота всички излизаха на лов за раци. Изваждането на капаните започваше по изгрев-слънце, а слънцето никога не се успиваше. С пълното съзнание за този факт, Ноа метна нещата си през рамо и тръгна нагоре по кея.

— Крайно време беше — заяви Джон Роумън, който го посрещна малко по-нататък. — Няма да те питам защо се прибираш толкова късно, но трябва да те предупредя. Ако си бил навън, за да стреляш, по-добре зарови добре оръжието. Подадох официално оплакване.

Ноа поспря.

— Кой е подал оплакване?

— Онези с плодовете. Някой е надупчил лодката им точно до ватерлинията.

Ноа се усмихна.

— Потънала ли е?

— Нее — отвърна Джон и също се усмихна накриво. — Запушили са дупките и са съобщили за това на приятеля ми Чарли Андрес в Уест Рок. Чарли не е глупак. Знае къде Хабър и Уелк залагат капаните си, така че му е ясно кой е засегнат.

Ноа отново закрачи по кея.

— И какво иска той от теб?

Джон тръгна редом с него.

— Да те предупредя, предполагам.

— Хей, не съм го направил аз.

— Ти го предложи на сбирката на групата онази вечер.

Ноа нямаше какво да крие.

— Предложих го и щях да го направя, без да се замислям, но другите гласуваха против. Избраха да правим възли по въжетата им и точно това съм правил. Толкоз. Ако по корпуса им има дупки, куршумите са от нечий друг пистолет. Може би същия, който е застрелял Арти.

— Хм, не — каза Джон, почесвайки се по главата точно под ръба на шапката си. — Не мисля. От Бреговата охрана ми се обадиха този следобед. Намерили са онзи пистолет сред останките на „Звяра“.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тъй като бе заспала много рано, Джулия отново се събуди призори. Отиде на пръсти до банята, изми си лицето и зъбите, среса се и си сложи венчалната халка. После си нахлузи джинсите, облече едно яке, измъкна се от къщата и се запъти към града.

Паркира до пристана и угаси фаровете на колата. Взе фотоапарата заедно със статива и обиколи насам-натам, преди да се спре на най-горната площадка на стълбите към „Грила“. Изключи светкавицата и нагласи апарата за слаба светлина, както пишеше в упътването. Разтвори статива, постави отгоре му апарата, отвори обектива и погледна през него.

Пристанището бе притихнало, водата бе спокойна, както никога досега. Рибарските лодки се поклащаха до коловете си, онези близо до кея само лекичко се повдигаха и снижаваха при всяко вълнение на морето. Без разнообразието от цветове, което щеше да нахлуе с дневната светлина, светът изглеждаше някак опростен. В предутринния мрак, с фаровете на колите, които осветяваха кея, смътните очертания на сънените рибари, понесли нещата си, и светлините, които се появяваха една след друга в кабинките на лодките, Джулия намери търсения драматизъм.

Започна да снима отдалеч, после фокусира отблизо, след това отново отдалечи фокуса, когато вниманието ѝ бе привлечено към другия край на пристанището. Улови мъжете, които гребяха към лодките си и по-големите съдове, готвещи се да отплават навътре в морето.

Времето минаваше и светлината избледня от мораво до розово. Небето не бе ясно, имаше облаци, скупчени между цветни ивици от небето. Играта между сянката и светлината бе истински сюжет сама по себе си, при това се развиваше пред погледа ѝ.

Когато фокусира отново върху пристана, забеляза Ноа. Стоеше там с ръце на кръста и гледаше право към нея.

Тя се изправи, усмихна се и се почувства необичайно доволна, когато той остави нещата си на земята и тръгна към нея. Беше облечен с джинси, яке и носеше обувки с дебела дървена подметка. Косата му бе разрошена, сякаш току-що бе станал от леглото, и което, осъзна тя, си бе точно така. Това всъщност бе много приятна мисъл. От него се излъчваше изключителна мъжественост.

Той затропа по стълбите и забави крачка едва в горния им край. Поспря няколко стъпала под нея и се хвана за перилата от двете страни. Лицето му бе спокойно, ъгълчетата на устата му бяха леко повдигнати.

— Рик ми каза, че си тук от доста време.

Тя продължаваше да се усмихва. Не можеше да се спре. Харесваше Ноа Прайн. Присъствието му бе чудесно допълнение към красивото утро.

— Рик, значи? Чудех се защо погледна нагоре. Никой друг не го направи. Сякаш съм скрита тук, което превръща снимането в още по-голямо удоволствие.

— Направи ли някоя хубава снимка?

— Не знам. Не съм имала време да погледна.

— Не е ли рано за това?

— Не и ако искаш да уловиш как пристанището се събужда за живот.

— Винаги ли ставаш призори?

— В Ню Йорк никога. Тук ми стана навик.

Той замълча и стана сериозен.

— Каж ми нещо за онази вечер. Съжалявам, ако съм ти създам проблеми.

— Ти не си виновен.

— Нещата оправиха ли се?

Тя въздъхна.

— Ако питаш дали дъщеря ми приема факта, че съм голям човек и имам право да ходя по разни задачи, с когото си пожелаея, съмнявам се. Честно казано обаче, са намесени други въпроси — тъй като не искаше да навлиза в подробности за ситуацията около Монти, тя бръкна в чантата си и извади снимките, които бе разпечатала. — Тези са за теб.

— Благодаря — каза той с признателна усмивка. — Казаха ми да ги взема.

Тя също му се усмихна в отговор с приятното чувство, че е била полезна.

— Научи от осведомителната агенция на острова, а?

— Всъщност от началника на полицията, който много би се радвал, ако му ги изпратиш по електронната поща. Можеш ли?

— Разбира се.

— Чудесно. Явно вчерашният ден е бил ден за оплаквания — той почука със снимките по перилата. — Например за умишлено повредени капани. Но и Джон има новини. Намерили са пистолет в останките от „Звяра“. Бил е регистриран на името на Арти.

Очите на Джулия се разшириха от изненада.

— На Арти ли? Това ли е пистолетът, с който е бил застрелян?

— Не знаят със сигурност. Знаят само, че един от шестте патрона липсва и калибърът му е същият като на онзи, който е прострелял Арти в рамото. Проблемът е, че ако изобщо е имало доказателство, че е стреляно с този пистолет, то океанът го е унищожил. Съществува и възможността да намерят куршум, заседнал в останките на „Звяра“, но това е равносилно на намирането на игла в копа сено, така че само може да се предполага дали е стреляно с това оръжие. Но има и друго развитие. Арти е бил разследван от Службата по имиграция и национализация за прекарване на нелегални имигранти.

— Със „Звяра“ ли? — невярващо попита Джулия.

Не можеше да става и дума за потайност, такава лодка би привлякла вниманието към себе си, където и да отидеше.

Но Ноа каза:

— Арти има и друга лодка. Не е толкова претенциозна, но може да стои закотвена навътре в морето, където може да стане прехвърлянето. Има малка кабина, в която могат да се натъпчат шестнайсет души. Агентите на службата по-скоро подозират, че той е организиран прехвърлянето на брега да става с други лодки.

— Нелегални имигранти.

— Някои са били използвани като „мулета“.

Джулия знаеше термина.

— За пренасяне на наркотици?

— Явно е било достатъчно, за да си струва риска от негова страна. Това би обяснило защо продължи да живее охолно, след като акциите му на борсата се сринаха.

— Може ли стрелбата да е била свързана с това?

— Така предполагат. Проблемът е, че не могат да открият кой е стрелял. Сред останките от моторницата няма друго тяло. Няма никакви следи, че някой е бил с Арти в къщата му. Изстрел от далечно разстояние би обяснил всичко, но не и при онази мъгла.

Джулия изпита странно облекчение. Почти шепнешком, тя каза:

— Поне пистолетът не е бил на Ким. Това определено би я посочило като виновник — вече по-колебливо, попита: — Някой дали се съмнява, че и тя е замесена?

Ноа ѝ отговори също така тихо:

— Не съм питал. Не ми се щеше да подхвърлям подобни идеи. Доколкото ми е известно, никой, освен нас не знае, че тя не е била на „Амелия Селест“.

— Ние всъщност не знаем — опита се да увърта Джулия, но Ноа я укори с очи, а тя искрено му вярваше. — Удивително е, ако наистина е била на моторницата, как е оживяла при катастрофата.

— Не чак толкова — отбеляза той. — Може да е била на платформата за слънчеви бани, а тя е в самия край отзад на лодката. Мястото е съвсем равно. Не е оградено с парапет. Ако се е намирала там, трябва да е изхвърчала от борда още при първия сблъсък, дори преди самата експлозия.

— Но как е възможно да му позволи да управлява, ако е бил прострелян?

— Може той да е настоял.

— Но когато сърцето му е спряло, сигурно...

— Не би могла да го разбере, освен ако не го е наблюдавала. Ами ако е била обърната към кърмата?

— Дали би могла тя сама да управлява „Звяра“?

— От техническа гледна точка, да — потвърди Ноа. — Израснала е тук. Познава лодките. „Звяра“ е по-голяма и по-мощна, но механиката е същата.

— Мислиш ли, че е била замесена в историята с нелегалните имигранти?

Той се забави, явно не му се искаше да отговаря.

— Мъчи я толкова силна вина, че не може да говори. Дали едно младо момиче като нея, на което животът все още предстои, би изгубило напълно способността си да говори само защото е преживяло катастрофата, а други не са? Може би. Но все си мисля, че има и още нещо, което да обясни вината, която тя изпитва.

Джулия смяташе казаното от него за съвсем логично, което пък я поставяше в странно неудобна ситуация. Даже не ставаше дума за незаконните имигранти; опитваше се да намери в себе си омраза към Ким, задето е била съучастник на един женен мъж в изневерите му. Монти бе имал много жени като нея в живота си. Тя и Ким би трябвало да са тотално различни.

При все това тя усещаше някакво привличане към момичето.

— Може би е време пак да посетя онези скали.

Докато стигне там, вече бе късно утро и времето се бе променило. След цветните ивици по небето се бяха появили облаци, които се сгъстиха и донесоха хлад и дъжд. Преди да забележи малката синя хонда до къщата на пазача, не бе сигурна дали Ким изобщо е там, а дори и след това се наложи да я потърси. Накрая забеляза момичето сгушено на верандата, където бе заслонено от отвесно падащия дъжд, макар че поривистият вятър навяваше пръски. Носеше жълт дъждобран, но качулката му бе смъкната. Червена коса, бледо лице, тъпички ръце — всичко открито бе мокро.

Като вдигна качулката на собствения си дъждобран, Джулия взе найлонова торбичка от седалката на колата.

Прибойт бумтеше яростно, а вятърът хапеше, но дъждът притъпяваше и двете.

— Здравей — извика тя, макар този път да не се боеше, че ще стресне Ким. Момичето я наблюдаваше още от момента, в който спря с колата, и продължи да я гледа, докато приближаваше. — Реших, че е хубаво да пийнем нещо топло в ден като този — на няколко стъпки от Ким тя остави торбата, отвори я и извади от вътре плик с курабийки. — Направо от фурната — обяви тя, порови отново в торбата и този път извади две големи чаши за кафе, затворени с капачета. Предложи едната на Ким. — Предположих, че ако си като дъщеря ми, значи го обичаш със сметана и захар.

Ким не каза нищо. Но взе чашата. Махна капака и отпи. Задържа я с две ръце, явно наслаждавайки се на топлината.

Без да обръща внимание на дъжда, Джулия седна на земята и отвори плика с курабийките.

— Още са топли — каза тя, хвана плика в дланта си и го протегна напред.

Ким си взе една, отхапа и затвори за миг очи, докато дъвчеше. На иначе измъченото ѝ лице се изписа неподправено удоволствие. Джулия се зачуди дали изобщо се храни у дома. Сгушена в дъждобрана си, тя изглеждаше още по-дребничка.

— Не искаш ли да си вдигнеш качулката? — попита Джулия и разбира се, не получи отговор.

Тя също си взе курабийка и пийна от кафето си, приседнала тихо със свити под дъждобрана крака. Ким изяде своята курабийка и си взе втора, а Джулия все така мълчеше — и то не нарочно. Думите изглеждаха излишни. Беше толкова красиво тук, горе, на скалите под дъжда.

След известно време съвсем спонтанно тя се обади:

— Това е много специално място. Сякаш си далеч от всичко.

Момичето кимна. Когато Джулия ѝ подаде плика с курабийките, тя си взе още една.

— Храниш ли се у дома? — попита Джулия.

Ким отвърна с присвиване на устните.

— Не си ли гладна?

Тя поклати глава.

— Не преставаш да си мислиш за катастрофата, нали?

Ким отпи от кафето си и притисна чашата до тялото си. Известно време Джулия също продължи мълчаливо да отпива, оставяйки шума на прибоя и плискането на дъжда по скалите да запълват празнотата. После каза:

— Не знам какво има в този остров. Усещам нещо още от първия път, когато дойдох тук. Тогава бях на дванайсет — когато Ким я изгледа изненадано, тя повтори: — Била съм тук и преди. Когато бях на дванайсет. Зоуи тъкмо се бе преселила на острова и родителите ми решиха, че това би било чудесно място да си прекарваме ваканцията — аз и братята ми. Идвахме за по една или две седмици.

И тогава бе имало дъждовни дни, но на нея това изобщо не ѝ пречеше. Спомняше си как веднъж бе седяла на кея — беше много помалък, отколкото сега, нямаше тези разклонения, и бе оставила дъжда да я намокри цялата. Беше по бански и вероятно е била на шестнайсет, защото си спомняше, че се бе чувствала много сексапилна, макар женствеността ѝ да бе разцъфтяла доста късно.

— Лятото, когато станах на шестнайсет, беше много важно за мен — продължи със спомените тя. — Тогава започнах да забелязвам мъжете. Момчетата всъщност, но на мен ми изглеждаха като мъже. На Биг Сойър те възмъжават бързо. Помня как седях под дъжда с мокрия си бански костюм и се чудех дали момчетата могат да видят нещо през него и дали изобщо имат желание да погледнат. Не смеех да се обърна към тях. Но ги оглеждах доста при други случаи. Дори ги снимах. Господи, колко харесвах татуировките им. Правят ли го още, местните момчета татуират ли си нещо като въже на бицепсите?

Момичето кимна.

— Беше много секси — отбеляза Джулия. — Там, откъдето съм, само лошите момчета имат татуировки. Намирах ги за страхотни — тя снижи глас, не че имаше някой наблизо, но просто признанието бе прекалено лично, за да го изрече на висок глас. — Още пазя снимките си от онова време. Момчетата на тях са предизвиквали много фантазии.

Тя се засрами от себе си при мисълта как съвсем неотдавна се бе отдавала на тези мечти. През годините тези видения се бяха превърнали в истинско убежище, когато нещата с Монти не вървяха особено. В мислите ѝ мъжете от Биг Сойър въплъщаваха всичко, което липсваше на него — честност, лоялност, вяност. И мускули. А също и невероятна мъжественост. Мъжете от Биг Сойър не биха извършвали само машинални движения. Те биха се любили с истинска страст. Или поне тя така си представяше.

Въздъхна, после осъзна какво е направила, и бързо погледна към Ким. Момичето я гледаше втренчено. Джулия се опита да си спомни дали е казала гласно онова за секса. Би било много смущаващо.

С по-неутрален, тон тя каза:

— Ти носеше ли нещо със себе си, което биха могли да извадят от океана?

Ким бързо поклати глава:

— И по-добре — отбеляза Джулия. — Онези неща са от преди. Всичко след това ми се струва като в друг живот — тя помълча. — Ти едва ли го усещаш така.

Последното не бе точно въпрос.

Ким едва-едва поклати глава, но Джулия разбра добре.

— Ако можеше да заминеш някъде — попита тя, — където и да било по света, къде щеше да идеш? — знаеше, че момичето няма да ѝ отговори, но въпросът беше важен за нея. — Аз често си мисля за това.

Отпивайки от кафето си, което сега бе съвсем изстинало, тя се загледа в дъжда. От ръба на качулката ѝ се стичаха капки, но те не я притесняваха. По-скоро бяха част от този съвсем отделен кът от света.

— Толкова е тихо тук — промърмори тя и наистина бе така. Вълните се разбиваха в брега, вятърът брулеше скалите, а дъждът барабанеше по покрива на къщата до фара, но сред всичко това имаше някакъв покой. — Мястото е отдалечено. Човек не може да мисли за обичайните си тревоги. Разбирам защо идваш тук.

Всъщност, осъзна внезапно Джулия, усещането за откъсване от света се отнасяше за Биг Сойър като цяло. Може би точно това бе изпитвала, когато бе идвала като дете. Тревогите не успяваха да прекосят разстоянието от сушата до тук; в моменти като този всички проблеми бяха някак призрачни — сякаш нито присъстваха, нито липсваха напълно, но определено не бяха така страшни както преди.

— Винаги съм си представяла как оставам тук завинаги — замечтано каза тя.

Ким я погледна ужасено.

— Не? — попита Джулия.

Едно рязко поклатяне на главата бе категоричният отговор на момичето.

— Ти би заминала?

Ким потвърди с кимване.

— Защо? — не разбираше Джулия. И продължи: — Къде би отишла? Какво би искала да правиш? Каква би искала да бъдеш? — помълча за миг, после се обърна напред и смутено се засмя. — Защо ли питам теб? Ами аз каква бих искала да бъда? Нямам никаква представа.

Щеше да е хубаво, ако искаше да стане адвокат като приятелката си Джейн. Не бе прекалено стара, за да следва право, можеше да си представи как се занимава със семейно право или дори да дава правни консултации на нуждаещи се хора и всяко от тези неща би ѝ отнемало достатъчно време и би я удовлетворявало професионално, така че да компенсира изневерите на Монти. Би могла също тъй да стане счетоводител. Беше добра в математиката, а и такива специалисти винаги се търсеха. Или да приеме работа в бутика на приятелката си — Шарлът непрекъснато я молеше за това.

Ако се захванеше с някое от тези неща, би могла да си изгради живот, който да ѝ позволи да запази брака си. Това би зарадвало Моли. Може би щеше да се хареса и на Монти. Определено би допаднало на родителите ѝ.

Но би ли задоволило нея самата?

Нямаше отговор на този въпрос и прекара съботния следобед ту в обора при зайците, ту пред компютъра заради снимките, а вечерта излезе със Зоуи и приятелките ѝ. Така че бе достатъчно заета, за да си позволи да не обръща голямо внимание на факта, че Моли влиза и излиза от къщата, без да отрони и дума. В неделя сутрин, когато се обади Елън Хамилтън, отчаяно нуждаеща се от помощ, Джулия с готовност се отзова на молбата ѝ.

Взела със себе си плик прясно опечени курабийки, тя потегли към старата фермерска къща на Добс Хил. Този път предният двор съвсем не бе пуст. Голям камион за пренасяне на мебели бе паркирал с гръб към вратата и цяла армия приятели товареха различни мебели и кашони в каросерията му.

Това бе денят на заминаването. Дъждът бе отминал към морето и облачната покривка се разкъсваше и изсветляваше до бледосиво. Слънцето ту се показваше, ту се скриваше. Беше топло. Джулия носеше къси панталони, тениска и туристическите си обувки. Бе наметнала върху раменете си и леко яке и макар че не бе сигурна дали ще ѝ потрябва, то ѝ даваше някаква закрила. Когато слезе от колата и се приближи към верандата, усети как стомахът ѝ се свива на топка.

Момиченцата бяха отстрани на къщата и си играеха с една жена, с която Джулия се бе запознала предната вечер у Зоуи. Жената ѝ махна и тя ѝ отвърна със същото, но продължи към къщата. Едва бе стигнала

до там, когато Елън се втурна навън. Русата ѝ коса се развяваше и тя изглеждаше силно притеснена и объркана.

— Много ти благодаря, че дойде — каза тя, сграбчи Джулия за ръката и я поведе към двора. — Дийна се занимава с децата, но трябва да си тръгва, а всички останали се опитват да ми помогнат да натоварим бързо нещата, за да мога да хвана обедния ферибот, а пък момичетата направо те обожават.

Още докато тя приказваше, Ванеса се откъсна от другите и се затича към тях, като мятеше малките си крачета. На половината разстояние тя се препъна и падна, но още преди Джулия да успее да реагира, детето бе на крака и пак тичаше. Хвана се за крака на Джулия, отметна главичка назад и се усмихна широко. Джулия я взе на ръце.

— Как е малката ми сладурана?

— Добре — отвърна Ванеса и обви с ръчичка врата ѝ. — Носиш ли курабийки?

— Да — увери я Джулия и се обърна с по-тих глас към Елън: — Връщай се на работа. Ние ще се оправим.

На Елън не ѝ трябваше друга подкана. Дийна поостана да си побъбрят, но наистина трябваше да се прибере у дома. След това Джулия заведе децата в другия край на моравата, по-далеч от суматохата в къщата. Седнаха във високата трева и тя им даде от курабийките, разказваше им приказки и игра с тях на разни игрички. Дори ги пита за преместването и от начина, по който отговаряха, стана ясно, че бяха приели факта посвоему и нямаха нищо против.

Това бе, преди Елън да ги потърси, и тогава Ванеса, която се бе сгушила до крака на Джулия, отново обви ръчичките си около врата ѝ, толкова плътно, че тя нямаше друг избор, освен да я вземе в прегръдките си. Ани също стоеше наблизко.

— Готови сме да тръгваме — каза Елън и се усмихна подканващо на момичетата. — Фериботът ни очаква — тя протегна ръка към Ани. — Хайде?

Детето кимна послушно и пое ръката на леля си. Гушнала Ванеса, Джулия ги последва със свито сърце. Съмняваше се, че момиченцата са достатъчно големи, за да съзнават, че този етап от живота им е приключил. Но определено усещаха нещо от значимостта на момента. Личеше си по краткото спиране на Ани, когато приближиха до колата със закачено отзад товарно ремарке, и по това

как Ванеса стисна врата ѝ толкова силно, сякаш нямаше намерение да се пусне никога.

Буцата, заседнала в гърлото на Джулия, стана още по-тежка, когато дългогодишни приятели на семейството започнаха да се сбогуват поред с децата. Някои бяха просълзени, други не можеха да говорят и просто ги целуваха и прегръщаха. Познаваха момиченцата от раждането им. Да ги изпращат към новия им живот в Ейкрън, бе все едно да посипват сол върху раната от загубата на Евън, Джийни и Кристи.

Ани седна отзад в колата на леля си, но когато Джулия се опита да настане там и Ванеса, тя отказа да я пусне. Сега стискаше врата ѝ с двете си ръчички. От устните ѝ се откъснаха тихи протестни викове.

Тъй като искаше да улесни раздялата за всички, тя предложи да закара Ванеса до кея. Момиченцето през целия път си игра с края на колана на седалката, като го увиваше и заплиташе, така че на Джулия ѝ трябваше доста време, за да го развърже, когато стигнаха, но така Елън успя да закара и да натовари колата с ремаркетото на чакация ферибот и след това се върна за Ванеса.

Тя не искаше да тръгва. Вкопчила ръце и крака в Джулия, тя започна да плаче. Елън се опита да откопчи ръчичките ѝ. Джулия — също. Колкото повече се опитваха, толкова по-силно се вкопчваше момиченцето и толкова по-силно плачеше.

На брега бе пълно с хора. На терасата на „Харбър Грил“ имаше много туристи, които бяха дошли на излет в неделя; други, които току-що бяха слезли от ферибота, тъкмо тръгваха на разходка по главната улица; рибарите прекарваха наложената им почивка в неделя, като се занимаваха с лодките си. Виковете на Ванеса бяха толкова пронизителни, че привличаха погледи отвсякъде, но какво биха могли да сторят? Джулия ѝ нашепваше успокоително, докато най-сетне и нейното гърло се сви и тогава можеше само да гали момиченцето по косицата, докато се мъчеше да го подаде на леля му. Детето плачеше с цяло гърло, по бузите му се търкаляха сълзи. Притискаше се в Джулия с изненадваща сила. Направо ѝ късаше сърцето.

В крайна сметка едно малко дете не можеше да мери сили с двама възрастни. Успяха да го прехвърлят в ръцете на леля му, докато то се извиваше и се бореше отчаяно, и Елън се качи на борда с нея и

Ани само миг преди да вдигнат рампата, но Ванеса все така протягаше ръчички към Джулия и сега вече пищеше: *Нееее!*

Когато този вик се смени с *Мамааа!* и малките ръчички се разперваха и събираха в напразни опити да сграбчат онова, което търсеха, но определено бяха изгубили, Джулия притисна ръка до устните си и сама се разплака тихичко. Веднъж потекли, сълзите ѝ не искаха да спрат — нито когато фериботът потегли от кея, нито когато ревът на двигателите му заглуши детските викове, така че можеше само да вижда истерично размаханите ръчички, нито дори когато Елън я заведе в предния край на кораба, извън полезрението на Джулия.

Подсмърчаща тихо, тя остана да гледа, докато фериботът излезе от пристанището, пое в открито море и се изгуби от очите ѝ. Свали ръка от устните си, допря я до сърцето си, притисна другата ръка до тялото си и се почувства съкрушена. Стисна здраво устни в опит да си върне самоконтрола. Когато това не даде резултат, тя просто свали слънчевите очила от косата си и ги сложи на очите си. Отиде до една пейка на кея, по-близо до брега, и се отпусна на нея — и през цялото време тихичко плачеше.

— Мамо? — повика я Моли, приближавайки се до пейката ѝ.

Джулия остана взряна в морето и притиснала ръка до устните си.

— Познаваше ли ги?

— Достатъчно — успя да отвърне тя, но само толкова. Не знаеше откъде се бяха взели сълзите ѝ и защо не можеше да ги спре. Не беше майка на Ванеса. Бе прекарала общо три или четири часа с детето.

Сълзите на Ванеса бяха много по-разбираеми. От самото начало момиченцето се бе привързало към нея. Прекалено малко, за да разбира какво е станало с родителите му, то бе усетило майчинския инстинкт на Джулия и се бе вкопчило в нея.

Но собствените ѝ сълзи? Не бе чужда на разделите. Тъй като Моли бе единственото ѝ дете, тя ги бе преживявала по-остро от другите майки, но се бе научила да приема неизбежното. Моли трябваше да иде в детската градина. Трябваше да остане да преспи у своя приятелка, после да замине на летен лагер. Тези преживявания бяха почти толкова важни за израстването ѝ, колкото и образованието ѝ в училище. А това също бе трудно. Налагаше се Моли да замине за колежа. Само Джулия знаеше какво ѝ струва тази раздяла. Но вярваше, че всичко е за доброто на дъщеря ѝ.

— Какво мога да направя? — прошепна сега Моли.

Нищо, отвърна Джулия само с поклащане на глава.

— Тъкмо бях тръгнала за „Грила“, но се оказа, че нямам работа чак до довечера. Искаш ли да те закарам до вкъщи?

Джулия поклати глава. Още не можеше да си тръгне от пристанището.

Дъщеря ѝ поседя до нея около минута. После, изглежда, засрамена, тя попита:

— Ти само... ще седиш тук ли?

Това нейно притеснение никак не се поправи на майка ѝ. Тя избърса сълзите от бузите си, погледна дъщеря си през тъмните очила и разстроено отвърна:

— Да. Само ще си седя тук.

Едва бе изрекла това, и сълзите отново бликнаха от очите ѝ.

Моли изправи гръб, после се приведе, обърна се напред и в този миг Джулия разбра, че дъщеря ѝ не знае какво да прави. Никога не бе виждала майка си в такова състояние. Не знаеше от какво има нужда — дори не ѝ хрумна да прегърне майка си през рамо или да я хване за ръка, както Джулия бе правила толкова много пъти, когато ролите бяха разменени. Но тъкмо там бе работата — ролите винаги бяха разменени. Джулия бе тази, която даваше утеха, а не я получаваше. Моли нямаше никаква представа как да реагира в тази нова ситуация — и това бе още една причина за сълзите на Джулия. Ако децата се учеха от примера на родителите си, значи или Моли не бе научила нищо, или Джулия се бе провалила като учител.

— Ами тогава — несигурно отрони Моли, — ако искаш да останеш тук, аз ще си тръгвам. Ще се навъртам около „Грила“. Ако си промениш решението и искаш да направя нещо за теб, ела и ме извикай, става ли?

Джулия кимна, но не проследи с поглед как Моли си тръгва. Вместо това облегна лакти на бедрата си, притисна потръпващите си устни до сплетените си пръсти и затвори очи. Стигаше само да си представи Ванеса Уолш, протегнала напразно ръчички, и отново започваше да плаче. Това бе огромна загуба, но тя не преживяваше само загубата на Ванеса. Джулия плачеше за провала на брака си, за пропилените години на надежда и разочарования. Плачеше за живота

си в Ню Йорк, единствения живот, който бе имала и който вече не желаше.

— Хей — повика я нисък мъжки глас. Няваше нужда да вдига очи, за да познае ръката, която бе положена на коляното ѝ. Покри я със своята длан. Топлината му бе като истински балсам за душата ѝ. — Сбогуването бе много тежко — каза той.

Джулия кимна и избърса бузите си.

— Много ме разстрои — промърмори тя носово. — Не знам защо.

— Разбира се, че знаеш — поправи я той със същия нисък глас. — Ти си чувствителна и умна. Знаеш какво е загубило онова момиченце.

Тя подсмъркна и изтри нос с опакото на ръката си.

— Искаш ли кърпичка? — попита той и повиши глас, сякаш се обръщаше към сервитьор наблизко. — Кърпичка! — след секунда ѝ подаде чиста носна кърпа.

Тя избърса очите си и си издуха носа — всичко това с една ръка, защото в един момент той бе обърнал ръката си, която бе върху коляното ѝ, с дланта нагоре и сега пръстите им бяха преплетени, а тя не искаше да прекъсва тази връзка. Не я бе грижа, че хората щяха да видят, имаше нужда от приятел и той бе насреща.

Кучето му — също, седеше тихо и гледаше Джулия, застанало от лявата ѝ страна, докато Ноа бе отдясно.

— Лукас отново ме зяпа — прошепна тя.

Ноа отговори също шепнешком.

— Никога не е виждал по-красива жена.

— Красива? О, господи. Не приличам на нищо.

— Той не мисли така.

Джулия прие това като утеха. Тъй като не бе от хората, които показваха чувствата си публично, предполагаше, че всеки, който я види сега, би я сметнал за луда. Но не бе готова да си тръгне.

— Не е само заради Ванеса — каза тя, облегнала брадичка на дланта си, докато лицето му бе само на сантиметри от нейното. — Всички онези дребни и плашещи неща. Мислим си, че на децата им е по-трудно, защото не разбират мащаба на случилото се, но един възрастен човек разбира и това само влошава положението. Освен това възрастният има отговорността да действа — да планира, да продължи

напред, да върши нещо — погледът ѝ срещна този на Ноа. — Много бих искала да се оставя друг да поеме отговорност за живота ми.

— Точно сега ли? — той се усмихна. — Добре. Гладна ли си?

— Не — каза тя, после промени отговора си: — Да — след този плач не мислеше, че би могла да хапне нещо, усещаше стомаха си прекалено свит, но предположи, че поне отчасти това може да се дължи на глад.

— Вегетарианка ли си? — попита той.

— Не.

— Супер — той отново повиши глас, като този път вдигна ръка към количката за сандвичи близо до паркираните коли. — Четири топли, Алфи — с горчица и сос — и два студени.

Джулия изяде и последната трошица от два хотдога с горчица и сос и изпи пълна чаша прясно изцедена лимонада. Не помнеше някога да е обядвала по-вкусно. Нито в по-приятна компания, макар двамата с Ноа да не говореха много. Стигаше ѝ, че той бе до нея на пейката, и остана да наблюдава живота на пристанището в продължение на час в неделния следобед.

Моли беше бясна. Джулия го разбра в мига, в който спря пред каменната къща на Зоуи и забеляза дъщеря си на стълбите отпред. Едва бе слязла от колата си, когато Моли се изправи, после застана неподвижна, стиснала здраво парапета зад гърба си. По изражението на лицето ѝ и вида на късата ѝ коса — все още стряскаща гледка за Джулия — си личеше, че е готова да се разбунтува за нещо.

Джулия опита да се усмихне, когато се приближи до верандата.

— Мислех, че ще останеш на пристанището, докато стане време да идеш на работа.

— Ами планът ми беше такъв — надменно каза Моли, — но ти остана да седиш там с него, а хората коментираха и аз просто не можах да издържа и минута повече.

— Хората коментираха? — попита майка ѝ. — И какво приказваха?

— Ами чудеха се какво става между вас двамата — каза Моли, като натъртваше всяка дума. — Коментираха факта, че Ноа от години не се е интересувал от някоя жена. Че ти носиш венчална халка и ако

се е заинтересувал от теб, значи си играе с огъня. Попитаха ме дали с татко не сте разделени.

— Уха. Двамата с Ноа седяхме на една пейка — простичко изтъкна Джулия. — Просто седяхме на пейката.

— Той не седеше. Беше коленичил пред теб, възможно най-близо. Държахте се за ръце. Главите ви бяха една до друга. Всеки, който ви е видял, би стигнал до същото заключение.

— Аз плачех, Моли. Бях разстроена. Тези хора не видяха ли какво стана с Ванеса Уолш?

— Въпросът не е в това — каза Моли.

Джулия бе на друго мнение.

— Когато я чух да плаче така пронизително, сърцето ми направо се разби — всичко отново се върна пред очите ми, цялата трагедия. Бях разстроена и плачех. Ноа ми държеше ръката, както впрочем би могла да направиш и ти — каза тя предизвикателно. Спомни си колко я бе заболяло, че въпреки тяхната близост, Моли не ѝ бе протегнала ръката си. — Така хората утешават онези, които познават и харесват, за които ги е грижа.

— Но ти си женена за друг.

— Моли, чуй ме — решително заяви Джулия. Зоуи бе застанала до вратата, но тя продължи да се взира в дъщеря си. — Ноа Прайн е мой приятел. Нямам намерение да развалям отношенията си с него само защото някои хора имат ограничено мислене. Не искам и ти да си от тях. Моля те, Моли. Подкрепи ме. Не ме осъждай прибързано.

За нейна чест, Моли изглеждаше объркана.

— Просто ти се държиш много странно. Оставаш тук, въпреки че знаеш, че татко върши неща, които не би трябвало да върши. Дори не си му се обаждала.

Би могла да каже, че му е телефонирала и че са говорили, докато Моли е била на работа. Момичето нямаше как да разбере дали е истина или не.

Но Джулия не обичаше да лъже.

— Разменихме си съобщения по електронната поща. Изпратих му снимки.

— Не му трябва снимки — извика Моли. — Той има нужда от теб.

Със сериозен тон Джулия попита:

— А аз от какво имам нужда? Не е ли по-важно от какво се нужда аз, поне този път? Знам, че това те тревожи, а и мен също. Но трябва да мине малко време, Моли. Нужно ми е време.

Приближи се някаква кола. Джулия едва бе чула шума от мотора ѝ, когато Моли впери очи зад нея. Един пращен червен пикап се появи на алеята и спря до колата на Джулия.

— Това е нашето такси — обади се Зоуи, която се показва на верандата. — Кой би могъл да...

Тя млъкна, когато задната врата се отвори и от там слезе един мъж. Не бе толкова висок както в разцвета на силите си, нито толкова строен, беше облечен с официална риза, без вратовръзка и изгладени панталони. През оредялата му прошарена коса прозираше кожата на главата му, на овалното му лице бе изписано колебание.

— О, господи — извика Джулия. — Татко!

Тя хукна с разтуптяно сърце и заоглежда задната седалка в очакване да види майка си. Джанет я нямаше, но разочарованието ѝ трая кратко. Мисълта, че баща ѝ е дошъл при нея въпреки всичко, бе достатъчна, за да стопли сърцето ѝ.

Изтича до колата и го прегърна.

— Трябваше да ни кажеш, че ще идваш — скара му се тя, когато се отдръпна леко. — Щях да те посрещна.

— И аз самият не знаех, докато не пристигнах тук. Реших го в последния момент — той вдигна ръка пред гърдите си, явно бе силно развълнуван. — Бях търпелив. Чаках и проявявах разбиране, но след като тя не спира да опява за Зоуи и непрекъснато ми говори за теб, човек не може да търпи вечно. Повтарях ѝ безброй пъти да се вслуша в думите си. Ако го беше направила, и на нея нямаше да ѝ хареса. Но тя не слуша. Просто изразява на глас онова, което чувства, и смята, че това е единственият правилен възглед за нещата. И честно казано, на мен ми стига толкова.

Джулия усети как нещо в нея се пречупва.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш ли кога за последен път сме били на почивка? Ако е така, моля те припомни ми, защото ходим някъде само ако пътуването може да се съчетае с някаква нейна работа. За мен не е почивка, ако я прекарва половината от времето си по събрания. Чудесно е, че има такава успешна кариера; направила с много добрини, това не мога да

отрека. В крайна сметка обаче трябва да гледам и собствения си живот. Имам нужда от почивка.

Това определено бе познато на Джулия.

— Почивка от какво?

— От работата. От Балтимор, и от майка ти също. Напоследък с нея не се живее лесно.

— Напуснал ли си я? — попита ужасено Моли, която се бе присъединила към тях. Когато обърна лице към майка си, в погледа ѝ имаше обвинение.

— Аз съм тук, тя е там — войнствено заяви Джордж. — Трябва ѝ известно време да разбере как влияе на хората, а на мен ми е нужна ваканция — той се усмихна леко. — Реших, че няма по-подходящо място от това, където са дъщеря ми и внучката ми — обърна се към Джулия: — Ти винаги знаеш точно какво да кажеш в подобни ситуации.

Бавно и мъчително, тя осъзна факта, че баща ѝ съвсем не бе дошъл да я утешава. Точно обратното. Бе дошъл, за да получи успокоение от нея. И защо не? Със сигурност го бе правила неведнъж досега. *Дай ѝ време, татко, тя ще се успокои. Свикнала е да разрешава чуждите проблеми и когато не успее, се чувства объркана, и говори неща, които не мисли наистина. Какво ще кажеш да взема влака и да вечеряме с теб. Мама ще е в по-добро настроение, когато се прибере у дома.*

Майка ѝ никога не я занимаваше с проблемите си. Баща ѝ обаче бе различен. Не би си и помислил да се обърне към психотерапевт, след като Джулия така добре се справяше с тази роля.

Но точно сега нямаше желание да се прави на брачен консултант. Не искаше да се занимава с проблемите на родителите си. Имаше си много по-сериозни собствени проблеми.

Тя внимателно попита:

— На Биг Сойър ли ще останеш? За колко време?

Той сви рамене.

— Ти за колко време си тук? И аз ще остана дотогава.

Можеше да приеме ден или два. Може би дори три. Им един неопределен престой и той замесен в собствените ѝ планове? Самата мисъл бе достатъчна, за да усети тежест в гърдите си и да ѝ е трудно да си поеме въздух. Онова, което ставаше тук, съвсем не бе това, което

си бе представяла, когато планираше ваканцията си. Нищо не бе както си го бе представяла.

Опитваше се да пребори с надигащата се в нея паника и да намери подходящи думи, когато Моли попита Джордж:

— Къде ще отседнеш? Двете с мама сме заели спалните за гости на Зоуи — тя помълча и добави с неохота: — Предполагам, че можем да си делим едната стая.

— Ще се настаня в града — каза Джордж, но Моли бързо поклати глава.

— Няма къде, освен ако не наемеш цяла къща, а шефът ми казва, че всички прилични са заети. Следващият уикенд е Четвърти юли. Отсега чак до Празника на труда през септември можеш да забравиш за свободни легла.

Джордж не се разколеба.

— Тогава Зоуи ще се обади на приятели и ще намери някой със свободна стая за гости. Все ще се намери нещо.

Джулия още не можеше да се пребори с представата за цялостната ситуация — баща ѝ, който се оплаква от майка ѝ, Моли се оплаква от Джулия, тя самата се чувства притисната от разпилените късчета на собствения си живот, да не говорим за Зоуи, която щеше да се притеснява от Джордж наоколо, а на кого би могла да се довери Зоуи? На Джулия, разбира се.

Внезапно разбра, че има един-единствен избор.

— Остани тук — каза тя на баща си. — Вземи моята стая. Аз ще си намеря друго място.

Моли се нахвърли върху ѝ:

— Къде?

На Джулия ѝ бе все едно. Знаеше само, че трябва да се махне.

— Мога да остана в къщата на Уолш — каза тя. — Елън остави няколко легла. Мога да ида в студиото на Тони Хемъл. Има няколко възможности.

Зоуи се присъедини към тях с протестите си.

— Но ти беше тук първа.

Джордж също се обади:

— Не съм искал да те измествам.

— Тук стана малко пренаселено — каза Джулия. — Имам нужда да остана сама. Ще идвам да ти помагам за зайците, Зоуи. Искам да се

занимавам с това. Но това е моята ваканция. Трябва ми лично пространство.

— Ами ние? — извика Моли. — Дойдохме тук, за да бъдем с теб.

За миг Джулия изпита вина — но само защото така бе свикнала. Пое си въздух, изчака за момент и погледна строго дъщеря си:

— Щеше ли да дойдеш тук, ако работата ти в Париж бе потръгнала? Съмнявам се, а и аз първа щях да ти кажа да не го правиш — обърна се към баща си: — Ти щеше ли да си тук, ако не се бяхте скарали с мама? Честно? Разбира се, че нямаше.

— Но ние се карахме заради теб — оправда се той.

И отново за миг се появи вината, но отмина. Не бе малко момиче и нямаше нужда да я поучават какви са отговорностите ѝ, беше голям човек, който напълно бе изплатил дължимото на семейството си.

Почувствала се изпълнена с решимост, дори смелост, тя каза:

— Ако това има за цел да ме накара да се почувствам виновна, така че да се върна и да направя онова, което ще направи щастливи всички ви, много съжалявам. Няма да стане. Не искам. Носила съм бремето на семейните задължения по-дълго, отколкото ми се ще да си припомням — за миг поспря, но не се опита да се бори с негодуванието, което напираше в душата ѝ. — Оправям се с проблемите на всички останали. Кой ще реши моите?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Половин час по-късно Джулия бе на път и през тези трийсет минути нито за миг не се поколеба, макар натискът да бе огромен. Баща ѝ все повтаряше, че не е искал да създава проблеми; Моли настояваше, че двете наистина могат да делят една стая; а Зоуи казваше — макар и така, че само Джулия да чуе, че иска нея, а не баща ѝ в къщата си.

Цялата суетня само затвърди решимостта ѝ да си намери свое място. Ако това, че бе преживяла катастрофата, означаваше да преустрои живота си, не би могла да се сети за нещо по-добро от това да обяви независимостта си. Събра в една чанта новите си дрехи, както и цял куп от тези на Зоуи в друга. Взе си фотооборудването и принтера. Тъкмо потегляше, когато спря, даде на заден ход към обора и изтича вътре за ръчната си чанта, която водолазите бяха извадили от океана, бежовата кожа бе изсъхнала на петна и съвсем не бе така мека, както по-рано, но вътре имаше неща, които ѝ трябваха.

А по-важното бе, че вътре имаше неща, които друг не биваше да вижда. Хвърли я отзад в колата си, затвори капака на багажника, седна зад волана и остави къщата на Зоуи зад гърба си.

И все така не изпитваше никакво колебание. Всъщност се чувстваше свободна — но беше вярно, че това бе примесено с известни угризения. Обичаше Зоуи. И баща си. Бог ѝ бе свидетел колко много обича дъщеря си. Да обича себе си, да уважава собствените си нужди, бе нещо важно и ново за нея.

Най-напред се отпрати към пристанището, паркира близо до кея, разходи се по него, видя, че Ноа не е на лодката си, и се върна в колата. След малко тръгна по главната улица, зави наляво по „Спрус“ и мина бавно покрай рибарските къщи, докато накрая забеляза синия му пикап. Спря зад него и тъкмо слезе, когато Лукас изскочи отнякъде и я придружи по алеята. Подмина храстите, отрупани с люляков цвят, които вече повяхваха, и потропа силно на старата дървена рамка на вратата.

Ноа отвори и за пръв път, спомнила си как Моли ѝ натякваше за това, че главите им били една до друга, че са се държали за ръце и Ноа не е бил с друга жена от много време, Джулия се поколеба. Той ѝ се стори по-висок, вероятно заради тъмния фон отзад. Носеше джинси и тениска без ръкави. Забеляза широките му рамене и силните мускули.

В горната част на бицепса му имаше татуировка на въже. Когато я зърна, тя усети дълбок копнеж в себе си, нещо, което отдавна не бе изпитвала — нито към Монти, нито към някой друг. Смяташе се за привлекателна, но не и сексапилна — вероятно защото Монти я виждаше по този начин, привлекателна, но не и сексапилна. В противен случай, бе логичният извод, нямаше да кръшка.

Ноа се усмихна иззад мрежата против комари и погледна към Лукас.

— Какво ти казах? Разбира от красота. Как си?

— Добре — отвърна тя. — Всъщност не съвсем. Идвам да помоля за огромна услуга. Знам, че е много нахално от моя страна. Възползвам се от факта, че с теб случайно бяхме на „Амелия Селест“ по едно и също време, а и след това беше толкова любезен с мен... Чувствам се гузна да те моля за каквото и да било, но когато този проблем се появи, не бях в състояние да измисля друго. Разбира се, не можех да кажа причината на Зоуи и Моли, нито на баща си...

— Баща ти е тук?

Тя кимна.

— Появи се преди малко като гръм от ясно небе и изведнъж къщата на Зоуи се оказа пълна с роднини, а аз наистина не искам подобно нещо. Събрах си багажа и тръгнах, просто така. Знам, че трябваше да го направя, но не съм свикнала да действам импулсивно, затова сега съм изправена пред дилема и стоя на прага ти. Моля те не се чувствай длъжен да ме приемаш. Това е първото място, където се спирам, и ако се чувстваш неудобно, сигурна съм, че има и други варианти...

Той докосна с пръсти устните ѝ, за да я накара да млъкне. Тя прие.

— Търсиш си място, където да отседнеш ли? — попита той.

Тя кимна с виновно изражение.

— Искаш ли къщата ми на хълма?

Тя рязко си пое дъх.

— Отчаяно.

— Твоя е.

Джулия въздъхна облекчено.

— Сигурен ли си?

— Определено. Аз няма да ходя там, още повече че синът ми идва утре.

— Знам, че там е компютърът ти. Само ми кажи кога искаш да го използваш и ще се махна за колкото време ти е нужно. Просто мястото е толкова прекрасно — тихо и изолирано. Имам нужда да помисля. Там мога да го направя. Имам мобилен телефон, така че няма да навъртя голяма сметка на твоя. И съм много подреден човек. Не оставям бъркотия след себе си. Ще се грижа добре за къщата.

— Не се притеснявам за това.

— Наистина ли? — попита тя.

Той кимна и се усмихна.

— Няма друг човек, когото бих пуснал в леглото си с по-голямо удоволствие.

Джулия се засмя радостно. Да, мислено чуваше предупрежденията на Моли за това как изглеждат нещата и какво приказват хората, но предполагаше, че Ноа е чул слуховете. Щом той не се притесняваше, и тя нямаше защо да им обръща внимание.

— Благодаря — каза тя искрено и се усмихна още по-широко. Затича се, после спря, погледна към Лукас и после отново към Ноа. — Хм, би ли ми припомнил как се стигаше до там?

Ноа направи нещо повече. Накара я да следва пикапа му. Пътьом спря в магазина за някои основни хранителни продукти, които — въпреки протестите на Джулия — настоя да плати, понеже според него именно тя му правела услуга. В такъв момент, когато силно усещаше загубата на баща си, очакваше го предизвикателството от идването на сина му и при това изпитваше остра нужда да направи нещо, за да оправдае факта, че животът му е бил пощаден, тя беше насреща. Чувстваше се добре, когато й помага.

Освен това я харесваше. Бе различна от другите жени, които познаваше. Имаше собствено мнение и можеше да спори с него

убедително, но не се преструваше, че знае всичко. Това бе доста освежително, след опита му със Сенди.

А и бе омъжена, което я правеше безопасна. Нямахте защо да се опитва да я впечатли, да се тревожи дали ѝ харесва на острова, дали ще иска да остане, дали изобщо би могла да се справи с липсата на културни развлечения и удобства. Не се налагаше да се извинява, задето си ляга рано и става рано. Не беше нужно да се облича специално.

Тъй като беше омъжена, нищо не можеше да стане. Разбира се, хората приказваха. Но онези, чието мнение бе важно за него, знаеха какво мисли за връзките с омъжени жени. Той просто не правеше подобни неща.

Лукас, разбира се, бе тотално запленил от нея, но той бе само едно куче. Какво ли разбира?

Джулия Бехтел му беше приятелка. Затова нямаше нищо лошо в това да я приюти в къщата си на хълма и да ѝ зареди хладилника с храна. Почувства се добре, когато го направи, всъщност направо страхотно. От мига, в който отвори вратата и внесе част от багажа ѝ, мястото започна да му се струва по-уютно. Това, че тя явно харесваше къщата, го радваше още повече.

Не бе взела много багаж със себе си. Доста бързо разтовариха колата ѝ, прибраха храната, окачиха дрехите ѝ в гардероба и свързаха принтера ѝ с компютъра, така че да може на воля да прави снимки, да ги изпраща по електронната поща. Без да обръща внимание на протестите ѝ, той даже инсталира специални програми за обработка на снимки, за да може тя да експериментира и да се забавлява. После, тъй като бе едва четири часът, я разведе из гората около къщата по едва забележими пътечки и покрай порутени каменни огради към разни места, които само той знаеше — развалините на стара изба, полянка, край която имаше гъсталак от брези с белеща се бяла кора, голям скален блок с невероятен изглед от него. Когато се върнаха, приближаваше шест и той отвори бутилка шардоне и нарязва една франзела, докато тя изми малко грозде и затопли къс сирене „Бри“. Изнесоха всичко това на верандата пред спалнята, седнаха на столовете с ниски облегалки и се насладиха на покоя, който ги обгръщаше.

Ноа не знаеше дали заради виното, или заради най-приятното общуване, което му се бе случвало да има от години, или просто заради това, че Иън трябваше да пристигне след шестнайсет часа и повече не можеше да се отлага, но когато най-накрая се прибра в дома на родителите си, се почувства силно въодушевен. Нищо, че се смрачаваше. За пръв път, откакто двамата с баща му бяха тръгнали за сушата в онзи съдбовен вторник, той вдигна щорите, отвори прозорците и проветри къщата. Махна чаршафите от леглото на Хъч и от своето и ги изпра. Направи място в своя гардероб за вещите на Иън, премести собствените си в този на Хъч, а неговите прибра в кашони толкова бързо, че нямаше време да се замисля за огромната загуба. Видя, че половината от хранителните продукти в хладилника са или мухлясали, или развалени, изхвърли ги и избърса рафтовете в подготовка за прясната храна, която щеше да купи на другата сутрин. Изми банята. Изпра кърпите, после и дрехите си. Смени крушката от полилея във всекидневната, която бе изгоряла. Почисти пепелта от печката на дърва.

Докато свърши, вече приближаваше полунощ и беше уморен. Но имаше чувството за добре свършена работа. Къщата бе чиста и ухаеше приятно. Нямаше да го посрами пред Иън. Легнал в чистите чаршафи в леглото на родителите си — а сега негово, с познатия възсолен мирис във ветреца, който влизаше през мрежата против насекоми на вратата и галеше тялото му, той се почувства като човек за пръв път от няколко седмици.

Тогава се замисли за родителите си и за годините, през които бяха спали в тази стая, в това легло. Те бяха щастливи заедно. Спомни си за споделените им погледи и леки докосвания, нищо прекалено очевидно, но достатъчно, за да говори за интимното сливане на душите им. Сега наистина намери утеха в мисълта, че те отново са заедно.

С тази успокоителна мисъл в главата си, той потъна в дълбок сън. Дори не се събуди в обичайния предутринен час, който налагаше ловът на раци, а спа чак до осем, когато се сепна и скочи от леглото, за да свърши набързо разни неща в последната минута, изтича до магазина и обратно, напълни хладилника и бюфета, окоси моравата, изкъпа Лукас.

Когато приключи с всичко, се замисли за Джулия в къщата на хълма — тя го приемаше напълно и дори му се възхищаваше. Окрилен от представата, той подсвирна на Лукас, качи се в пикапа и тръгна да посрещне Иън в Портланд.

Джулия спа до късно — донякъде, защото ваканциите бяха точно за това, но по-вероятно, защото закъсна с лягането предната нощ. Имаше куп неща за правене — звънна на Зоуи, за да ѝ каже къде е отседнала, остави подобно съобщение на телефонния секретар на Монти, после разопакова част от вещите си, качи се и слезе безброй пъти по стъпалата, разгледа наоколо, за да види кое къде стои и какво би могла да използва, а след това излезе на верандата пред спалнята, за да се наслади на играта на луната и звездите, които ту се показваха, ту се скриваха зад булото на облаците. Докато се изкъпе, остави халката си на шкафчето в банята и се напъха под чистата бяла завивка на леглото, кръвта във вените ѝ кипеше от прилива на адреналин и тя отново си представи ясно събитията от деня, като се люшкеше между неверието и гордостта, между вълнението и страха.

Освен това, когато се пъхна под завивките в леглото на Ноа, ясно осъзна, че... се намира в леглото на Ноа. Това бе нещо, което отвличаше вниманието ѝ от проблемите ѝ, макар да не ѝ действаше успокоително.

Накрая, докато лежеше така, я порази мисълта, че никога досега не е живяла самостоятелно. От дома на родителите си бе отишла направо в общежитието на училището, където имаше още две момичета в стаята ѝ, а след това бе заживяла с Монти. Да, вярно, че той пътуваше по работа, но да те оставят сама у дома не бе същото. Това тук бе самостоятелен живот. Дотогава, докато останеше тук, никой друг нямаше да спи в леглото, да използва банята, да пие от първото за деня кафе.

Засега това ѝ се струваше правилно. Точно такива нови преживявания трябваше да има след катастрофата. В дългосрочен план? Не знаеше. Беше изправена пред дилемата какво да прави в бъдеще и именно това я държа будна до три часа сутринта.

Заспа, без да реши нищо, и се събуди рязко от вида на огромния морав нос на моторница, която изскача от мъглата. Не можеше да си

поеме въздух и трепереше, трябваше ѝ цяла минута, докато осъзнае къде се намира, и още няколко, преди да се успокои. Но после отново заспа.

Следващия път, като се събуди, минаваше девет и спалнята бе ярко осветена. През прозорците се виждаше призрачна мъгла, която правеше нещо странно със синьото и зеленото, които иначе биха очертали небето, морето и гората. Облегната на всички онези възглавнички, на които се бе възхищавала предния четвъртък, тя остана да се полюбува за известно време на мъглата — толкова бе запленена, че не чу приближаването на кола до къщата. Явно не бе чула и първото позвъняване на вратата. Едва когато звъненето прерасна в поредица къси, тревожни, пронизителни звуци, тя разбра, че някой е дошъл.

Предположи, че е Ноа, наметна си халата и изтича нагоре по стълбите. Посегна да отвори вратата и видя настръхналата Моли — това би трябвало да върне страха ѝ от предния ден, но не стана така. Джулия изпита мигновено удоволствие и се усмихна.

— Моли! — възкликна тя и хвана момичето за ръката. — Трябва да видиш това — дръпна я да влезе и я заведе надолу по стълбите към верандата. — Гледката е великолепна, нали?

Моли се загледа миг-два, преди да се обърне към майка си.

— Наистина е хубава — тихо каза тя. — Къщата — също. Зоуи каза, че е на Ноа.

— Да — Джулия сложи ръце на раменете на дъщеря си. — Добре. Ти току-що се появи тук без предупреждение. Той тук ли е?

— Не.

— Виждаш ли някакви следи, че е бил тук?

— Не си носиш венчалната халка.

— Никога, не я нося нощем. Знаеш го. Опитай пак. Има ли следи, че е бил тук?

— Не съм търсила.

— Повярвай ми — нежно, но твърдо каза Джулия. — Не е бил. Не живее в къщата, което е единствената причина да съм тук. Това е идеалното място за мен. Не мислиш ли?

— Не знам какво да мисля — отговори Моли, изгубила всякакво подобие на самообладание. Изглеждаше напълно объркана. — Винаги всичко е било едно и също, а сега не е така. Ти си тук, а татко е там, а

сега и дядо е тук, а баба — не. Мислех, че от всички хора по света моето семейство е най-задружно. Какво му става на татко? Не знае ли, че ти си най-прекрасната жена, която може да има?

Джулия бе трогната. Дълбоко в нея някаква рана започна да нараства. Обви ръце около Моли и я прегърна здраво, докато тя най-сетне се отдръпна — искаше отговор.

— Не знае ли? Какво търсиш?

— Ласкателства. Приключения. Нещо ново. Риск. Не знам, Моли. Знам само, че наистина съм му много ядосана в момента — когато само Джулия бе наранена от аферите му, бе едно. Но сега и дъщеря им бе засегната, а това променяше нещата.

— Обадох му се тази сутрин — каза Моли. — Говорихме за пръв път след онази нощ, но исках той да знае колко си разстроена. Каза, че няма нищо с онази жена.

Моли може би вярваше на това, но не и Джулия.

— Каза, че тя е стара приятелка, която била заключена извън дома си от съпруга си. Може да е истина. Не съм ги видяла да правят нищо. Казах му, че ти си тук сама, така че, ако иска да дойде, ще имате възможност да се уедините.

— Не си го направила.

— Напротив и той каза, че може да дойде.

Джулия бе ужасена.

— Но аз не го искам тук. Това е моята почивка, моето място и проблемът си е мой. Нямах право да му предлагаш да идва.

— Той ми е баща...

— Ти си голям човек, Моли. Може да прекараш още няколко ваканции у дома, но след това ще си имаш собствен дом и свои приятели. Аз съм тази, която остава с баща ти. Аз трябва да реша какво искам.

— Той се закле, че нищо не е станало — настоя Моли.

— Този път? — попита Джулия. — Или предния, или още по-рано?

— Не можеш ли да му простиш?

— Въпросът не е толкова в прошката, колкото в доверието. Но с това са свързани и още толкова много неща, Моли. Не става дума само за брака ми. Помниш ли какво казах снощи за това, че се грижа за нуждите на всички останали? Говорех сериозно. И не обвинявам баща

ти, нито дядо ти и баба ти или пък теб. Могла съм и да откажа. Но вие всички се нуждаехте от мен, а аз исках да се чувствам нужна. В това също има известно удоволствие.

— Но вече не. Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Казвам, че досега съм се определяла спрямо нуждите на другите — съпруга на Монти, майка на Моли, дъщеря на Джанет. Нямам своя собствена идентичност.

— Трябва ли ти такава?

— Така смятам.

— Изведнъж? Сега ли? Заради катастрофата ли?

Джулия се облегна на парапета, обърнала гръб на гледката.

— Повечето от хората, които загинаха, бяха по-млади от мен. Толкова неща им предстояха. А ето ме мен — пощадена. За какво? Защо? Трябва да има причина, нещо повече от онова, което съм направила досега в живота си. И не става дума за нещо от световно значение — сякаш съм длъжна да променя света или нещо такова. Свързано е с мен самата. С това да стана завършена личност.

— Аз смятам, че си завършена личност — обади се Моли.

— Е, аз пък не мисля така. Може би точно това липсва в живота ми. Може би не ценя достатъчно сама себе си — думите ѝ звучаха познато. Трябваше ѝ минутка, за да осъзнае, че ги е чувала преди години, когато бе посещавала терапевта си. Тогави не им бе обърнала голямо внимание. Промяната бе болезнена. Познатото зло бе по-добро от непознатото.

А сега?

— Ще се върнеш ли у Зоуи? — примоли се дъщеря ѝ.

Джулия се огледа.

— Това място е съвсем подходящо за мен в този момент. Можеш да ми идваш на гости, когато пожелаеш.

— Мога ли да остана тук?

Джулия едва не извика. След всичко, което бе изприказвала за това, че се нуждае от лично пространство?

Тя прегърна дъщеря си през рамо и я поведе нагоре по стълбите.

— Искам да останеш у Зоуи.

— Аз искам и ти да си там — настоя Моли и смени темата: — Какво става с баба и дядо? Ами с дядо и Зоуи? Не си размениха и дума. Имам предвид, направо се държаха невъзпитано. Исках да им приготвя

франзела с боровинки, но Зоуи настоя тя да сготви и даже не седна да се храни с нас, а все си намираше работа край печката. Дядо се занимаваше само с мен и с вестника си. Мисля да се обадя на баба.

— Маргарет Мари, не го прави. Остави баба си и дядо си сами да решават проблемите си. Чуваш ли ме?

Съветът бе добър, само да можеше и Джулия да се вслуша в него. *Не е твоя работа* — казваше си тя сама. — *Не можеш да носиш товара на всички останали, докато се мъчиш със своя собствен* — изтъкваше тя мислено пред себе си.

Но ставаше дума за майка ѝ, за жена, чийто съпруг след четиридесет и няколко години съвместен живот не само я бе изоставил, но и бе потърсил убежище в дома на другата жена, онази, с която някога бе имал връзка. Джулия би трябвало да има сърце от камък, за да не ѝ съчувства.

Освен това я преследваха думите на Зоуи за това, че майка и дъщеря си приличат. Джулия не искаше да повярва за себе си, че бяга от трудностите, когато такива се зададат на хоризонта.

Потърси Джанет на служебния ѝ телефон. За нейна чест, Джанет вдигна веднага, но отстъплението ѝ стигаше само дотук.

— Да, Джулия — делово се обади тя.

Джулия усети познатото присвиване на стомаха.

— Добре ли си?

— Чудесно.

— Нали знаеш, че татко е тук, при мен?

— Е, щом така е решил.

— Ти съгласна ли си?

— Той е голям човек, Джулия. Може да ходи, където иска.

— Въпросът ми не беше за това.

— Не, но явно това, с какво съм съгласна и с какво не, вече няма никакво значение. Не одобрявах идеята ти да заминеш там. Но ти въпреки това го направи, а сега и баща ти те последва. Ако наистина искаш да знаеш мнението ми, смятам, че той се държи толкова безотговорно по отношение на мен, колкото и ти спрямо съпруга си. Никой от двамата ви няма какво да търси там.

— Напротив — изтъкна Джулия, защото така само избягваха основния въпрос. — Тук сме заради Зоуи.

Последва мигновена пауза, след което тя сухо се обади:

— Така е. Предстои ми среща, Джулия. Приятен ден.

Самолетът на Иън закъсня, което означаваше, че Ноа разполага с цял час на летището, без да има какво друго да прави, освен да си мисли за това, че ще прекара цели три седмици със сина си. Питаше се дали ще се разбират, за какво ще си говорят и дали изобщо могат да стигнат един до друг. Сенди беше права — Ноа беше баща от разстояние. Щеше да му се наложи да се изправи пред негодуванието на Иън, както и пред взаимното им непознаване. За десет години не бяха оставали повече от няколко дни заедно. На практика бяха напълно непознати.

Това трябваше да се промени. Ноа имаше три седмици, за да го направи — само три седмици и почти никакъв план как да подходи. Можеше да лови раци. Но когато ставаше дума за бащинство, беше като в гъста мъгла без сигнална сирена. Времената се бяха променили, откакто бе на седемнайсет. Методите, които бе използвал неговият баща, нямаше да му вършат работа при Иън. Проблемът бе, че Ноа нямаше представа какъв метод би могъл да използва.

Доста объркан, той стана от мястото си и се изправи пред прозореца, докато самолетът най-сетне кацна и се придвижи към терминала. Тогава се дръпна и усети да го обзема страх. Бе се провалил като съпруг и като баща. Нямаше значение, че сега имаше още по-сериозна причина да иска да успее с Иън. Кой би могъл да каже, че няма да се провали повторно?

От другата страна на стъклото самолетът се изправи пред терминала. Докато вратата му се отвори, сърцето на Ноа заби ускорено. Да оставим настрана как ще се държи синът му, той не бе сигурен дори как ще изглежда. Последният път, когато се бяха видели, бе за една вечер в Ню Йорк по Великден преди малко повече от два месеца. Тогава Иън изглеждаше доста представителен на външен вид, с панталони, риза и с хубави обувки, с които можеше да се появи на вечеря в приличен ресторант, да иде на театър или да отседне в хотел „Риц“ близо до Сентръл Парк. Вярно, че ризата му не бе прилично

затъкната в панталоните, които бяха прекалено дълги и закриваха обувките му, а косата му бе далеч по-дълга от нормалното. Той бе достатъчно красив, че да му бъде простено всичко това, особено когато се усмихнеше, което правеше за сервитьорите, шофьорите на такси и служителите в хотела, но никога за баща си.

Докато бяха в Манхатън, Ноа бе планирал да посетят Музея по естествена история в желанието си да сподели своята любов към природата със сина си. Иън се бе отегчил.

Появиха се първите пътници. Тъй като бе достатъчно висок, за да вижда добре над другите, Ноа не откъсваше очи от вратата. Хората продължиха да слизат и започна да му се струва, че повечето са напуснали самолета. Тълпата оредя. Показаха се още двама, а след това и три млади момичета. Той започна да се притеснява, всъщност да се ядосва, защото, ако Иън бе изтървал полета, а Сенди не му се беше обадила — Ноа би могъл да прекара сутринта си, зает с далеч по-важни неща, и по-точно е вадене на капани от морето.

Тогава се показва Иън. Носеше модерно избелени джинси и тениска с надпис, а косата му бе по-къса, имаше руси кичури и стърчеше право нагоре, но все така изглеждаше страхотно. Закрачи с бавна и самоуверена походка, когато трите момичета забавиха крачка и му извикаха нещо, преди да отминат. Приятелки от Балтимор? Нямаше значение. Ноа, който не смяташе, че Иън е достатъчно голям, че да се усмихва по този начин на момичетата, всъщност за момент изпита чисто мъжка гордост. Синът му бе мъж или поне много бързо възмъжаваше.

Когато Иън го забеляза, усмивката му изчезна — но гордостта на Ноа остана. От младежа се излъчваше някаква светска увереност. Когато Ноа бе на седемнайсет, нямаше такова нещо. Сега децата порастаха по-бързо. Или може би само децата на сушата растяха по-бързо.

— Хей — извика Ноа и тръгна напред решително. Протегна ръка да се здрависат, но когато хвана тази на Иън, импулсивно го дръпна в прегръдка. Не се получи много естествено, а и сковаността на сина му не помогна особено. Той дори изглеждаше леко ядосан, когато баща му го пусна.

Но Ноа и за миг не съжаляваше за прегръдката. Не беше я планирал, дори не знаеше, че има нужда от нея. Но вместо думите тя

говореше много. Иън му беше син, негова кръв и плът. Това трябваше да се знае. Не, нямаше намерение да се извинява за прегръдката.

— Изглеждаш страхотно, Иън — каза той.

Момчето само сви рамене.

— Как беше полетът?

— Добре — отвърна Иън с дълбокия си глас, който все още изненадваше баща му.

— Предложиха ли ви нещо за хапване?

— Фъстъци — в плътния му глас този път имаше и полъх на негодувание.

Ноа се бе надявал да обядват в Роклънд, но реши, че Иън вероятно ще иска да хапне по-скоро.

— Имаш ли друг багаж?

— Не — отвърна момчето с леко и донякъде предизвикателно повдигане на тона в края и кимна настрани към платнената торба през рамо. — Това е. Все пак твоят остров не е Ню Йорк.

Ироничната му забележка бе доста остра. Ноа винаги бе проявявал особена чувствителност по отношение на факта, че не е израснал с изтънченото възпитание на сушата. Разбира се, времето, прекарано в Ню Йорк, все пак значеше нещо, но той си оставаше със скромно потекло. Сенди често го бе използвала като обяснение за онова, което не ѝ харесваше.

Ноа усещаше, че само след минутка ще се настрои отбранително. Тъй като не го искаше, той махна с ръка към изхода.

— Да тръгваме.

Потеглиха на север по магистралата и Ноа се опита да завърже разговор със сина си.

— Е, как е бейзболът?

— Свърши — беше отговорът.

— Лятото ли имаш предвид?

— Да.

— Шампионатът добър ли е?

Иън сви рамене.

— Това да или не означава? — попита Ноа.

— Да.

— Все още ли играеш защитник?

— Да.

— Но наесен бягаш в кросовете. Харесва ли ти?

Последва ново свиване на рамене, после едно неохотно:

— Поддържам форма.

— Как се справят „Ориълс“?

— Зле. Нищо не е същото, откакто Кал Рипкин се оттегли от спорта.

— Мислех, че има и други добри играчи.

— Продадоха ги.

Ноа въздъхна.

— Ако това може да те успокои, и „Ред Сокс“ продължават да късат сърцата на феновете си.

Ноа отби от магистралата при Брънсуик и пое по шосе 1 покрай брега към Уискасет, където спряха да обядват в ресторанта „Гозбите на Ред“.

— Тук ли? — попита Иън и огледа със съмнение малката червена сграда, гишетото, където предлагаха храна за вкъщи, пластмасовите маси и столове.

— Виждаш ли онази опашка пред гишетото? Ред прави най-вкусните рулца от раци в целия щат.

— Не ям раци.

— Може би, защото не си опитвал прилични рулца.

— Направо ми се гади от раците.

Ноа въздъхна.

— Ядеш ли пържени миди?

— Да.

— Поръчай си пържени миди — каза той и излезе от колата.

Иън си поръча пържени миди и изяде всичко в чинията си. Когато Ноа го помоли да му подаде салфетка, той го направи. Когато го подкани да иде до тоалетната, преди отново да потеглят на път, той го послуша. Когато му каза да си закопчае колана, той го закопча.

Значи можеше да изпълнява нареждания. И това бе нещо. Не беше забавно или интересно, нито многообещаващо по отношение на пълноценните взаимоотношения. Но все пак нещо.

Ноа реши да изчака. Поеха отново по шосе 1 и вече бяха преполовили пътя между Уискасет и Дамарискота, когато опита отново:

— Как е майка ти?

— Добре.

— Тормози ли те за ученето?

— Не.

— Тя много се гордее с теб, вече си последна година в гимназията. Как ти се струва?

— Кое?

— Да си последна година в гимназията.

— Гадно е — отвърна Иън. — Всеки те притиска за колежа. Няма да ходя.

— Защо не?

— Не знам какво искам да правя. Ще бъде загуба на време. Освен ако не играя бейзбол, което няма да стане, защото не съм достатъчно добър.

— Кой го казва? — попита Ноа, като го погледна.

Иън му отвърна с предизвикателство в очите.

— Треньорът ми.

— Той какво разбира?

— Много неща.

— Отвори жабката и ми подай слънчевите очила — помоли Ноа. Когато Иън го направи, той попита: — Кои колежи ще разгледаш?

— Не знам. Мама е планирала всичко.

— Иън, това е твоето бъдеще. Избери място, което ти харесва.

Иън не каза нищо.

Ноа го остави на мира, докато, вече в покрайнините на Роклънд, не минаха покрай група момичета. Тогава реши да подхване разговор:

— Познаваше ли онези момичета, които слязоха от самолета преди теб?

— Не.

— Бяха хубави.

— Градски момичета.

Което означаваше, добре знаеше Ноа, че ходят в държавни училища, а не в частно като Иън.

— В това няма нищо лошо. И двамата с майка ти сме ходили в държавни училища. Какви са момичетата в твоето училище?

Иън изсумтя.

— По-готини от тези, със сигурност.

— Има ли някое специално?

— Не.

— Дори и онова, с което беше на бала миналата година ли?

— Тя ми е просто приятелка. И бяхме заедно с други наши приятели. Нищо сериозно.

Когато приближиха до кея, Ноа забеляза едно привлекателно момиче.

— Какво мислиш за нея?

— Бива си я — отвърна Иън.

— Ако бях на твоите години, щях да кажа, че е страхотна мадама.

Иън го зяпна стреснато.

— Но ти не си на моите години.

— И съм много благодарен за това — отбеляза Ноа, изключи мотора и отвърна на погледа му. — Не помня да съм се карал с родителите си, но съм сигурен, че доста съм ги предизвиквал. Ако са ме научили на нещо с примера си, то е било да съм търпелив. Десет минути, докато се качим на ферибота — добави той и се загледа напред.

Търпението бе едно, реши Ноа, а напредъкът нещо съвсем различно. Застанал до парапета, докато фериботът пресичаше провлака, той се чудеше дали първото ще доведе до второто. Искаше пълноценна връзка със сина си. Подобна размяна на въпроси и отговори не означаваше общуване.

Добрата новина бе, че макар на ферибота да имаше достатъчно места, където да се скрие, Иън не се отдалечи много. Стоеше до парапета на около два метра от баща си и наблюдаваше островите, които бавно изплуваха на хоризонта и добиваха все по-ясни очертания. От четирите, които лежах на пътя на ферибота, Ноа би могъл да му посочи Литъл Сойър, Биг Сойър, Уест Рок и Хъл. Би могъл да му покаже минаващата наблизо рибарска лодка „Моята Андрея“ с Лесли Крейн на руля. Би могъл да посочи на Иън редицата златнозелени

шамандури на Лесли и да му обясни, че те са разположени в посока север-юг, да му каже също, че ако някой иска да знае дали уловът ще е добър, търси именно тези шамандури в зелено и златно, тъй като Лесли е много способен и се смяташе за един от най-добрите ловци на раци на острова. Би могъл да покаже на Иън и къде бе потънала „Амелия Селест“ и бе повлякла към дъното и живота на дядо му.

Но Ноа не каза нищо. Не можеше да разчита, че момчето няма да направи някоя саркастична забележка, която да предизвика гневната му реакция. Именно това би искал да избегне. По-добре, реши той, да остави нещата да се развиват постепенно.

Но не било съдено да стане така. Фериботът едва бе акостирал на кея на Биг Сойър и Ноа тъкмо бе свалил колата си, когато видя да му маха Майк Клинг, чиято бръсната глава блестеше на слънцето.

— Имаме проблем, Ноа — каза той. — Онези шамандури, които пусна на вода северно от скалата Мейн Маст. Сиви са.

— Сиви?

— Боядисани. Веднъж, след като ги забележиш, виждаш синьото с оранжеви ивици отдолу, но проблемът е да ги забележиш. Сливат се е вълните.

— Боядисани значи — това бе нещо ново. Ловците на раци не носеха боя в лодките си. Новаците в занаята може би, ако са силно подразнени, че въжетата им са били завързани на възли. — Искаш да кажеш, че е вандалска постъпка?

Точно така.

— Само моите ли?

— Така изглежда.

— Хабър и Уелк?

— Най-вероятно.

Така става, много добре знаеше Ноа. Навлизате в наша територия, ние завързваме възли по въжетата ви, вие ни боядисвате шамандурите. Срязването на въжетата бе следващата стъпка. И той бе готов. Хабър и Уелк явно го бяха нарочили за жертва. Защо да не им го върне?

Прокара ръка по врата си. Той самият бе доста способен ловец и се бе надявал на добър улов от капаните близо до скалата Мейн Маст. Те бяха разположени на каменисто дъно, каквото предпочитаха раците в края на юни, когато си сменяха черупките и когато, изпълзели от

старите си черупки, чакаха новите да се втвърдят и междувременно бяха уязвими за враговете си. Каменистото дъно им предлагаше скривалища, каквито нямаше по пясъчното дъно.

И така можеше да изтегли капаните си; в корабния дневник бе отбелязал точното местоположение на всеки един. Но щеше да се наложи да пребоядиса шамандурите. За тази цел трябваше да ги върне на брега, което пък означаваше да изтегли и капаните и да прибере и тях на брега, а това щеше да наложи няколко курса с лодката или да я натовари прекалено много, като се има предвид вероятният брой на засегнатите капани. Освен това означаваше да загуби няколко дни за лов.

— Трябва да се свърши — каза той не толкова на Майк, колкото на себе си. Превключи на скорост, като си мислеше да продължи към къщата, където да настани Иън, но после му хрумна друго. Даде назад и паркира пикапа. Още бе рано, оставаха още няколко часа дневна светлина. Преди да реши какво да прави, трябваше да прецени колко сериозни бяха пораженията.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След опита да поговори с майка си, Джулия дълго остана под душа. Намаза цялото си тяло с лосиона с аромат на момина сълза, сложи си халката и се облече. След това закуси с кифличка и чай. Но едва след като се поразходи в гората, успя да се поуспокои. Върна се в къщата, излезе с книга на верандата пред спалнята и чете, докато стомахът ѝ не започна да къркори от глад. Направи си сандвич с нарязаното студено месо и ръжения хляб, които Ноа бе купил, и се върна на верандата. През цялото време съзнателно отказваше да мисли за друго, отдадена на новото за нея преживяване да прави каквото тя реши и когато пожелае, без да се чувства отговорна пред когото и да било.

В ранния следобед слънцето престана да огрява верандата пред спалнята и тя се премести на един от столовете пред къщата, и се върна към четенето. Седеше там, когато втората кола за деня излезе откъм гората и паркира отпред. Бе останала много доволна от идването на Моли, но сега бе направо очарована. Беше малката синя хонда с Ким зад волана.

Затвори книгата си и се поизправи на стола. След като Ким не излезе от колата, а просто остана там, загледана напред, Джулия стана. Пристъпи към края на верандата. Това не изплаши момичето, затова тя приближи към колата. С бавни стъпки, тя мина откъм страната на шофьора. Ким наведе глава и се загледа в скута си, но прозорецът ѝ бе отворен като знак, че е готова да слуша.

— Как разбра, че съм тук? — попита Джулия и сама си отговори. — О, не ми казвай. Баща ми е отишъл до магазина да си купи „Уолстрийт Джърнъл“, заприказвал се е с Дарил, собственика, и се е изтървал, че съм отседнала тук. Дарил е казал на Джун, тя — на Нанси, а пък тя — на теб.

Тъгълчето на устните на момичето леко помръдна. При липсата на думи и това бе напредък. Още повече че изобщо бе дошла. От онова, което Джулия бе чула, знаеше, че Ким не ходи никъде през

последните две седмици, освен у дома си и на скалите. Къщата на Ноа определено предлагаше по-голямо уединение, отколкото другите две места.

— Искаш ли да влезеш? — попита тя. — Тъкмо се канех да правя кафе, а може и да хапнем нещо.

Махна на момичето да я последва. Когато Ким не помръдна, тя влезе в къщата, като остави вратата отворена, и включи кафеварката. Докато машината започне да съска и гъргори, Ким вече стоеше на прага на стаята.

Беше малко по-ниска от Джулия, която бе близо метър и седемдесет, и имаше хубава фигура също като майка си и баба си, а именно — бе по-пълна в бюста, отколкото другаде по тялото си. Джулия разбираше защо мъжете са привлечени от нея. Дрехите ѝ бяха чисти — блуза, джинси и яке с цип. Явно току-що измита, косата ѝ изглеждаше по-дълга, по-гъста и по-яркочервена отвсякога.

Джулия я подкани да седне, но момичето не помръдна. После тя отвори хладилника и извади каквото бе останало от франзелата и сиренето „Бри“ от предната вечер. Само след миг бе намазала сиренето върху хляба и го бе пъхнала в табличката на тостера. Когато то започна да се зачервява отгоре, тя сложи сандвичите в две малки чинийки. Отново махна на Ким да седне и сама зае един от столовете.

Ким дойде до масата. Леко приседна на ръба на един от столовете, сякаш се колебаеше и бе готова да побегне.

Джулия отхапа от сандвича и стана да налее кафе в две чаши. Остави ги на масата и отново седна. Измина цяла минута, преди Ким най-сетне да протегне неуверено ръка и да си вземе сандвич.

— Е, сега ми олекна — каза Джулия. — Тъкмо се притеснявах, че съм приготвила всичко напразно.

С намръщено чело, Ким остана загледана в хляба си. С бледата си кожа и правилни черти на лицето, които много добре подхождаха на косата ѝ, тя изглеждаше много привлекателна. Очите ѝ бяха кафяви и много по-топли от тези на майка ѝ и баба ѝ. Ушите ѝ бяха продупчени, но не носеше обици. Устата ѝ бе по-широка, отколкото помнеше Джулия, и изглеждаше още по-голяма на фона на дребното ѝ лице.

Хранеше се мълчаливо. Когато изяде двете препечени филийки, тя отпусна ръце в скута си.

Джулия се обади тихо:

— Щом си разбрала, че съм тук, значи са ти казали и докъде е стигнало разследването на катастрофата.

Ким преглътна мъчително. Джулия прие това за утвърдителен отговор.

— Ако това има някакво значение, никой не е разпитвал мен или Ноа за теб. Всички обаче, изглежда, знаят, че си имала връзка с Арти.

Ким бе втренчила поглед в ръцете си.

— Ако това е вярно — по-меко продължи Джулия, — само въпрос на време е някой да се запита на коя от лодките си била.

Ким срещна погледа ѝ с тревога.

— Ще се чудят — добави Джулия, — но няма как да разберат със сигурност. Аз не мога да се закълна, че не си била на „Амелия Селест“, нито пък Ноа. Дали някой ви е видял заедно с Арти в деня на катастрофата?

Ким не отговори, просто продължи да я гледа втренчено е големите си кафяви очи.

— Ти ли го застреля?

Никакъв отговор.

— Знаеш ли кой го е направил?

Отново нищо.

Джулия се облегна назад.

— Искам да ти помогна, макар че само бог знае защо. Знаеш ли колко е лошо да имаш връзка с женен мъж? Колко е болезнено за съпругата му? И за децата?

Ким не помръдна, не мигна, не отговори. Нито пък отмести поглед от очите на Джулия.

— Би трябвало да те мразя, но не мога. Ние сме свързани, Ким. Споделихме нещо през онази нощ. Няма значение къде си била или защо. Преживяла си нещо ужасно, също като мен. Не се ли питаш защо?

Ким помръдна глава в многозначително кимване. В същото време ръката ѝ бръкна в джоба на якето и извади нещо плоско. Плъзна го по масата към Джулия. Ръката ѝ се задържа, неуверена в последния миг, преди да го побутне леко и да се дръпне.

Беше банкова книжка. Обезпокоена, Джулия я отвори. Сметката бе на името на Ким, първите вноски датираха отпреди осем години. Бяха малки суми, каквито би могла да спечели една тийнейджърка от

гледане на деца и подобни задачи. По-големите суми, по няколко хиляди наведнъж, бяха внесени по-наскоро, повечето през последната година и половина. Понастоящем в сметката имаше двадесет и три хиляди и малко отгоре.

Джулия се опита да разбере какво означава това.

— Винаги си работела и си спестявала.

Ким бавно кимна с глава.

Гледането на деца бе приемливо. Работата в бара — също. По-големите суми обаче притесняваха Джулия.

— Тези големи вноски от Арти ли са? — попита тя и изведнъж, дори и без отговора на Ким, ѝ се прииска да отблъсне банковата книжка, да забрави, че я е виждала, да се престори, че не съществува. Това бе уличаващо доказателство. Трябваше да го каже на момичето. — Знаеше ли, че го подозират в незаконен трафик на имигранти?

Ким я изгледа втренчено, очите ѝ бяха разширени от молбата в тях и тогава Джулия се опита да блъсне обратно банковата книжка. Ким рязко протегна ръка и я спря.

— Ако това са пари, с които се опитваш да ме накараш да мълча — започна Джулия, — не искам да имам нищо общо. Но нещо в погледа на Ким ѝ подсказа, че изобщо не става дума за това. Не даваше парите на Джулия. По-скоро: — Искаш да ти я пазя ли?

Момичето бързо кимна.

— Така че никой друг да не я види? — ново кимване. — Но това ме прави съучастник в онова, което си правила, за да заслужиш тези пари.

Ким я гледаше втренчено и все така умолително и Джулия се трогна. Свърза всичко онова, което Ноа ѝ бе казал, с онова, което бе научила от Зоуи и собствените си инстинктивни прозрения и не можа да си представи Ким като лош човек.

— Обичаше ли Арти? — попита тя, защото само това ѝ се стори смислено. — Като подарък ли ти е давал тези пари? — някои мъже подаряваха цветя, други — бижута. Джулия не можеше да си представи Ким да иска подобни неща. От друга страна, тя навярно би приела пари. — Да не би да си спестявала за нещо? За собствена лодка? Или къща?

Ким погледна през прозореца, но не към колата си и към пътя. Очите ѝ се насочиха към върховете на дърветата и погледът ѝ стана

отнесен, а после се замъгли от сълзи — и изведнъж Джулия си спомни ужаса, изписан по лицето ѝ, когато тя бе мечтала на глас как би могла да остане на Биг Сойър завинаги.

— Това е твоето бягство — каза тя с разбиране. — Знаеш ли къде искаш да идеш? Какво искаш да правиш?

С очи, пълни със сълзи, Ким стана от мястото си и се запъти към вратата.

Джулия веднага скочи.

— Не си тръгвай, Ким. Разкажи ми за това. Ако не можеш да го кажеш на глас, напиши ми го. Мога да ти помогна.

Но Ким не спря.

Дълго след като шумът от мотора на синята хонда бе заглъхнал в гората, Джулия остана да седи до масата, загледана в банковата книжка, оставена от Ким. Вероятно трябваше да откаже да я вземе, да последва момичето до колата и да я метне вътре. Да, вярно, че бе уличаващо доказателство, макар да не бе сигурна дали представляваше отплатата, която един женен мъж бе давал на любовницата си, или един престъпник — на своя съучастник.

Не знаеше каква е истината и тъй като чувството на лоялност към Ким я караше да си мисли, че не е редно да вдигне телефона и да се обади в полицията, тя стана от масата, слезе в спалнята и прибра банковата книжка в зацапаната кожена чанта, в която бяха личните ѝ документи. Импулсивно взе чантата отвън на верандата и извади тези документи. Все още бяха леко влажни от престоая си в океана. Предполагаше, че ако ципът не бе здраво закопчан, щяха да са покрити с водорасли.

Всъщност, ако ципът бе отворен, те щяха да се разпръснат. Беше благодарна, че не са. Сред нещата, които разстла, за да изсъхнат, имаше два плика. В единия бяха квитанциите и сметките от кредитните карти, които толкова внимателно и с гузна съвест бе събирала. В другия — снимките, които бяха много по-стари, но също толкова важни за нея.

Извади тези снимки от плика им и с облекчение видя, че макар цветът им да бе променен от влагата, образите бяха все така ясни. Общо пет на брой, тя ги подреди в една редица. Имаше една на пристанището, друга — на кея. На трета се виждаше купчина капани за раци, на четвъртата — мъжете, които трупаха купчината. Но именно

петата бе онази, която искаше да види. Не бе направена отблизо — не би се осмелила да го стори на петнайсет години, на нея се виждаха шестима младежи, покатерени на вълнолома край кея. Носеха работни ботуши и джинси, но всички бяха с голи гърди. Всеки от шестимата имаше татуировка на бицепса си, която го определяше като част от местните ловци на раци.

Вдигна снимката, задържа я в дланта си и я приближи до очите си и там го видя или поне така ѝ се стори — Ноа Прайн на седемнайсет години, не толкова зрял като тяло и като излъчване, колкото сега, но все така красив.

Мислеше си за фантазиите, които бе провокирала точно тази снимка през годините, когато телефонът звънна. Беше стационарната линия. Чудеше се дали да го вдигне, когато се сети, че може да е Ноа и че иска да говори с него. Втурна се вътре и вдигна слушалката на апарата до леглото.

Гласът, който чу, не бе така плътен и много по-отривист.

— Госпожо Бехтел, обажда се Алекс Бриър от вестник „Айлънд Газет“. Зоуи ми каза, че ще ви намеря тук. Искам да ви помоля за услуга. Относно онези снимки, които сте дали на началника на полицията. Искам ги за вестника. Смятате ли, че бихте могли да ми ги изпратите по електронната поща?

Джулия се сепна. Зачуди се дали има право да ги дава на вестника. Но никой не ѝ бе казвал да не го прави.

— Ами разбира се — успя да отвърне тя. — Кога ви трябват?

— Веднага щом ви е възможно да ги изпратите. Имате ли химикал?

Тя отвори чекмеджето на нощното шкафче до леглото и намери химикали, както и полупопълнени кръстословици с решителния почерк на Ноа в квадратчетата. Записа адреса на главния редактор в полето отстрани на една от тях. Веднага щом затвори телефона, взе фотоапарата от кутията му във всекидневната, качи се на таванския етаж и изпрати снимките.

После потърси Ноа на мобилния му телефон.

— Да — обади се той, звучеше раздражено.

— Джулия е. Извинявай, в лош момент ли те сварвам? — знаеше, че е с Иън, и не би го потърсила, ако не смяташе, че е спешно.

Гласът му омекна.

— Не по-лош от всеки друг. В момента сме на „Лейла Сю“ — разказа ѝ за вандалската постъпка с шамандурите. — Изглежда, са боядисали около четирийсет. Някой е бил доста зает снощи.

— Онези типове с плодовете ли?

— Вероятно.

— Някой видял ли ги е?

— Не. Задръж за малко — вероятно бе пъхнал телефона си в джоба на ризата, защото макар гласът му да идваше отдалеч, думите му бяха все така ясно различими. — Дърпай, Иън. Хвани го с куката. Точно така. Сега го издърпай на борда, ето там, е макарата. Добре. Хидравличният теглич ще свърши останалото — чу се шум от мотор. Той отново се обърна към Джулия: — Можеш ли да изчакаш още минутка?

— Разбира се.

Той заговори на Иън:

— Дълбочината е само пет фатома, така че няма да трае дълго. Бъди нащрек. Ще забележиш нещо ярко да се приближава бързо, преди да изскочи на повърхността. Тегличът ще го издърпа до парапета на борда, но ти трябва да го вкараш в лодката. Ето. Виждаш ли го? Хвана го. Добре. Оглеждай се за другия — той се върна към Джулия. — Синът ми не е очаквал подобно нещо, когато се е събудил тази сутрин. Това е като бойно кръщение.

— Значи нещата между вас са наред?

— За момента.

— О! — явно той не можеше да говори свободно. — Четирийсет шамандури колко капана са?

— Аз работя с двойки, така че това прави осемдесет, но няма да изтегля всичките — на Иън той каза: — Започни да ги трупаш на куп на кърмата. Ето там, на рампата за капани — после пак на Джулия: — Имам достатъчно шамандури. Трябва да ги боядисам и са готови за пускане. Проблемът е, че трябва да стане бързо. Капаните, които не са обозначени, стават лесна плячка — после извика: — Следващото въже, Иън — и пак се обърна към Джулия: — Всичко наред ли е там?

— Преди малко ме посети Ким.

— Така ли?

— Имам нужда от твоя съвет, но не по телефона. Знам, че си зает с Иън...

— Ела в бараката с капаните около девет тази вечер. Можеш да ми помогнеш за боядисването.

Джулия се усмихна облекчено.

— С удоволствие — каза тя и затвори, като си мислеше, че в крайна сметка можеше да се отплати за гостоприемството му.

Доволна, се върна отново на дивана, но не можеше да се отпусне както по-рано. Нещо се бе променило. Гората бе все така спокойна, уханието ѝ все така сладко и гледката все така прекрасна, но сега мислите ѝ бяха заети с реалността, с боядисаните шамандури на Ноа, с Ким и спестяванията ѝ, с Моли и Зоуи, Джордж и Джанет — с всички оплетени нишки в живота ѝ.

Обади се на Монти, нашепваше ѝ един вътрешен глас и тя веднага се подразни. Не искаше да ѝ напомнят коя е била, не и в момент, когато се чувстваше независима и силна. Точно сега в света ѝ имаше светлина. Монти щеше да я помрачи.

Зоуи бе друго нещо. След миг Джулия бе вътре в къщата и звънеше на леля си.

— Здравей — обади се тя със затаен дъх, чудейки се дали Зоуи ѝ е ядосана.

Но в нейния глас се долавяше усмивка.

— Здравей и на теб. Радвам се, че звънна. Тревожих се за теб.

— Ставаме две. Изоставих те както по отношение на зайците, така и в грижите за татко. Как се справяш?

— О, чудесно. Накарах Джордж да ми помага за зайците. Така е зает с нещо, а и работата върви. Не му се удава както на теб — сърцето му не е в работата, но прави каквото му кажа.

— Той прави и каквото му каже мама — поне обикновено е така. Много ли е неловко, че той е в къщата ти?

— Донякъде.

— Съжалявам.

— Вината не е твоя, Джулия. Двамата с него сме отговорни за случилото се, така че ще се оправяме някак. Добре поне, че Моли беше тук за закуската и за обяд. Сега е в „Грила“. Днес е вечер на раците. Ще прави предястие от палачинки с раци.

— Ами тогава трябва да идем — каза Джулия. Идеята беше чудесна. — Нека да ви почерпя, теб и татко.

Зоуи се прокашля.

— Хм, извинявай. Кой искаше лично пространство?

— Аз. Но сега го имам. Което означава, че мога да избирам с кого да прекарвам времето си, и аз избирам да съм с теб и татко.

— Двамата с баща ти не сме двойка.

— Радвам се. И все пак искам да ви поканя на вечеря. Ако се чувстваш виновна...

— Разбира се, че се чувствам виновна — прекъсна я Джулия. — Това е било част от мен прекалено дълго, за да мога да го превъзмогна за ден. Но въпреки това искам да го направя. Моля те, ще ми позволиш ли?

Джулия отиде в „Грила“ по-рано с надеждата да се види с Матю Крейн, преди да дойдат другите. Той, разбира се, беше на обичайното си място в ъгъла и както винаги отпиваше от уискито си, загледан далеч отвъд пристанището, към открито море. Едва ли би могъл да види много — бе излязла мъгла, но въпреки това той гледаше нататък.

Тя приседна на пейката, но той проговори, преди тя да успее да го стори.

— Знаеш ли защо понеделник е вечер на раците? — попита мъжът.

Тя поклати глава.

— Тъй като в неделя не се ходи на лов, в понеделник уловът е по-голям, затова и цената е по-ниска. Всичко е заради парите. Невинаги е било така. Някога раците са били в такова изобилие, че ги раздавали като милостиня.

— Милостиня ли?

— На вдовиците и децата, на осъдените и слугите. Някои от слугите толкова ги намразили, че искали да се запише като условие в договора им да не ги хранят с раци повече от три пъти в седмицата.

Джулия се усмихна.

— Шегуваш се.

Матю поклати глава. Отпи от уискито си и опря чашата на бедрото си.

— Местните индианци са събирали раците направо от водораслите, изхвърлени на брега. Използвали са ги да наторяват царевичните си ниви.

— Защо сега има толкова малко?

— По-малко раци? Не знам дали са по-малко. Ловците на раци в щата Мейн са уловили двайсет и три хиляди тона само през миналата година. Проблемът е в търсенето. Някога хората ядяха раците варени или задушени. Сега можеш да си поръчаш печени, пълнени или на скара. Има раци „Савана“, „Нюбърг“ и „Термидор“. Има яхния и супа от раци. Салата с раци и рачешки рулца. Освен това кейк с раци, пай с раци, еклери, ravioli, че дори и сладолед с раци. Какво има в менюто тази вечер — палачинки с раци? Къде му е краят? — Матю вдигна очи, когато се приближи сервитьорката. — Що се отнася до мен, аз ги обичам прясно сварени.

— Заповядайте, капитан Крейн — каза момичето и намигна на Джулия. — Най-големият ни рак, близо килограм, с разтопено масло и царевичен хляб.

Тя остави таблата на пейката и отнесе чашата за уиски.

— Мислех, че обичаш риба треска — подразни го Джулия веднага щом момичето си тръгна.

— От вторник до неделя ям треска. В понеделник прясно сварен рак. Моята Амелия също ги обичаше така. Разбира се, тя така и не се научи как да го разкъсва на части. Прекалено голяма дама беше — той стисна тялото на рака с една ръка, а опашката с другата. Едно рязко усукване и двете се разделиха. — Правех го вместо нея. Нямах нищо против — също толкова лесно той отдели и краката от тялото, после и шипките от краката.

Джулия бе възхитена.

— Как успя да го направиш без специална трошачка?

Матю се засмя.

— Не е толкова лесно както някога. Заради артритата — той хвана опашката, огъна я назад, докато се пречупи, и ловко измъкна месото отвътре.

— Госпожа Бехтел?

Джулия вдигна очи. Един мъж със светла коса и сериозен поглед се бе привел към нея. Не знаеше кой е, но гласът му ѝ се стори познат.

— Алекс Бриър — представи се той. — Благодаря, че ми изпратихте снимките. Ще ги използвам в тазседмичния брой на вестника и преди час предадох материала. Искате ли да направите и други?

— На капаните ли?

— На шамандурите на Ноа и всичко друго, което ще се случи тепърва. Аз сам правех снимките досега, но жена ми очаква бебе след два месеца и лекарят я кара да стои повече в леглото, затова аз тичам напред-назад, като се опитвам да списвам вестника и да се грижа за двете ни деца. Бих могъл да намеря кой да ви вози с лодка, ако имате желание да се заемете.

— Колко забавно — засмя се Джулия. — Имам желание да се заема.

— Страхотно. Благодаря. Ще ви платя за това...

— Няма нужда да ми плащате. От моя страна няма никакви разходи — освен това изобщо не можеше да си представи, че получава пари. Нямахше необходимия опит, за който да ѝ плащат. Беше просто един турист на острова, който случайно се оказа с фотоапарата си на точното място в подходящото време.

Алекс се изправи.

— Благодаря все пак. Ще намеря кой да ви закара и ще ви се обадя.

— Аз ще я закарам — обади се Матю. Държеше в ръка последното парче от опашката, от което в чинията капеше масло. — Моят племенник ми предложи своята лодка „Кобалт“. Прекалено е лъскава за обикновен рибар, но не и за една дама от Ню Йорк.

За пръв път Алекс се усмихна.

— Защо всичките ми проблеми не се решаваха толкова лесно. Благодаря ви и на двамата — каза той и си тръгна.

На Джулия ѝ се щеше и нейните проблеми да се уреждаха така лесно. Сблъска се с тях след около трийсет минути, прекарани в компанията на Зоуи и Джордж. През това време те си бяха поръчали вино, бяха изяли палачинките, приготвени от Моли, и бяха обсъдили саботажата с шамандурите на Ноа, което бе всеобща тема на разговори. Когато пристигнаха салатите им, Джордж се бе умълчал, а когато сервираха раците — прясно сварен за Зоуи, задушен за Джулия и сготвен на яхния за баща ѝ, той вече изглеждаше съвсем унил.

Естествено Джулия го попита дали е говорил с Джанет. Когато той отвърна, че не е, тя предложи да го направи. Баща ѝ заяви, че все

още не е готов, и ѝ върна въпроса — дали тя е звъняла на Монти. Тя смени темата.

Джулия не съжаляваше, че е предложила да вечерят заедно. Пак би го направила, без да се замисли. Джордж бе неин баща и бе разстроен. Джанет ѝ бе майка и бе сама. Монти ѝ бе съпруг и следователно бе част от живота ѝ. Всичко това трябваше да се обсъди.

Но не сега. Още не.

След като плати сметката, тя с удоволствие се сбогува и тръгна към склада за капани на Ноа. Мъглата, която по-рано бе скрила залеза, се бе превърнала в гъст и влажен сумрак. Беше облечена с дебело яке и сега го закопча до горе, докато шофираше.

Складът бе на улица „Спрус“, където къщите отстъпваха пред огромни незастроени площи, обрасли с високи треви и дървета. Вероятно би пропуснала малката дървена постройка, ако не бе светлината в прозореца. Тъкмо бе паркирала, и Лукас изскочи отнякъде, втурна се лудешки напред-назад, после зарови муцуна в ръката ѝ. Очарована, Джулия го потупваше леко по главата, когато на вратата се появи Ноа и тя внезапно го видя в нова светлина — забеляза разрошената му коса, ватираната риза и джинсите, опръскани с боя, припомни си как бе изглеждал като тийнейджър с приятелите си, всички с татуирано въже на бицепса, начинът, по който се измени гласът му, когато му се бе обадила по-рано същия ден.

Усети как се разтапя вътрешно. Едва успя да се усмихне леко.

С ръка, опряна високо на рамката на вратата, той също ѝ се усмихна в отговор.

— Хей. Ммм, изглеждаш чудесно. От вечеря ли идваш?

Тя кимна. Все така с ръка върху главата на кучето, тя повдигна вежди и погледна зад Ноа към вътрешността на бараката. През отворената врата се носеше миризмата на прясна боя и бързо изместваше диханието на солената мъгла.

Той отстъпи встрани, за да ѝ направи път. Лукас се вмъкна пръв.

— Изпратих Иън вкъщи. Беше изтощен. Бих добавил *горкото хлапе*, ако не бе стоял навън с приятели до два часа предната нощ.

Газената лампа разпръскваше достатъчно светлина, за да успее да види десетките шамандури, прясно боядисани в яркосиньо.

— О, боже — възкликна Джулия най-накрая. — Тази вечер ли свърши всичко това?

— Нямах избор. Не искам да изгубя капаните си. Тъкмо се канех да започна с ивиците.

— Дай ми четка.

— Не и облечена по този начин.

Тя забеляза една ватирана риза, която висеше, окачена на кука на стената.

— Това става, нали? — попита тя и разкопча якето си. След миг го бе сменила с ризата. Беше голяма, но вършеше работа. Запъти се към една отворена кутия с оранжева боя. Наблизо имаше няколко четки. Избра си една от тях. — Покажи ми какво трябва да правя.

Той ѝ показа и известно време двамата работеха мълчаливо, а Лукас дремеше край тях. Бяха приключили с близо половината, когато Ноа се обади:

— Разкажи ми за Ким.

Джулия се облегна на стената, опряна на пети, и му разказа за посещенията. Докато стигне до банковата книжка, той също бе спрял да боядисва.

— Двайсет и три хиляди?

— И малко отгоре.

— Повечето внесени през последните осемнайсет месеца?

— Точно така.

— Значи въпросът е — правилно заключи Ноа, — за какво ѝ е плащал. Тя не подсказа ли по някакъв начин?

— Стана ясно само, че е спестявала, за да може да се махне оттук. Даде ми банковата си книжка, за да я пазя. Предполагам, смята, че ако започнат да я разследват, това би могло да привлече нечие внимание. Но в банката разполагат със същите сведения. Следователите много бързо могат да се доберат до тях. Ако започнат да я разследват — добави Джулия, защото това бе същината на нейната дилема, — какво да правя аз, Ноа? Дали банковата книжка е признание за вина? Не мога да се закълна на коя лодка е била по време на катастрофата, но сега у мен е банковата ѝ книжка, което означава, че аз знам нещо, което не е известно на полицията. Арти ѝ е плащал за нещо. Въпросът е за какво.

— Тя как ти се стори?

— Нито е зла, нито е измамница, това е сигурно. Покрусена — реши Джулия. — Това прави ситуацията особено тежка за мен.

Изпитвам желание да я закрилям. Беше там с нас през онази нощ. Независимо от това в какво е била или не е била замесена, тя страда.

Ноа се замисли. След минутка отново се зае да боядисва и Джулия последва примера му. Обмисляше положението, личеше си. Тя го разбираше по смръщените му вежди и стиснатите устни. Щеше да заговори, когато има какво да каже.

И разбира се, когато и последната синя шамандура бе украсена с две оранжеви ивици и бе внимателно окачена да съхне, той изгаси газената лампа и я последва навън. Там, облегнат до нея на колата ѝ, каза:

— Нека да поговоря с Джон. Той ще ми каже какво става. Има ми доверие. Няма да му се стори подозрително, ако го поразпитам по-подробно, не и след като и баща ми загина.

Искаше ѝ се да може да зърне лицето му, за да разбере нещо повече от онова, което издаваше гласът му, но тъй като мъглата скриваше луната и звездите, нощта беше тъмна. Много внимателно, тя попита:

— Как се справяш с това?

— Не чак толкова зле. Поразчистих нещата му, а сега и Иън е тук и къщата изглежда съвсем различно.

— Как прекарахте с него днес?

— Беше неловко. Отговаря на въпросите ми, но не проявява никаква инициатива. Хубавото е, че може да изпълнява нареждания. Утре заран най-напред ще излезем да сменим шамандурите. С това ще се справи.

— Може да ви видя там — по-весело каза Джулия. Тъй като очите ѝ бяха привикнали с мрака, сега забеляза как Ноа извъръща глава и поглежда към нея. — Алекс Бриър ме помоли да снимам сивите ти шамандури. Матю Крейн ще ме изведе в океана.

Ноа леко наклони глава. В гласа му се долавяше усмивка.

— Матю, а? Никой от другите рибари ли не пожела?

— Не знам. Не съм питала. Матю ми предложи. Аз казах да.

— Въртиш го на малкия си пръст. Сигурно правиш така с всички.

— Не. Не с всички.

— Определено е така с кучето ми. Виж го как е седнал там, точно до крака ти.

Джулия почеса Лукас зад ушите.

— Може би просто обича дамите и е жаден за женско внимание.

— Нее. Наоколо има достатъчно жени. Не се интересува от тях. Казах ти. Разбира от красотата.

Джулия не отговори. Ноа бе казал същото и друг път — три пъти по-точно, но това бяха само думи. Знаеше, че не бива да им отдава голямо значение; Монти я бе смятал за красива, но това не бе задържало дълго интереса му.

Думите се изричаха лесно. Но тук, с Ноа, имаше и нещо друго, нещо в плътния нощен въздух, което изпращаше топлина във вените ѝ. Би могло да е заради начина, по който тялото му се допираше до нейното, ръка до ръка, ханш до ханш, или в начина, по който я поглеждаше, после извърщаше очи и пак я поглеждаше, сякаш не можеше да контролира очите си, така както тя не можеше да контролира топлината, която усещаше дълбоко в себе си.

— О, господи — прошепна той накрая.

Тя кимна.

— Лош момент.

— Моят син, твоят съпруг.

— Катастрофата.

— Войната за територии.

— Дали това не е всичко? — попита тя. — Някаква реакция?

Той поклати глава и скръсти ръце пред гърдите си. И тя направи същото и през цялото време здравият разум ѝ нашепваше да се качи в колата си и да се махне. Ако го слушаше, здравият ѝ разум щеше да я накара да тръгне за Ню Йорк още на другата сутрин.

— Може би — тихо се обади Ноа, — катастрофата е била за това.

— За нас двамата?

— Да. Какъв е бракът ти?

— Не ме питай — прошепна тя.

— Ако е добър, ще се отдръпна.

— Ноа.

— Така ли е?

Тя отпусна ръце и наведе брадичка към гърдите си. В следващия миг обаче се обърна към него и той бе насреща. Ръцете му я обгърнаха, притисна я близо до тялото си. Опряла буза до гърдите му, тя затвори очи и вдъхна не само миризмата на боя от ризата му. Под нея бе той —

Ноа Прайн, сърцето му биеше силно, ръцете му леко трепереха, тялото му излъчваше ухание на мъж и всепроникваща топлина. Ако копнееше да бъде желана, доказателството бе налице. Той не направи опит да го скрие — особено когато леко се премести и я притисна към колата.

Тя въздъхна с неподправено удоволствие.

— Можеш да го повториш — дрезгаво промърмори той.

Тя отново въздъхна.

Ноа се засмя. Топлият му дъх галеше ухото ѝ.

— Мога ли да те целуна?

Тя поклати глава, но сега и тя го прегърна здраво.

— Дори и ако си държа устата затворена и не използвам езика си ли? — попита той.

Тя се засмя.

— Какво удоволствие би било тогава?

— Никакво. Аз съм добър с езика.

— Сигурна съм, че е така — успя да каже тя, макар коленете ѝ да бяха омекнали. Ако тялото му не ѝ служеше за опора, щеше да се плъзне надолу и направо да се разтопи на земята.

Той пое лицето ѝ в ръцете си и го обърна нагоре. Очите му бяха сериозни.

— Провалих брака си, защото приоритетите ми бяха сбъркани и вероятно е било така през всичките тези години, защото единственото, което имаше значение за мен, беше работата. Значение? Относително казано. Бях се оставил на рутината — ставах сутрин, работех по цял ден, прибирах се изтощен и си лягах. След катастрофата непрекъснато мисля за пропуснатите възможности. Провалих се в отношенията си с родителите ми, а сега вече ги няма. Но Иън е тук. Затова работя по въпроса. А сега става дума и за теб. Каж ми какво искаш, Джулия.

Неспособна да го стори, при толкова нерешени въпроси в живота си, Джулия притисна пръсти до устните му. Те бяха твърди и тънки. Пръстите ѝ останаха там за миг, после ги отдръпна. Измъкна се изпод тялото му, заобиколи колата и седна зад волана. Замалко да затръшне вратата върху Лукас, после внимателно избута главата му и запали мотора.

Ноа стоеше на няколко крачки встрани. Тя заобиколи и потегли, като гледаше ту пътя пред себе си, ту в огледалото за обратно виждане. Много бързо то стана съвсем тъмно, но образът му остана в

съзнанието ѝ като лъч светлина, който ѝ припомняше какво е да се чувстваш желана. След дългата вечер, изпълнена с емоции, с несигурност и болка, тя се почувства ободрена. Дори и само заради това би могла да го обикне.

Съвсем импулсивно, водена от смесица от сила и чувство за вина, тя влезе в къщата на хълма и позвъни на Монти. Не за пръв път се опитваше да се свърже с него; беше като някаква странна игра, в която и двамата си оставяха съобщения на телефонния секретар през няколко дни. Сега чу как собственият ѝ глас моли позвънилия да остави съобщение. Този път обаче затвори, преди да чуе сигнала.

Можеше да го намери на мобилния му телефон. Къде би могъл да е в десет вечерта? Не бе сигурна, че иска да узнае.

Не беше вярно. Искаше. Ужасно искаше да разбере.

Но дали щеше да ѝ каже истината? Съмняваше се. Монти имаше готов отговор за всичко. Толкова бе убедена в това, че дори и ако ѝ кажеше истината, вероятно нямаше да му повярва.

Какъв е бракът ти?, бе попитал Ноа.

Пълен с тъга — помисли си тя. — *Много тъга.*

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ноа бе на крака още преди зори, разтърси Иън да става, после се заслуша в прогнозата за времето по радиото, докато пържеше порция бекон и половин дузина яйца, препече шест филийки хляб и сипа сок в големи чаши.

С влизането си в кухнята, където всичко вече бе на масата, Иън огледа храната и поклати глава.

— Надявам се това да не е за мен. Не мога да ям толкова рано.

— Но ще работиш толкова рано. Ще имаш нужда от енергия.

— Само кафе — каза Иън и си сипа голяма чаша.

Ноа не понечи да спори. Нямаше смисъл. Ако Иън е гладен, щеше да хапне на обяд. Ако е много гладен, тъкмо ще разбере, че трябва да закуси на другия ден. Това бе едно от нещата, за които мислеха различно със Сенди. Ноа никога не бе настоявал Иън да се храни, нито когато беше на четири, нито — на дванайсет. Нито го бе карал да си облича зимно яке, когато времето захладнее. Тези неща едно дете можеше да научи и само. Не беше така с писането на домашни и добрите обноси, които бяха нещо задължително, и с алкохола и наркотиците, които бяха абсолютно забранени.

Ноа подготвяше своите битки — и това му бе останало в наследство от родителите му, осъзна той сега.

Затова сега закуси обилно, докато Иън пиеше кафе. Момчето седеше на масата и гледаше към всичко друго, само не и към баща си, докато той приготви сандвичи с риба тон и ги прибра в хладилната чанта, заедно с няколко кутии газирана вода и пържени картофи. Остави бордовия си дневник до чантата. Разчисти кухнята.

Облече ватирана риза и предложи на Иън и той да си сложи. Иън каза, че и така си е добре. Затова Ноа му нареди:

— Вземи хладилната чанта.

Той взе бордовия дневник и отвори вратата на къщата. Утрото го посрещна със свежия полъх на вятъра и с лудешкото втурване на Лукас, който изскочи отнякъде в пурпурното зарево. Лукас бе изпълнен

с жизненост. С енергия и лоялност. С безусловна любов, а Ноа жадуваше за това.

Хвана главата на кучето с две ръце и почеса врата му.

— Здравсти, приятелю, как си? — Лукас диво размаха опашка. — Добре ли спа? В леглото ми беше самотно без теб. Къде беше? — кучето изплези език от удоволствие.

— Това животно ме мрази — обади се Иън.

Ноа отвори вратата на пикапа. Кучето скочи отзад в кабината.

— Защо мислиш така?

— Не иска да ме доближи.

Ноа би могъл да му каже, че кучетата, също като малките деца, отвръщат на топлотата и сърдечността у хората, а Иън не бе показал нищо подобно. С по-дипломатичен тон, той отбеляза:

— Не те познава, затова е предпазлив. Типично е за неговата порода.

Иън не каза нищо повече, нито когато се отбиха до склада за капани и натовариха пикапа с шамандури, нито когато се върнаха на кея и ги пренесоха на лодката. За негова чест, момчето не беше някой слабак. Ноа забеляза силни бицепси под късите ръкави на тениската му. Освен това видя и че доста е настръхнал.

На лодката имаше ватирани ризи, окачени на видно място. Реши, че ако му е студено, Иън ще си вземе някоя от тях. Също и шапка. Ноа носеше своята спортна шапка с емблема на „Пейтриътс“. Надяваше се, че Иън ще запита за нея и това би отворило дума както за спорта, така и за Хъч, тъй като и по двата въпроса имаха общи неща. Но ако се съди по интереса, който Иън бе показал, Хъч все едно никога не бе съществувал. Нито думичка, откакто бе пристигнал — нямаше изказани съболезнования, въпроси за разследването на катастрофата или дали не спи в леглото на Хъч.

След като разтовариха колата, Ноа я паркира край кея. Отби се при Рик за термоса си и намери там два, заедно с един плик, на който имаше бележка с молив:

„Нещо специално за момчето, в случай че огладнее към десет.“

Усмихна се, пхна термосите под лакът, взе плика и се върна на лодката. Облече си водонепромокаемия гащеризон и си обу гумени ботуши, и с облекчение забеляза, че и синът му го последва. Докато изваждаха онези няколко капана вчера, и двамата бяха с обикновени обувки, но Иън би трябвало да няма и капка разум, за да не осъзнае, че ще се намокрят много повече при цял ден работа.

Мики Клинг извика от палубата на „Мики и Майк“ и им съобщи последните новини от прогнозата за времето. Лесли Крейн вдигна палци с пожелание за успех, докато „Моята Андрея“ излизаше от пристанището.

Ноа подсвирна на Лукас и нареди на Иън да отвърже лодката, докато той подгръвяше мотора. Наложил се да понамести жиците на радиостанцията, преди да чуе звука на местния канал, но това не беше нещо ново. Докато лодката се измъкваше на заден ход от мястото за нощуване, той всъщност се почувства доста добре. Вярно, че Иън бе предизвикателство; че войната за територии се разрастваше; че се притесняваше за Кими Колела и копнежа си по Джулия Бехтел. Но сега излизаше на лов за раци със сина си и това бе нещо специално.

Мъглата се задържа, но не бе толкова гъста както предната нощ. Някъде отвъд нея бе изгревът, а светът отсам изглеждаше бледосив и някак мек, когато „Лейла Сю“ отиде до „Фос“ за стръв и бавно прекоси пристанището. Щом минаха през маркировката на входа му, Ноа даде газ на двигателя. Само след миг с помощта на радара, който компенсирал изгубеното в мъглата, те се бяха запътили към скалите Мейн Маст със скорост от осемнайсет възела.

Джулия ги последва само след час. За разлика от Иън Прайн, тя носеше джинси, лек пуловер, ватирана риза и яке, плюс вълнени чорапи и маратонки и в добавка — шапка. Взела си фотоапарата, както и плик с топли царевични кифлички, извадени направо от фурната, два дебели сандвича с пуешко месо и термос с горещ чай. В последната минута дори добави и още един чифт чорапи, които да ѝ послужат като ръкавици.

Когато стигна на кея, завари Матю да се мотае там до една много елегантна лодка. Носеше обичайните си панталони в маскировъчен

цвят, но сега бе облякъл и тъмносиньо сако и капитанска шапка. Изглеждаше доволен от себе си.

— Дълга е близо девет метра, шестстотин конски сили, навигационна система, рулят е покрит с кожа, има дървена облицовка, отопление, климатик, каквото се сетиш. Не бях сигурен как върви такава бижу — каза той, докато ѝ помагаше да стъпи на борда, — но всичко е много лесно. Трябва да е лесно. Хората, които могат да си позволят корабче като това, не познават добре морето. Аз съм се качил на рибарска лодка още преди да ми поникнат зъби. Може и да не съм много запознат с новите изобретения и разни бутала на това чудо, но я докарах дотук съвсем спокойно. Важно е да познаваш вятъра и вълните. Прибери си нещата в кабинката, докато аз отвържа лодката.

Но Джулия не искаше да слуша команди. Понякога имаше чувството, че е прекарала по-голямата част от последните двайсет години на задната седалка в някое такси. Тук тя искаше да върши нещо.

Затова каза:

— Имам по-добра идея — и остави багажа си настрана. — Аз ще я отвържа. Ти управлявай.

Ноа познаваше водите около Биг Сойър като opakото на дланта си. Само бегло поглеждаше към радара, докато насочваше лодката към по-дълбокия канал, преди да се отправи към плитчините. Лукас бе легнал в краката му, докато той стоеше зад руля, разсеяно слушаше откъслечните разговори на приятелите си по местната честота на радиото и пиеше кафе от капачката на термоса си. Иън бе зад него и закрепваше прясно боядисани шамандури към въжетото на капаните, струпани на кърмата.

— Първо ще оставим тези — каза той, когато момчето свърши работата си. — Виждаш ли колко ниско газил лодката под тежестта им? Няма да е хубаво, ако излезе по-силно вълнение. Щом ги оставим, ще имаме място за работа.

Иън застана до него и се взря в мъглата.

— Как знаеш къде трябва да се оставят?

— Там, където аз искам.

— А къде искаш да ги оставиш? — попита момчето с високомерен и леко подигравателен тон.

— Искам да са там, където са раците — рязко отвърна Ноа.

Високомерието му го дразнеше. Намекваше за някакво превъзходство, което пробуждаше стария му комплекс за малоценност. Сенди казваше, че само си въобразява, но той знаеше, че не е единственият, който реагира по този начин. Снизходителността на хората от континента и отбранителната позиция, която трябваше да заемат жителите на островите, бе нещо, с което те цял живот се бореха.

Отбраната обаче не бе най-добрата стратегия в момента. Вместо това той каза:

— По това време на годината искам капаните ми да са в плитки води. Точно сега раците сменят черупките си. След като се освободят от старите, те се скриват в скалите, докато новите се втвърдят достатъчно, за да ги пазят от хищниците. Вчера изтеглихме тези капани от пет фатома дълбочина. Днес ще ги пуснем в три фатома. Даже и без проблемите с шамандурите, скоро щях да ги преместя. Капаните не може да се оставят на едно и също място цяло лято, не и ако искаш добър улов. Трябва да следват раците — той превключи мотора на по-слаба степен и посочи един от мониторите. — Пет и половина, шест метра. Хайде.

Взе капани от кърмата и показа на Иън как да закрепим два на парапета откъм десния борд, да праметне единия през борда, после и втория, а след това и шамандурата.

Върнаха се обратно и заложиха и втората двойка, после и трета. Малко по-на север заложиха още две двойки и повториха същото по-нагоре. Когато разчистиха капаните от кърмата и лодката вече не газеше толкова ниско, Ноа потегли към други боядисани в сиво шамандури, които бе забелязал предния ден.

Днес обаче трябваше и да ловят раци. Когато се приближиха до една сива шамандура, той изключи лодката от скорост, закачи шамандурата с една кука и я изтегли на борда. Докато Иън сменяше старата шамандура с прясно боядисана, Ноа праметна въжето през хидравличната макара, включи влекача и издърпа на борда двата капана, след като се показаха на повърхността. Всеки от тях разплиска доста вода по палубата, която после се изтече през специалните отвори

на лодката. Водата на Северноатлантическия океан бе студена дори и в началото на юли.

— Ти си моят помощник — каза той на Иън. — Работата ти е да изпразниш капаните, да измериш онова, което е вътре, да завържеш с ластик добрия улов и да заредиш наново стръв — подаде му чифт дебели памучни ръкавици. — Сложи си ги. И си пази пръстите от щипките. Ненаправно ги наричат резачки и мелачки.

Иън зяпаше първия капан.

— Какво е това? — нервно попита той.

— Вид дребна акула — отвърна Ноа. С ръкавици на ръцете, той извади рибата от капана. — Тази е съвсем малко бебе, но зъбите ѝ са остри, а тук, близо до задната перка, има отрова.

Хвърли малката акула отново в морето и направи същото и с един рак пустинник и няколко водорасли. В капана останаха три омара. Изсипа ги на работната маса, където те размахаха щипките си и запляскаха с опашки.

— Тези например са малки — каза той и метна два рака обратно във водата. — Ето този вероятно е добър — извади малък измервателен уред. — Размерът на черупката се определя от очната ябълка до началото на опашката. Не можем да задържим нищо по-малко от осем сантиметра и по-голямо от тринайсет — по-малките, за да могат да пораснат и евентуално да дадат потомство, а по-големите, защото, щом са оцелели толкова дълго, значи са сред най-добрите екземпляри от вида, а ние искаме именно те да се размножават. Виждаш ли? Този е почти девет сантиметра. Задържаме го. Вероятно тежи поне половин килограм. Чудесно парче.

Ноа взе инструмента, с който се слагаха ластиси, и показа на сина си как да нагласи малкия широк ластик в единия му край и да го разтегне така, че да обгърне щипката на рака.

— Хайде, приятелю — промърмори той, когато ракът отказа да си затвори щипката. Накрая духна към него и ракът се подчини.

— Супер! — възкликна Иън и за пръв път показа някакво вълнение.

Замислен за Хъч и за хилядите неща, на които го бе научил по своя си мълчалив начин, Ноа метна рака в контейнера.

— Сега за стръвта. Виждаш ли торбичката вътре в капана? Бръкни и я извади.

Момчето му я подаде. В нея нямаше нищо друго, освен рибешки кости и малко месо.

— Гадост.

Ноа не обърна внимание на забележката му.

— Тази стръв е станала част от екологичната система. Най-малките раци влизат и излизат от капаните, хранейки се с нея — той посочи към един малък правоъгълен отвор в дъното от едната страна на капана. — Този изход е за тях. Когато си сменят черупките, докато растат, те стават храна за други морски видове.

Иън продължи да се взира в торбичката за стръв с присвита горна устна.

— И какво трябва да правим с това?

Ноа бръкна вътре, загреба остатъците от стръвта и ги хвърли през борда. Едва бяха паднали във водата, когато една чайка се спусна рязко надолу, грабна парченце и го отнесе нанякъде. Друга последва примера ѝ.

— Сега напълни отново торбичката — нареди той. След като Иън го направи — макар и с измъчен вид, възмутен от миризмата, той му показва как отново да върже торбичката в капана. Оставиха го настрани и се заеха с втория. И в него имаше водорасли, една морска звезда и рак с една щипка. Първите бяха изхвърлени обратно във водата, а ракът остана. За Ноа не бе нужно да го мери, за да разбере дали ще го задържат, по въпреки това накара Иън да го премери.

— Омар с една щипка се смята за бракувана стока. Няма да получи висока цена, но все е нещо.

— Как е загубил другата?

— В битка вероятно. Раците могат сами да откъснат щипките си, ако трябва да избират между това и смъртта. Понякога се вкопчват в мрежата на капана, когато се опитваш да ги извадиш, и така загубват щипка. Ако са още в океана, може да им порасне нова. Няма да е толкова голяма, но върши работа.

Остави Иън да се мъчи с уреда за слагане на ластици, както добре помнеше, че бе постъпвал неговият баща навремето, когато той самият бе млад и още се учеше. Тогава бе само на седем и ръцете му не бяха достатъчно силни, за да се справят лесно със задачата, но можеше да слага стръв в торбичките. Получаваше по петак на торбичка.

Момчето най-накрая успя да завърже щипката на рака и да зареди стръв в капана, след което Ноа включи мотора на лодката и капаните бяха прехвърлени през борда един след друг. Щом новата шамандура се понесе по повърхността на водата, те потеглиха нататък. Бяха изтеглили двацет чифта капани и тъкмо се канеха да приберат на борда последните боядисани в сиво шамандури, когато сред мъглата се понесе звукът от друг мотор.

Ноа се изправи. Достатъчно добре познаваше местната флота, за да различи „Мики и Майк“ от „Моята Андрея“ или „Лонг Хол“ от „Нора Фриц“ дори и без да ги вижда. Не беше никоя от тези лодки. Звучеше прекалено равномерно, гладко и някак самодоволно. Усети някакво напрегнато очакване още преди „Кобалт“ да се материализира пред погледа му, и не сдържа усмивката си, когато забележа мостика. Там стоеше Джулия, редом с Матю Крейн. Тя се усмихна широко и махна с ръка. Той вдигна своята в отговор.

Матю забави ход и се доближи странично само доколкото бе безопасно сред вълните на океана.

— Как върви? — извика тя.

— справяме се — отвърна също така високо Ноа. — Ами ти?

— Направих страхотни снимки. Сега искам теб.

Той се ухили широко.

— Как ме искаш?

— Да видя как работиш. Как ловиш раци.

— Искаш да кажеш да се престоря, че те няма. Да се държа, сякаш е обикновен работен ден.

— Точно така — настоя тя и погледна зад гърба му. — Това Иън ли е? Здравей, Иън!

Ноа погледна назад. Синът му се бе възползвал от кратката почивка, за да отвори плика от Рик Грийни, и сега дъвчеше лакомо шоколадов кроасан. С водораслите по непромокаемия гащеризон, разбърканата от вятъра изрусена коса и добро телосложение, той спокойно можеше да бъде взет за ловец на раци. Ноа усети прилив на гордост.

Момчето леко кимна с брадичка за поздрав, докато гълташе последните хапки от кроасана. Метна плика настрани и се приближи до парапета, докато Ноа хващаше последната шамандура и изтегляше въжетото през макарата. Докато то се навиваше на купчина на палубата,

те се оглеждаха за първия капан. Иън го сграбчи, после и втория. Докато откачи боядисаната шамандура и я смени с нова — синя с оранжеви ивици, Ноа прегледа съдържанието на капаните. Хвърли обратно във водата малка риба треска, няколко морски таралежа и един недорасъл рак, като остави три прилични по размер екземпляра на масата. Завърза с ластиси щипките им, докато Иън зареди стръв в капаните, и през цялото време се опитваше да забрави, че Джулия е там.

Външно погледнато, успя. Фотоапаратът ѝ можеше да заснеме труда на един ловец на раци, но не и да регистрира как сърцето му бие по-бързо от нормалното и ръцете му не са толкова сръчни както обикновено.

Иън го забеляза. Джулия тъкмо му бе благодарила с вдигнати палци на ръцете и „Кобалт“ се бе скрила в мъглата, когато той се обади:

— Какво беше това?

— Кое? — попита Ноа с шамандура в ръка, докато чакаше въжетото да се размотае, а вторият от капаните бързо потъваше.

— Онази жена.

Той пусна шамандурата във водата.

— Казва се Джулия. И тя оцеля при катастрофата. От Ню Йорк е.

— Разбира се, с такава лодка.

Ноа подкара по-бързо „Лейла Сю“ и този път не можа да преглътне невежеството на Иън.

— Лодката е на един от местните рибари. Може и да ти е трудно да го повярваш, Иън, но много от местните хора са доста заможни.

Момчето явно не бе впечатлено. Умът му бе другаде.

— Това съпругът ѝ ли беше?

— Не. Той е в Ню Йорк — отвърна Ноа и с тона си сложи край на обсъжданията. — Ето я следващата шамандура. Можеш ли да я хванеш? Имаме още цял куп работа преди обяд.

Ноа караше сина си да работи здраво, бързаха от едно въже с капани към следващото, издърпваха ги, изпразваха ги, зареждаха отново стръв, пускаха ги във водата и само след минутка започваха всичко отначало. Изискваше такава издръжливост от страна на Иън,

каквато едва ли бе изисквал някой от треньорите по бейзбол, и не прояви никакво съчувствие към него, когато започна да отпада.

Но умората можеше да доведе до нещастен случай и ако Ноа не бе погледнал назад в точния миг, не бе видял какво ще се случи и не се бе хвърлил, за да изблъска Иън настрани, момчето можеше да падне право в океана.

— Какво, по дяволите?... — извика Иън. Лежеше проснат на палубата, докато баща му пускаше втория капан от двойката във водата.

— Не видя ли намотаното въже на земята? — извика в отговор Ноа. С разтуптяно сърце, той хвърли и шамандурата след капана и се обърна, внезапно останал без сили. — Винаги има намотано въже на земята под теглича. Сложиш ли си крака там, както направи ти, когато въжетото се размотае бързо, или загубваш крака си, или падаш зад борда и потъваш заедно с капана. Мой приятел в детството загина по този начин.

Иън седна с мрачно изражение на лицето. Ноа се върна зад руля и спря двигателя.

— Имам нужда от обяд — измърмори той и дръпна хладилната чанта. Обърна две големи ведра с дъното нагоре и седна на едното. Хвърли един от сандвичите на Иън, разви другия и го ухапа, но мина известно време, докато пулсът му се успокои, и още малко, преди да усети вкуса на храната, която поглъщаше лакомо.

— Никога не бих си простил, ако ти се беше случило нещо — каза той накрая.

— Ами аз? — извика момчето с изтънял глас. — Мислиш ли, че искам животът ми да свърши точно тук?

Ноа се замисли над това. И още по-сериозно обмисли какво да му отговори. Забележката на Иън би могла да го засегне само ако имаше право — ако наистина имаше причина Ноа да изпитва комплекс за малоценност заради Бит Сойър. Внезапно обаче той вече не смяташе така и бе достатъчно разстроен, че да го каже гласно.

— Ако животът ти трябва да приключи, може да е и на далеч по-лошо място от това. Тук хората мислят с главите си. Загрижени са за другите. Имат чувства. Баба ти и дядо ти починаха тук, а вероятно и баща ти ще умре тук. Тук са твоите корени, Иън. Може и да не желаеш да го признаеш, но това е, защото си невеж — имаше намерение да

каже късоглед, но другата дума сама дойде на езика му и Иън незабавно реагира.

— Неуж по отношение на какво? Това ли? — попита момчето и огледа пренебрежително разните морски животинки и водорасли, разпилени по палубата. — Трябва ли да ме е грижа за това? Ти го искаш, не аз. Ти се криеш тук.

— Да се крия?

— Избяга след развода и никога не си тръгна от това място.

— И къде да отида? Защо да го правя? Тук ми харесва.

— Но преди ти вършеше нещо. Това не може да се сравни с предишната ти работа.

Ноа настръхна.

— Така ли смяташ? Наистина си пълен невежа, щом правиш подобни изявления. Не се налагаше да идвам тук след развода. Можех да ида, където си пожелаеш. Бях добър в професията си. Знаеше ли го? Когато беше на седем, нямаше никаква представа, но на седемнайсет би трябвало да го разбираш. Печелех добри пари и това нямаше нищо общо с късмета. Той помага само донякъде. Онова, което има значение, е умът на човека.

— Но ти заряза всичко — обвини го Иън със самодоволен вид.

— Не — бавно каза Ноа. — Не съм. Все още извършвам консултантска дейност.

Момчето бе настроено скептично.

— Какво знаеш за онова, което става в света?

— Вероятно много повече от теб.

— И как?

— Има телефони, факс, електронна поща. Не сме изостанали.

Иън изсумтя.

— Нямах интернет връзка. Проверих.

— Не си търсил, където трябва — каза баща му, без да се впуска в подробни обяснения. Момчето искаше да праща съобщения на приятелите си. Сенди го бе предупредила за това. Ноа изобщо нямаше угризения, че го заставя да поживее при по-примитивни условия за известно време. — Не знаеш нищо за живота ми, Иън. Би могъл да научиш, ако зададеш някои въпроси, но ти май изобщо нямаш интерес.

— Ти си този, който не говори — измърмори момчето.

— Ще говоря — възрази Ноа и облегна лакти на коленете си. —
Хайде. Питай.

— Имате ли филмов канал — НВО например?

— Само когато облачността не е плътна, за да може да се осъществи сателитна връзка.

— Ами тайландска храна?

— В „Грила“. Рик предлага пълнени раци по тайландски, миди, подправени с джинджифил, и къри с миди.

— До колко часа?

— Девет.

— Какво правят хората след това?

— Лягат си, защото стават преди зори на другия ден, както ние с теб днес, така че да могат да приключат с риболова преди прилива. Хората са заети с почтен труд тук и той не е само чисто физически. За успешния лов на раци се изискват много познания и умения. Тази работа може да не ти е по вкуса, но има семейства, които поколения наред са се занимавали с лов на раци и знанията се предават от дядото през бащата и оттам на синовете, а сега и на дъщерите. Тези хора са можели да се преместят другаде и да преуспеят в живота, но са избрали да останат. Също както аз избрах да се върна — той изпъна гръб, — така че не си мисли, че се крия тук. Избирам този живот — нарочно използва сегашно време на глагола. — Избирам този живот.

От мъглата се чу някакво бучене. Той извърна глава и лесно разпозна шума от мотора на „Трапър Джон“. Погълна остатъка от сандвича си наведнъж и отиде до страничния парапет. Другата риболовна лодка се появи и се приближи. Ноа тъкмо се бе хванал за парапета ѝ, така че двете лодки да се поклащат в синхрон сред вълните, когато към тях се присъедини и „Уила Би“.

— Това твоето момче ли е? — попита Джон Матър. Ноа ги представи един на друг. Беше благодарен, че Иън дойде и се здрависа с Джон и кимна на Хейс Милър, който беше на борда на третата лодка. Хейс извика на Ноа:

— Видяхме новите ти шамандури.

Той кимна.

— Повредените ги няма.

— Кажи ни какво да правим — обади се Джон.

— Приготвил съм се за лов на мечки — извика Хейс. Но Ноа знаеше добре какво иска.

— Те са избрали точно мен, затова и аз ще им отвърна със същото. Според мен няколко срязани въжета няма да навредят в случая.

Широко ухилен, Хейс размаха юмрук във въздуха. Джон реагира по-кратко, но също така одобрително.

— Ако искаш помощ, готов съм.

— Не — отвърна Ноа. — Двамата с моя син ще се справим. Благодаря все пак.

Ноа приключи с изваждането на капаните, които предварително бе решил да изтегли, и уловът беше добър, особено предвид факта, че доста време им бе отнело да възстановят щетите. В контейнерите имаше над сто и петдесет килограма раци, което правеше средно над половин килограм на капан. Да, уловът бе добър.

И още по-хубавото бе, че с Иън не бяха се карали след обяда. Вярно, че не бяха говорили много. Но бяха си създали ритъм на работа, нещо, което не се получаваше често дори при опитни водачи на лодки и помощниците им. Ноа би могъл да сподели това със сина си, ако не се опасяваше, че той може да му отвърне с някоя подигравателна забележка. Не искаше да се стига до гневни реакции. Вълните се бяха надигнали, а имаше още работа.

Най-сетне мъглата започна да се разсейва и той насочи „Лейла Сю“ към район с голяма концентрация на мораво зелени шамандури, след което извика Иън на руля.

— Виждаш ли онези шамандури? Приближи се до някоя и после спри лодката — той премести лоста в неутрална позиция, за да му покаже как се прави, и после пак дръпна напред, — иди до следващата и пак спри отново в неутрална позиция. Ще свърша бързо.

— Никога не съм управлявал лодка — каза момчето.

— Няма по-добро място да се научиш. Единственото опасно нещо е, че можеш да повредиш въжетата на капаните. Давай спокойно. Всяко въже, което скъсаш с перката на мотора, ще означава едно помалко, което аз ще прережа на ръка. Ето — каза той и посочи към първата шамандура.

Взе остър нож от кабинката, наведе се през борда и я освободи от въжето с решителен замах нагоре. „Лейла Сю“ остана на място малко по-дълго, отколкото бе нужно, поклащайки се сред вълните, а когато най-сетне пое напред, не бе толкова уверено направлявана, както ако той държеше руля. Но следващия път стана по-добре, а третия мина още по-гладко.

— Бързо схващаш — извика Ноа, докато ножът ловко преряза въжето на поредната шамандура.

Иън стоеше широко разкراчен за по-добро равновесие.

— Това не е ли незаконно? — попита той, докато се насочваше към следващата шамандура.

— Не и според местния закон.

— Но ти унищожаваш чужда собственост.

— Тези хора нарушават границите. Строго погледнато, тъй като са на моя територия, това е моя собственост.

— Кой казва, че е твоя територия?

— Същите хора, които са създали местните закони. Тези, които са ловили раци тук поколения наред. Като дядо ти.

Тогава Иън би могъл да попита за Хъч. Вместо това, близо до поредната шамандура, той попита:

— Ами ако повдигнат обвинения?

— Няма.

— Защо не?

— Защото има десет души, които ще свидетелстват, че те са пребоядисали моите шамандури, и нито един, който да каже, че аз съм срязал въжетата.

— Какво ще стане с капаните, които са свързани с тях?

Ноа се държеше с една ръка за парапета, бореше се с вълните и се навеждаше с ножа. Лодката се издигаше и слизаше надолу, издигаше се и слизаше, преди да успее да замахне и среже въжето.

— Загубени са за Хабър и Уелк, освен ако не пратят долу водолаз, но без шамандурите няма да имат никаква представа къде са капаните.

— Ами ако в тях има раци — големи, които не могат да излязат през специалния отвор?

— Тези капани имат капак, закрепен с панти, направени от материал, който се разлага след време. Тогава капакът пада и раците

излизат.

— Живи ли? — попита Иън, докато насочваше „Лейла Сю“ напред.

Ноа чакаше да стигне до следващата шамандура.

— Ако не са станали храна за други морски обитатели. Системата работи.

Не прерязаха въжетата на всички мораво зелени шамандури. Целта бе Хабър и Уелк да намерят няколко, закрепени за капаните, и да разберат, че останалите са били съзнателно махнати. Ноа бе доста доволен от ситуацията. Прерязваше въжетата заради себе си и заради баща си, а също и за Грег Хорнсби, Дар Хътър и Грейди Барц. Срязва няколко и заради семейство Уолш. И за помощника на Зоуи Тод Слокъм. Хабър и Уелк може и да не бяха свързани със смъртта им, но въпреки това бяха от лошите.

Смяташе да продължи още малко, но внезапно „Лейла Сю“ нагази в доста сериозно вълнение. Иън започна да става нестабилен и той пое кормилото, след което се отправи към пристанището; там също имаха работа. Първата спирка бе „Фос фиш“, където разтовариха дневния улов. После отидоха да заредят гориво от склада и се върнаха на кея, за да почистят лодката.

В четири следобед остави изтощения до крайна степен Иън в къщата. После се върна в града да се види с началника на полицията.

Джулия се бе върнала на брега много по-рано. Двамата с Матю всъщност бяха изяли сандвичите си, докато лодката бе привързана на брега, и скоро след това тя се бе върнала на Хокс Хил и бе седнала пред компютъра на Ноа, за да си поиграе със снимките, които бе направила. Осветли едни, засили контраста на други, няколко оцвети в необичайни тонове.

След известно време изпрати тези, на които Ноа и Иън подменяха боядисаните в сиво шамандури, на Алекс Бриър. Изпрати няколко от другите на Монти, защото искаше да знае, че използва — и при това с удоволствие — фотоапарата. Дори разпечата любимите си кадри, като си поигра и с тази програма на компютъра.

После отиде с колата до къщата на Зоуи, като очакваше да я завари в обора, но когато влезе вътре, намери там само баща си. Той

почистваше таблите под клетките, зареждаше със сено хранилките и явно бе много доволен да се занимава с това. А и защо не? Ароматизаторите разпръскваха уханието си на всеки няколко минути, зайците шаваха тихо в клетките, а мъглата приглушаваше очертанията на външния свят и в обора бе мирно и спокойно както винаги.

Като се вгледа по-отблизо, забеляза, че той не изглежда съвсем доволен и че челото му е набръчкано както предната вечер.

Джулия го остави на мира и погледна малките в гнездата им. Както винаги обаче, бе привлечена от Гретхен. Сега вече дори не се налагаше да сяда; можеше лесно да гушне заека в извивката на лакътя си и да го гали, докато лекичко се поклаща наляво и надясно.

— Е — обади се тя след малко, — харесва ли ти тук?

— Много — заяви баща ѝ е малко пресилен ентусиазъм. — Хубаво е за разнообразие да не следваш стриктна програма.

— За работата си ли говориш, или за мама?

— И за двете.

— Добре. Разкажи ми как мина денят ти. Какво прави?

Той повдигна леко рамо.

— Ами, поразходих се.

— Къде?

— Из града. По кея. Навсякъде. Поприказвах си с хората. Нали разбираш.

Личеше, че не звучи особено очарован.

— Обаждал ли ѝ си се? — попита тя.

— Още не.

Джулия го изчака да продължи, но той просто смени една от празните бутилки за вода с пълна. Затова тя попита:

— Имаш ли намерение да го направиш?

— В крайна сметка, да — отвърна той в нов прилив на решителност. — Не мога да остана тук завинаги. Имам свой бизнес. Тя не е единственият важен човек в семейството. За щастие втората четвърт приключи и дължимите данъци са платени, така че нямам много работа точно сега.

— Мама те обича, знаеш го.

— Така казваш ти.

— Стига, татко — започна да го придумва Джулия, както много други пъти. — Налага се да е властна в работата си; така успява в нея.

Просто ѝ е трудно да остави проблемите в офиса — проследи с поглед как той сменя поредната бутилка. — Не искаш да се развеждаш, нали? Това би било грешка. Тя е добър човек.

— Дали е така? — попита баща ѝ. — След като постъпи така с теб?

Джулия си прехапа езика. Не, майка ѝ не ѝ се бе притекла на помощ след катастрофата. Но пък и баща ѝ не го бе сторил, така че обвинението му бе несправедливо. Освен това най-големият грях на Джанет според Джулия бе спрямо Зоуи. Не беше ли Джордж причината за този проблем?

— Каж ми нещо, татко. Би могъл да идеш на гости на чичо Мартин в Хилтън Хед или на Чарли Пейн на остров Макинак. Защо дойде тук?

— Защото ти си тук. Имаш нужда от мен.

— Ами Зоуи? За мама идването ти тук очевидно е много по-болезнено, отколкото където и да е другаде.

Баща ѝ се вгледа в нея достатъчно продължително, за да разбере, че тя знае какво се е случило между него и Зоуи. За своя чест, той не го отрече. Още по-хубавото бе, че най-накрая в думите му нямаше толкова озлобление и те звучаха много по-зряло.

— Става дума за единичен случай преди ужасно много години, Джулия. Време е майка ти да го преодолее. Избягвахме този въпрос прекалено дълго. Може би ще е по-добре да се изправим с лице срещу проблема — той се пресегна за още две бутилки с вода и отмина към далечния край на редицата от клетки.

Да се изправиш с лице към проблема, като заминеш? Като отказваш да се обадиш по телефона?

О, да, и Джулия можеше да бъде обвинена в същото. Какво да прави? Измъчвана от тази мисъл, тя продължи да гали Гретхен, преди да я върне в клетката ѝ. След това се натъкна на Нед, който се отърка в крака ѝ. Тя клекна и го погали зад ушите, докато накрая му омръзна и той се отдалечи. Джулия тръгна към къщата.

— Зоуи? — извика тя.

— В спалнята съм!

Джулия мина покрай стаите, които сега заемаха баща ѝ и Моли, и продължи към тази на леля си. Тя бе пристроена преди няколко години и бе по-голяма и по-светла от другите поради много

основателна причина. Тук Зоуи предеше вълната. Вътре имаше легло, нощно шкафче, тоалетка и фотьойл с възглавничка за краката, а от прозорците на високия таван струеше светлина, която обливаше красив чекрък от орехово дърво. Зоуи седеше до него, босите ѝ крака ритмично натискаха педалите, докато ръцете ѝ бяха заети отпред, поставени една пред друга, и ловко насочваха новата вълна към чекръка.

Джулия остана за малко до вратата, за да я погледа. Движението на колелото бе равномерно и плавно, бързото потракване на въртящата се намотка действаше хипнотично. Сякаш дори педалите шепнеха при всяко натискане. Покоят в тази стая напомняше за обора. Светът на Зоуи наистина бе изграден от приглушени звуци.

Джулия тихо се доближи до чекръка.

— Каква вълна предеш?

— На лилавите зайци. Погледни цвета — тя спря да върти колелото и посочи с палец. — Нежно лилаво, по-скоро бледомораво. Цветът е по-наситен в горния край на косъма. Когато я изпреда, става пъстра — Джулия едва успя да погледне по-отблизо и да зърне различния цвят, преди Зоуи отново да завърти колелото. — Когато плетеш тази вълна, се получава меланж.

— Значи това е за плетене, а не за тъкане?

— О, може да се използва и за тъкане, но не и на постелки. Само от един кат е и е много фина. Сега работя по специална поръчка за една жена, която има магазин за прежди в Бостън. Продава много красиви и необичайни прежди. Ако тази ѝ хареса, ще поръча още. Това би било добър пазар за мен.

Ръцете ѝ бяха умели, притискаха козината между палеца и показалеца, леко подръпваха, после отпускаха, докато колелото се въртеше, педалите шептяха, а намотката издаваше онова глухо тракане, докато се въртеше.

Джулия си пое дълбоко дъх и се усмихна.

— Мога да те наблюдавам цяла вечност. Толкова е успокояващо, колкото и работата при зайците. Между другото, татко се занимава там. Как са нещата между вас двамата?

Зоуи продължи да преде.

— Неловкостта помежду ни започва да изчезва.

— Все още ли си привлечена от него?

— Не. Той е остарял, аз също. В живота ми е имало и други мъже. Знаеш. Всеки от тях е оставал в живота ми по-дълго и е имал по-голямо значение за мен от Джордж. Не искам да подценявам баща ти. Той е чудесен човек. Но аз съм съвсем различна от онази жена, която бях преди години — тя помълча. — Ти не си ли?

Така беше. Определено.

— Но ти си го обичала някога. Да не би да искаш да кажеш, че любовта не трае дълго?

— Казвам само, че в моя случай онова, което съм смятала за любов, не се оказа любов. При теб е различно — продължи Зоуи, отгатнала правилно мислите ѝ. — Онова, което става между вас с Монти, може да е резултат от израстването ви. Понякога хората се развиват в една и съща посока с партньора си, а друг път — не. Това трае с години, не се случва изведнъж.

— Гледам по различен начин на толкова много неща след катастрофата.

— Предполагам, че си се чувствала различно и преди това, но си отказвала да си го признаеш.

Намотката продължаваше да потраква, а педалите тихичко да пухтят.

— Съзнавах го — каза най-сетне Джулия. — Просто тогава не бе готова да действа.

— Е, какво ще стане, ако споделиш това с Монти?

Тя си бе задавала същия въпрос десетки пъти.

— Ще започне да ми обяснява колко разбираемо е това след такова травмиращо преживяване, но че ще отmine, защото животът ни заедно е хубав и че макар наистина да имаме различия в мненията, това се случва при всички двойки. Ще попита как съм могла да си помисля, че има други жени. Ще каже, че аз съм единствената. И ще успее да ме убеди, Зоуи. Много го бива в това. Има готов отговор за всичко.

Зоуи спря да натиска педалите. Колелото забави въртенето си, намотката спря да се движи.

— Ами брачните консултации?

— Вече съм пробвала. Би могло да има полза, ако и Монти идва на тях, но той не смята, че има нужда от това. Според него става дума само за моята неувереност в себе си.

— Ами, ако му кажеш, че искаш развод?

Джулия бе помислила и за това.

— Ще каже, че няма основания.

— Прелюбодейството не е ли основание?

— Ще твърди, че никога не е имало такова и съм си направила грешни заключения. Ще каже, че съм била разстроена. Че нямам и представа какво означава един развод. Че ако знам колко лошо може да свърши всичко за мен, дори не бих споменала думата.

— Това заплаха ли е?

— Донякъде.

— Определено не са думи на любящ съпруг.

Това бе най-тежката част за Джулия. Нищо от онова, което Монти правеше, не показваше истинска любов. Той никога не се съобразяваше с нея, не правеше жертви заради нея. Всичко бе строго програмирано: Тя е твоя съпруга, следователно ѝ купуваш скъпо бельо за рождения ден, цветя за годишнината, бижута за Коледа. Любящ съпруг?

— Не — каза тя, като вътрешно изпитваше такава самота, че направо усещаше физическа болка. — Просто много упорит.

— Но защо? — недоумяваше Зоуи. — Какво получава той? Щом има любовни афери, щом не изпитва любов, защо тогава иска бракът ви да продължи?

Джулия се засмя горчиво.

— Знае, че получава много от мен. Светът доста се промени, откакто се оженихме. Друга жена на моето място, особено ако е по-млада, би имала повече изисквания. Не би се примирявала с изневерите му. Нито би оставала сама в кухнята в десет и половина вечерта, за да разчиства след вечеря за шестима души, докато Монти седи във фотьойла с вдигнати на възглавничка крака и гледа късните новини.

— О, Джулия.

Тя се усмихна.

— Положението не е завидно.

— Ами Ноа? Харесваш го, нали?

Тя кимна.

В очите на Зоуи се четеше съчувствие.

— Опасност, Джулия. Опасност.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отвън полицейското управление на Биг Сойър не изглеждаше много по-различно от магазините наоколо. Намираше се на Мейн Стрийт, до пощата, а насреща бе магазинът за риболовни принадлежности на Брейди. Нямаше истинско помещение за арестанти — една вътрешна стаичка, която се заключваше, приютяваше онези, които имаха нужда да поизтрезнеят или да охладят страстите си за една нощ.

Когато Ноа влезе, завари Джон Роумън с кръстосани крака върху старото дървено бюро и очи, вперени в екрана на компютъра. Той свали крака и се изправи на мястото си.

— Тъкмо човекът, когото исках да видя. Днес май си се позабавлявал?

— И още как — отвърна Ноа без капка съжаление. Обратно на онова, което Иън вероятно си бе помислил, той не желаше да се прибягва до съзнателното унищожаване на чужда собственост, освен когато ставаше дума за нарушители на местните закони. Такива нарушители отнемаха прехраната на рибари, много по-бедни от Ноа.

— Погледни това — каза Джон и посочи екрана.

Ноа остави на заден план мислите си за Ким и заобиколи бюрото. Не позна лицето на монитора — не беше в „Грила“ в подходящия момент, но текстът до снимката бе ясен.

— Кевин Уелк — прочете той и набързо прегледа краткото, но впечатляващо криминално досие. Едва бе свършил, и Джон отвори друга страница на екрана, този път посветена на Кърт Хабър. Общо, двамата бяха излежали присъди за дванайсет години затвор по причина на кражба от банка, влизане с взлом и нападение.

— Имената им постоянно се замесваха в нещо — обясни Джон, — затова реших да ги проверя. Не са типични ловци на раци.

Не. Дори не бяха и обикновени браконieri. Браконьерите се оказваха или новодошли, които не знаеха какво правят, или рибари от

друг остров, които просто искаха със сила да спечелят достъп до по-богати на улов води.

— Имат ли разрешително за лов на раци тук?

— Да. Най-напред проверих това. Всичко е изрядно по документи пред щатските власти. Другото... — Джон повдигна вежди, почеса се по врата, поклати глава. — Та значи, питам се какво правят тук и мислите ми все се отплесват в посока, в която вероятно не бива.

Ноа знаеше за какво говори. И той често се замисляше за това.

— Каква е последната версия за смъртта на Арти?

— Тъй като не може да се докаже друго, засега се смята, че сам се е прострелял. От Имиграционната служба продължават с разследването на незаконния трафик на хора. Сега са съсредоточили усилията си върху някакъв тип във Флорида, който явно е бил мозъкът на операциите. Някой или група от хора е превозвал незаконни имигранти от големи кораби, намиращи се извън забранената зона от двеста мили, до частни пристанища на сушата. Не смятат, че Арти е бил ангажиран на практика с превозването, а че го е организирал.

Не спомена Ким. Облекчен, Ноа отбеляза:

— Хабър и Уелк са от Флорида.

— Да. Затова се питам защо са тук и дали нямат специална причина да се пречат в работата на всички наоколо. По дяволите, тези момчета вдигат доста шум около себе си. Човек почва да се чуди дали риболовът не е само за прикритие.

Ноа бе съгласен. Повечето браконieri бяха потайни. И разбираха от първото предупреждение. Хабър и Уелк сякаш нарочно правеха какво ли не, за да убедят всички, че искат да залагат капани. Само да залагат капани. Да ловят омари.

— Все пак обаче — изтъкна той, — няма как да са застреляли Арти в мъглата.

— Освен ако някой от тях не е бил с него на лодката.

— Ако е било така, и той щеше да загине — привидно небрежно подметна Ноа.

— Не непременно — отвърна началникът на полицията, който сега го наблюдаваше внимателно. — Кой може да каже дали някой не е бил изхвърлен при взрива от борда на „Звяра“, така както стана с теб от „Амелия Селест“? Кой може да каже дали не е бил Хабър, Уелк или дори трети човек?

Джон знаеше, осъзна Ноа, а ако не знаеше, то подозираше — при това, без да е разбрал за банковата книжка.

— Ето значи какво се получава — продължи той. Гласът му бе по-тих, долавяше се някакво примирение. — Знаят, че Арти е имал връзка с Ким. Само не е ясно каква точно. Може да е била чисто сексуална, а може да е имало и друго. Само един знае със сигурност и това е Ким. Хайде сега, не ме гледай така, Ноа. Семейство Колела са братовчеди на жена ми, така че и на мен ми се иска да я защитя. Дори и ако връзката им е била само сексуална, тя би могла да знае нещо, което може да ни е от полза. Била е близо до Арти. Ходила е в къщата му и е била на лодката му. Непрекъснато ѝ повтарям, че няма за какво да се тревожи, защото аз ще я защитя, но тя все така не казва и дума.

— Вероятно не може — обади се Ноа, защото му хрумна, че ако Ким не е била само любовница на Арти и нещо ужасно се е объркало, така че да го убият, тя самата би могла да е в опасност.

— Цяла седмица ходя до къщата им всеки ден — продължи Джон. — Повечето дни я няма. Когато си е у дома, само седи на онзи диван и гледа втренчено ръцете си. Колко време ще мине, преди някой с по-голяма власт от мен реши, че тя е длъжна да им каже всичко, което знае, и я извика да даде показания?

Ноа се предаде относно компютъра, но само защото искаше Иън да има с какво да се занимава, докато те двамата с Джулия поговорят с Ким — или поне това изтъкна пред себе си. Дълбоко в себе си обаче вероятно искаше да впечатли сина си. Къщата на хълма не беше сред типичните домове на острова, както и електрониката в нея не беше просто играчка за развлечение.

Затова приключиха с работата си в морето към три часа в сряда, което бе добре, тъй като мъглата бе гъста и вълните доста големи. Двамата се прибраха да се изкъпят и към четири часа бяха в къщата на хълма. Тъй като ги очакваше, Джулия бе оставила предната врата открената и Лукас се втурна вътре. Когато го последваха, завариха Джулия наведена над него да го почесва зад ушите и да се смее на влажните му целувки. Усмивката остана на лицето ѝ, когато се изправи, красива в обикновените си джинси и блуза, русата ѝ коса докосваше нежно раменете и лицето ѝ, грейнало от оживление. Тъкмо

бе извадила от фурната кифлички; едни бяха напоени с шоколад, други с хрупкави корички, а имаше и такива с боровинки. Явно бе пазарувала и сама. Искаше му се да мисли, че го е направила заради него. Или ако не, то заради Иън.

Всъщност повече го трогна мисълта за втория вариант. Тя разбираше какво се опитва да постигне той с момчето и очевидно искаше да направи нещо, за да му помогне. Като се има предвид апетитът, който синът му бе показал предния ден, не би могла да избере по-добър начин.

— Кифличките обикновено вървят с чай по това време на деня — любезно се обърна тя към момчето, — но реших, че едва ли си падаш по чая. Затова купих кока-кола и капучино.

Иън се поколеба с ръка, протегната към една от хрупкавите кифлички.

— Достатъчно изстинали ли са за ядене? — попита той.

— Би трябвало — отвърна Джулия и му подаде салфетка, след което предложи друга на Ноа, който си избра шоколадова кифличка.

Забелязал лека несигурност в погледа ѝ миг преди да отхапе от сладкиша, Ноа усети как сърцето му се разтапя заедно с шоколада — но кифличката бе много вкусна. Показа го, като измърка от удоволствие. След едно сърдечно: *Благодаря*, той поведе Иън към таванското помещение.

На горната площадка на стълбите очите на момчето светнаха.

— Уха. Това наистина ли е твое?

— Да. Джулия ще остане тук, докато се освободи стая в къщата на леля ѝ.

Той включи компютъра, но не се наложи да направи друго. Когато програмите се заредиха и на екрана се показаха обичайните иконки, Иън потъна в интернет пространството.

Тогавя Ноа остана на заден план. Остана да го наблюдава за минутка-две, очарован от лекотата, с която се оправяше синът му. Дори не бе сигурен дали момчето го чу, когато му каза:

— Ще се върна скоро — и слезе долу.

Взе си още една кифличка, докато минаваше през кухнята, но когато нареди на кучето да остане с Иън, Лукас отказа да го послуша. Намести се на задната седалка зад Джулия и предизвикателно изгледа Ноа.

Той отново се предаде и кучето тръгна с тях.

— Към скалите или към брега? — попита той Джулия.

— Към скалите — отвърна тя. — Преди малко се чух с Нанси.

И разбира се, малката синя хонда беше до каменната къщичка на пазача. Бе забулена от мъглата. Още по-трудно бе да се забележи Ким, седнала на скалите от другата страна, вторачена притеснено в пикапа.

Джулия си наметна ватираната риза и слезе от колата. Косата ѝ се разпиля от вятъра и тя се опита да я прихване с ръка.

— Здравей — извика тя, за да я чуят над бумтенето от разбиващите се вълни, и тръгна по камъните, взела със себе си плик с кифлички.

Ноа също излезе и задържа вратата за Лукас, но заради тътена на вълните и вятъра кучето, изглежда, се колебаеше. Следеше Джулия с притеснен поглед, но иначе не помръдваше. Накрая се сви на топка и облегна муцуна на лапите си.

Ноа затвори вратата и тръгна към скалите. За пръв път виждаше Ким след катастрофата. Беше загърната в яке, червената ѝ коса бе прибрана; лицето ѝ бе по-слабо, отколкото го помнеше. Предположи, че е отслабнала, въпреки че не би трябвало да го прави, и разбра защо Джулия бе решила да донесе храна.

При все това момичето не изглеждаше болно. Бледо, вероятно и уплашено. Но толкова болно, че да не може да говори?

Ким погледна разтревожено Джулия. После очите ѝ се спряха на Ноа и пак се върнаха на Джулия.

— Познаваш го, той е приятел — нежно настоя Джулия. Настани се близо до Ким, отвори плика и ѝ подаде кифличка. Тя я взе и започна да се храни, но остана нащрек, тялото ѝ не се отпусна и очите ѝ непрекъснато се връщаха към мъжа.

Той седна на една скала наблизо и се загледа в мъглата, докато се опитваше да прецени как да започне. Не завиждаше на Джон Роумън за работата му. Да притискаш хората да ги разпитваш, не беше приятно нещо. Или може би му се струваше така, защото не го биваше в общуването. Сенди вероятно имаше право в това отношение. Щом не можеше да намери общ език със сина си, какво би могъл да каже в подобна деликатна ситуация?

Почака, докато Ким почти бе изяла кифличката си. Тогава, възможно най-внимателно, обясни за какво е дошъл.

— Началникът на полицията прави всичко по силите си, за да държи настрана следователите. Не иска да те притесняват. Дава ти време да се справиш. Проблемът е, че разследването е в задънена улица. Джон се опасява, че няма да може ги задържи дълго — той се приведе леко напред. — Тъй като с Арти сте имали връзка, предполагат, че знаеш нещо. Не ги интересува дали сте имали сексуална връзка. Искат да разберат какво може да си видяла, като например кой се е обаждал на Арти, кой го е посещавал, какви имена е споменавал той.

Ким преглътна тежко, но не каза нищо.

Ноа отново се загледа в сивотата пред себе си. Такава мъгла бе по-обичайна за август, отколкото за юли. Глобално затопляне? Ако не ставаше дума за това, тогава бе нещо друго. Предвиждаха седмица с бури. Докато е на лов за омари, можеше да се справи с мъглата. Можеше да понесе дори и леко вълнение. Ако обаче вълните се надигнат и започне да вали, трябваше да си остане вкъщи, а това го притесняваше.

Положението на Ким — също. Искаше да ѝ помогне — наистина го желаше. Изведнъж това бе станало важно, част от отговорността, която чувстваше след катастрофата. Иън беше важен. А сега и Ким.

— Защо не можеш да говориш? — изтърси той с по-малко деликатност, отколкото би искал, но не знаеше как по друг начин да стигне до нея. — За физически проблем ли става дума? Емоционален? Ето каква е ситуацията. Понякога мълчанието може да се приеме за признаване на вина. Ако ти задават въпроси и ти откажеш да отговориш, ще си помислят, че си виновна. Те не те познават като нас. Няма да гледат благосклонно. Поговори с нас, Ким. Кажни ни какво знаеш.

Джулия го докосна по ръката.

— Мога да задържа Джон само известно време — каза ѝ той по-тихо. — Той може да задържи другите само известно време.

Все така с ръка върху неговата, Джулия се обърна към Ким.

— Би ли могла да напишеш отговорите на въпросите, които ти зададохме?

Момичето затвори очи. Извърна глава и я облегна на коленете си.

— Добре — опита друго Ноа. — Ето ти и още нещо. Знаят, че Арти е бил замесен в лоши работи и че ги е вършил заедно с други

лоши хора. Тези типове са опасни. Може би си мислиш, че си в безопасност, докато си мълчиш, но ако те се изнервят достатъчно, може да поискат да гарантират мълчанието ти. Джон може да те защити, но само ако знае онова, което и ти знаеш.

Ръката на Джулия го стисна по-здраво, но той нямаше нужда от предупреждението. Осъзнаваше опасността от това да притисне Ким прекалено. Не само Джулия си представяше как момичето се хвърля от скалите. Онова, което тя обаче не знаеше, бе, че той има средство да се справи с това.

Отиде до мястото, където седеше Ким, и приклепна пред нея. Много тихо ѝ каза:

— Знам кой е той, Ким.

Очите ѝ се разшириха.

— Понякога си мислиш, че съм аз — продължи той, — но аз никога не съм бил с майка ти. Поговори с нас, дай ни информация, помогни ни и аз ще ти помогна — Нанси може би не искаше мъжът да бъде назован, но Ким бе навършила двайсет и една и това също бе част от отговорността на Ноа. — Той така и не узна за теб, разбираш ли? Беше тук, а после си замина.

Ким поглъщаше всяка негова дума. Стисна здраво устни, после отвори уста и за минутка той си помисли, че ще проговори, но единственото, което излезе от устата ѝ, бе кратка въздишка, която незабавно се изгуби в силния вятър.

След като, образно казано, бе размахал моркова, Ноа каза:

— Арти е работил с някакъв човек във Флорида. Знаеш ли кой е?

Ким уплашено поклати глава.

— Някога споменава ли е имената на Кърт Хабър и Кевин Уелк?

Ново стреснато поклащане на глава.

— Говорил ли е с теб за работата си?

Тя за трети път поклати глава уплашено.

— Имаше ли връзка с Арти?

Този път поклащането бе още по-решително.

— Беше ли на борда на „Звяра“ с Арти онази вечер?

Сега не последва никакво поклащане. Ким изправи гръб и го погледна, сякаш казваше: *Не съм глупава. Опитваш се да ме хванеш в лъжа.*

— Аз не съм сред враговете ти, Ким. Дори не знам кои са те. Затова се нуждая от помощта ти. Но добре. Ето и друго. Била ли си в морето след катастрофата?

Все още изпълнена с недоверие, Ким просто го гледаше втренчено.

— Така си и мислех — заключи той, като реши, че това е пробив. — Ако питаш мен, ходил съм навсякъде другаде след катастрофата. Джулия също. Хайде да оставим този демон зад гърба си. Ще излезем заедно, тримата. Ще дойде и синът ми, когото не познаваш. Той е на седемнайсет и иска да се преструва, че нищо не се е случвало. Напомнянето за това ще му подейства добре — а на Ким щеше да й дойде добре едно разтърсване, смяташе Ноа. Дори и да не помогнеш, нямаше да навреди. — Ще бъда на кея утре в четири часа. Няма да се бавим повече от час. Знаеш къде е мястото на лодката ми. Четири часа.

Докато се връщаха към Хокс Хил, Джулия непрекъснато поглеждаше към Ноа — припомняше си времето, прекарано заедно в склада за капани, и усещаше онази топлина, повтаряше си, че не бива да флиртува с него, и се удивяваше на прекрасното усещане от това.

Но той изглеждаше разсеян, явно бе загрижен за Ким и тя отново се съсредоточи.

— Мислиш ли, че тя ще бъде там утре?

Той си пое дълбоко въздух и се върна от мястото, където го бяха отвели мислите му.

— Не знам. Просто ми се стори правилно. Може би е донякъде егоистично. Имам оправдание да заведа там Иън — той погледна въпросително Джулия и погледът му бе измъчен, както в онези дни веднага след катастрофата.

— Идеята е чудесна — каза тя. — Определено не би могла да навреди.

— Ако приемем, че се появи. Истината е, че има нужда от психолог.

— Не иска да се среща с такъв. Питам я. Помолих и Нанси да я пита. Явно се страхува да говори.

— Или се чувства виновна. Много виновна.

— За какво? — попита Джулия, като отчаяно искаше да разбере защо. — Вярваш ли, че е била замесена в незаконния трафик на имигранти? — не би могла да си представи, че Ким би го сторила съзнателно. Момичето изглеждаше прекалено невинно — прекалено чувствително, за да е замесено.

— Според мен — отвърна Ноа, — проблемът е, че мълчи вече втора седмица. Ако е в резултат на шока, би трябвало вече да е отзвучал. Също и мъката ѝ от загубата на Арти. Тогава може би мълчи заради вината си. Но дали тя е свързана с това, че е спяла с женен мъж? Не вярвам. Прекалено често е била свидетел на подобно нещо. Нанси и Джун определено не биха ѝ се скарали за това. Но нещо я плаши — той отново я погледна. — Съгласна ли си?

— Да. Наистина ли знаеш кой е баща ѝ?

Той кимна.

— Беше през първата лятна ваканция в колежа, когато трима мои приятели дойдоха тук да поработят. Той беше най-необузданият сред тях. Сервираше в бара през лятото и се върна в училище с големи планове какво ще прави на Уолстрийт след завършването си, но беше прекалено несериозен и оценките му го показваха. Зае се със семейния бизнес, но банкрутира няколко години след това. Няма много пари, така че не би могъл да помогне особено на Нанси или Ким. Иначе е свестен човек. Лош професионалист, без успех в обществото, но иначе е добър човек.

— Женен ли е?

— Да, с две деца. Или три.

— Дали би искал да знае за Ким? — попита тя. Предполагаше, че единственото по-лошо нещо от това да не знаеш кой е баща ти, беше да знаеш, че той не иска да има нищо общо с теб.

— Бих могъл да го убедя — отвърна Ноа.

Джулия не го попита как. Не ѝ трябваше да знае. Беше загрижена само за Ким. Мислеше си дали не би било добре да вземе и Моли на разходката с лодка, в случай че някой на възрастта на Ким би могъл да установи връзка с нея, когато Ноа зави от главния път. След няколко минути, когато пикапът взе и последния завой и къщата се появи пред погледа им, сякаш самата мисъл за Моли я бе накарала да се материализира. Малкият плимут на Зоуи, който тя караше, бе паркиран пред вратата.

Джулия погледна въпросително Ноа и изскочи от колата още в мига, в който спря. В къщата главното поле на действията се беше пренесло в кухнята. Моли беше там, а също и Иън, по плота имаше храна, на печката разни тенджери, а на масата — чинии. Изглежда, се готвеха едновременно няколко ястия. Нещо ухаеше божествено. Когато я забеляза, Моли възмутено се обади:

— Дойдох тук, като си мислех, че ще те заваря сама и гладна, и реших, че мога да ти стотвя нещо, тъй като тази вечер не съм на работа. Вместо това намерих Иън. Правим специална рибена чорба и честно казано, няма да стигне за четирима.

Ноа мина покрай Джулия и отиде до печката. Надникна в най-голямата тенджера.

— Ухае невероятно. Какво има вътре?

Отговори му Иън.

— Три вида миди, морски дявол и омар.

— Мислех, че не обичаш омари.

— Приготвен по този начин, може и да става за ядене.

— Да става за ядене ли? — повтори Моли и се дръпна, сякаш я бяха ударили по лицето. Ответният ѝ удар си го биваше. — Много повече е. Ако направо не се влюбиш в това, нещо не е наред с вкусовите ти рецептори. Може би не са достатъчно развити все още — добави тя с лукава усмивка. — Подай ми лютия червен пипер, моля.

Иън изпълни молбата. Като ги гледаше един до друг, Джулия не можеше да не признае, че са красиви деца. Моли бе очарователна с късата си руса коса — да, трябваше да отбележи, че късата коса на дъщеря ѝ е много шик, чертите на лицето ѝ бяха правилни, а фигурата ѝ деликатна, докато Иън бе съответно по-висок, по-мускулист и очевидно готов да ѝ помага.

Ноа все още бе до печката, но вече не стоеше пред котлона.

— Във фризера има замразено месо от омари — предложи той. — Ако го размразим, може да има достатъчно за четирима.

— Замразен омар? — попита Моли. — В специалната ни чорба? Няма да стане.

— Ами ако ида с колата до магазина за още продукти? — опита той, но тя изцяло отхвърли идеята.

— В магазина продуктите не са толкова пресни. Само Рик има такива.

— Тогава ще ида до „Грила“.

— Рик го няма тази вечер.

Ноа извади мобилния си телефон от джоба.

— Тогава ще му се обадя. Той може да поръча на този, който е на смяна, да ми даде нужното. Така става ли?

Джулия се постара да не се засмее. Явно я бе хванал натясно.

Но Моли не се предаваше лесно. Бърза в реакциите си — като истинска дъщеря на баща си, тя започна да прави списък.

— Освен това ще ни трябва още една франзела, стрък праз и връзка копър. Вземи също и някакво предястие — да кажем две порции охлюви с подлучено масло и две салати с палмови връхчета. И боровинков пай за десерт. Вземи от големите. Иън умира от глад — тя се усмихна широко на Ноа.

— Благодаря ти — каза Джулия няколко часа по-късно. Двете с Моли седяха на кожения диван в хола, вече сами, отпуснали глави на облегалката. Обгърнатата от мъгла и ситен дъждец, къщата ѝ се струваше по-уютна от всякога, още повече и заради аромата на доматиения сос с чесън към яденето. — Вечерята беше страхотна.

Моли се усмихна.

— Добре беше.

Джулия се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти, че беше толкова любезна.

— Любезна?

— Сърдечна. Не беше трудно, нали?

Моли измърмори:

— Не. Те са добри хора. Почистиха в кухнята.

— Какво мислиш за Иън?

— Прекалено млад е за мен.

— Не в този смисъл. Като човек.

— Попитай ме пак след пет години. Точно сега е бунтар като всеки тийнейджър.

— И това го казва един ветеран на двацет години.

— Знаеш какво имам предвид. Много е ядосан.

— Ти също напоследък.

— Имам си причини. Животът ми е истински хаос. Не знам какво става. Толкова много неща се промениха, след като завърших гимназия, а сега и това с теб. Изглеждаш толкова различна, толкова независима.

Джулия се опита да омаловажи всичко.

— Това не е ли хубаво?

— Да, за теб, не за мен. Винаги си била предсказуема. Сега не знам какво ще направиш в следващия момент.

Всъщност и Джулия не знаеше. Спонтанността не бе сред характерните ѝ черти в миналото.

— Някои неща никога не се променят. Винаги ще те обичам. За теб съм винаги насреща — когато Моли се приближи до нея, тя разтвори ръце да я прегърне. — Ние споделяме неща, които не бих помислила да споделя с майка си.

Моли вдигна очи, както си беше в прегръдките ѝ.

— Ти имаше време. А тя — не. Ходела е на работа.

— Много работещи майки имат такива взаимоотношения с децата си, каквито имаме ние с теб. Става въпрос за желание.

— И за начина, по който прекарваме времето си заедно.

— Аха.

— Е, как се чувстваш като независим човек?

— Преживяването е ново и различно.

Моли стана малко по-резервирана.

— Имаше време да помислиш. Реши ли какво ще правиш?

Коя съм аз? Джулия все още не бе сигурна. Нямахше наръчници за това как да преобразиш живота си. Налагаше се да се учи от грешките си, да напредва бавно, да посреща дните един по един, всеки сам за себе си.

— Все още се опитвам да разбера.

— Но няма да се върнеш в Ню Йорк — каза момичето, хвърляйки ръкавицата на предизвикателството. Предишната Джулия щеше да отстъпи и да увърта, да каже онова, което би успокоило дъщеря ѝ. Но новата Джулия имаше нужда да споделя честно.

— Преди година щях да се съглася, защото това очакват всички от мен. Но решението не е просто. Никой не печели от един развод — усети как Моли потръпна и я притисна по-здраво до себе си. — Благодарна съм на Бога, че имам здрава дъщеря, която е на път да

започне блестяща кариера. Ти ще поемеш по своя път, Моли, и аз не бих желала за нищо на света да те задържа. Ще намериш своето щастие. Искам и аз да направя същото. Само на четиридесет години съм. С малко късмет бих могла да живея още толкова.

— Татко обича независимите жени.

Определено беше така, осъзна Джулия с горчивина. За съжаление, не смяташе нея за такава. Независимостта не бе сред качествата, които виждаше у нея. Не бе сигурна, че би могъл да промени мнението си, както не можеше да контролира и нуждата си от други жени — и за пръв път тя се запита дали това изобщо е от значение за нея. Беше много ядосана на Монти. Много пъти я бе предавал. Би могъл да каже, че тя го е изоставила това лято, но истината бе, че той беше доволен от заминаването ѝ.

И какво още? Истината бе, че тя се радваше, че е заминала. Беше хубаво да не се налага да задоволява всичките му нужди — да не страда от онези малки и подли удари, които той така умееше да отправя. Ако не беше: *Твоят човек в супермаркета май не ти е дал най-хубавата риба меч днес*, то беше: *Не трябва ли да си срезеш малко косата?*, или пък: *Няма да носиш този костюм довечера, нали?*, или дори: *Понякога би било хубаво ти да си отгоре*.

Джулия много се радваше, че се е отървала от всичко това. Не бе уверена, че си струва да се бори за запазването на брака си само защото така е редно.

— Ако няма да се връщаш в Ню Йорк — попита Моли, — тук ли ще останеш?

— Има ли значение?

— Да. Имам усещането, че се обвързваш с един начин на живот, който аз не познавам, и че ще те изгубя.

Джулия се усмихна.

— Точно така се чувствах и аз, когато ти замина за колежа. Бях убедена, че отношенията, които си бяхме изградили, ще изчезнат, че моето малко момиче е поело по своя път и нещата между нас никога няма да са същите. И се оказах права. Никога няма да са същите. Но различното невинаги е лошо. Всъщност е хубаво нещо. Може дори да е много по-добро. Харесва ми как се разбираме сега. Отношенията ни са много по-зрели.

— Изглеждаш спокойна.

Наистина бе спокойна, което бе изненадващо, като се има предвид, че стомахът я свиваше само при мисълта за Монти. С него нещата не бяха довършени, той беше една огромна въпросителна. Да изрече гласно думата *развод*, бе едно, но да се изправи реално пред ситуацията, бе много по-страшно. Бъдещето ѝ бе загадка. Дори и само това бе причина да се страхува.

Спокойна? Изпълнена с решимост, вероятно бе по-точно определение.

— Това ми се струва правилно — каза тя, — сякаш вървя във вярната посока. Всъщност се чувствам добре, че изобщо вървя нанякъде. Прекалено дълго стоях на едно място — но не и след катастрофата. Също като Ким, и тя усети как споменът за онази нощ я разтърсва. Миналото се бе взривило пред очите ѝ заедно е „Амелия Селест“ и „Звяра“. Резултатът бе това освобождаване. — Колкото до обвързването ми с един начин на живот, който ти не познаваш, няма защо да е така. Всъщност има един човек, с когото искам да те запозная. Кога започваш работа утре?

— В два — отвърна Моли.

— О, боже. Много е рано. Ще изведем Ким на разходка с „Лейла Сю“. Не е била в морето след катастрофата. Надяваме се това да я поразтърси малко, може би, за да усети, че всичко е минало. Двете сте близки по възраст, а и ти толкова добре се разбираш с хората. Можеш много да ни помогнеш.

— Кога тръгвате? — попита Моли.

— В четири.

Явно доволна от чутото, тя се усмихна.

— Ще бъда там.

— Но работата ти...

— Рик също се тревожи за Ким, както и всички останали. Ще ме освободи за няколко часа.

Естествено Джулия донесе храна. Това не беше парти, но бе нещо като излет и носенето на храна бе сред нещата, които смяташе за задължителни. Съмняваше се, че тази част от нея ще се промени — и в този случай това изобщо не бе лошо. Ноа и Иън бяха страхотно изгладнели. Тъкмо бяха привършили с почистването на лодката след

работния ден и макар да се бяха преоблекли със сухи дрехи, изглеждаха изтощени. Очите им светнаха, когато забелязаха специалната чанта на Джулия. Топли пилешки бутчета, дебели резени препечено сирене и горещ сайдер бяха напълно подходящи за този мъглив ден, в който лъхаше на хлад, нетипичен за началото на юли. Изборът ѝ на меню бе оправдан, когато Рик Грийни, който бе свикнал с времето в щата Мейн, изпрати по Моли миди, увити в парчета бекон, и гъби на скара, още топли. Разгърнаха торбите на плота на мостика и си взеха от храната, докато Джулия напълни чашите от термоса. Имаше и още нещо. Ноа бе много сладък, когато бе изгладнял и се опитваше да се храни възпитано, докато синът му, който уж идваше от цивилизования свят, направо се нахвърли на храната.

Ноа и без това е много сладък, помисли си Джулия — макар че всъщност не, тя не флиртуваше с него. Но се вълнуваше, когато бе наблизо. На кого не би му било приятно?

Четири часът настъпи и отмина. Ноа и Иън бяха изяли по-голямата част от храната, но нарочно бяха запазили малко и за Ким. Към четири и пет Ноа вече поглеждаше часовника си. Дръпна ниско над очите си шапката е емблема на „Пейтриътс“ и размени тревожен поглед с Джулия. В четири и десет вече се опитваше да види нещо на забуления от мъглата бряг, а Джулия се опасяваше, че всичките им усилия са били напразни.

В четири и петнайсет се появи малка синя хонда. Спря на известно разстояние от кея и Джулия се усъмни, но жената, която слезе, прилича на Ким. Беше със същото яке с качулка, което бе носила и на скалите, и изглеждаше все така крехка. С наведена глава, тя забърза надолу по кея към „Лейла Сю“. Когато се приближи, Джулия забеляза, че под качулката има черна шапка като онези, които носеха нощните пазачи, и бе прибрала и последния кичур от косата си под нея. Скрила косата си по този начин и без да показва някаква отличителна черта, тя можеше да мине за коя да е от местните жени.

Не искаше да я видят. Джулия не можеше и да си представи колко кураж ѝ е бил нужен, за да дойде. Кураж, желание да преодолее преживяното, нужда да види отново мястото, може би и просто желание да сътрудничи на Ноа, който имаше информация, която тя искаше — каквато и да бе причината, тя бе тук. Остана с наведена глава, докато се качваше на лодката. Едва по-късно, вече полускрита в

кабинката на мостика, вдигна очи, за да погледне останалите, но в тях имаше тревога. Огледа поред лицата на Моли и Иън, когато ѝ бяха представени. Поклати глава, когато ѝ предложиха храна, при което Ноа попита:

— Сигурна ли си?

Тя кимна и двамата с Иън довършиха останалото от лакомствата.

Ноа изведе „Лейла Сю“ от мястото ѝ на заден ход и тръгна да излиза от пристанището. Сега имаше повече лодки, отколкото преди две седмици. Луксозни яхти се бяха присъединили към обичайното множество от рибарски лодки на пристана. Сезонните жители на острова бяха пристигнали.

„Лейла Сю“ мина покрай една особено красива яхта. Брезентовото ѝ покривало бе вдигнато; скрити вътре, седяха групичка унили туристи под светлината на лампите.

— Едва ли се радват на времето — отбеляза Джулия. — Ще се изясни ли през уикенда?

— Малко вероятно е — отвърна Ноа. — Състезанията с рибарски лодки са традиция за празника на Четвърти юли, но се говори, че може да бъдат отменени. Прогнозата не е добра. Предвиждат вятър и дъжд късно в неделя и в понеделник. Чу ли това, Иън?

Момчето бе с Моли, а тя с Ким, за което Джулия бе благодарна, и тримата бяха сгушени навътре в кабинката, но без да се скриват чак в каютата. Якетата им бяха закопчани до горе, качулките — добре завързани, а ръцете им бяха скрити в ръкавите. И Джулия си бе вдигнала качулката, наметнала си бе дъждобран върху якето, под което имаше още доста дрехи.

— Добре ще ми дойде един почивен ден — обади се Иън.

— Съжалявам — каза Ноа без никакво съжаление. — Ако прогнозата се окаже вярна, ще работим и в неделя. Законът забранява да се излиза на лов за омари, но е разрешено да преместим капаните си, ако се задава буря — на Джулия той обясни: — Капаните в плитчините ще бъдат съсипани от силния вятър и бурното вълнение. Ще ги изтеглим и ще ги пуснем в по-дълбоки води. Иначе рискуваме да изгубим половината.

Джулия се взираше през предното стъкло.

— Как изобщо виждаш какво да правиш?

Ноа докосна с длан мониторите пред себе си.

— Освен това познавам тези води — той тупна малко по-силно радиото. То се включи веднага. Имаше леко прашене и откъслечни разговори, но те се губеха във вятъра.

— Знаеш ли къде стана катастрофата?

— Знам географската дължина и ширина на мястото.

Тя не каза нищо повече, нито се отдалечи от него. Времето зловещо ѝ напомняше за онзи фатален ден, а той представляваше някаква сигурност.

„Лейла Сю“ набра скорост. Джулия предполагаше, че и Ким се връща мислено към онзи ден, затова погледна към момичето. *Добре ли си?*, попита я тя беззвучно.

Ким бе махнала мъжката шапка от главата си и край качулката ѝ се развяха червени кичури, но не изглеждаше добре — всъщност видът ѝ говореше, че ѝ се иска да изкрещи, което вероятно би било най-доброто нещо в нейното състояние.

В крайна сметка тя не закрещя, само кимна.

Докато лодката се носеше по вълните, никой не говореше, чуваха се само шумът на мотора, пращането на радиото, воят на вятъра и плискането на водата. Пътуването не трая дълго. „Амелия Селест“ почти бе стигнала до брега, когато я бе ударил „Звяра“. Вперил поглед в уредите си, Ноа ги водеше напред. Накрая каза:

— Тук е — и изключи двигателя.

Лодката се издигаше и спускаше, вятърът свиреше над кабинката на мостика, но всичко останало бе неподвижно. Ноа отиде до леко издигнатата част на страничния парапет и застана там с мрачен вид. След минутка и Иън го последва. Той не докосна баща си. Разделяше ги цяла ръка разстояние. Но Джулия въпреки това бе благодарна за жеста му.

Тъй като искаше да ги остави за малко насаме, тя отиде към кърмата. Именно тук, на борда на „Амелия Селест“, бяха загинали толкова много хора. „Лейла Сю“ бе съвсем различна лодка — по-малка от „Амелия Селест“ и пригодена за лов на омари, а не за превоз на хора, но Джулия мигновено се пренесе обратно в онази нощ. Не помнеше точно как се е качила на ферибота. Тогава много бързаше; все още всичко се сливаше в ума ѝ. Но усещаше присъствието на осмината, които бяха починали — усети го толкова ясно, че потрепери

и обви ръце около тялото си. След миг и Моли бе при нея. Този път явно знаеше какво да направи и прегърна майка си.

— Усещаш ли го? — прошепна момичето.

— Да — прошепна тя в отговор.

— Онези хора разбраха ли какво ги е блъснало?

— Знаеха, че „Звяра“ идва.

— Нарочно ли го е направил? — извика Моли, силно развълнувана.

Джулия тъкмо щеше да отвърне, че не знае, когато нещо студено докосна ръката ѝ. Тъй като качулката ѝ бе вдигната, тя не виждаше какво има от лявата ѝ страна. Сега се обърна и видя Ким.

Очите на момичето бяха пълни с тъга. Те се спряха на Моли и после се върнаха на Джулия. Решително поклати глава.

— Не е ли било нарочно? — попита Джулия.

Ким повтори отрицателното поклащане на глава и докосна рамото си.

— Защото е бил прострелян — преведе Джулия. — Но защо е продължил да управлява лодката?

Ким отвърна с озадачено поклащане на глава.

— Не знаеш?

Ново поклащане, този път по-силно, примесено с паника.

— Но ти си била там — прошепна Джулия.

Паниката отстъпи на нещо многократно по-силно от съжаление, стигащо до болезненост. Внезапно отговорът беше ясен. Джулия би могла да продължи да я разпитва, ако в този момент това не ѝ се бе сторило без значение. Обясненията щяха да дойдат по-късно. Точно сега в очите на Ким имаше болка и силна нужда — болка от случилото се и нужда да бъде приета въпреки това.

Джулия я придърпа близо до себе си от лявата страна, докато Моли стоеше вкопчена в нея отдясно, трите се подкрепяха една друга върху поклащащата се лодка, докато гледаха напред от кърмата. Вятърът ги брулеше, но това бе съвсем в реда на нещата — сякаш реалността ги връхлиташе, блъскаше ги и изпитваше колко може да понесе човешката душа.

По-едър от жените и свикнал с поклащането на лодката, Ноа стоеше стабилно на издигнатия парапет откъм десния борд и се взираше в морето. Едва забелязваше вятъра и водните пръски, които се вдигаха, когато лодката забиеше нос в поредната вълна. Поемаше си дълбоко въздух и усещаше как духът на баща му укрепва и се надига от дълбините. Заредиха се видения над белите гребени на вълните — виждаше как Хъч работи от зори до мрак, без да се оплаква; как спестява, за да купи на жена си по-хубава халка за петдесетата годишнина от сватбата им, макар тя да беше неизлечимо болна; как стои до пикапа в онова септемврийско утро, когато Ноа трябваше да замине за колежа, и го наблюдава как тръгва, просто гледа, без да помръдне, докато фериботът се изгуби на хоризонта.

Тези спомени му върнаха онази връзка, която търсеше. Двамата с баща му бяха споделяли нещо повече от работата и къщата. Може и никога да не го бяха казали на глас, но помежду им имаше дълбоко чувство. Сега то сякаш бе заседнало в гърлото на Ноа.

И той си бе мислил, че Ким има нужда от това. Той самият имаше нужда. Не бе идвал на мястото — точно на това място, след катастрофата. Оттогава бе преживял някак погребението и разчистването на къщата. Бе се върнал на работа, по цял ден изтегляше капани и използваше Хабър и Уелк като отдушник на гнева си, като запълваше тихите часове с мисли за оцеляването, за възможностите и за мисията си. Но именно той се нуждаеше от някакъв завършек. Сега тук, на мястото, където баща му бе издъхнал, той го усети.

С очи, пълни със сълзи, той прие в себе си най-доброто от Хъч, скъта го дълбоко в душата си и се помоли да стане също толкова добър човек. Осени го мисълта, че дори и ако нямаше за какво друго да е пощаден животът му, може би поне му даваше възможност да разбере какъв е бил в душата си баща му.

Усети някой до себе си и бързо се озърна. Сега Иън бе наблизо, несигурен и притеснен.

— Не го познавах — каза момчето.

Ноа кимна. Обърна се с лице към морето и към факта, че това бе негова грешка. Трябваше да кани Иън тук всяко лято. Винаги си бе казал, че момчето е заето с други неща, че Сенди не би искала то да прекарва толкова време на Биг Сойър, че двамата с Хъч трябва да се занимават усилено с лов на омари през лятото и не могат да си

позволят да ги бави едно дете. Но всичко това бяха извинения за собствената му несигурност. Би могъл да се оправдае с провала на брака си, но това не решаваше нищо. Беше време да поеме отговорност за поведението си. Това също бе причина да оцелее след катастрофата.

Имаше три седмици. Беше решен да се възползва максимално от тях, като започне с една вечеря в „Грила“ още днес. Искаше да запознае сина си с приятелите си. Те може и да нямаха високи научни степени като приятелите на Сенди, но бяха добри хора. Искаше Иън да чуе разказите им за Хъч.

Благодарен, че вече има посока, в която да върви, той погледна назад към къщата. Джулия срещна погледа му. В очите ѝ още имаше тревога и той разбра, че Ким не е проговорила.

Реши да не се обезсърчава. Ако това не бе помогнало, щяха да измислят друго. Върна се на мостика и запали мотора. Веднага щом жените се подслониха в кабинката, той обърна „Лейла Сю“ и потегли към брега. Тъй като се движеше с прилива, се върнаха по-бързо. Но мъглата бе все така гъста. Вътре в пристанището се наложи да намали съвсем скоростта, за да не блъсне някоя лодка, и с облекчение отведе своята до мястото ѝ на кея.

Ким скочи от борда веднага щом завързаха лодката. Отново сведе глава и забърза по дървения кей към брега. С всяка измината крачка все повече се изгубваше в мъглата. Вече бе почти размита синкава фигура, каквато бе и колата ѝ, когато Моли извика:

— О, вижте — изпуснала си е шапката.

Грабна от палубата черната мъжка шапка, скочи от лодката и хукна след момичето.

В същото време Ким явно бе разбрала, че я е забравила, защото едва бе затворила вратата на колата си и бе запалила двигателя, когато отново слезе от нея. Остави мотора да работи и се втурна обратно към кея. Тъкмо бе пресрещнала Моли, когато хондата бе разтърсена от експлозия и избухна в пламъци.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Секунди след експлозията Джулия бе скочила от лодката и тичаше по кея. Едва забеляза как Ноа и Иън я изпревариха, беше се съсредоточила върху Моли, която бе паднала на земята заедно с Ким — двете представляваха неясна купчинка в мъглата. Тичаше със сърце в гърлото, толкова изплашена, че не забелязваше кея, където имаше други хора, незасегнати от експлозията, но в шок, намиращи се много по-близо до горящата кола, отколкото бяха Моли и Ким. Едва когато стигна до момичетата и си проби път през струпаните хора, сред които сега бяха и Ноа, Иън и още неколцина, видя Моли съвсем здрава, прегърнала Ким, която хлипаше неудържимо.

Моли вдигна ужасените си очи към майка си.

Сред суматохата от тичащи хора, някои от които бързаха да вземат маркучи да изгасят пламъците, Джулия падна на колене и прегърна и двете — телата им трепереха, ръцете и краката им потръпваха, качулките им бяха паднали назад, лицата им бяха бледи и окъпани в сълзи.

— О, господи!... О, господи!... О, господи!... — гласът бе накъсан, думите по-скоро хлипане, но то определено идваше от Ким.

Моли се обади плахо:

— Някой е сложил бомба в колата.

— Искан да умра — извика Ким между хлипанията. Гласът ѝ бе тънък и писклив, но думите не можеха да се сбъркат.

— Кой? — внимателно попита Ноа.

— Веднъж опита — изплака момичето, — но аз грабнах пушката. Не биваше да гърми, но той не я пускаше и после гръмна.

Арти. Парченцата от пъзела дойдоха на мястото си. Колкото и зашеметена да бе от бомбата, колкото и разтърсена да бе от онова, което можеше да се случи на дъщеря ѝ, колкото и да бе объркана от спомените за другата експлозия и смъртта, Джулия все още можеше да мисли. В ума ѝ се очерта нова картина на случилото се в онзи ден на борда на „Звяра“.

Очите на Ноа срещнаха нейните. И в неговите се четеше същото.

— Хайде да я изведем отгук — тихо каза той, защото наоколо се трупаша все повече хора, а едно публично признание нямаше да е хубаво.

В този миг видяха Джон Роумън да се появява в мъглата откъм далечния край на паркинга и да тича към тях. От другата им страна хората с маркучите вече бяха угасили най-силните пламъци и колата на Ким лежеше пръсната на парчета около димящото купе.

— В офиса ми — каза Джон.

Ноа поклати глава.

— У нас. По-малко стряскащо е. Освен това — добави той с предупреждение към Джон, — искам да чуя какво има да казва, преди да ти я предам.

Помогна на Ким да стане. Иън тръгна напред, а неколцина от местните хора ги последваха, затова той я прегърна здраво, докато вървяха по кея към пикапа му.

Джулия вдигна Моли на крака и я прегърна силно, просто я притискаше до себе си дълго, дълго. Хората стояха наблизко, утешаваха ги с думи, с леки докосвания, нежно стискане на рамо — дребни жестове, които им помагаша. Показваша загриженост и подкрепа в едно място, което само допреди три седмици изобщо не бе чувало за Джулия Бехтел и дъщеря ѝ. И въпреки това ужасният страх, който я връхлетя инстинктивно в секундите след взрива, сега се върна още по-зловещ. Ако Моли бе малко по-бърза или Ким — малко по-бавна, двете щяха да са до колата, когато стана експлозията. Щяха да загинат. Само като си представи тази възможност, Джулия остана без дъх.

Но искаше да бъде с Ноа и Ким. Когато успя донякъде да си върне самообладанието, тя прегърна Моли с една ръка през кръста и тръгнаха. Не стана и дума за връщането на момичето на работа в „Грила“. Рик Грийни бе сред хората на пристана и придружи двете до колата на Джулия. Дори им предложи да ги закара, но Джулия се усмихна, поклати глава и му благодари. Имаше нужда да усети, че нещо е под неин контрол. Докато стигнат до къщата на Ноа, вече бе достатъчно спокойна за безопасността на Моли и можеше да се съсредоточи върху Ким.

Събраха се във всекидневната, където тапицираните мебели, старите дървени масички в ъглите и кехлибарените лампиони

предлагаха уют, докато от печката на дърва в ъгъла идваше топлина. Стаята бе истинско убежище от мъглата и страха навън.

Ким бе потънала дълбоко в единия ъгъл на дивана. Майка ѝ и баба ѝ дойдоха малко след Джулия, но стояха настрани, сякаш се страхуваха от онова, което Ким може да каже.

Ноа бе приседнал на ниската масичка близо до Ким, облегнал лакти на коленете и със състрадание в очите.

— Онова, което стана днес — ето защо трябва да ни разкажеш за Арти. Не можем да те защитим, ако не знаем в каква точно опасност си.

Ким го гледаше, явно черпеше сили от увереността в гласа му. Държеше чаша с вода, която бе опряна в скута ѝ, но дори и така не изглеждаше особено стабилна.

— Беше ли на „Звяра“ онзи ден?

Тя кимна.

— Преди това беше ли с Арти в дома му?

Тя пак кимна и след този втори мълчалив жест Джулия се уплаши, че отново е онемяла. Малко след това Ким отпи глътка вода, прочисти гърлото си и каза с дрезгав глас:

— Отидох, за да поговоря с него. Искан да ми обясни какво прави.

— Какво прави с теб, имаш предвид?

Тя поклати глава отрицателно.

— Никога не е имало такова нещо.

— Не сте имали любовна връзка?

— Не. Само трябваше да изглежда така — тя сведе поглед. Мина цяла минута, преди отново да се прокашля и да вдигне глава. — Трябваше да е прикритие за другото.

— Другото ли?

— Парите — тя погледна тревожно към Джон.

— Не му обръщай внимание — каза Ноа. — Онова, което ще кажеш тук, не е официално признание. Просто като приятели се опитваме да разберем какво е станало онзи ден. Той не ти е прочел правата. Нищо от казаното не може да бъде използвано срещу теб и ако той се осмели да цитира нещо от разговора ни, всички ще отречем, че е било казано.

Това би било лъжесвидетелстване, ако в този момент бяха под клетва, но Джулия знаеше, че не би се поколебала и за миг да го направи, ако някой се опита да измами Ким. Страстно вярваше в това. Хубаво бе да влагаш страст, когато ставаше въпрос за нещо толкова важно. Страстта липсваше в живота ѝ. Никога не ѝ се бе налагало да се бори решително за Моли, което вероятно бе добре, но от друга страна, ако ѝ се бе налагало — ако бе принудена да прояви решителност и страст, би съзряла вътрешно много по-рано.

Ноа споделяше тези силни чувства. При него те бяха мълчаливи и овладени, но нямаше съмнение, че искрено вярва във всяка дума, казана по отношение на Джон.

Ким, изглежда, се успокои. Преглътна.

— Правех парични вноски в брой вместо него в Портланд. Плащаше ми за това — тя се поколеба и глътна малко вода. — Казваше, че иска да ги укрие от данъчните власти. Знаех, че това не е редно, но той ми предлагаше добро заплащане за ходенето до банката, а аз... — гласът ѝ прекъсна. — Аз наистина имах нужда от тези пари.

— За какво? — попита Джон.

Има ли значение?, мислено извика Джулия. Знаеше за какво са парите; Ким ѝ го бе казала съвсем ясно. Но как би могло момичето да каже на тези хора, които обичаха Биг Сойър, че тя не изпитва същото? Не би могла да си позволи да ги обиди. В правно отношение те държаха бъдещето ѝ в ръцете си. Беше в много деликатна ситуация.

Но Джулия не познаваше онази Ким, която преди катастрофата бе сервираща в бара, жена, която можеше да се изправи срещу най-грубите автомеханици, докери и рибари. Беше много по-силна, отколкото Джулия смяташе.

Тя вдигна брадичка. Само бегло погледна към Нанси и Джун и каза:

— За да напусна острова. Да замина някъде — макар да бе дрезгав, гласът ѝ стана по-уверен. — Не знаех какво прави, нямаше и представа, че парите са от незаконен трафик на имигранти в страната, докато случайно не подслушах един разговор. Бях в къщата му и телефонът звънна. Не исках да го вдигам, защото можеше да е жена му, а тя наистина щеше да остане с грешна представа. Но телефонът продължи да звъни, а той веднъж ми се беше развикал, задето не съм вдигнала, когато е очаквал обаждане, и затова вдигнах слушалката.

Направихме го едновременно. Той пръв се обади и не разбра, че и аз съм на линията, ако бях затворила, щеше да разбере, че и аз съм там, и да си помисли, че подслушвам нарочно. Стори ми се по-добре да остана незабелязана. Затова задържах слушалката и чух какво си казаха, но дори и тогава ми трябваше време да разбере какво става. Прибрах се у дома и се замислих над чутото. Тогава осъзнах, че ме използва за нещо много по-сериозно от укриване на данъци. Затова отидох в къщата му да го питам какво прави.

— Какво каза той?

— Че съм сбъркала. Че не съм чула добре и съм разбрала погрешно и предложи да се поразходим с лодката, защото имал нужда от чист въздух. Така и направихме и преди да се усетя, той извади пушката — сега гласът ѝ пресекваше, очите ѝ бяха широко разтворени. — Насочи я към мен. Не каза нищо, но знаех, че иска да ме убие, а аз не исках да умирам. Затова се хвърлих към него — тя рязко се дръпна назад. — Пушката гръмна, а той сякаш изобщо не можеше да повярва, че е прострелян. Все докосваше рамото си и гледаше кръвта по ръката си, после пак докосваше рамото си и гледаше кръвта. Докато се сети да потърси пушката, аз вече я бях взела. Отидох в най-далечния край на лодката, на горната палуба и стисках пушката. И щях да го убия, ако пак беше тръгнал към мен.

— Добро момиче — обади се Нанси.

Ким се обърна към нея, очите ѝ преливаха от сълзи на болка.

— Аз стрелях по него, мамо. Стрелях и взех пушката, а после бях толкова объркана от всичко, че накрая извърнах очи и заради това се блъснахме в „Амелия Селест“ и девет души умряха! Не съм добра. Не мисля, че изобщо бих могла да съм добра!

Джулия притисна ръка до устата си, защото Ким не просто изричаше думите. Наистина вярваше в тях. Именно затова бе мълчала две седмици и половина. Само защото сега приказваше, не означаваше, че вината я е напуснала. Такива неща оставаха задълго — знаеше го. Тя не бе имала намерение да забременява, бяха я възпитали да мисли, че добрите момичета са отговорни за предотвратяването на неочаквани събития. Когато Монти бе поискал незабавно да се оженят, бременността ѝ изглеждаше просто като малко прибързано начало на нещо хубаво. В един момент обаче — вероятно по времето на първата му изневяра, тя бе започнала да се пита дали той не се е почувствал

хванат в капан. Не бе казал думите на глас, но тя ги бе усетила. Можеше да се изтъкне, че аферите му са били начин да я накаже и че тя се е примирявала с тях, за да облекчи собствената си вина.

Гласът на Ноа бе утешителен. Думите му можеха да се отнасят както за Ким, така и за нея.

— Случилото се не е по твоя вина. И двамата сте били замесени.

— Но аз го прострелях.

— С неговото оръжие, което той е взел на лодката си, за да те убие. Действала си при самоотбрана, Ким.

— Имаше ли представа, че е бил сериозно ранен? — попита Джон.

Ким го погледна изненадано.

— Не. Помислих си, че изстрелът не го е засегнал особено, той толкова настояваше да кара сам. Ако знаех, че сърцето му ще спре, щях да направя нещо.

— Не чу ли виковете от „Амелия Селест“?

— Не бих могла да чуя нищо — извика тя дрезгаво. — Седях върху палубата над двигателите и бях толкова разстроена, че не можех да мисля трезво. Усетих, че нещо не е наред, секунди преди да се блъснем в другата лодка и веднага след това се озовах във водата. Искрено вярвах, че нарочно е блъснал лодката, защото се е опитвал да ме убие. Той ще ме убие. Вижте само какво стана днес.

— Не е бил Арти — каза Ноа. — Той е мъртъв.

Ким го погледна. Очите ѝ се преместиха към Джон, после към майка ѝ и към Джулия. Задържаха се за минута.

Разчитайки на доверието, което изпитваха една към друга, тя каза:

— Той е мъртъв, Ким. Някой друг е сложил бомбата.

— Кой? — недоумяваше Ким.

Джон се обади:

— Надявах се ти да ни кажеш. Знаеш ли кой е бил на телефона онзи път?

Момичето отпи глътка вода от чашата и внимателно я върна в скута си.

— Дейв. Не чух фамилия.

Джон кима.

— Това е един от мъжете, които наблюдават. Някой друг?

— Говореха за превозвачите. Без имена, просто превозвачите.

— Това вероятно са хората, които управляват лодките, с които товарът се кара до брега.

— Товарът? — извика Ким. — Това са хора.

Началникът на полицията се обърна към Ноа:

— От Имиграционната служба смятат, че използват стари траулери. Никой не обръща голямо внимание на такива кораби в мрака. Подозират, че Арти е отговарял за уреждането на курсовете. Той и моторницата му бяха толкова шумни, че са представлявали идеалното прикритие. Той изобщо не се опитваше да се спотайва. Никой тук не го подозираше в друго, освен че е противен тип.

Ноа попита:

— Незаконният трафик спрял ли е след смъртта на Арти?

— Не. Подготвя се нов курс.

— Щом властите знаят всичко това — объркано се обади Джулия, — защо не ги арестуват?

— Ако не ги хванат на местопрестъплението, няма да могат да ги обвинят в нищо. Но залавянето им е трудно. Океанът е много голям, а и има хиляди мили брегова ивица.

— Ами Ким? — обърна се Джулия към Джон. — Щом не е знаела за престъплението, отговорна ли е по някакъв начин?

— Не и ако ни помогне.

— Но ако ви помага, ще бъде в още по-голяма опасност, отколкото е сега.

— Сега ние ще я пазим.

Джулия искаше да е насаме с Ноа. След още един инцидент, който показваше колко е крехък животът, тя искаше да поговори с някого какво е да загубиш родител, да загубиш съпруг и себеуважението си. Копнееше Ноа да я прегърне, както го бе направил пред склада за капани. Никога не се бе чувствала толкова жива.

И той изпитваше същото, ако можеше да се съди по това как я гледаше. Но там беше Иън, както и Моли, и незнайно как четиримата се озоваха заедно в „Грила“. Четвъртък бе вечер на яхнията. Ноа си поръча телешка яхния, Иън — с осолено говеждо, Моли — с миди, а Джулия си взе яхния с омари. Не можаха да говорят много помежду си,

защото непрекъснато имаше някой, който си придърпваше стол до масата им и искаше да обсъди с тях експлозията и Ким. Най-напред се изредиха приятелите рибари на Ноа, после дойде управителят на автомобилния сервиз на острова, след него собственикът на яхтклуба и Олдън Фос от „Фос — риба и раци“. Отбиха се и няколко от приятелите на Зоуи, които сега бяха приятели и на Джулия. Зоуи също поседя при тях за малко.

Дойде и Алекс Бриър, за да попита дали Джулия не е направила няколко снимки на изгорялата кола. Докато беше при тях той извади новия брой на „Айлънд Газет“ и ѝ показа три от нейните снимки. Всички бяха на първа страница и под всяка имаше надпис: „Снимка от Джулия Бехтел.“

Тя се усмихна и се почувства леко засрамена — това бяха просто любителски кадри. Но Моли се наведе да ги разгледа и каза, че са чудесни, после и Иън надникна и се съгласи с нея, а Ноа, който редовно четеше седмичника, се откъсна от разговора си с Джо Брейди, грабна вестника и заяви, че това са най-добрите снимки, публикувани някога в „Газет“, и че се надява Алекс да ѝ плаща както заслужава.

Приблужи се Матю Крейн, седна близо до Джулия и се заслуша в разговорите. Изглеждаше по-добре — по-малко изморен, по-ангажиран. Джулия бе доволна. Той не бе толкова стар. Имаше още дълъг живот пред себе си.

И все пак ѝ се щеше да бъде с Ноа, да поговорят за случилото се през деня. Ако след катастрофата бе усетила някакво силно нетърпение да тръгне нанякъде, сега го усещаше още по-остро. В един момент, когато изражението на Моли ѝ напомни за Монти, се замисли дали да не му се обади и да поговорят, но веднага се отказа. Монти нямаше да я разбере. Той нямаше търпение да изслушва проблемите на Джулия. Беше човек е готови отговори.

Не искаше Монти. Искаше Ноа.

Той често поглеждаше към нея и тя трябваше да се задоволи с това. Макар дълго да се заседяха на кафе, след като бяха приключили с яденето, около тях остана цяла групичка хора — както и усещането за безопасност и утеха в компанията на приятели. Накрая другите си тръгнаха, но дори и тогава Джулия не можеше да бъде с Ноа. Беше майка на Моли и момичето искаше тя да се върне с нея в дома на Зоуи, поне за малко.

Затова Джулия отиде с нея. Завари баща си отегчен от книгата, която четеше, и поговори с него. Но най-вече поседя на леглото до Моли, която искаше да си поговори за това какво щеше да прави Ким с живота си, какво би трябвало тя самата да прави и какво би направила Джулия, ако Моли бе загинала при експлозията.

— Недей дори да си мислиш за това — скара ѝ се Джулия.

Но Моли бе упорита.

— Ако бях умряла, щеше ли да напуснеш татко?

— Това е ужасен въпрос.

— Мамо. Отговори ми.

Джулия не искаше да обсъжда това с дъщеря си, но двете бяха започнали да се разбират още по-добре през последните два дни, като зрели хора, и макар тя никога да не забравяше, че Моли е нейно дете, във взаимоотношенията между възрастните трябваше да има честност. Моли можеше да го понесе. Тя също бе пораснала, откакто бе дошла тук.

Затова Джулия каза:

— Някога, когато беше по-малка, бих направила всичко, за да запазя брака си. Вече не мисля така. Ти си голяма. Силна. Вярвам, че каквото и да реша да сторя, ти ще ме разбереш. Няма да ти хареса, но ще ме разбереш. Така че дали те има, или няма, вече не е основният проблем.

— А кой е?

Това бе големият въпрос на вечерта. Джулия мислеше за това, докато шофираше към Хокс Хил, докато оставяше венчалната си халка на плота и стоеше под душа, докато решише косата си и след това в леглото. Остана да мисли над него и докато лежеше в мрака.

Въпросът не бе в Монти. Бе прекарала двайсет години в опити да му угоди — бе се проваляла и опитвала отново. Докато лежеше тук, много далеч от него както физически, така и емоционално, онова, което той искаше, вече не бе от значение. Сега, най-накрая, бе важно какво иска тя.

Коя съм аз? Каква искам да бъда?

В този миг имаше само един отговор. Може би се дължеше на факта, че се намира в неговото легло, но надали бе само това, защото

го усети още когато го бе зърнала за пръв път, докато миеше лодката си. Тогава бе привлечена от него чисто физически — и после пак в склада за капани, и отново, когато го видя с Иън в морето. Чувстваше това привличане цяла вечер — освен това, да, наистина можеше да е заради опасността, която бяха преживели същия следобед. Опасността изостряше сетивата. При това навеждаше човек на мисълта, че е смъртен, което на свой ред напомняше за ограниченото време, което пък подтикваше към желание за удоволствие.

Да желае Ноа не й се струваше само удоволствие. Беше необходимост. И съвсем не бе въпрос на думи. Искаше й се да я прегръща. Трябваше да знае, че ако бе загинала, щеше да липсва на някого. Имаше нужда да бъде обичана.

Телефонът звънна. Беше стационарният апарат на нощното шкафче близо до главата й. Пулсът й се ускори.

— Ало?

— Току-що завих по пътя към къщата — каза той с нисък и дрезгав глас. — Кажи ми да спра.

Не можеше. Да, беше съпруга на Монти. Но беше и Джулия. Джулия бе жена, чието покорство я задушаваше, чиято вярност бе пренебрегвана заедно с нуждите й. Джулия бе жена, която имаше желания. Да, желания.

Сърцето й биеше силно, но не толкова шумно, че да не разбере, когато Ноа прекъсна връзката. След миг бе скочила от леглото и изтича нагоре по стълбите. Отвори вратата тъкмо когато се появиха фаровете на колата и осветиха прозрачната нощница, с която бе облечена и която така невинно бе купила в Камдън. С боси крака, тя стоя на прага, докато пикапът спря. Фаровете угаснаха, но блясъкът им остана за миг в мъглата и Джулия нито за миг не се поколеба. Бе прекарала целия си живот в очакване другите да направят нещо. Каква искаше да бъде? Да бъде човек на действието.

Стигна до колата точно когато Ноа слизаше и след миг ръцете й обвиха врата му толкова бързо, колкото неговите я прегърнаха през кръста. Облекчението бе толкова голямо, че я накара да извика. Устата й все още бе отворена, когато намери неговата, и той също не се поколеба.

От начина, по който се нахвърли на устните й, личеше, че и той изпитва същия глад.

Обгърнати от мъглата, те се любиха, опрени отстрани на пикапа и това бе толкова различно от всичко, което Джулия бе правила досега. Тук имаше истинска зряла страст, отчаяна нужда на зрели хора. Не помисли за Монти — той нямаше място в този свят, където ухаеше на балсам, смърчове и солена въздух. Също като експлозията на „Амелия Селест“, тъмнината бе като преход от един живот към следващия. В този мрак светът бе изпълнен с усещания. Толкова бе погълната от него, че не забелязваше детайлите — нито колко твърд и горещ бе Ноа, нито накъсаните въздишки между целувките, нито резкия звук от смъкването на ципа му, само необятното царство на желанието. Опряна на пикапа, с крака около таза му, тя едва усети проникването му, когато цялата избухна вътрешно. Подклаждани допълнително от неговия оргазъм, спазмите сякаш нямаха край.

Даже и когато бяха поутихнали малко, тя отказа да го пусне и той, изглежда, нямаше нищо против. Със забележителна грация, придържайки краката ѝ около себе си, и главата ѝ, облежната на рамото му, той влезе в къщата и слезе по стълбите, но тя не би могла да очаква друго от един мъж, който с такава лекота изваждаше капаните от морето. Положи я на леглото, включи лампата на приглушена светлина и окъпан от златистото ѝ сияние, свали нощницата на Джулия през главата ѝ — тогава тя си помисли, че ще умре. Очите му я изгаряха, така както преди малко ръцете и устните му. Когато тя се зае с дрехите му и ги свали, наградата бе божествена. Тялото му беше мъжествено и твърдо, покрито с косъмчета, горещо от потта и треперещо от възбуда.

Всичко започна отначало, само че този път бе различно. Сега можеше да го вижда и удоволствието бе дори още по-силно. Можеше да види устните му върху гърдите си, собствените си ръце върху корема му, сливането на телата им. Той изричаше мили думи, които я разпалваха и постепенно намериха своя ритъм. Поеха напред, забавяха и ускоряваха, а очите ѝ бяха отворени и погледите им се сливаха чак до края, когато бликналото удоволствие просто бе прекалено ярко.

След това, положила буза върху мокрите косъмчета на гърдите му, тя наистина си помисли за съпруга си, защото онова, което споделяше сега с този мъж, не приличаше — изобщо на онова между нея и Монти. Монти не ѝ шепнеше мили думи. Той издаваше заповеди, като: *Раздвижи таза си*, или *Отвори уста*, и винаги онова самодоволно: *Да, да, да*. Никога не изричаше името ѝ. Тя често

подозираше, че той си представя, че е с някоя друга жена. Винаги се любеха на тъмно.

Коя съм аз?

Монти би отговорил: *Моя жена.*

Коя съм аз?

Аз съм Джулия. Не би могла да го забрави, защото Ноа не спираше да повтаря името ѝ. Любеше се с Джулия. Очите му я гледаха през цялото време.

Коя съм аз?

Аз съм жена. Не би могла да забрави и това, защото той използваше ръцете и устните си, за да опознае всяка част от тялото ѝ, която бе различна от неговото — гърдите, корема, топлината между краката ѝ. Разцъфтяла в своята женственост, тя стана по-смела. Отговори на жаждата му със своята собствена жажда. Тук нямаше осъждане или срам, само радостта от това да си жив.

Коя съм аз?

Аз съм привлекателна. Монти я бе оставил да го забрави, може би като оправдание за собствените си афери, но Ноа не го допускаше и за миг. Всичко у него говореше за това, колко привлекателна я намира, от разтрепераните му ръце до разтуптяното му сърце и натежалите му слабини. А и онези дрезгави стонове. След четвъртия или петия той просто се засмя.

— Какво? — попита тя и погледна нагоре към лицето му.

— Не мога да повярвам, ти си невероятно сексапилна.

Той също, реши тя и му го каза — поговориха и за други неща, макар физическото желание да ги бе омагьосало. Беше истинско празненство на живота, изпълнено със страст и топлина и те изследваха докъде могат да стигнат. Онези неща, които бяха възпирали Джулия, когато бе с Монти, бяха напълно удовлетворяващи с Ноа. Нямаше нужда той да ѝ казва да си разтвори краката или да използва устата си; тя го правеше съвсем естествено, защото искаше да го направи, защото имаше нужда да бъде по-близо, много по-близо до него. Докато се зазори, тя знаеше много повече за този мъж и неговите нужди — знаеше повече за себе си и своите нужди, отколкото бе научила за двайсет години брак с Монти.

— Трябва да тръгвам — прошепна той. Лежаха плътно прегърнати. Сега той я обърна с лице към себе си. — Иън скоро ще се

събуди.

Тя кимна. Иън ще се събуди. Светът ще се пробуди. Тя ще се събуди.

Той я целуна веднъж, после още веднъж. Със стон, който сега много ясно казваше: *Не искам да тръгвам*, той се откъсна от нея. Седна на ръба на леглото, за да си обуе панталоните. Тя се надигна зад него и обви ръка през раменете му, като я отпусна отпред на гърдите му. С другата ръка опипа татуировката въже. То се надигаше върху мускулите му, докато се обличаше.

— Това е конопено въже. Знаеш ли защо? — тихо попита той.

— Не. Защо?

— Защото сме такива.

— Какви?

— Като вързани. Вързани за тук. Не физически. Но емоционално. Ние сме ловци на омари, родени и отгледани като такива. Може да напуснем острова, но не за дълго.

Това бе предупреждение. Не погледна към нея, докато го изричаше, а мълчаливо продължи да се облича в утринния полумрак.

Тя го наблюдаваше, без да става. Реалността я върхлетя, но това не означаваше, че е обзета от вина. Не съжеляваше за онова, което бяха направили с Ноа. Както всичко, което се бе случило с нея това лято, и това откриваше пред нея толкова много възможности. Но фактът, че се бе случило, я правеше друг човек. Именно с тази реалност трябваше да се изправи лице в лице.

Той тръгна към вратата, спря, върна се. Вдигна я на ръце и я притисна здраво до себе си за минута, преди внимателно да я остави обратно, коленичейки пред леглото. Погали я по бузата. Изразът в очите му можеше да се определи само като копнеж и направо я остави без дъх.

— Обичам те — прошепна той.

С тези думи не просто отне дъха ѝ — направо грабна сърцето ѝ; не беше честно — тя не бе свободна, моментът не бе подходящ. Би му го казала, ако очите ѝ не се бяха напълнили със сълзи и гърлото ѝ не се бе свило. Той разбра, целуна я страстно, после се откъсна от нея и се качи по стълбите.

Тя стана, издърпа чаршафа, уви го около себе си и изтича след него. Стигна до вратата, но той вече палеше двигателя на колата и така

вероятно бе най-добре. Можеше само да го наблюдава през сълзите, мъглата и дъжда.

Остана, докато пикапът вече нито се виждаше, нито се чуваше, и после бавно затвори вратата. Завърнала се в леглото, тя прегърна възглавницата му с две ръце и задържа аромата на тялото му още малко, но не заспа. Цялото ѝ тяло викаше Ноа, но мислите ѝ вече бяха поели в друга посока, натам, където знаеше, че трябва да замине.

Стана от леглото, взе душ, облече най-хубавите си дрехи, сложи си грим. Днес ѝ бе по-трудно да си сложи халката, но го направи. Все още бе съпруга на Монти.

Оправи леглото, подреди стаята и си събра багажа. От кожената чантичка, която бяха извадили от дъното на океана, тя взе ключодържателя и двата плика — единия със снимки, които бе направила преди толкова години, а другия с документи, които много мъчително бе събрала наскоро и ги сложи в новата си чанта. Седна в кухнята с чаша кафе, докато стане по-приличен час, после почисти, заключи вратата и тръгна с колата към дома на Зоуи.

Зайците бяха започнали да шават. След като поспря, за да почеше Нед зад ушите, тя мина покрай редицата клетки. Ароматизаторите разпръскваха своето ухание, но освен случайна песен на птица орехче в ливадата или далечния крясък на чайка наоколо бе тихо. Първо отиде да види Гретхен, но днес по-интересни ѝ бяха малките бебета. Едно по едно, тя ги вземаше в ръка, удивена как от малки безпомощни създания се бяха превърнали в топли топчици от козина, с очички и ушички. Животът си течеше. Всичко порастваше. След няколко седмици тези бебчета щяха да бъдат отделени от майка си и да намерят дом далеч от тук.

— Ако някой на Биг Сойър се облече така, както ти си облечена сега, по това време на деня, за това може да има една-единствена причина — заминава оттук — обади се Зоуи откъм вратата, после пристъпи вътре. Беше с халат и по чехли и косата ѝ бе разрошена. Вероятно бе чула колата и тъкмо бе станала от леглото. — Връщаш ли се?

Джулия кимна.

— Трябва да говоря с Монти. Не мога да отлагам повече — тя нежно пъхна малкото, което гушкеше, обратно в клетката. После хвана

Зоуи за ръка. — Не искам да се виждам с другите. Ще им кажеш ли, че съм заминала?

— Моли ще пита. Какво да й кажа?

— Просто, че... трябва да говоря с Монти.

В очите на Зоуи се четеше разбиране. Тя леко докосна бузата на Джулия. После я прегърна и я изпрати.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джулия взе първия ферибот сутринта. Все още с насълзени очи, тя качи колата и остана на палубата, загледана назад към острова, докато той се изгуби в мъглата. Беше си вдигнала качулката, за да се предпази от водните пръски, и едва забелязваше вълнението. То бе по-силно, отколкото всеки друг път, когато бе прекосявала протока, но тя не се страхуваше. След потъването на „Амелия Селест“ бяха постигнали своеобразен пакт с морето. То нямаше да я погълне сега.

Щом се качи отново в колата си, тя излезе от Роклът, пое по крайбрежната магистрала и тръгна на юг. Щеше да е по-бързо със самолет, но имаше нужда от познатия уют в колата — колата на Джулия, с чантата на Джулия на съседната седалка, пътната карта на Джулия в жабката, багажът на Джулия отзад. Освен това ѝ бе нужно време. Мъглата се вдигна, докато шофираше, и планът се оформи в главата ѝ. Докато наближи Портланд, вече можеше да мисли за Ноа, без да бъде завладяна изцяло от чувствата си, отчасти защото движението по пътя изискваше пълното ѝ внимание. След като отмина Портланд, трафикът намаля, но вече достатъчно ѝ бе напомнил какво я чака тепърва и връзката бе прекъсната. Оттогава насетне тя отказваше да гледа назад.

Обади се няколко пъти по телефона, докато пресичаше Ню Хемпшир, по обяд спря в Масачузетс, за да хапне, после продължи през Кънектикът и щата Ню Йорк, като през цялото време пътуването бе гладко. Никакви инциденти на пътя, нито строителни работи не я забавиха. Освен това тя бе много спокойна зад волана. Прие и двете неща като добра поличба.

Настроението на Ноа бе лошо като времето. Знаеше си, че си играе с огъня; венчалната халка на Джулия бе пред очите му, докато беше с нея, а и тя не бе споменала, че ще се развежда. Сега нея я нямаше, бе заминала със сутрешния ферибот, както му бе казал Лесли

Крейн. Ноа се почувства така, сякаш го бяха съблекли гол и го бичуваха с камшик.

Завинаги ли бе заминала? Не знаеше. А въпросът много го вълнуваше, което правеше незнанието му още по-тежко.

По обяд бе започнало да вали и сега се сипеше като из ведро върху високите над метър и двайсет вълни, които подхвърляха насамнатам „Лейла Сю“. Като се добави и лошата прогноза и малкото раци в капаните, които бе извадил — поводите за усмивки бяха много малко. Нещата се влошиха още повече, когато наближи капаните, разположени в близост до скалите северно от Биг Сойър, и видя цяло поле от зелено морави шамандури.

— По дяволите — измърмори той, стиснал здраво кормилото на поклащащата се лодка. — Просто не искат да разберат.

Иън застана до него.

— Това същите, които преряза, ли са?

— Не. Онези са били отнесени към скалите. Тези са нови.

— Какво ще правиш?

Отначало Ноа мислеше да се посъветва с приятелите си. Но после му хрумна друго и бе достатъчно ядосан, че да го изпълни. Даде газ и насочи „Лейла Сю“ към първата от шамандурите на Хабър и Уелк.

— Ще изтеглим капаните — каза той през стиснати зъби и изключи двигателя. — Издърпай шамандурата.

Веднага щом Иън го направи, Ноа праметна въжетото върху макарата и включи хидравличния теглич. Първият капан се показа и вътре имаше два прилични на размер омара.

— Ще вземем техния улов? — невярващо попита Иън.

— Не — отвърна баща му. Отвори капана, но вместо да изсипе съдържанието му на палубата, той го върна обратно във водата. Направи същото и с втория капан, после метна и двата отново в морето. Когато и шамандурата ги последва, той се приближи към следващата.

Може и да не разбираше много от жени, но в това го биваше.

Късно следобед Джулия влезе в Манхатън. Тогава отново ѝ се доплака, но това бе по-скоро заради опасенията ѝ от предстоящото.

Остави колата в един гараж и се разходи под лъчите на залязващото слънце — нагоре покрай парка към музея „Метрополитън“, мина по Медисън Авеню и после надолу към бутика на Шарлът. Забеляза вътре приятелката си, но отмина, без да се обади. Още не можеше да говори с нея.

Работният ден приключваше и хората по тротоарите станаха повече. Това засили усещането ѝ за анонимност, което ѝ носеше облекчение. Спря да пийне кафе, макар че изобщо нямаше нужда от кофеина. Прелисти последния брой на списание „Риъл симпъл“, докато отпиваше по малко от кафето си и си поглеждаше часовника. Когато стана време, тръгна към адреса, който си бе записала, докато пътуваше на юг, и следващият час мина като насън. Когато отново излезе на улицата, стомахът ѝ бе свит на топка, но определено бе много по-добре информирана.

Все още имаше много свободно време, затова влезе да вечеря в един ресторант, който бе достатъчно отдалечен от обичайните места, които посещаваше, така че бе малко вероятно да се натъкне на познати. Въпреки това си избра закътана маса и остана с наведена глава и очи, вперени в списанието.

По някое време до масата ѝ се приближи мъж. Облечен в елегантен костюм, горе-долу на нейната възраст, висок и строен.

— Извинете — каза той с развеселен вид, — не сте ли Сюзън Пейн?

Тя се усмихна.

— Не. Съжалявам — тя отново се върна към списанието си.

— Знаете ли коя е тя? — попита той.

Тя отново вдигна поглед.

— Съжалявам, не знам.

— Значи ставаме двама — заключи мъжът вече не толкова развеселен, колкото самодоволен и тогава тя усети, че я сваля.

Вдигна предупредително ръка, поклати глава и отново се загледа в списанието си, поласкана, но толкова незаинтересована, че чак ѝ дожаля за човека.

Той си тръгна. Тя си поръча още кафе. Когато вече бе прочела списанието два пъти от край до край — втория път умът ѝ бе другаде, поиска сметката и си тръгна. И все още имаше време. Затова се разходи из вечерните улици, сама сред хората по тротоарите, колите,

минаващи наблизно, звука на клаксоните, и твърдо решена да не мисли за тишината на Биг Сойър.

Поседя малко пред големия търговски център „Плаза“, за да погледа хората, които влизаха и излизаха. Повървя до центъра „Рокфелер“ и направи същото. Това бе едно от любимите ѝ занимания в началото, когато бе заживяла в Ню Йорк, преди рутината на ежедневието да я направи безразлична към забележителностите на града. Сега отново ги видя и ги оцени по достойнство, както не бе правила от години.

На всеки няколко минути поглеждаше часовника си. Колкото повече приближаваше времето, толкова по-решителна ставаше тя. И това я плашеше.

Стана десет и половина, после единайсет и тя започна да се притеснява. В единайсет и половина си пое дълбоко въздух няколко пъти, помоли се да запази спокойствие и се запъти отново към горния край на града. Малко преди полунощ стигна до адреса, който бе наричала свой дом през четиринайсет от последните двайсет години. Отпред стоеше нощният пазач, но тя не искаше да я видят. Затова, използвайки ключа си, тя влезе в сградата през сервизния вход и се качи с асансьора до последния етаж. Мина по коридора и поспря за миг пред вратата, с ръка върху разтуптяното си сърце, стиснала ключа в другата, като през цялото време си повтаряше, че дебненето би се оказало много глупаво, ако той не си беше у дома.

Но запази решимостта си. Тихо пъкна ключа в бравата, отвори вратата и се вмъкна вътре. Куфарчето на Монти бе до бюфета, където го оставяше всяка вечер, когато се прибираще. В коридора пред спалнята светеше, а от самата спалня се носеше тиха музика. Само за миг се поколеба.

Коя съм аз? Неблагодарна, нелоялна и лукава крадла, помисли си тя.

Не. Не. Това е моят дом. Имам право да съм тук.

Тръгна по персийския килим към спалнята и тъй като добре познаваше дървения под отдолу, избягваше местата, където проскърцваше. Сърцето ѝ далеч не бе толкова безшумно. Докато стигне до вратата на спалнята и надникне вътре, вече биеше оглушително.

Монти спеше в омачканите чаршафи, прегърнал някаква тъмнокоса жена. И двамата очевидно бяха голи под оскъдните завивки, които прикриваха слабините им.

Джулия знаеше предварително. Но да го види — в действителност да види съпруга си в леглото с друга жена, неговото познато тяло и онази друга гола плът, бе като удар в корема. Реалността така я блъсна в гърдите, че за миг се уплаши, че ще повърне. Преглътна веднъж, после пак и се опита да диша през носа. След гаденето обаче усети пристъп на гняв, а той ѝ даде смелост.

Музиката звучеше тихо. Монти хъркаше леко. Наоколо нямаше разхвърляни дрехи, както би се очаквало, ако това бе първа страстна среща. Неговите неща бяха спретнато подредени на канапето до спалнята, а нейните бяха преметнати върху стола пред тоалетката. Всичко в обстановката говореше, че са правили това и по-рано.

Джулия мина край тоалетката на път за леглото. Импулсивно се наведе и прибра в чантата си една от обувките с висок ток — и мигновено се намрази за това, но не я върна обратно. Щеше да ѝ послужи като застраховка, в случай че после Монти се опита да отрече видяното от нея, като заяви, че си измисля, или както бе казал за Моли, че е пила нещо.

Ненавиждаше го, задето я кара да мисли, да чувства и да действа по този начин, затова отиде право до леглото.

Гневът я правеше дистанцирана от всичко — странно незаинтересована, тя се взираше в преплетените тела. Не бе спала толкова близо до Монти от... от... не помнеше кога е бил последният път. Той не бе пожелал, тя не бе предложила. Може би това бе една от незадоволените му нужди.

Тихото му похъркване пресекна. Клепачите помръднаха и се вдигнаха. Той погледна към нея, отначало, без да я вижда, и този късоглед поглед ѝ бе познат. Бе си свалил контактните лещи.

После разбра. Очите му се разшириха и той скочи в леглото, беше направо комично, мислите, които минаха през главата му, осъзнаването, че тя е там, и миг след това, че и любовницата му е там. Дръпна чаршафа, сякаш да я скрие и да се престори, че я няма, но така той самият остана на показ и заклеямен в голотата си. Дръпна чаршафа отново към себе си и събуди жената, която хвърли един поглед към Джулия и се зарови под завивките.

Сега Монти грабна одеялото, за да се прикрие, докато стане от леглото, и зае отбранителна позиция.

— Нямахте те близо две седмици и половина, почти не сме се чували. Не ми даде никакъв знак, че искаш да се връщаш. Какво правиш тук, Джулия?

Тя си бе представяла този разговор много пъти, последните няколко дни, докато шофираше от Мейн насам. Беше гневна, но контролираше чувствата си.

— Това е моят дом — каза тя.

— Как дойде? Защо не се обади? Ако знаех...

— Ако знаеше, нямахте да я доведеш тук? Точно затова не се обадох — усетила как я обзема погнуса, тя погледна към тялото под чаршафа. — Тази сцена е противна. Ще те почакам във всекидневната — обърна се и излезе.

Измина минута, преди той да я последва, явно бе сметнал, че ще е по-убедителен, ако е поне частично облечен, защото, когато се появи, беше с панталони. Носеше също и тъмни очила с рогови рамки, които му придаваха тежест.

— Никога не съм те смятал за коварна, но това определено бе удар под кръста — обвини я той. — Предварително си го планирала, за да ме хванеш в капан?

— Монти — извика Джулия, — ти беше в леглото с нея. Гол.

Той вдигна ръка.

— Не е това, което изглежда.

— О, моля те — решително го прекъсна тя. — Не ме вземай за глупачка. Хванах те. Моли също.

Той присви очи.

— Какво каза Моли?

— Че си бил със стара приятелка, която преживява труден момент. Тя може и да ти вярва, но не и аз. Искам развод.

В настъпилата за миг тишина се разнесе тихата музика.

— Развод — каза той най-сетне, като звучеше поразен. — Откъде го измисли пък това?

— Заради годините на изневери. На разочарования. Аз съм дотук, Монти.

Той прокара ръка през косата си и се огледа наоколо, явно объркан.

— Защо Джон не се е обадил, че се качваш нагоре? — така се казваше портиерът.

— Влязох през страничния вход.

— С какво? Изпратих ти ключове за колата, не и за апартамента.

— Да. Забелязах. Но после извадиха ръчната ми чантичка от дъното на океана. Ключовете ми от дома бяха вътре.

— И си замислила да се появиш тук неочаквано, така че да ме изненадаш?

Тя бе толкова ядосана, че даже се усмихна.

— Така и стана. Хванах те със смъкнати гащи, в буквалния и преносния смисъл — усмивката ѝ помръкна. Опита се да преглътне гнева си, за да може думите ѝ да прозвучат хладнокръвно и уверено. Искаше Монти да разбере, че говори напълно сериозно. — Говорих с адвокат.

— Адвокат.

— За развода.

— Не може да говориш сериозно, Джулия.

— Напротив. Напълно сериозна съм.

— И на какво основание?

— Мога да избирам. Мога да посоча непреодолими различия в характерите. Или да повдигна иск за накърняване на чувствата заради любовницата ти.

— Никога не би могла да го докажеш.

— Бих могла. Имам копия на извлечения от кредитните карти за последните няколко години — не спомена за обувката в чантата си.

Лицето му почервения.

— Нямаш никакво право да ми ровиш в документите.

— Нашите документи, Монти. Моето име също фигурира върху кредитната карта, която си използвал. Имам пълно право да получа тези сведения.

Той я гледа втренчено в продължение на минута.

— Джулия, това не си ти — когато тя само го погледна, без да каже нищо, той обходи с очи стаята. — Ако си мислиш, че ще вземеш всичко това, събркала си. Ти ме изостави — събра си багажа и замина за Мейн. Това е напускане.

— Не и според адвокатата ми.

— Кой е той?

— Марк Томпкинс.

— Ооо — подигравателно проточи той, — любимецът на всяка недоволна съпруга в Ню Йорк. Той ли те настройва? Такава му е работата, да знаеш.

— Вече бях взела решение, още преди да позвъня в кантората му — заяви Джулия, която държеше на своето. Всъщност тъкмо набираще скорост и отговаряше на обвиненията му едно по едно.

— Зоуи? — попита той сега. — Тя ли ти проми мозъка? Тя мрази мъжете.

— Първо, не мрази мъжете. Второ, не съм прекарала достатъчно време с нея, че да ми промие мозъка. И трето, тя не знае, че правя това.

Монти изглеждаше объркан.

— Но... аз не искам развод.

Той не иска развод — размисли Джулия и после си каза: — *Ами аз? Коя съм аз? Аз съм жена, на която ѝ е дошло до гуша да я тъпчат. Жена, която може да направи много повече от това формално да остане в един брак, който е престанал да бъде истински още преди години.* Но вместо това разумно изтъкна:

— Разбира се, че не искаш развод. Много е хубаво някой да се грижи за всичките ти нужди, така че да може тайничко да си прекарваш времето с други жени, като онази вътре. Знам, че не желаш развод. Но аз — да.

Той замръзна.

— Ще се боря с теб.

— Имам извлечения от кредитните карти и телефонните сметки. И онази обувка. Взета от мястото на прелюбодеянието.

Монти поизправи рамене.

— Ровила си и в телефонните сметки?

— Да. Знаех, че ще се опиташ да се измъкнеш с приказки, ако нямам доказателства.

— Ами Моли? Мислила ли си как ще ѝ се отрази това?

— Аз ли дали съм мислила? — избухна Джулия, изгубила част от самообладанието си. — Щях да го направя още преди много години, ако не беше Моли. Сега тя е голяма. Знае какво е видяла онази нощ, но ти си ѝ баща, затова вярва на твоята версия. Ако наистина си загрижен за нея, ще се постараяш всичко да мине възможно най-цивилизовано.

Той сложи ръце на кръста, прехапа долната си устна, намръщи се. Тихо, за пръв път показвайки, че наистина го е грижа, той попита:

— Какво се е случило там? Да не би да си срещнала някого?

— Да. Себе си.

Той изглеждаше ядосан.

— Говоря сериозно.

Тя също. Нямаше намерение да му казва за Ноа, защото, макар и да бе много важен за нея, не бе най-голямото откритие, което бе направила на острова.

— Разбрах, че имам собствени мисли и чувства. Това е нещо, което пренебрегнах през всички тези години.

Той снижи гласа си до шепот и посочи с брадичка към спалнята.

— Дай ми само пет минути и тя вече ще е минало. Не означава нищо за мен.

— Ами тогава съжалявам за теб. Може би ще си намериш някого.

Монти отново я погледна, но този път в очите му имаше нещо много по-различно. Гледаше я така, сякаш тя бе различен човек. По-скоро любопитно, отколкото обвинително, сякаш се опитваше да разбере какво става, той попита:

— Затова ли отиде там всъщност? Сигурно си събрала онези сметки и фактури още преди да заминеш.

— Не знаех, че ще ги използвам.

— Значи е била катастрофата?

— Мисля, че да — отвърна тя също така тихо. После, без да повишава тон, се поправи. — Сигурна съм, че е така. Подобни случки преобръщат живота наопаки.

— Може би просто ти е нужна терапия.

Тя се усмихна, но без гняв. Изпитваше облекчение. При всички онези случаи през годините, когато си бе представяла този разговор, бе изпитвала ужас. Но най-лошото бе минало. Чувствата ѝ се бяха поуталожили, бе леко тъжна.

— Терапията няма да оправи нещата. Ти имаш своите нужди, Монти, но и аз имам своите. Знаеш ли как се чувства една жена, когато мъжът ѝ изневерява? Наранена. Ядосана. Грозна. Използвана.

— Ами ако обещава...

Спря насред изречението, когато тя вдигна ръка. Джулия поклати глава и остави очите ѝ да кажат онова, което не искаше да изрича

гласно. Обещанията му не струваха пукната пара. Доверието помежду им го нямаше.

— Прекалено дълго се чувствах необичана — каза тя накрая.

— Аз наистина те обичам.

— По твой си начин. Но не ми е достатъчно.

— Наистина ли му го каза? — попита приятелката ѝ Дона малко по-късно.

— Да — потвърди тя и се отпусна по-удобно на дивана, протегнала крака, както не подобава много на дама, но нямаше повече сили. Докато измине петте пресечки до малкия апартамент на Дона по пустите вече улици, бе започнала да трепери. Зарадва се, когато стигна до тук, беше благодарна на Дона, че я е изчакала, за топлата прегръдка и щедрот ѝ сърце и задето щеше да я подслони за през нощта. Бе ужасена от онова, което бе сторила. Към това се прибави и безкрайно изтощение.

Дона бе по халат, с ролки в косата и лице, лъщящо от нощния крем. Дали приличаше на преуспял адвокат по недвижима собственост? Едва ли. Точно сега тя бе просто приятелка, с която Джулия бе благословена от съдбата.

— Благодаря ти за Марк — каза Джулия. — Вероятно нямаше да поеме случая ми, ако не му се беше обадила.

— Адвокатите се вслушват в колегите си. Ще се погрижи добре за теб.

— Какво означава *добре*? Не съм убедена, че искам кой знае колко от имуществото на Монти.

— Не — съгласи се Дона и я изгледа замислено, — никога не си го искала.

Джулия се прозя. Заслуша се в градската нощ. Обърна глава на дивана.

— Е, всички ли знаехте?

— За връзките му ли? Подозирахме.

— Смятали сте ме за глупачка, че не мога да забележа?

— Джулия — укори я Дона, — никоя от нас никога не те е смятала за глупачка. Жените са прагматични по природа. Правим онова, което е нужно в момента. Когато времената се променят, имаме

възможност да действаме. Не всички обаче сме толкова смели, че да го направим. Ти си. Когато и другите разберат за това, и те ще ти се възхитят като мен.

Джулия обичаше Дона. Също и Шарлът, и Джейн. Онова, което най-много ѝ допаднаше у тях — забележителни жени и трите — беше, че те също я обичаха.

Протегна се и хвана ръката на приятелката си.

— Ами ако напусна Ню Йорк?

— Да напуснеш Ню Йорк ли? — лекичко извика Дона. — Да напуснеш Ню Йорк? Никой не може да го направи. Не и завинаги. Може да поживееш на друго място, но накрая ще се върнеш. А и да не би да си мислиш, че няма да искаме да ти дойдем на гости, където и да си? Помисли си пак, скъпа.

Завита с одеяло на дивана, Джулия спа дълбоко, докато Дона не я събуди в уговорения час. Взе си душ и се облече, после взе брачната си халка в ръка и я завъртя леко. Предната половина бе покрита с камъни, а отзад бе чиста платина. Камъните блестяха, платината бе леко поодраскана — полирана от вътрешната страна, ожулена отвън.

Беше време. Прибра пръстена в портмонето си и се присъедини към Дона, за да закусят с гевречета и кафе, но не остана дълго. Чакаше я дълъг път.

Трафикът в събота сутринта не бе натоварен. Щеше да стигне до Балтимор за три часа и половина. Това беше нещо като буфер; имаше нужда от време да подреди мислите си. Значението на стореното от нея изпъкваше още по-ясно на дневна светлина. Решителна промяна в живота, предстоящо съдебно дело, емоционални срывове и подеми — не гледаше лекомислено на всичко това. Стряскаше се всеки път, когато завъртеше волана и забележеше празното място на халката на пръста си.

Да чуе гласа на Ноа би я успокоило, но тя реши да не се обажда. Не се развеждаше с Монти заради Ноа. Правеше го заради самата себе си.

След като пресече Ийст Сайд, тя подкара колата по Девето авеню, като си мислеше за живота си в Ню Йорк. Но щом излезе от тунела „Линкълн“, тя насочи мислите си към Джанет. Това означаваше,

че се готви да се изправи срещу един модел на общуване, който се бе установил и действаше в продължение на четирийсет години.

Коя съм аз? — питаше се тя отново и отново в продължение на тричасовата си само агитация. — *Аз съм силна жена. Способна. Чувствителна и разумна, последователна. Аз съм независима жена, която има собствени убеждения и е готова да ги отстоява.*

Тези думи станаха част от своеобразна мантра, защото Джулия знаеше колко важно е първото впечатление. Джанет трябваше само да я погледне и да забележи разликата.

Пое си дълбоко въздух, за да се успокои, докато влизаше в Балтимор, и не спря да си повтаря мантрата, докато изминаваше познатия маршрут. *Аз съм от хората, които оцеляват* — добави тя. — *Нося отговорност да отстоявам онова, което смятам за правилно. Вече няма да се оставям да ме подценяват.*

Засенчената от дървета улица, на която бе домът на родителите ѝ, с големите си тухлени къщи и тучни зелени морави отпред бе все така елегантна, както винаги. Тя зави по павираната алея и паркира зад гаража, в който бе прибран семейният седан. Влажността във въздуха я лъхна още щом слезе от колата и веднага ѝ напомни за миналото. Спомените не бяха толкова потискащи, колкото я разстроиха. Докато пристъпваше по сините плочки на алеята, Джулия се питаше дали косата ѝ не е прекалено дълга, джинсите ѝ прекалено омачкани, изрязаните ѝ сандали с много нисък ток ли са и дали не са подходящи само за острова. Тези тревоги също бяха отблясък от миналото. Майка ѝ бе жена с много твърди разбираня и не се свенеше да изказва мислите си на глас.

Нося отговорност пред себе си, настояваше мислено Джулия. Изправи рамене и натисна звънеца. Имаше ключ, останал ѝ от детството, който при това бе използвала неведнъж през последните години, когато бе хуквала от Ню Йорк насам, за да замести Джанет. И той се намираще на ключодържателя, който бяха извадили от дъното на океана. Но инстинктът ѝ нашепна, че сега не е моментът да си отваря сама вратата и да влиза вътре.

Перденцето на прозореца до вратата леко помръдна. Видя уплахата в очите на майка си. Вратата бързо се отвори и също толкова бързо Джулия се отказа от агресивното си поведение. Досега не бе виждала Джанет такава — слаба както винаги, но някак смалена, по-

уморена и по-стара, много по-стара. Носеше избелели къси панталони до коленете, блузата ѝ не бе затъкната в тях, нямаше грим и обикновено впечатляващата ѝ сива коса не бе вчесана — това изобщо не бе вид на жена, която върши *важна работа*. Джулия не можеше да си спомни кога за последен път е виждала майка си така размъкната. Изобщо не можеше да си я спомни да изглежда по друг начин, освен в идеален вид. Стресната — понеже това все пак бе майка ѝ — тя напълно се отказа от битката.

Джанет хвърли бърз поглед към колата, после пак погледна дъщеря си.

— Баща ти добре ли е? — попита тя притеснено.

— Добре е.

— Тогава Моли?

— И тя е добре.

— Ти?

Джулия успя да се усмихне.

— И аз съм добре. Може ли да вляза, мамо?

Явно сепната от въпроса, Джанет отстъпи встрани.

— Бях навън, в задния двор. Не очаквах никого. Просто си седях там с вестника. Тази седмица бе истински ад. Едва сега успявам да си поема дъх — тя затвори вратата, така че жегата остана отвън, и закрочи по хладния коридор, после неловко се обърна към Джулия: — Той ли ти каза да дойдеш?

Нямаше как да сбърка за кого говори.

— Не. Той не знае, че съм тук.

Тя се обърна и продължи, но само след няколко крачки отново спря. Този път очите ѝ бяха по-сериозни.

— Ако си дошла да го защитаваш, моля те, недей. Трябва сам да го направи.

Мина през кухнята и излезе през голямата стъклена врата към градината. Тръгна по каменната пътечка и отиде на слънце, където се отпусна на един шезлонг много по-внимателно, отколкото би го сторила, ако бе с двайсет години по-млада. Вестникът бе на една масичка до стола ѝ. Страниците му бяха идеално гладки, изглежда, не бе разгръщан изобщо.

Джулия усети как сърцето ѝ се свива. Майка ѝ очевидно се чувстваше нещастна.

Дръпна стол и за себе си и каза:

— Няма да го защитавам, мамо. Искам само да знаеш, че между него и Зоуи няма нищо. Наистина е имало един-единствен път преди много години, но нищо след това и нищо сега. Дойде на острова, защото аз бях там и защото ти е бил ядосан, а знае, че от това най-много ще те заболи.

— Много детинско от негова страна.

— Да.

Джанет затвори очи. Джулия се опасяваше, че това означава край на разговора, но майка ѝ каза:

— Откъде знаеш, че няма нищо?

— Виждала съм ги заедно. Между тях няма никакво привличане.

— А дали би усетила, ако имаше?

— Мисля, че да.

— Не забеляза нищо предния път.

— Тогава съм била на петнайсет.

Джанет не отвърна нищо. Скръсти ръце върху корема си и остана да лежи известно време на слънце. Ноктите ѝ бяха лакирани — всеки четвъртък следобед ходеше на маникюр, но иначе ръцете ѝ изглеждаха уморени и напрегнати.

— Няма нищо — настоя Джулия. — Повярвай ми. Минали са двайсет и пет години. И двамата сега са различни хора. Татко е отегчен. Тя го кара да работи в обора, но не иска да бъде наблизко до него, затова той остава там самичък, а това не му харесва особено. Мотае се около „Грила“, чака Моли да се покаже от кухнята и да му каже *здрасти*. Стои на кея и си приказва с хората там.

— Живее в нейната къща — изтъкна Джанет, но с уморен глас.

— Вината е моя. Никой от двамата не го искаше, но имаше само още едно място, където да се отседне, а аз го заех.

Джанет въздъхна. Обърна лице към слънцето.

— Сложила ли си слънцезащитен крем? — попита Джулия.

— Не.

— Нали трябва? — през последните няколко години бяха отстранили от лицето ѝ няколко подозрителни петънца.

Джанет отвори само едното си око и каза мрачно:

— Живея рисковано — затвори окото си. — Щом ти спиш някъде другаде, откъде знаеш дали не се промъква тайничко вечер при

нея?

— Зоуи ми каза.

— И ти ѝ вярваш?

— Защо би ме лъгала? Ако изобщо проявяваше някакъв интерес към него, тя щеше да злорадства. А не е така. Никога не си е простила за онова, което се е случило. За нищо на света не би допуснала да се случи отново.

Известно време Джанет не каза нищо. После попита:

— Щом е отегчен, защо стои там?

— Защото ти не му се обаждаш!

Майка ѝ вдигна глава и срещна погледа ѝ.

— И той не се обажда. Ами ако падна по стълбите и остана да лежа на земята, напълно безпомощна? Ами ако умра в съня си? Грижа ли го е изобщо?

— Аз претърпях катастрофа, в която можеше да загина, но ти не ми се обади — извика Джулия. — Теб не те ли беше грижа?

— Знаех, че си добре. Ти ни се обади и ни каза.

— Освен това ви казах, че съм много разстроена!

— Да. Може ли да се върнем на това по-късно? — беше напълно в стила на Джанет да прави нещата по график. — Точно сега обсъждаме баща ти.

Джулия въздъхна отчаяно.

— Разбира се, че го е грижа.

— Казах на братята ти, че съм го изпратила там, за да бъде с теб. Не знаех какво друго да измисля. Има ли намерение да се връща?

— Да.

— Кога?

— След празничния уикенд.

— Във вторник? Сряда?

— Не знам, мамо. Защо не му звънеш да го питаш?

Джанет я изгледа кисело и отново отпусна глава на шезлонга.

Джулия реши да го преглътне. Имаше нужда да си поеме дъх. Съзнателно се опита да се отпусне, после вдигна с ръце косата от врата си. Беше забравила колко горещо и влажно е лятото в Балтимор. И на острова въздухът бе топъл, но винаги имаше ветреца. Тук нищо не помръдваше. Ако можеше да се съди по миналото, поне половината жители на квартала се бяха изнесли към морския бряг за празничния

уикенд по случай Четвърти юли, ако не за друго, то поне за да избягат от горещините. Джулия нямаше нищо против жегата, нито против отсъствието на съседите. И двете бяха неотменно свързани с детството ѝ. Бе се върнала тук, когато бе изправена на прага на сериозна промяна в живота си, и те изненадващо ѝ бяха подействали успокояващо.

— Градината е прекрасна — каза тя. — Още ли използваш услугите на същия градинар?

— Да. Той поне е много лоялен.

Джулия въздъхна.

— И татко също.

— Е, би било хубаво да се мисли така, но щом един мъж веднъж изневери на жена си, е много трудно. Нямах никаква представа какво е да живееш с този страх години наред.

Джулия за миг престана да диша. Сега бе моментът. Ако Джанет имаше намерение да спори с нея, искаше час по-скоро да приключат с това.

Много внимателно, тя се обади:

— Знам какво е, мамо. И аз съм живяла с него.

Джанет отвори едно око, забеляза, че Джулия е сериозна, и веднага отвори и другото — и за пръв път, откакто видя майка си на прага толкова уязвима, Джулия отприщи цялата решителност, която така старателно бе събирала по целия път от Ню Йорк до тук.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Току-що идвам от Ню Йорк — каза Джулия в прилив на смелост. — Развеждам се с Монти.

Джанет повдигна глава от облегалката на стола си.

— Развеждаш се?

— Нещата не вървят. От доста време. Монти имаше поредица от авантюри. Снощи се прибрах у дома и го заварих в леглото с последната му любовница.

Подготвена да чуе в отговор: *Нали ти казах*, задето бе оставила Монти сам и бе избягала в Мейн, когато Джанет просто прошепна: *О, Джулия*, тя вече бе минала нататък:

— Моли е заварила същата ситуация при завръщането си от Париж, когато се прибрала у дома, без да се обади.

Осъзна, че Джанет е смаяна — дори показва съчувствие, но въпреки това продължи бързо. Майка ѝ много държеше да проучи случая. Обичаше да се рови във фактите и данните за хората, на които помагаше благотворителната ѝ организация, за да може да проследи доколко е резултатна помощта, която им е оказана. Джулия трябваше добре да обоснове тезата си.

— Всичко сочеше натам. Той изглеждаше облекчен, когато му казах, че няма да се връщам след катастрофата, а също и когато Моли реши да остане на Биг Сойър. Сега си спомням колко настояваше тя да прекара лятото в Париж, вместо в Ню Йорк. Знаеше, че планирам да прекарам две седмици в Мейн. Разчитал е на това време, за да се позабавлява сам.

— Поредица от любовни връзки? — повдигна вежди Джанет. — И от колко време продължава това?

Джулия бързо зае отбранителна позиция. Старите навици умираха трудно.

— Ами не знам, мамо. Не съм се върнала от медения си месец с подобни очаквания. Може да е започнало още тогава. Не съм следила къде ходи и какво прави. Не съм от тези съпруги.

— Знам.

— Имах известни подозрения, но само защото изглеждаше незаинтересован в някои отношения...

— В секса.

— ... и наистина не исках да повярвам. Коя жена би искала? Имам доказателства само от последните три години — и да, примирявах се с това — побърза да каже тя, преди Джанет — активистката да я укори, заради обичайните причини. Но ставаше все по-трудно да си затварям очите.

— А и остава страхът — тихо се обади майка ѝ.

— О, да — съгласи се гневно Джулия и тъкмо се канеше да поясни на Джанет колко добре ѝ е познат този страх, когато осъзна, че Джанет ѝ съчувства. Съчувства ѝ. Строгостта в гласа ѝ е била насочена към Монти, не към нея. — И ти ли си изпитвала същия страх? — попита тя по-меко.

— Да.

Успокоена, Джулия леко се поотпусна. Но тогава се появи болката.

— Най-лошо бе първият път, когато разбрах какво става. Бях убедена, че се е влюбил в някоя друга и ще се разведе с мен. Научих се да живея със страха, но винаги имаше ново съмнение. Достатъчно млада ли изглеждам? Достатъчно стилно ли се обличам? Дали проявявам достатъчно уважение, дали съм приятен и достатъчно интересен събеседник? Дали го задоволявам? Достатъчно ли правя за него, така че да се нуждае от мен?

Джанет отпусна крака на земята и седна с изправен гръб.

— Ти беше много по-добра в тези неща от мен.

— Съмнявам се — отвърна Джулия. — Аз бледнея в сравнение с теб. Но татко е различен от Монти. Гордее се с кариерата ти, а и без друго му харесва да е на заден план. Не и на Монти. Той иска да е на пиедестал. Да го забелязват и да му се възхищават. Да го желаят. Толкова повече аз трябваше да се старая да бъда грижовна, забавна и интересна. Знаех, че ако се отдръпна и остана в пасивна позиция, той ще се отърве от мен.

— Ще се освободи — поправи я Джанет.

— Да се живее така, е ужасно напрежение. След катастрофата просто ми се струва предателство към самата мен.

— Какво ще правиш? Къде ще живееш?

Джулия не бе мислила толкова надалеч. Знаеше само, че след като бе спала с Ноа, трябваше да сложи край на брака си.

— Засега ще остана на Биг Сойър.

— Трябва ти адвокат.

— Вече имам. Срегнах се с него вчера, преди да се видя с Монти.

— Как го прие той?

— Опитва се да спори, но аз го хванах в прелюбодеяние. Честно казано, това е първият път, когато печеля спор с него. Към края изглеждаше почти тъжен.

— Почти ли?

— Бих казала *наистина*, ако не знаех колко добър актьор е. Това е най-тъжното от всичко.

— Липсата на доверие.

— Да.

Джанет отново се отпусна на шезлонга и погледът ѝ се зарея в короните на двата стари дъба в края на градината. След малко, без да поглежда Джулия, тя каза:

— Човек си мисли, че е над това. Ръководя организация, която се занимава с хора, които са изпаднали в нужда, нямат нормални взаимоотношения, обеднели са в буквален и преносен смисъл, и е лесно да се чувстваш по-добър от тях, защото ти не си такъв — тя обърна поглед към дъщеря си, в очите ѝ се четеше объркване. — Високомерието те вкарва в капан. Изведнъж разбираш, че не си над никого и над нищо, защото точно в дома ти нещата не са съвсем наред.

— Но те са — изтъкна Джулия. Това бе сред нещата, които ясно бе осъзнала след потъването на „Амелия Селест“. — Ние сме живи. Здрави сме. Това е такъв дар от Бога.

Замислена, Джанет се загледа в храстите кучи дрян. По-близо до площадката от дъбовете, те вече бяха прецъфтели, но листата им бяха добре развити и тучно зелени. Под единия имаше стара пейка от ковано желязо. Джулия бе прекарала много летни часове там, много спокойни мигове. При всички промени, които ставаха с нея напоследък, да поседи тук с майка си, бе истинско удоволствие.

След известно време Джанет се обърна към нея.

— Имала си основание да се замисляш за смъртта.

Наистина бе така. Сега самото споменаване върна обратно цялата болка, която бе изпитала. В спокойствието на заобикалящата ги обстановка тя намери сили да каже:

— Имах нужда от теб, мамо. Не беше нужно да идваш. Едно обаждане щеше да е достатъчно.

— Знам.

— Имаш непоносимост към Биг Сойър, но ставаше дума за мен, не за Зоуи. Аз съм ти дъщеря.

— Знам. Съжалявам.

Джулия чу извинението. Но тъй като това не беше в природата ѝ, не можеше да кара майка си да се унижава. Затова продължи, като се опита да бъде разумна:

— За мен това бе преживяване, което ме накара да порасна. Справих се сама. Сега съм по-силна. Всъщност, мамо... — имаше още какво да се каже, но ѝ трябваше малко почивка, — ... аз съм гладна. Ти какво ще кажеш за един обяд?

Джанет погледна притеснено.

— Нямам кой знае какво, само двамата с баща ти сме, а сега и него го няма...

Онова, което премълча, бе, че Джордж пазарува и тъй като го нямаше близо седмица, хладилникът бе празен.

— Ще ида до пазара — предложи Джулия. — Искаш ли нещо по-специално?

Джанет настоя да дойде и това бе за първи път. Джулия не помнеше двете с майка ѝ да са минавали заедно покрай щандовете. Съдейки по начина, по който Джанет разглеждаше хранителните стоки, тя се запита кога ли за последен път майка ѝ бе стъпвала там. С лек грим на лицето и облечена в семпла блуза и пола, тя повече приличаше на предишната самоуверена Джанет.

Джулия реши, че заслугата за това е нейна — и усети, че започва да се чувства по-добре. В крайна сметка, тя бе човек, който се грижеше за другите. Вярно, че това бе едностранен процес и дълго време бе пренебрегвала себе си. Това трябваше да се промени. Но след като ѝ бе приятно да се грижи за околните, не виждаше защо трябва да престане да го прави.

Разбрала това, тя се отпусна в компанията на Джанет, която буташе количката и посочваше какво иска да си купи, продукти, които съвсем не бяха само за обяда. Но пък и самото ядене не бе толкова важно.

— Там имат ли си пазар? — попита майка ѝ, след като бяха взели маруля и плодове от щанда за пресни продукти.

— Няма истински супермаркет — отвърна Джулия, — само магазина на острова, но той е добре зареден.

— Зоуи никога не е била претенциозна по отношение на храната. Стафиди, Джулия. Ей там. Още ли е слаба?

— Много — каза Джулия, като сложи стафидите в количката, докато Джанет завиваше зад ъгъла към друг щанд.

— Прекалено слаба ли?

— Не. Много добре изглежда.

— Хм, мисля да взема онзи вид зърнена закуска. Баща ти никога не я купува. Но на мен ми харесва.

Джулия взе пакета от рафта и го сложи при другите в количката, докато вървяха нататък.

— Сигурно косата ѝ още не е побеляла — вметна Джанет с въпросителна интонация.

— Напротив. Но тя си я боядисва. Изглежда чудесно. Харесва живота си.

— Зоуи с нейните зайци.

Хаплива забележка? Джулия не бе сигурна. Реши да не обръща внимание и каза:

— Зайците са само средство за постигане на целта. Те я свързват с хората. Някои купуват малките, други — вълната им.

— Трябва ни бутилирана вода — каза Джанет. Пое бутилките, които Джулия ѝ подаде, и прилежно ги нареди в количката. — Мирише ли на зайци?

— Не. Ангорските зайци не миришат.

Джанет посочи към пакет кафе, а на следващия щанд към ябълковия сок. Завиха към щанда с макаронени изделия. Джанет взе една кутия тортелини и се зачете в указанията на гърба ѝ.

— Някога приготвяла ли си от тези?

— Не и тази марка.

Джанет остави кутията обратно на рафта и продължи нататък. Когато се приближиха до перилните препарати, се обади:

— Ами мъжете?

— Какво за тях?

— Омекотител за чаршафи, ако обичаш. Да, от този. Не се ли интересува от тях?

— Има много приятели мъже.

Прибраха омекотителя до ябълковия сок и продължиха напред.

— Нямах това предвид.

— Имала е няколко мъже. Двама са се задържали по-дълго.

— Какво е станало?

— Решила е, че прекалено държи на своята независимост, за да се откаже от нея. Тя има чудесен живот, мамо.

Джанет разглеждаше рафта с препаратите за миене на съдове.

— Но си няма семейство.

— Приятелите са нейното семейство.

Заобиколиха и се изправиха пред щанда с подправките.

— Трябва ми горчица. И сос за краставици. Избери каквато марка харесваш. Никога ли не е искала деца?

Джулия взе от тези, които предпочиташе, и остави бурканчетата в количката.

— Чакала е да си намери съпруг. В това отношение е доста традиционна. Когато е разбрала, че подходящият съпруг няма да се появи и може би е време да помисли за донор на сперма, вече е била в менопауза. Дошла е рано.

— И при мен също. Може и на теб да ти се случи след няколко години.

Джулия се замисли какво бяха правила двамата с Ноа без никакви предпазни средства. В крайна сметка и двамата бяха на четирийсет и имаха пораснали деца, или почти пораснали. Жени, които имаха двайсетгодишни деца, не забременяваха. Или поне тя така се надяваше. Сега изобщо не му бе времето.

— Защо те притеснява това? — любопитно попита Джанет.

Джулия бързо я погледна.

— Не ме притеснява.

— Изчерви се.

— О. Не. Ето го хляба. Какъв предпочиташ?

— Ръжен. Баща ти не го обича.

— Аз го обичам. — Джулия се пресегна за ръжено хлебче. След това застанаха пред щанда с деликатесите, взеха си номерче и зачакаха реда си. Стояха близо една до друга и говореха тихо, на ръст и на външност си приличаха, макар да ги разделяха години.

— Не очаквах, че Зоуи ще остане на онзи остров — каза Джанет. — Някога много обичаше приключенията.

— Била е на двайсет.

— Тогава беше безразсъдна. Как изглежда къщата й?

— Изобщо не прилича на твоята.

— Очевидно. Какви сандвичи искаш да си направим? На мен ми харесва салатата им с морски дарове.

Първоначалният импулс на Джулия бе да се съгласи с това. Старите навици умираха трудно. Но никоя салата с морски дарове не би могла да се сравни с онази в „Харбър Трил“ и новата Джулия имаше собствено мнение.

— За мен — пуешки гърди. Да вземем и от двете. Кое то и сториха.

При щанда с млечните продукти Джанет посегна за кутия мляко.

— Е, каква е?

— Къщата на Зоуи ли? — Джулия описа фермерската къща, докато се връщаха към предната част на магазина. — Има ли още нещо, от което имаш нужда?

— Да. Тоалетна хартия. Искам пакет с осем ролки. Баща ти купува по една. Можеш ли да си представиш? Не само че е по-скъпо, но така се налага да мисли за това всяка седмица, вместо веднъж на два месеца. Пазарува като мъж.

— Ако ходиш с него на пазар, би могла да го научиш.

— Не мога да го придружавам непрекъснато, прекалено съм заета.

Джулия се замисли над това, докато се връщаха към къщата. Когато отново бяха в задния двор, вече със сандвичи и напитки, тя се почувства достатъчно уверена и събра кураж.

— Татко страда от това, да знаеш.

— От кое?

— Че си прекалено заета. Това е основната причина той да замине за Мейн.

— Беше ядосан, че не ти се обадох — възпротиви се Джанет.
Джулия не бе съгласна.

— Беше ядосан, задето си казала, че си прекалено заета да го направиш. Това само е подсилило собствения му гняв. Той иска повече от времето ти, мамо. Вече остарява и може да намали малко темпото на работа. Иска и ти да направиш същото.

— Да се пенсионирам. Страшни думи. Не съм готова.

— Никой не те моли за това. Не можеш ли просто да намалиш малко времето за работа?

За своя чест, Джанет не отхвърли изцяло идеята.

— Мога, но не съм сигурна, че искам. Да намалая темпото — дори да мина на половин работен ден, това е съвсем нов етап. На някои от приятелките ми им е доста трудно — тя погледна притеснено Джулия. — Нали знаеш, да са по цял ден със съпрузите си.

— Обичаш ли татко?

— Разбира се.

— Тогава какъв е проблемът?

— Свикнали сме да живеем по друг начин. Не знам как ще потръгнат нещата. Може на него да не му хареса, че съм наоколо през цялото време.

— Няма да стане така. Той те обожава. Би се чувствал поласкан, ако предпочетеш да прекарваш повече време с него.

Джанет явно не бе убедена в това, защото изведнъж се разгневи.

— Е, трябва сам да ми го каже.

— Може би се страхува. Ти си доста страшна понякога.

— Той ми е съпруг, за бога. Може да ми каже каквото пожелае.

— Невинаги.

Думите увиснаха във въздуха. Джулия ги усещаше в мълчанието на майка си и се запита дали не е отишла прекалено далеч. Джанет не я бе молила за мнението ѝ. Тя си имаше достатъчно свои виждания. По правило Джулия правеше каквото я помолеше майка ѝ, а не обратното.

Но установеното положение вече не допадаше на Джулия. Искаше по-добри взаимоотношения с майка си. Според нея това бе една от възможностите да се възползва максимално от промяната, настъпила у нея след катастрофата на „Амелия Селест“.

Не си казаха нищо за известно време и Джулия се опасяваше от най-лошото. Но веднага щом свършиха със сандвичите си, Джанет

предложи — възможно най-любезно — да се разходят из магазините. Твърдеше, че има нужда да си купи някои неща. Всъщност се оказа, че повече се интересува от Джулия. Когато взе поредния чифт панталони от рафта, каза:

— Премери ги. Ще ти отиват много.

Джулия се обърна към нея:

— Мислех, че ще пазаруваме за теб.

— Имам си достатъчно. Твоите дрехи са потънали с кораба.

— Беше лодка, а не кораб, а и дрехите, които загубих, бяха само за двуседмична ваканция.

— Останалите са в Ню Йорк при съпруга ти, с когото сега си разделена. Съзнаваш ли това?

Джулия се стресна леко. Да бъде разделена с Монти, това все още бе съвсем ново като усещане.

— Всичко е наред — каза тя. — Онези дрехи не са подходящи за Мейн.

— Е, тези тук са — отбеляза Джанет. Панталоните, които бе свалила от рафта, бяха всекидневни, а блузите — спортни. Дори замъкна Джулия до щанда, където продаваха спортни екипи, и настоя да си вземе топъл анцуг, с който да се мотае вкъщи, като при това държеше тя да плати.

— Мога да си ги позволя, мамо. Монти няма да ме остави без пукната пара.

— Не ме интересува Монти — отвърна Джанет. — Мисля за себе си. Моля те, направи ми това удоволствие.

Ноа и Иън закъсняха с връщането си на дока не защото бяха решили да работят до късно, а защото морето бе много бурно. Дори и стърчащите нагоре маркери не помагаха много, за да забележат шамандурите. Също толкова трудно бе и да изтеглят капаните на палубата. Вълните бяха толкова високи и подемаха лодката с такава сила, че дори и разтоварването на контейнерите при Фос бе по-тежко от обикновено. Когато се бяха върнали с „Лейла Сю“ на обичайното й място до кея, виковете, които се чуваха откъм другите лодки, бяха на тази тема.

— Ще излизаш ли утре, Хейс? — извика Мики Клинг, докато миеше с маркуча „Мики и Майк“.

От борда на „Уила Би“ Хейс Милър извика в отговор:

— Ще се наложи, ако времето се задържи такова, иначе ще загубя доста. А ти?

— Ще преместим някои от капаните сутринта, но ако стане лошо от това, ще се прибера. Хей, Ноа! Чух, че си изхвърлил малко *развалени плодове!*

Ноа вдигна ръка, за да потвърди, и продължи да търка лодката си. След като бе изпразнил капаните на Хабър и Уелк, бе преместил част от своите в по-дълбоки води, но имаше още много на пътя на бурята.

Иън искаше да почива в неделя. Тялото му още се опитваше да свикне с ежедневните усилия при изтеглянето на капаните. Ноа би могъл да се смили над него и да го остави у дома, но той самият със сигурност щеше да излезе. Беше ловец на омари. Жените идваха и си отиваха, но винаги имаше шамандури, капани и неприятности. Извън чисто практическата необходимост да премести капаните си далеч от скалите, се добавяше и обстоятелството, че поглъща вниманието му. Като се добави и рискът от бурното море, ситуацията бе дори още по-обещаваща.

Джулия и Джанет останаха в задния двор, отдавайки се на безделие, и си прекараха много приятно. За Джулия това място бе същински оазис. Дори и без да разговарят, се чувстваше по-близо до Джанет. После стана време за вечеря. Облякоха се малко по-официално и отидоха в един ресторант на улица „Норт Чарлс“. Там, заобиколени от тиково дърво, мрамор и месингови орнаменти, двете си разделиха бутилка вино и хапнаха френско сирене. Обстановката бе толкова неочаквано приятна, че Джулия се осмели да се облегне назад и да попита:

— Какво мислиш за мен?

Джанет я погледна изпитателно.

— Що за въпрос е това?

— Винаги съм се чувствала засенчена. Понякога и незначителна. Така ли ме виждаш?

— Господи, не. Ти си ми дъщеря.

— Харесваш ли ме?

— Ти си ми дъщеря — повтори Джанет, сякаш това обясняваше нещата. Но Джулия бе достатъчно спокойна, за да настоява.

— Гордееш ли се с мен?

— Като изключим вида на ноктите ти в момента? Които бяха чисти, но без лак.

— Говоря сериозно.

— Да, гордея се с теб.

— Защо?

— Джулия! — Джанет изглеждаше едва ли не засрамена.

— Наистина искам да знам — настоя тя и осъзна, че говори като Моли, което съвсем не бе лошо. Моли беше много пряма, когато ставаше дума за собствените ѝ нужди и желания. Джулия трябваше да следва примера ѝ. — Помниш ли какво ти казах по телефона от Мейн? Аз не съм направила нищо от онова, което ти си постигнала в живота си. Разочарована ли си? Имала ли си по-големи надежди за мен? Би ли ме ценила като своя приятелка?

Джанет, изглежда, се стресна.

— Как бих могла да съм разочарована, след като ти правиш всичко онова, което аз не мога?

— Би могла, ако го искаше.

— Не. Нямам твоето търпение. Нямам твоя темперамент. Не съм мил и любезен човек като теб.

— Може би да си мил и любезен не е чак толкова хубаво.

— Помисли малко, моля те. Ами ако всички в света имаха толкова — поради липса на по-точна дума — трудни характери като мен? Как изобщо би могло да се постигне нещо? Ти си като смазочното масло, Джулия. Ти правиш нещата възможни. Онова, което аз върша, е само малка част от цялото.

— Онова, което ти правиш, е важно — каза Джулия. Колкото и да не обичаше тази дума, трябваше да я използва.

Джанет въздъхна.

— Не толкова, колкото ми се ще да мисля.

Ти си като смазочното масло, Джулия. Ти правиш нещата възможни.

Джулия заспа с тази мисъл. Когато се събуди посред нощ и осъзна, че бракът ѝ е свършен, тези думи ѝ вдъхнаха надежда. Щом правеше нещата възможни, можеше да се погрижи за себе си. Именно с това трябваше да се заеме.

Ноа не спа добре. Държеше мобилния си телефон наблизо, за да може веднага да го вдигне, ако тя се обади, което така и не се случи, но той и без друго трябваше да става няколко пъти от леглото, за да чуе прогнозата за времето. Макар мъглата да беше все така гъста, вятърът отслабна и още не бе заваляло. Според прогнозите бурята приближаваше откъм югоизток, което означаваше, че времето ще се промени, но чак към обяд. Реши, че може да свърши доста работа дотогава и да се върне навреме в пристанището.

В четири сутринта се зае да приготвя закуска. И сега мобилният телефон бе наблизо, в случай че тя се събуди, където и да беше в момента, и си спомни какво бяха правили по същото време преди две нощи и реши да се обади. Не го направи. Кое то беше добре. Защото беконът тъкмо бе започнал да се зачервява в тигана, когато се появи Иън. Краката му бяха боси, но носеше ватирана риза и джинси и явно имаше намерение да тръгне с него.

— Можеш да останеш да поспиш — каза Ноа.

Момчето се облегна на рамката на вратата.

— Не бива да излизаш сам.

— Правил съм го много пъти.

— Никой от другите рибари няма да работи сам днес. Не е безопасно.

— Бурята ще позакъсне. Ще се върна към обяд.

— И аз идвам.

Звучеше напълно уверен и независимо, че спореха, Ноа бе доволен. Това бе като светлинка в очертаващия се мрачен ден. И все пак бе длъжен да попита:

— Сигурен ли си, че го искаш?

— Не мисля, че е добре да излизаш сам, а няма кого другиго да вземеш.

— Значи тръгваш поради липса на друг вариант?

— Така изглежда — отвърна синът му, скръстил ръце на гърдите си. В този миг всичко в него — външният му вид, стойката, упорството му — напомняха за дядото, който едва бе познавал.

Да, наистина бе като светлинка в тунела. Малко разведрен, Ноа добави още яйца и бекон в тигана.

— Ще направиш ли няколко сандвича? Огладняваш около десет.

Трийсет минути по-късно потеглиха. Изпълнен с нови сили, готов да приеме предизвикателството, Ноа остави мобилния си телефон на плота в кухнята. Щом не се бе обадила в ранните часове, нямаше да го направи и сега, а той се бе уморил да чака. Имаше и по-важни задачи. Опита се да затвори Лукас в къщата, но кучето се изплъзна от ръцете му и изтича към пикапа. Ноа се запита дали и Лукас се чувства толкова засегнат, колкото и той самият. Лукас също обичаше Джулия.

На пристанището мъглата бе дори още по-гъста. Рик го чакаше с кифлички до страничната врата на „Грила“.

— Ще завали, Ноа. Сигурен ли си, че си готов с ковчега като библейския ти съименник?

Ноа се засмя, подаде термоса на Иън и взе своя.

— Ако не се върна по обяд, изпрати да ме търсят.

Щом стъпиха на борда на „Лейла Сю“, той включи двигателя и електронните уреди. Предполагаше, че ще му е нужна помощ при навигацията още при излизане от пристана. Беше преди зазоряване, мракът на нощта едва бе започнал да избледнява към сиво. Иън и Лукас бяха само мъгляво очертани фигури в задната част на лодката, докато той внимателно заобикаляше другите съдове. Повечето рибарски лодки стояха на котва. Или бяха решили да останат на брега, или той просто ги бе изпреварил. Мълчанието на радиостанцията го потвърждаваше.

Зави покрай пазара на пристанището, даде газ и с помощта на уредите за далекообхватна навигация потегли с пълна скорост. Щеше да стигне до целта за около четирийсет минути. Тези скали и скални площадки навярно са съставлявали част от остров, съществувал преди потъването на Атлантида, но в днешния свят не бяха успели да се издигнат достатъчно високо. Така или иначе, подводният релеф беше напълно подходящ за периода, в който омарите сменяха черупките си.

През изминалите няколко седмици уловът в тези плитчини бе доста добър.

Вълните бяха слаби. Спря веднъж по пътя, за да премести три въжета с капани само защото и без това минаваше оттам. После продължиха. Денят бе облачен, сив, а мъглата бе толкова гъста, че мокреше предното стъкло. Чистачките бяха включени непрекъснато. Следвайки показанията на уредите, стигнаха до най-отдалечените синьо-оранжеви шамандури и тогава Ноа изключи двигателя. Иън прихвана шамандурата с куката и я издърпа на борда; Ноа закачи въжето за хидравличния теглич и го включи. Много скоро първият от капаните бе на палубата, вторият го последва. Всеки пое по един, изхвърлиха обратно водораслите, една треска, два дребни омара и няколко морски звезди и задържаха общо три омара в контейнерите. Когато наредиха капаните на кърмата, където щяха да почакат, докато стигнат по-дълбоки води, Ноа се запъти към следващата шамандура. В капаните, които изтеглиха тук, нямаше омари, които си струваше да се задържат. След като изхвърлиха останалото вътре, наредиха и тях до другите.

Готов да потегли към третата шамандура, Ноа се върна зад руля точно когато двигателят, който работеше на празен ход, се задави. Той подаде газ и машината изхърка, набра сила, после угасна. Той дръпна ръчката назад, после пак напред. Отново се чу задавен шум, моторът аха да запали, но след това — нищо. Освен плясъка на вълните по корпуса и шумът от чистачките по стъклото не се чуваше нищо.

— Супер — измърмори той под нос. Иън застана до него.

— Не може да е свършило горивото. Заредихме до горе само преди два дни.

— Не е от горивото — каза Ноа и тръгна към задната част на лодката.

Иън го последва.

— Да не би акумулаторът да е изтощен?

— Не. Чистачките работят — той започна да мести капаните. — Помогни ми.

След като капаните бяха преместени, за да не пречат, той вдигна капака, под който бе скрит моторът. Провери резервоара за гориво, маркучите, потърси да разбере какво не е наред и не откри нищо.

Тогава, воден от неясно предчувствие, заобиколи капаните, надвеси се през борда, за да погледне ауспуха, и изруга гръмко.

— Какво? — попита Иън, който се бе надвесил навън до него.

— Пара — невярващо каза Ноа.

— Какво значи това?

— Има вода в резервоара. Доникъде няма да стигнем.

— Как е влязла вода в резервоара?

— Така както шамандурите ми станаха сиви.

— Хабър и Уелк?

— Те или някой друг.

— Може би газта, която заредихме, не е била с добро качество.

Такова бе и първото предположение на Ноа, но не би могло това да е причината.

— Щях да разбера отдавна.

— Но... защо се заяждат само с теб?

— Съсредоточават силите си върху един. Кой знае?

Иън все още не разбираше.

— Ако е имало вода в резервоара, как стигнахме до тук?

— Водата е по-тежка от газта, потънала е на дъното на резервоара. В края на деня винаги има малко газ, останала в маркучите, във филтъра и в резервоара на карбуратора. Именно така сме стигнали до тук.

Положението бе такова, че изобщо не можеха да помръднат от там без чужда помощ. Ноа се изправи, отиде до радиостанцията, но когато се опита да се обади, не се получи нищо. Подръпна жиците отдолу. Това обикновено вършеше работа. Сега обаче те останаха в ръката му. Били са срязани и пъхнати обратно, нещо, което би могъл да забележи, ако бе проверил по-съвестно още на кея.

Той изруга отново.

— Нямаме радио? — попита Иън.

— Не.

— А мобилен телефон?

— Остана у дома.

— Как можем да извадим водата от резервоара?

— Трябва да го изпразним целия — което не биха могли да направят тук, а и би било само напразно хабене на сили дори и да можеха, защото нямаше с какво да го напълнят.

— А как ще повикаме помощ?

Ноа влезе в кабината и се появи с комплект сигнални ракети. Застана на палубата, отвори кутията, зареди една от ракетите, насочи я към Биг Сойър и я изстреля. Двамата е Иън стояха и гледаха.

— Не виждам нищо — каза момчето.

— Горе в мъглата е.

— Щом дори и ние не я виждаме, как би могъл да я забележи някой друг?

— Възможно е и да не я забележи — отвърна Ноа, — но това е най-доброто, което можем да направим. Имаме общо шест ракети. Ще ги пускаме на всеки няколко минути. Ще ни видят или ще ни засекат на радара си. В краен случай, след като мине обяд, ще изпратят някой да ни потърси.

— Откъде ще разберат къде сме?

— Ще разберат — приятелите му знаеха къде залага капаните си. Щяха да го открият, но само ако „Лейла Сю“ останеше на мястото си. Засега котвата щеше да им свърши работа. Седемнайсеткилограмовата ѝ тежест бе достатъчна за десетметровата лодка. Ако вълните станеха по-големи и вятърът се усилише, нещата щяха да се променят. Тогава щеше да е опасно да са закотвени толкова близо до скалите. Капаните бяха защитени поне донякъде от водата. Потенциалната опасност за една лодка близо до скалите бе много по-голяма. А за хората на борда ѝ?

Засега не можеше да мисли за това.

— Радарът все още работи — с надежда в гласа каза Иън.

— Уредите изтощават акумулатора — обади се Ноа и веднага изключи всички, макар и не преди да определи точното местоположение на „Лейла Сю“ и да го отбележи в бордовия дневник.

— Акумулаторът се зарежда от мотора.

— Колко дълго може да изкара без зареждане?

— Около час. Радарът черпи повече ток, отколкото сирената. Ще пускаме сирената. Ако някой е наблизо, ще дойде.

— Ами ако никой не дойде? — попита момчето.

— В такъв случай ще излязат да ни търсят, ако не се върнем навреме.

— Ами ако времето се развали и не могат да излязат?

— Ще изчакаме да мине бурята. Тогава ще дойдат.

— Ще оцелеем ли в бурята?

Ноа знаеше, че Иън е уплашен. И той самият не бе особено спокоен. Нямахме как да знае, че са сипали вода в резервоара му, но поне можеше да се увери, че радиото работи. Никой уважаващ себе си рибар не напускаше пристанището без радио. А без мобилен телефон? Никой днешен рибар не го правеше.

Глураво — реши Ноа, разгневен на себе си. А след като и синът му бе на борда? — *Глураво и безотговорно*.

Знаеше какво е да си на борда на „Лейла Сю“ в буря. Лодката се държеше съвсем прилично сред вълни, стигащи до два и половина три метра. Ако станеха много по-високи, щеше да бъде много неприятно. Последния път поне имаше работещ мотор и можеше да управлява лодката. Сега нямаше такова нещо и рискуваше да загуби контрол над „Лейла Сю“. Издигането и спадането с вълните, поклащането насамнатам бе едно, а отклонението от курса — съвсем друго. Ако лодката се завъртеше прекалено, можеше да се окаже с широката си страна към вълните и някоя по-висока можеше да я преобърне. Веднъж оказала се под водата, лодката можеше и да не изплува.

— Виж какво ще ти кажа — обърна се той към Иън, опитвайки да надмогне собствените си страхове. — Нека да вземем пример от Лукас. Виждаш ли колко е спокоен? — кучето седеше в един ъгъл на кабинката, наблюдаваше Ноа с изплезен език, усмивка на лицето и обожание в погледа.

— Друго не може да прави — отбеляза Иън.

— Е, ние също. В момента морето е спокойно. Може и изобщо да не се разбунни. Нека изчакаме поне час, преди да започнем да се паникьосваме.

На времето не му трябваше цял час, за да се влоши. След като бяха изстреляли още една явно безполезна сигнална ракета и двайсет минути се бяха поклащали на котва, „Лейла Сю“ трябваше да се преборва с все по-големи вълни. След третата ракета и още двайсет минути напорът върху лодката стана особено жесток, но Ноа упорстваше. Искаше да знае къде се намира. Мисълта да се носи без контрол из Северноатлантическия океан никак не му се нравеше.

След още дваайсет минути той вече нямаше избор. Вълните станаха прекалено големи и вятърът прекалено силен, за да може лодката да издържи на бясното подмятане около въжето на котвата. Тъй като се притесняваше от сериозна повреда на корпуса, която би потопила „Лейла Сю“, той вдигна котва и през следващите няколко минути, стиснал здраво парапета за опора срещу люлеенето на лодката, той затаи дъх. Мъглата бе толкова гъста, че нищо не можеше да види. Имаше голяма вероятност да се ударят в скалите. Изчака достатъчно време, преди да хвърли бърз поглед към дълбокомера. Едва когато видя, че са в дълбоки води, се успокои.

Разбира се, това бе добре само донякъде. Скалите можеха да разбият лодката. Но пък предлагаша някаква опора, в случай че тя потъне.

Борейки се с поклащането на палубата, Ноа се придвижи напред и извади две спасителни жилетки от сандъка при носа. Подхвърли едната на Иън, който бързо я облече и попита:

— Ами Лукас?

— Той е добър плувец.

— Аз също — заяви момчето тъкмо когато лодката се изкатери на билото на една вълна и започна да се спуска надолу. Едва не загуби опора и се наложи да се хване здраво за рамката на вратата към кабинката.

Лукас стоеше вътре в единия ъгъл и ту свеждаше глава в опит да заспи, ту поглеждаше въпросително Ноа. Сякаш говореше и от името на кучето, Иън.

— По-зле от това не може да стане, нали?

— Разбира се, че може.

— Много по-лошо ли?

Ноа само вдигна рамене, докато закопчаваше спасителната си жилетка. После отново зареди сигнална ракета.

— А мислиш ли, че ще стане? — попита момчето. Тонът му бе или нетърпелив, или високомерен.

Нито едното, нито другото бе по вкуса на Ноа, който бе затънал в мисли за онова, което е трябвало да направи — да провери радиото, да си вземе мобилния телефон, да си остане в пристанището, да вървят по дяволите няколко капана.

— На метеоролог ли ти приличам? — рязко отвърна той и изстреля ракетата, но още докато го правеше, се запита дали има някакъв смисъл. Бяха на десет мили навътре в морето. В мъгла като тази сиянието на ракетата би могло да се забележи само на около миля или две, а и траеше само една минута. Дори и да имаше някой наблизо, той щеше да е много зает с усилията да контролира собствената си лодка, а не да наблюдава небето за сигнални светлини.

Иън го гледаше втренчено, стиснал здраво челюсти и с необичайно решителен вид.

— Не можеш ли да поговориш с мен? Не ми се е случвало такова нещо досега. А на теб — да. Каж ми какво ни чака. Няма значение, че не си сигурен, все пак би било добре да го чуя. Не мога да ти чета мислите. Когато не казваш нищо, си мисля за най-лошото. Например, че мразиш дрехите ми, училището ми, начина, по който говоря, вида ми.

Ноа се сепна.

— За какво говориш?

— Нищо не казваш. Не знам какво си мислиш. Не съм чул една добра дума. Не помня някога да си казал, че съм свършил нещо както трябва. Харесваш ли ме изобщо?

Ноа бе объркан. Колкото и нестабилно да стоеше на олюляващата се палуба, това тук бе още по-зле.

— Много неща вършиш добре.

— Какво например? Посочи едно.

— Сега не е моментът, Иън.

— Виждаш ли? Не го избрах правилно. И защо да не е? Какво друго бихме могли да правим?

— Да проверяваме дъното на лодката, като начало. Помпата не се задвижва сама. Ако там започне да се събира вода, ще потънем. Докато аз съм зает с това, ти стой на сухо — каза Ноа. Хвана непромокаемия гащеризон на сина си близо до лакътя му и го дръпна вътре в кабинката на мостика. — И се хвани здраво за нещо. Вълните стават все по-големи. Не искам да паднеш през борда.

— Ами Лукас?

— Вътре в каютата — нареди Ноа и хвана кучето за нашийника. То не искаше да тръгне и той се разколеба. Ако Лукас влезеше в каютата и лодката потънеше, щеше да бъде обречен. Но ако останеше,

където си беше, докато лодката се накланяше напред и назад, можеше да се плъзне от ъгъла си и да бъде повлечен от вълните. Макар да бе добър плувец, изобщо не би могъл да се пребори с планина от вода, тласкана от разгневения вятър.

Мина час, после втори. Валеше слаб дъжд и вълните бяха все така големи. Макар да бе посред бял ден, наоколо бе мрачно, стоманеносиво и не се виждаше абсолютно нищо. „Лейла Сю“ продължаваше да се люлее напред-назад, но водата, която падаше на палубата, изтичаше през специалните странични улеи и дъното на лодката оставаше сухо. От време на време Ноа проверяваше радара, за да види дали няма други лодки наблизо, но малкото точици, които засече, бяха поне на няколко мили от тях. Използва и петата сигнална ракета, после и шестата. Започнаха да пускат сирената, но звукът ѝ, изглежда, се загуби в ехтежа на вълните, които се разбиваха една върху друга.

Скоро и дъждът се засили. Сега си бяха облекли и непромокаема якета и бяха вдигнали качулките, но даже и докато стояха под покрива над мостика, лицата им бяха мокри. Иън бе пребледнял. Явно достатъчно уплашен, за да преглътне яда си, той попита:

— Мислиш ли, че вече сме стигнали до най-лошото?

— Не знам — отвърна Ноа, все още раздразнен. Обвиненията на Иън го бяха засегнали, и при това доста, тъй като почти си мислеше, че са започнали да се разбират. Освен това изпитваше вина. Беше довлякъл насила момчето в Мейн. Собствената му небрежност ги бе насадила в тази каша. И сега отново потъваше в старото си мълчание.

Дължеше повече на сина си. На себе си — също. По дяволите, дължеше го и на хората, които бяха загинали на „Амелия Селест“. Ако животът му бе пощаден, за да постигне нещо повече в него, здравата го бе закъсал.

Затова, стиснал здраво парапета на мостика, за да запази равновесие върху клатушкащата се лодка, той заговори достатъчно високо, така че да бъде чул сред вилнеещата буря.

— Нека ти обясня нещо, Иън. Израснал съм, работейки с баща си на лодка като тази. Той не приказваше много, затова и аз не говорех. Чувахме приятелите си по радиото и понякога разговаряхме с тях, но

бяхме заети с капаните и ни харесваше да слушаме морето. Попадали сме в много бури. Някога прогнозите за времето не бяха особено надеждни. Бурята ни връхлиташе изневиделица. Не говорехме за това, защото знаехме какво ни чака, а ни очакваше неизвестното. Морето има собствена воля. Няма значение какво показват сателитните снимки, отдолу под облаците картината може да е много по-различна. Предполагам, че ни очакват още осем часа подобно време. Може да са повече, може и по-малко.

— Какво ще правим дотогава?

— Ако лодката започне да се пълни с вода, ще я изхвърляме с ведрата. Ако се обърнем, ще се молим.

— Да се обърнем ли?

— Да се завъртим напъряко на вятъра. Опасно е.

— Мислиш ли, че ще дойде помощ?

— Трудно е да се каже. Ще мине поне още час, преди някой да се замисли дали не сме в беда. Ако условията са много тежки, приятелите ми няма посмеят да излязат. Същото се отнася и за хеликоптера. Няма да дойде в такава мъгла. Катер на Бреговата охрана би могъл. Това е най-големият ни шанс.

— Да оцелеем ли?

— Да бъдем спасени в следващите няколко часа. Ще оцелеем, Иън — закле се Ноа. — Загубих баща си само преди три седмици. Не съм оживял, за да потъна сега при него.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Джулия спа до късно в детската си стая. Обстановката бе променена; Джанет я бе превърнала във всекидневна. Бе предложила на дъщеря си да спи в стаята на братята си, която сега бе спалня за гости, но Джулия предпочете дивана във всекидневната.

В тази стая имаше много спомени. Мебелите може и да бяха различни, но слънцето все така струеше през щорите, чуваха се шумовете от къщата, като например звукът от пералнята в мокрото помещение и шумоленето на хладния въздух през отдушника. Тъй като всичко останало в живота ѝ бе в процес на промяна, имаше нужда от тези познати неща. В известен смисъл това бе краят на един цикъл. Предстоеше ѝ нов и трябваше да поеме напред сама.

Питаше се дали и в Мейн е слънчево и дали все пак Ноа е излязъл в морето да премести капаните си. Дали мислеше за нея, дали се чудеше защо е заминала и кога ще се върне. И сама започваше да се чуди.

Когато слезе долу, намери Джанет в задния двор, с далеч побдър вид, отколкото предния ден. Този път вестникът бе прочетен. Тя се усмихна и кимна към чашата в ръката на Джулия.

— Сипала си си. Добре. Още го правя много силно.

Джулия отпи от кафето. Да, наистина бе силно — много по-силно от онова, което пиеше по принцип, но беше хубаво.

— Защо кафето винаги има по-добър вкус, когато някой друг го прави?

— Така си е, нали? — съгласи се Джанет и после попита: — Да ти направя ли нещо за закуска?

— Още не — отвърна Джулия, макар да бе изкушена. Също като това да пие кафе, приготвено от някой друг, и закуската, приготвена от друг, бе истинско удоволствие, още повече, когато това бе майка ѝ. В този миг Джанет наистина приличаше на майка, а Джулия имаше по-голяма нужда от това, отколкото от храна. Напълно доволна и от кафето си засега, тя се отпусна на един от столовете.

— Искаш ли да прегледаш вестника? — предложи любезно Джанет.

— Не. Само ще си поседя.

— Е, какво ще правим днес?

Джулия усети ентусиазма ѝ, нетърпеливото желание на жена, която изглежда доволна, че си има компания, което пък повдигаше въпроса за Джордж. Трябваше да го обсъдят. Но по-късно. Не искаше да спори с майка си, не и когато се разбираха така чудесно. Част от взаимоотношенията им бяха изяснени и тя искаше да се наслади на това усещане, преди да се заеме с останалото.

— Бих искала просто да си поседя тук — каза тя.

— Не да печеш сладки? Или да подрязваш цветята? Или да боядисваш нещо? — провокира я Джанет. — Ти винаги правеше нещо за домакинството и ме караше да се чувствам абсолютно неадекватна.

— Не съм го искала. Така ли беше?

— Да.

— Съжалявам.

— Защо? — попита Джанет с леко любопитна усмивка. — Аз наистина бях неадекватна — поне вкъщи. Помниш ли, когато боядиса антрето? Всеки от нас трябваше да си избере цвят за една от стените. На теб се падна таванът.

Джулия изобщо не си бе представяла, че Джанет би могла да се чувства непълноценна в каквото и да било отношение. Допадаше ѝ не толкова представата за това, колкото фактът, че майка ѝ можеше да го каже. Отношенията им бяха станали много по-откровени, което бе и в основата на казаното от Джулия предната вечер. След като осъзна това, тя се отърси от мислите си и си спомни антрето.

— Избрах синьо — припомни си тя. Беше чисто, яркосиньо като небето в безоблачен ден, каквото не бяха виждали от доста време на Биг Сойър. Нещо ѝ подсказваше, че едва ли е така и сега. Почувства се странно притеснена и пропъди образа от съзнанието си. — Просто ще поседя. Наистина е прекрасно тук. Не всички имат онова, което имаме ние, нали?

Ноа беше угрижен. Дъждът се изливаше върху „Лейла Сю“, понякога се сипеше почти хоризонтално, а от време на време някоя

вълна се надигаше и се разбиваше върху палубата. Лесно се оттичаше. Но вече бяха загубили няколко капана, а бурята продължаваше да се усилюва. Той ограничи използването на акумулатора и само за малко включваше дълбокомера, за да се увери дали няма да се натъкне на скали, и радара, за да потърси други лодки. Иън стоеше до сирената. Мъглата оставаше все така непрогледна.

Вятърът духаше от югоизток, вълните ги носеха в северозападна посока и „Лейла Сю“ непрекъснато се въртеше. Това бе най-страшното. Тъй като не можеше да управлява лодката, нямаше как да контролира посоката. Поне засега не бяха заставали направо на вятъра.

При скоростта, с която вълните ги носеха, предполагаше, че ще минат покрай остров Хъл след пет-шест часа. Хъл бе най-северният от трите съседни на Биг Сойър острова и водите отвъд него бяха пълни с подводни скали. Това не вещаеше нищо добро за „Лейла Сю“. Нито пък фактът, че не виждаше никакви лодки наблизо. Предупрежденията, които се отнасяха за малките лодки, можеше и да бъдат пренебрегнати от ловците на омари, които искаха да преместят капаните си, но предупрежденията за буря бяха друго. Ноа прецени, че вятърът духа със сила от близо трийсет и пет възела, което определено си беше истинска буря. Дори и най-упоритите и безразсъдни рибари сигурно се бяха прибрали.

— Колко е часът? — извика Иън.

Стояха един до друг, опитвайки се да намерят опора в плота с уредите, с лице към кърмата, тъй като бе по-малко тревожно да гледат лодката, отколкото сивата пустота на мъглата. Дори и в заслона им шумът от дъжда, вятъра и грохотът на вълните биха заглушили по-тихо зададен въпрос. Лукас бе започнал да вие в каютата, но и неговият вой също бе приглушен.

— Почти дванайсет — извика в отговор Ноа. — Скоро ще усетят, че ни няма — щеше му се да може да види нещо. Заради рязкото издигане и спадане на лодката, както и обгръщащата ги отвсякъде мъгла усещаше как леко му призлява, макар че това се дължеше по-скоро на безпокойството, отколкото на морската болест. За щастие, Иън изглеждаше блед, но лицето му не бе позеленяло. — Добре ли си?

Момчето кимна.

— Не си очаквал такова нещо, когато се съгласи да дойдеш, нали? — попита Ноа, като се опитваше да разведри малко

обстановката. Едва бе казал това на глас, когато любопитството надделя над здравия му разум. — Кажи ми, какво си мислеше, че ще правиш?

— Ще ловя омари.

Ноа кимна, после каза:

— Това го правиш много добре — определено си го бе мислил много пъти, но не го бе изричал на глас.

Иън го погледна изненадано. В следващия миг обаче стисна здраво ръце и леко приклезна, за да запази равновесие при накланянето на лодката. Сега вече изглеждаше доста по-притеснен.

— Тази лодка може ли да потъне?

— Всяка лодка може.

— Какво ще правим тогава?

— Има надуваем спасителен сал.

Иън го изгледа със съмнение: *Как можем да оцелеем в надуваем сал, щом в лодката не можем?*

Ноа бе благодарен, че момчето не зададе въпроса на глас, защото не знаеше отговора. Последвалата тишина бе изпълнена с вода, вятър и страх.

Джулия хапна на двора, по-скоро ранен обяд, отколкото закуска, като се има предвид часът. После заспа. Точно там, на шезлонга на майка си. Заспа. Отново.

Събуди се и видя, че отдавна бе минало пладне. Едва го бе разбрала, когато Джанет се обади:

— Беше изтощена. Да се изправиш срещу Монти, явно е изчерпило всичките ти сили.

Джулия знаеше, че не е само това. Почти не бе спала в нощта, преди да замине от Биг Сойър. Като се сети за онази нощ сега, почувства как изтръпва вътрешно и внезапно ѝ се прииска да поговори с Ноа. Искеше да разбере, че е добре, и да го увери, че мисли за него.

— Ей сега се връщам — каза тя на Джанет и отиде в кухнята, където бе оставила мобилния си телефон. Набра първо номера на неговия мобилен, после и на телефона в къщата му и не получи отговор и от двата. Тъкмо си мислеше колко е странно това и се

надяваше времето да се е оправило, когато телефонът в ръката ѝ звънна.

— Мамо, аз съм — обади се Моли. — Къде си ти?

— У баба ти.

— В Балтимор? О, господи.

— Какво има?

— Тук има ужасна буря, а Ноа и Иън още ги няма. Никой не ги е виждал, нито чувал, откакто са тръгнали призори.

Стомахът на Джулия се сви на топка. Бе усетила, че нещо не е наред, дори преди да се опита да се свърже с него — онова странно изтръпване. С разтуптяно сърце, тя попита:

— Някой тръгна ли да ги търси?

— Не могат. Тук е наистина страшна буря и казват, че няма да се оправи до вечерта. От Бреговата охрана ще се опитат да помогнат. Джон Матър ще тръгне с тях. Знае къде са капаните на Ноа, но те са много и океанът е ужасно голям.

Много капани и ужасно голям океан. По-рано Джулия би си представила картината в хоризонтален план. Сега я виждаше и във вертикален. Океанските дълбини бяха толкова реални в ума ѝ. А също и смъртта във водата.

Ужасно уплашена, тя притискаше телефона до сърцето си, когато влезе майка ѝ. Само един поглед към дъщеря ѝ стигаше, за да пребледнее и тя. Първата ѝ мисъл явно отново бе за Джордж.

Затова Джулия бързо каза:

— Беше Моли. Татко е добре, но времето там е много лошо. Двама добри приятели са изчезнали в морето.

— Изчезнали в смисъл на загинали? — попита Джанет.

Очите на Джулия се просълзиха.

— Изчезнали означава, че никой не знае къде са. Ще ги търсят хората от Бреговата охрана. Трябва да тръгвам, мамо. Двама приятели? Става дума за Ноа и сина му. Ноа значи твърде много за мен. Трябва да съм там.

Джанет отвори уста, явно с намерение да я разпитва. *Ноа? Кой е той? Какво означава за теб?* После затвори уста за миг, смени темата и напълно логично попита:

— Защо не вземеш самолета и не оставиш колата тук?

В това имаше логика, разбира се, докато Джулия не звънна в авиокомпанията и не разбра, че заради лошото време в Мейн има промени в трафика и полетът може да ѝ отнеме повече време. Не можеше да си представи да седи и да чака на някое летище. По-добре да си опита късмета с колата.

— Пътят е дълъг — предупреди я майка ѝ, когато Джулия взе решението.

— Десет часа. Моли ще ми съобщава по телефона какво става там. Мога да се справя, мамо. Имало е причина да спя толкова много тук.

Качи се горе и събра багажа си. Когато се върна, майка ѝ стоеше в коридора, също с чанта в ръка и решително изражение. И тя тръгваше с нея.

Вълните бяха огромни, извисяваха се на два, два и половина и дори три метра над палубата на „Лейла Сю“. Тя бе изцяло във властта им, на моменти се завърташе, друг път се катереше по билото и после се сгромолясваше в браздата между две вълни с такава сила, че можеше да се разбие, ако удареше дъно. Ноа преценяваше, че са в достатъчно дълбоки води, за да не се случи подобно нещо.

Но водата бе много по-плитка в браздата между две вълни. А и оставаше опасността от завъртането и обръщането. Всеки път, когато „Лейла Сю“ се обръщаше напъряко, вълните се разбиваха на палубата с огромна сила. Хубавото бе, че не се бяха преобърнали. Лошото — че заради силата и голямата маса на вълните в дъното на лодката почна да се задържа вода.

Тъй като нямаше електричество, което да задвижва помпата, Ноа трябваше да я върти ръчно. Нямаше значение, че моторът ще се намокри; и без това с разреденото с вода гориво в резервоара не можеха да стигнат до никъде. Не, тревожеше се за количеството вода, събрано на дъното. Ако станеше прекалено много, „Лейла Сю“ щеше да потъне.

Редуваха се на помпата и онзи, който не изпомпваше водата, държеше здраво въжетото, завързано около кръста на другия. Ударите бяха много мощни; всички капани отдавна бяха пометени от палубата.

Ноа не искаше Иън или той самият също да бъдат изхвърлени зад борда.

Мускулите му започнаха да изнемогват. Работеше двойно по-дълго с помпата от сина си, но предполагаше, че и момчето е изтощено. Спря за малко и го изпрати в каютата да успокои виещия Лукас. Иън се появи с въже, завързано за нашияника на кучето.

— Не мога да го оставя там — каза той. — По-зле е и оттук.

Ноа истински се зарадва, че поне едно от решенията бе взето вместо него. Всъщност не само едно. Акумулаторът, изтощен от сирената и кратките включвания на измервателните уреди, съвсем престана да работи.

— Така е добре — каза той на Иън. — Само го дръж здраво.

Сега лодката се носеше напред по вълните, изтласкваше се до билото на надигналата се вълна, а после пропадеше в бездната между две вълни. През цялото време плющеше яростен дъжд. Ноа никога досега не бе попадал в по-страшна буря. Но пък и никога по-рано не бяха повреждали нарочно лодката му.

Разгневен на Хабър и Уелк или който бе виновен за това, почувствал се предаден от Джулия и прокълнат от боговете, той се зае ожесточено да изпомпва водата. Като нямаше насреща си злодей, на който да се развика, се задоволи да вика на Иън.

— Не е вярно, че не те харесвам — надвика той воя на морето. — Не знам как ти хрумна.

— Нищо добро не си казал — извика в отговор момчето.

— А казал ли съм нещо лошо?

— Не идваш във Вашингтон. Обаждаш се рядко, почти не се срещаме. Не ме искаш да живея при теб, просто ме оставяш при мама.

— Като живееш там, имаш повече възможности. Майка ти е съгласна.

— Тогава лятото — извика Иън. — Никога не ме каниш.

— Винаги си ангажиран с неща, които са по-интересни — отвърна Ноа.

Нито вълните, нито дъждът можеха да скрият неверието, изписано по лицето на Иън.

— По-интересни от това да прекарвам времето с баща си?

— От лова на омари. От това да се мотаеш тук.

— Мислех, че тук ти харесва. Ти избра да се върнеш.

— Само след като бях опитал и други неща — извика Ноа, докато въртеше ръчката на помпата. — Имах избор. Искам и ти да го имаш. Това ти дава колежът.

Моли се обади веднъж, докато Джулия минаваше през Деллауер, и пак, когато пресичаше Ню Джърси. И двете обаждания ѝ подействаха обезкуражаващо, както и трупациите се облаци. Третото позвъняване бе малко преди пет, след като Джулия бе заобиколила Ню Йорк и бе навлязла в Южен Кънектикът. Сърцето я заболя.

Прекъсна връзката и предаде новините на Джанет.

— Няма никакъв знак от тях. Един катер от Бреговата охрана е излязъл да ги търси, но нямат и представа къде са. Смятат, че може да им се е случило нещо по-рано през деня, защото много малко от капаните на Ноа са били преместени.

— Може би изчакват някъде бурята да отмине?

— Ако бе постъпил така, Ноа щеше да се обади на някого, за да каже.

— Ами аварийни сигнали?

— Той носи сигнални ракети. От катера не са видели нищо. Но мъглата е гъста, гъста, гъста.

— Радарът не може ли да проникне в мъглата?

Разбира се, че можеше. Но ако лодката се бе ударила в някой скален ръб и се бе разбила, нямаше какво да улови радарът. Също и ако се бе взривила.

Джулия се бореше със сълзите си. Никога не би ѝ хрумнала мисълта за експлозия, ако колата на Ким не бе избухнала. Също като удавянето и това бе прекалено реално за нея. Ако на лодката на Ноа е била поставена бомба и часовниковият механизъм е бил нагласен така, че да избухне далеч от брега, където никой няма да види...

— Джулия? — гласът на майка ѝ я сепна. — Къде беше?

— Някъде, където не бих искала да съм — отвърна тя и продължи да шофира под надвисналото от облаци небе.

Приготвените от Иън сандвичи с фъстъчено масло отдавна бяха изядени. Сгушен в кабинката заедно с момчето и кучето, изтощен и

притеснен, тъй като само след два часа щеше да се стъмни, Ноа подаде на Иън едно от шоколадовите десертчета, които пазеше за аварийни ситуации като тази, в която бяха попаднали. Наистина бяха достойни за окайване. Ноа пазеше шоколадови десертчета, но не и радиомаяк, боя за маркиране на следата или резервен предавател за връзка с брега. Имаше сигнални ракети, както изискваше Бреговата охрана за подобна лодка. Но те вече бяха използвани. Отново изникваха цял куп неща, които би трябвало да е свършил — но всичко бе напразно. Можеше да се упреква колкото си ще, но каква полза?

Казваше си, че Джулия не го е предала. Наистина нямаше причина да смята така. Беше заминала да се погрижи за неуредените си проблеми. Щеше да се върне.

И бурята щеше да отmine. След това просто щяха да изчакат на борда на „Лейла Сю“, докато ги открият. Трябваше само да издържат дотогава.

— Трябват ни ведра — каза той на Иън и се изправи на крака. Грабна две от купчината вътре в каютата, подаде едното на момчето, после, заловен за страничния парапет, се придвижи с мъка към задната част на лодката и започна да изтребва водата от дъното.

Иън дойде при него, а Лукас бе все така завързан за кръста му. И двамата бяха вир-вода — кучето изглеждаше болнаво слабо, тъй като козината бе залепнала за тялото му, но това нямаше как да се избегне. Нямаше нищо сухо. Абсолютно нищо. Ноа усещаше влагата през непромокаемите си дрехи, през ботушите, джинсите и ризата, усещаше я как прониква в кожата му. Ако имаше слабост към черния хумор, би отбелязал, че вече е на път да се превърне в морско същество.

— Няма да ходя в колеж — заяви Иън високо, докато загребваше с ведрото вода и я изхвърляше през борда.

— Това ще е тъпо.

— Ето, видя ли? Наричаш ме тъп.

— Казах, че ще е тъпо да не ходиш в колеж — извика Ноа. Имаше усещането, че и ведрата щяха да се окажат безполезни като помпата, но все трябваше да прави нещо. По-добре да стои тук с крака във водата и да балансира накланянето на лодката, отколкото да се плъзга по мокрия под в кабинката. — Ако искаш да говоря, ще трябва да приемаш и доброто, и лошото.

Иън не отговори.

— Умно — реши Ноа.

Лодката се извъртя рязко и поредната огромна вълна се разби на палубата. Лукас бе повлечен към края на кърмата, преди въжето около кръста на Иън да се опъне. Придържайки се плътно до палубата, момчето с мъка стигна до там и го върна.

— Защо не искаш да ходиш в колеж? — извика Ноа, когато синът му отново бе до него.

Иън се залови да черпи вода с ведрото.

— Имам нужда от малко време да помисля. Доста деца постъпват по този начин.

— И какво би искал да правиш?

— Не знам — отвърна той и загреба вода с ведрото, — но какъв е смисълът от колежа, ако не знам какво искам да правя с живота си? — той изхвърли водата обратно в морето.

Ноа направи същото веднъж, два пъти, пет пъти, десет, докато лодката се издигаше и слизаше надолу. Не можеше да различи дъжда от водните пръски на океана и тъй като водата на дъното се покачваше по-бързо, отколкото можеха да изтребват, изведнъж на Ноа му се стори ужасно важно да продължи да говори.

— Затова са измислени програмите по хуманитарни науки.

— Не харесвам колежите, които съм виждал. Групите са много големи, стаите в общежитията са гадни, а през уикендите стават оргии. Искаш ли и аз да съм в тях?

— Опитай в по-малките колежи — предложи Ноа, докато изхвърляше поредното ведро с вода през борда.

— Малките са за избрани хора. Резултатите ми от изпитите не са добри.

— О! Основната причина — Ноа се изправи. — Страх те е, че няма да те приемат в колежите, в които ще кандидатстваш.

Иън също спря да работи с ведрото.

— Знаеш ли колко притеснително ще е това за мама? — извика той. — Представи си положението — толкова важен човек в училището, но дори и с ходатайството на училищния съветник, който ѝ е приятел, собственият ѝ син да не може да влезе в колеж.

— Никой не иска от теб да посещаваш някой от елитните колежи — извика Ноа, докато лодката се катереше по поредната вълна. Тъй като на дъното имаше вода, сега газеха по-дълбоко.

Иън потърси опора, готов за спускането.

— Ти си ходил в такъв.

— Ти не си като мен.

— Не съм толкова умен.

„Лейла Сю“ се задържа за миг на билото и се спусна надолу.

— Също толкова умен си — извика Ноа, хванал се здраво като Иън. — Може би и по-умен, само че растеш в друго време и на различно място.

Озоваха се в браздата между две вълни. Носът на лодката потъна дълбоко, водата заля прозорците на кабинката при мостика, после стигна чак до покрива и заплашваше да прелее към централната част на лодката — сякаш безкрайно дълго „Лейла Сю“ остана така и Ноа безкрайно дълго очакваше, застинал в ужас, докато нещата се обърнаха и носът отново изплува на повърхността.

Тогава чу задавен вик. Погледна към кърмата навреме, за да види как Иън се изплъзва от лодката, повлечен от вълната — и двамата с кучето. Ноа се завъртя бързо, хвърли се да улови края на въжето и го стисна здраво. Изгубил опора под краката си, той се плъзна във водата, заляла палубата чак до кърмата, преди ботушите му да се закачат за нещо, но се изправи и задърпа въжето, дърпаше с всичките си сили. Иън бе на около три метра зад лодката и вълната го повличаше със себе си.

Можеше да го потопи. Човешките дробове не можеха да се борят със силата ѝ. Дори и ако Ноа бе в състояние да се върне и да му подхвърли спасителния пояс, което бе невъзможно — Иън можеше да се окаже потънал във водата и притиснат достатъчно дълго от вълната, за да има някаква полза от спасителната му жилетка.

С очи, вперени в момчето, той дърпаше въжето; водата го теглеше, или може би беше заради тежестта на момчето и кучето, но той продължаваше. Дърпаше по-силно, по-бързо, видя как Иън се приближава, но в същото време усети надигането на лодката. Не извика на Иън, просто дърпаше въжето, после, когато момчето бе достатъчно близо, се пресегна, сграбчи го за китката и го издърпа на палубата, сякаш бе просто дете, а не висок метър и осемдесет младеж, който тежи осемдесет и пет килограма. Лукас бе следващият. Ноа го издърпа само секунди преди огромна стена от вода да се разбие на палубата.

Тъкмо преди Бостън заваля. Джулия включи чистачките и стисна по-здраво волана, но не намали скоростта. Ум, сърце, душа — цялата бе на Биг Сойър с хората, които се бяха събрали в „Грила“, нетърпеливо чакащи новини за „Лейла Сю“, а когато умът, сърцето и душата ѝ не бяха там, бяха навън в бурята. Джулия отново усещаше водата, също както в нощта на катастрофата. Преживяваше отново тягата на вълните, потапянето, ужаса. Бе затънала в спомените си: мигновени проблясъци, в които виждаше лица и чуваше викове, острия морав нос на „Звяра“.

— Той трябва да е наистина специален — сериозно отбеляза майка ѝ.

Джулия се сепна, върна се в настоящето и я изгледа неразбиращо.

— Ноа Прайн — каза Джанет. — През цялото време, докато пътуваме насам от Балтимор, дори веднъж не ме попита как се чувствам за това, че се връщам там. Няма да е лесно, Джулия. Да се видя с баща ти, е само първото предизвикателство. По-голямото ще е да се срещна със сестра си. Минаха двайсет и пет години. Седя тук и си припомням всичко, случило се преди и след това. Не си ме питала за нищо.

Не. Не беше. Нито имаше намерение да пита. Това бе сред нещата, които бе научила през изминалите три седмици. Имаше моменти, когато собствените ѝ нужди бяха на първо място.

— Съжалявам, мамо. Много съм разстроена в момента. Сега не мога да мисля и за това.

— Ето защо казах, че трябва наистина да е много специален — Джанет помълча. — Така ли е?

Джулия погледна в огледалото за обратно виждане. Включи левия мигач и се престрои за изпреварване.

— Да.

— Заради него ли се развеждаш с Монти?

— Не. Развеждам се с Монти, защото бракът ни вече е безсмислен. Защото е безнадежден измамник. Заслужавам нещо по-добро.

— А къде е мястото на Ноа?

Джулия задмина една кола, после втора, подмина доста напред и включи десния мигач.

— Той е... просто... глътка свеж въздух.

— Това може да значи всичко — каза Джанет. — И какво в него е толкова свежо?

— Начинът, по който ме гледа — обясни Джулия, без да се замисля. — Това как говори. Как се усмихва. Всичко е искрено — тогава се замисли. — Мълчанието му е освежаващо. Няма нужда да говорим. Там има неща, които заместват думите. Всичко е много чувствено.

— Тоест въздействащо на сетивата — на място се обади майка ѝ. — Затова ли Зоуи обича острова?

— Не знам. Не сме говорили за това, но предполагам, че е така. Животът там е много богат — погледна любопитно майка си. — Не знам дали това ти звучи смислено.

Джанет не потвърди, но и не отрече. Вместо това каза:

— Ти беше омагьосана от острова още първия път, когато стъпи там. Това е една от причините да продължа да ви изпращам пак, теб и братята ти. Те си намираха всякакви занимания, ти нямаше кой знае какви развлечения и въпреки това с нетърпение очакваше да заминете. Би ли могла да живееш там?

— Така мисля — всъщност бе убедена в това и с приближаването все повече го вярваше. Връщаше се там, където би искала да бъде. При все че се страхуваше за Ноа, който изпълваше мислите ѝ, тя напълно осъзна желанието си.

— Ами ако Ноа го няма?

— Искаш да кажеш, ако загине?

— Би ли искала да останеш тогава?

Не бе мислила толкова надалеч. Знаеше, че чувствата ѝ към Биг Сойър са силно преплетени с тези към Ноа. Биг Сойър без него?

Сълзите бликнаха от очите ѝ.

— Всичко ще се оправи — настоя тя и свали ръка от волана само колкото да избърше сълзите от бузите си. — Няма да умре. Той ще оцелее.

Мракът проникна в мъглата. След последната чудовищно голяма вълна не последва друга подобна и макар лодката да продължи да се завърта, да се издига и спуска надолу, Ноа бе прекалено изтощен, прекалено изтръпнал след изпитаното облекчение, за да направи друго, освен да седи в кабинката при мостика с Иън. Бяха облегли гръб на плота с уредите, опрени един до друг странично. Иън бе загубил ботушите си в морето, но беше жив. Също и Лукас, който лежеше проснат и разтреперан върху краката им. Всеки от тях бе сложил ръка върху кучето. То ги свързваше, докосваха го, вместо да се докосват един друг.

В тази ситуация, която бе почти недействителна, Ноа подхвана оттам, докъдето бе стигнал. Сега говореше тихо, тъй като нямаше сили за нищо друго:

— Онова за елитните колежи. Няма значение — той въздъхна и се опита да се успокои. — Едва една трета от съучениците ми заминаха в колежи и никой от тях не кандидатства в онези, които си бях избрал аз. Това ми осигури известно предимство — отново си поех въздух, макар той да бе наситен с вода и сол. — Знам, че конкуренцията в твоя клас е голяма. Но да се откажеш, е още по-лошо.

Иън бе напълно изтощен. Гласът му бе слаб.

— Какво мога да направя?

Ноа усети лек прилив на сили.

— Кандидатствай в различни колежи от тези, които са избрали приятелите ти. Избери си такива, които ти харесваш. Не се оставяй да ти влияе някой друг, включително ние с майка ти или пък училищният съветник, да не говорим за приятелите ти. Ето ти шанс да направиш онова, което ти искаш, за разнообразие. Не го изпускай.

— Ако оживеем.

— Ще оживеем — каза Ноа, вече с много повече сили. — Стигнахме дотук, нали? Щом оцелея, когато падна във водата, и сега няма да загинеш.

Нито пък той, осъзна Ноа. Беше пощаден от смъртта на борда на „Амелия Селест“, за да може да поправи взаимоотношенията със сина си, и вече бе на път да го стори. Имаше много неща, които можеха да правят заедно, много повече от това да ловят омари. А и Джулия. Макар и за кратко, седнал до Иън, с Лукас, който с тежестта си ги стабилизираше в клатушкащата се лодка, Ноа си позволи да помисли

за нея. Най-напред в съзнанието му изникнаха образи от нощта, която бяха споделили, и след това преляха в по-невинни картини. Работа, забавления, пътувания, семейство, секс — можеше да сподели всичко с нея и би го направил, без да се замисли и за миг. Бе оставил брака си да се изхаби до край. Джулия бе неговият втори шанс. Не беше ли и това една от причините да не загине заедно с Хъч?

Не го изпускай, бе казал той на Иън. Същото важеше и за самия него. Щом го осъзна, той се почувства напълно убеден в правотата си и внезапно го обзе спокойствие.

Малко след това разбра, че спокойствието не беше само вътрешно. „Лейла Сю“ продължаваше да се люлее над вълните, но те вече не бяха толкова яростни, нито пък дъждът така силен. И разбира се, с падането на нощта бурята отслабна.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На половин час път от Роклънд Джулия разбра от Моли, че времето е започнало да се оправя. Когато паркира до кея, дъждът бе спрял. Макар да бе тъмно, мъглата се бе вдигнала достатъчно, за да може да види Матю Крейн и лодката на племенника му, „Кобалт“, с вдигнато брезентово покривало, да ги чака, за да отведе нея и Джанет на Биг Сойър.

Матю помогна на майка ѝ да се качи на палубата, после и на Джулия, която го прегърна. Тя леко се отдръпна и попита:

— Някакви новини?

— Още не.

— Има ли достатъчна видимост, за да се върнем на острова?

— Стигнах дотук, нали? — небрежно отвърна Матю. — Няма подобър от мен в тези води. Знаеш ли колко пъти съм пресичал протока? Има си причина да изпатят мен. Освен това другите отидоха да търсят Ноа.

Джулия не го попита какво мисли, че е станало с „Лейла Сю“, просто го остави да управлява „Кобалт“. Под платнището на лодката тримата бяха защитени от мъглата и водните пръски. Вълните бяха все още големи, но „Кобалт“ ги пореше с лекота, а и мъглата все повече се разсейваше. Джулия често зърваше светлинките на други лодки, рибарски лодки, които никога не биха напуснали пристанището толкова късно, ако един от тях не беше в опасност.

След по-малко от петнайсет минути Матю навлезе в пристанището, но вълнението дори и тук бе значително. Джулия само можеше да гадае какво е било в разгара на бурята. Трудно ѝ беше да си представи как биха акостирали, ако управлението не бе в опитните ръце на Матю. Можеше да се вярва на думите му, той наистина познаваше вятъра и вълните и ловко приближи лодката до кея.

От всички хора, събрани там, облечени в джинси, якета и шапки, най-отпред и в центъра на групичката бяха застанали Моли и Джордж.

Джулия погледна майка си. И тя ги бе забелязала. Изглеждаше неуверена в себе си, което бе толкова нетипично за нея, че Джулия се приближи и ѝ каза:

— Той те чака. Обича те.

Джанет не отговори. С насълзени очи, тя просто преглътна тежко.

Завързаха лодката за брега. Толкова много ръце бяха протегнати, за да им помогнат да слязат, че Джулия не можеше да познае на кого точно са, но определено позна ръцете на Моли, когато се обвиха около врата ѝ и я притиснаха отчаяно. Моли трябваше да узнае за положението с Монти, но не сега, не и когато всичко бе заложено на карта.

Джулия се огледа наоколо. Джордж прегръщаше Джанет и прегръдката им бе взаимна. Ръцете на Джанет го притискаха толкова силно, колкото и неговите нея.

— Къде е Зоуи? — прошепна Джулия на дъщеря си.

Моли ѝ отговори също шепнешком.

— На брега, точно в края на кея. Не знае какво да прави. Никога не съм я виждала такава.

Джулия леко се обърна и я забеляза през една пролука в тълпата. Тя стоеше сама, скръстила ръце отпред, но сякаш за да се предпази, а не като жест на упорство. Моли беше права; Зоуи не знаеше какво да прави. Джулия искаше да иде при нея, но не тя бе човекът, от когото Зоуи имаше нужда.

Внезапно гласовете на хората на кея и шумът на морето заглъхнаха. Разбира се, така бе само в съзнанието на Джулия, защото Джанет се отдели от Джордж и другите и тръгна нагоре по кея.

Зоуи отпусна ръце, докато по-голямата ѝ сестра се приближаваше.

Джулия никога нямаше да разбере точно какво са си казали. Не ѝ беше работа да знае. Видя как Джанет спря на няколко стъпки, остана така за минутка, после се приближи още малко, вдигна ръка и докосна бузата на Зоуи.

Тогава Джулия извърна очи. Това бе ново начало между Джанет и Зоуи. За нея сега бе по-важно да разбере какво става с Ноа.

Носеха се по вълните, изтощени както от преживяния ужас, така и от усилията да задържат „Лейла Сю“ над водата. В кратки изблици на сила, те изгребваха с ведрата вода, колкото да не потъне лодката. През по-голямата част от времето обаче седяха в кабинката, оставяха се на укротените вълни и се оглеждаха в разсейващата се мъгла за светлини, което би означавало, че са спасени.

Ноа толкова пъти се бе чудил какво да каже на сина си, а сега изобщо нямаше нужда от това. Думите бяха излишни, знаеха добре какво споделят. Той никога не би пожелал съзнателно да попаднат в такова приключение, а и спасението тепърва предстоеше. Но знаеше, че онова, което бяха преживели заедно, никога нямаше да бъде забравено. То ги свързваше. Нямаше нужда от думи, за да го изрази. Усещаше, че и Иън го чувства, тъй като сега той работеше заедно с него, а не против него; чувстваше същото като него; мислеше заедно с него. Що се отнася до посвещаването му в братството на ловците на омари, Иън бе издържал решителното изпитание. Ноа се гордееше с него.

В десет часа, след седемнайсет часа във водата, първите светлинки се появиха в леката мъгла и се запътиха към тях. Когато ги забелязаха, те въздъхнаха шумно от облекчение и застанаха до парапета, оживени въпреки изтощението си, започнаха да викат и да се смеят. В изблик на чувства, Иън обвини ръце около Ноа и спасението им беше пълно.

Докато си припомняше онова утро преди два дни, което сякаш бе в някакъв друг живот, Джулия не можеше да сдържи сълзите си. Тогава изпитваше тъга, че напуска Ноа, и страх от срещата с Монти. Сега също чувстваше страх — страх, че Ноа е променил чувствата си към нея.

Но страхът ѝ бе примесен с радост. Независимо от случилото се между тях двамата, тя бе щастлива, че той е в безопасност.

Начело на цяла върволица рибарски лодки, катерът на Бреговата охрана влезе в пристанището малко преди единайсет. Мракът бе осветен от светлините на лодките, от фенерчетата и лампите, които светеха на кея. Ноа и Иън скочиха от катера веднага щом той акостира — и Лукас! Джулия не знаеше, че и той е бил на „Лейла Сю“. Кучето

беше мокро, но изглежда, се радваше, че си е у дома, ако се съди по възбуденото му подскачане по кея. Ноа и Иън нямаха подобна свобода. Приятелите им ги обградиха отвсякъде, за да ги потупат по гърба, да ги прегърнат.

Джулия стоеше в края на пристана. В това навечерие на празника Четвърти юли имаше много за празнуване, още повече след трагедията отпреди три седмици. Този път всички бяха живи и здрави.

Ноа не бе герой. Всеки път, когато синът му повтаряше разказа си за това как го бе издърпал с въжето и го бе спасил от удавяне, той се чувстваше неудобно. Бе направил единственото възможно нещо.

Внезапно и необяснимо, той отново усети онова странно безпокойство. Искаше да иде при Джулия, но точно сега не можеше да го направи. Но пък можеше да тръгне след Хабър и Уелк. И това бе някакво начало.

Измъкна се от кръга приятели и незабавно бе застигнат от Джон Роумън, който тръгна редом с него и попита:

— Сигурен ли си, че е имало вода в резервоара?

— Сигурен съм — каза Ноа. — Мога да разпозная признаците.

— И кабелите на радиото са били срязани.

— Напълно.

— Хабър и Уелк?

— Имаш ли друг заподозрян?

— Не — отвърна Джон. — Ти решаващ, приятелю. Ще ги посетим, когато кажеш.

— Казвам сега — отвърна Ноа.

— Доста е късно.

— Прекалено късно ли е за теб? — предизвика го Ноа.

— По дяволите, не. Нито пък за Чарли Андрес. Отдавна чакаме повод, който да ни позволи да разчупим рутината. Мислех си за теб. На крака си от колко, от четири? Пет часа?

— Още не съм готов за сън, но те би трябвало да са. По това време на нощта имаме най-голям шанс да ги сварим у дома. Лодката ти има радар. Океанът сега е спокоен след бурята. Дай ми десет минути да се преоблека и ще тръгнем за Уест Рок.

— Става — съгласи се Джон.

Планът бе готов. Ноа се почувства добре.

В следващия миг спря. Сякаш за да компенсира това, сърцето му препусна бясно. Джулия стоеше само на два метра от него. Беше зашеметяващо красива и косата ѝ сякаш светеше в нощта. Бели панталони, бледозелена жилетка, сандали с висока платформа — изглеждаше като жител на големия град, както и в онази нощ, когато се бе качила на борда на „Амелия Селест“. Бе притиснала ръка до устните си, а в очите ѝ имаше сълзи на разкаяние и не помръдваше към него.

Загубих я — помисли си той. — Дошла е да се сбогува.

Тогава забеляза нещо странно в ръката, която бе притисната до устата ѝ, и изведнъж осъзна, че сълзите ѝ изобщо не са от разкаяние, а от несигурност — и всичко му стана ясно. Само две крачки му трябваша да стигне до нея, в погледа ѝ се четеше някакъв боязлив копнеж.

Докосна ръката ѝ — мястото, което му се струваше толкова странно без венчалната ѝ халка. Преплете пръсти с нейните и притисна дланта ѝ до сърцето си, за да почувства колко силно бие, и тогава тя се усмихна през сълзи.

Как му въздействаше тази усмивка! За минутка не можеше да си поеме дъх — мислеше си, че е заради разтуптяното му сърце и че може да се задуши, но после разбра, че е заради чувствата, които напиреха в гърдите му.

— Татко? — Иън застана зад него. — Джон чака.

Ноа се прокашля. Пое си въздух, за да се успокои.

— Тръгваме за Уест Рок — тихо каза той на Джулия. — Ще хванем звяра в бърлогата му.

— И аз идвам — каза тя. Не откъсваше очи от неговите, сякаш отгук нататък никога нямаше да се разделят, и стискаше по същия начин ръката му.

— Не, не. Нито пък той — отсече Ноа и кимна към Иън.

— Те едва не ме убиха — изтъкна момчето. — Имам право да дойда.

— Тези типове са престъпници, Иън — каза Ноа и думите му бяха отправени и към Джулия. — Ще бъда с Джон и Чарли. Те имат пистолети.

— Но...

— Съвсем обърках нещата на лодката. Без радио, без мобилен телефон — беше глупаво от моя страна и това едва не ти струва живота. Не ме поставяй отново в такова положение. Виж какво ще ти кажа. Имаме нужда от сухи дрехи. После ти оставаш в къщата с Джулия. Така ще ви видя и двамата, когато се върна.

В крайна сметка, Иън все пак тръгна. Нямахте и помен от онова момче, толкова мрачно и затворено в себе си допреди седмица. Сега той не можеше да спре да приказва, и при това доста красноречиво. *Това е и моя битка* — заяви той. После добави: — *Четирима срещу двама е по-добре от трима срещу двама* — и накрая неоспоримото: — *Ако бяхте баща ти и ти, когато си бил на седемнайсет, ти нямаше ли да тръгнеш?*

И, разбира се, щом Ноа се съгласи Иън да дойде, Джулия бе готова да се разбунтува. *Прекарала съм целия си живот, държана настрана*, протестираха красивите ѝ пъстри очи. Наложил се Ноа да поговори насаме с нея, да сподели надеждите и страховете си с нея, преди тя да се съгласи.

Лодката на Джон стигна до Уест Рок за седем минути. Чарли Андрес ги чакаше на кея и ги закара до мястото, където бяха отседнали Хабър и Уелк. Беше типична рибарска къща, повече приличаше на бунгало и беше невзрачна, както и останалите на улицата. Но не и черното порше, което бе паркирано отпред. Фаровете на Чарли го открийха веднага.

— Уха! — възкликна Иън. — Страхотна кола.

— Малко нетипична за един рибар — отбеляза Джон.

Чарли каза:

— Регистрирана е във Флорида. Предполагам, че са се примирили да живеят в съборетина, но не са могли да устоят на изкушението да си вземат колата.

— Това съвпада с модела им на поведение — обади се Ноа, като се наведе от задната седалка, където седяха двамата с Иън. — Полагат някакви усилия да изглеждат като истински ловци на омари — извадили са разрешително, боядисали са собствени шамандури, слагат отличителни белези на капаните си. Но пренебрегват местните закони и започват война за територии, сякаш и на това не са могли да устоят.

— Те са грубияни — каза Чарли и спря пред къщата.

— Няма светлини — забеляза Джон. — Сигурно спят.

— Добре — заяви Ноа и отвори своята врата. Ако питаха него, колкото по-изненадващо бъдеше посещението им, толкова по-добре.

Чарли тръгна начело, тъй като бяха под негова юрисдикция. Той потропа на вратата, докато другите чакаха — потропа силно, уверено и настоятелно. Даже и без забележката му, че са грубияни, това тропане показваше, че и той не обича особено Хабър и Уелк. Искаше да ги събуди.

Вътре светна лампа. Вратата се отвори. Показа се един мъж, а след секунди и втори, но никой от двамата не ставаше от леглото. Бяха напълно будни и облечени. Средни на ръст, с бради, както и много от ловците на омари. Единият бе с бръсната глава, другият — не. И двамата носеха дъждобрани.

— Мен ме познавате — обади се лениво Чарли. — Това е Джон Роумън от Биг Сойър. Трябва да поговорим с вас.

Макар че единствената светлина идваше иззад тях, по лицата им личеше, че са напрегнати.

— Лош момент, човече — каза гологлавият Уелк, реши Ноа, като си спомни снимката в компютъра на Джон. — Малко е късно.

— Не изглежда да сте били в леглата — отбеляза Чарли.

— Тъкмо се прибрахме.

— О? И къде бяхте?

Ноа също искаше да чуе отговора. Уест Рок бе наполовина помалък от Биг Сойър. Имаше само една закусвалня, която затваряше в осем часа, а и дори да не беше така, не мислеше, че са хапвали някъде навън. През отворената врата се носеха слаби миризми от готвено — чесън, лук, пържено говеждо — миризми, които бяха от преди няколко часа. Грубияни? Бяха истински престъпници. Не, не бяха излизали да вечерят. Тогава къде? Сложили бяха и дъждобраните, но като се има предвид, че бурята бе отминала съвсем наскоро, едва ли можеше да се предположи, че момчетата са излизали на разходка с лодката си.

Уелк небрежно вдигна рамене.

— Ами, насам-натам.

Чарли изсумтя.

— Не и с тази кола. Докоснах предния капак, когато минах покрай нея преди малко. Студен е.

Уелк погледна бързо Хабър, който каза:

— Разхождахме се пеша. Има ли закон, който го забранява?

— Не. Но ако питате мен, сте прекалено сухи, за да се прибирате току-що. Вятърът още носи дъждовни капки след бурята. Не, бих казал, че сте тръгнали да излизате. Накъде сте се запътили?

— В леглото, веднага щом си тръгнете.

— Е, това може и да не стане веднага — небрежно подхвърли Чарли. — Както вече казах, трябва да поговорим. Защо не ни поканите да влезем?

— Защо не дойдеш със заповед за обиск? — срязва го Уелк.

Хабър му даде знак с ръка да се успокои.

Все така бавно, защото това явно дразнеше тези двамата, Чарли каза:

— Не искам да обискирам нищо. Само да поговорим. Можем да го направим или тук, или в участъка.

— Сутринта — нетърпеливо се обади Уелк. — Става ли, човече?

— Всъщност — замислено отбеляза Чарли, — не става. Тук има едни хора, които имат оплаквания и са дошли отдалеч да се видят с вас. Приятелят ми господин Роумън и неговият приятел господин Прайн смятат, че сте повредили умишлено лодката на господин Прайн. Той е готов да повдигне обвинения. Искам да чуя и вашата страна.

Уелк си погледна часовника и с неестествено спокойствие, което говореше, че никак не е спокоен, свали отново ръката си.

Хабър се обади:

— Ние твърдим, че той е стрелял по корпуса ни.

Ноа тъкмо щеше да го отрече, когато Чарли ги предупреди:

— Ако бях на ваше място, нямаше да отправям подобно обвинение. Разгледах въпроса, когато за пръв път подадохте жалбата. Имам свидетели, които са ви видели сами да го правите.

— Лъжат.

Чарли сви рамене.

— Няма да сте първите. Други са правили и по-страшни неща, за да оправдаят започването на война за територии — той явно се забавляваше от развоя на събитията и това подсказа на Ноа, че Хабър и Уелк са докарали доста неприятности и на Уест Рок. Със същия изнервящо бавен начин на говорене шефът на полицията продължи: — Само казвам какво твърдят свидетелите. Казват, че излизате нощем с

лодката, и се питам защо го правите. Да не би да изваждате капани посред нощ? Или боядисвате със спрей шамандури? Или пък се промъквате до кея на Биг Сойър и повреждате резервоара с горивото на лодката на най-уважавания му гражданин?

— Освен това са срязали кабелите на радиото — обвини ги Иън и по този начин заяви присъствието си. Ето защо Ноа не искаше да го взима изобщо. Като знаеха за съществуването му, Хабър и Уелк имаха още едно оръжие, което можеха да използват срещу Ноа.

Той побърза да привлече вниманието им към себе си, като едва сдържаше гнева си.

— Повредили сте резервоара с горивото и сте ме оставили без радио, при това малко преди да се разрази буря, което ни принуди да останем насред океана в повредената лодка с риск за живота ни. Изводът? Това си е опит за убийство.

— Защо гледате към нас? — попита Хабър. — Ние просто ловим омари през лятото. Значи вие, момчета, не обичате външни хора. Това си е ваш проблем, не наш.

— Напротив — каза Ноа. — Вие злоупотребихте с моята собственост, когато повредихте лодката ми. Съзнателното унищожаване на чужда собственост е углавно престъпление.

Хабър се усмихна подигравателно.

— Ами капаните, които загубихме, когато някой срязва нашите въжета?

Ноа тъкмо щеше да го обвини за боядисването на шамандурите му, когато Чарли го спря с ръка. Той спокойно се обърна към Хабър и Уелк:

— Въжета се срязват непрекъснато. Няма да намерите свидетели на това.

Хабър все така се усмихваше. Гримасата сякаш бе залепена за лицето му, въпреки че ту пъхаше ръка в джоба си, ту я изваждаше и местеше тежестта на тялото си от единия на другия крак.

— Искам адвокат.

Чарли също му се усмихна в отговор.

— Може би сутринта.

— Добре — бързо се съгласи Уелк. — Сутринта става. Хайде, Кърт — явно изгаряше от желание да затвори вратата.

— Сигурни ли сте, че няма да излизате? — любопитно попита Чарли.

— В дванайсет и двайсет ли? — предизвикателно се обади Хабър. — Късно е, човече. Ако ще ни предявяваш обвинения, давай. Ако не, махай се от прага ми.

— Бих ви напомнил — дружелюбно продължи Чарли, — че това всъщност не е вашият праг. Къщата принадлежи на мой стар приятел, които не живее в нея от шест години, тъй като жена му не е добре със здравето и иска да е близо до семейството си в Индиана. Затова той я дава под наем. Не е добре да стои празна през повечето време. На Уест Рок не идват много хора. Истински късмет бе, когато вие двамата се появихте и проявихте интерес да я наемете и дори не се пазарихте за наема. Доста е висок, ако питате мен, но на моя приятел парите му трябват. Не мисля, че ще се зарадва, когато чуе, че сте нарушили местните закони.

Хабър погледна тревожно към Уелк, който на свой ред приличаше на човек, който се опитва да не обръща внимание на пълзящата по гърба му змия — и двамата бяха на ръба на паниката. Внезапно на Ноа му хрумна нещо. Тъкмо щеше да побутне Джон, когато той се обади:

— Хайде, Чарли, мисля, че достатъчно се натрапихме на господата. Нека ги оставим да се наспят. Всички ще бъдем по-свежи на сутринта.

Мъжете на прага видимо се поуспокоиха.

— Тъкмо бях започнал — възрази Чарли.

Но Джон му махна да се върнат в колата. Щом и четиримата влязоха вътре, Джон каза:

— Завий зад ъгъла, Чарли, все едно си тръгваш, после спри и угаси фаровете. Искам да видя какво ще направят — той извади малко тефтерче от джоба си и запрелиства страниците на светлината на таблото в колата.

— И ти ли си мислиш същото като мен? — попита Ноа.

— Че има причина единият да си поглежда часовника, а другият да знае точно колко е часът? Разбира се, че си го мисля — намери страницата, която търсеше. Вдигна капачето на мобилния си телефон и набра номера.

Чарли спря зад ъгъла, така че да не се вижда откъм къщата, и угаси фаровете.

— Какво? — попита Иън.

Ноа си спомни сбирката на ловците на омари в деня на погребението на Хъч. Тогава Майк Клинг бе предположил, че могат с един изстрел да ударят два заека, ако успеят да докажат, че онези типове с плодовете, които вече се бяха забъркали в неприятности, задето навлизаха в територията на Биг Сойър, освен това са застреляли и Арти. Случаят не бе такъв; Ким бе застреляла Арти. Но можеше да се окаже, че има и друг заек...

— Ами ако Хабър и Уелк са тръгнали да си свършат работата?

— Посред нощ? — скептично се обади Иън.

— Именно тогава се прави контрабандата — отвърна Ноа. Чуваше откъслечно какво приказва Джон по телефона си на предната седалка и определено ставаше дума за разговор с Имиграционните власти.

— Но ако са забъркани в контрабанда — упорстваше Иън, — защо им е да вършат останалото?

Ноа изсумтя.

— От глупост?

— Сериозно. Нямаше ли да е по-добре, ако се опитват да останат незабележими?

— Може и да са решили, че като се правят на ловци на омари, ще го постигнат. Арти бе накарал всички да си мислят, че има връзка с Ким, а всъщност му е служела като прикритие. Хабър и Уелк може да са използвали риболова за същото. Извадили са разрешително. Наели са къща, направили са всичко, което са смятали за нужно. Не са проучили какви са местните закони, защото те са неписани. Затова смятам, че не са заложили умишлено капаните си в наши води. Но когато им го показахме, като завързахме възли на въжетата им, те отвърнаха на удара. Не проявиха здрав разум и не преместиха капаните си. Решиха да ни надхитрят.

— Защо?

— Защото са разбойници. Единственото, което познават, е насилието.

— Ето го поршето — обади се Чарли, когато черната кола профуча край тях.

Джон приключи разговора си.

— Последвай ги, Чарли. Ще бъдем свидетели тук. Служителите на Имиграционните власти вече са на борда на големия кораб. Задържали са екипажа. Сега искат да хванат водача на по-малката лодка — или водачите, както се оказа.

Иън се наведе напред.

— Превозват незаконни имигранти в рибарска лодка?

Ноа потвърди, че това е възможно.

— Тяхната лодка е дълга близо четиринайсет метра. Лесно могат да поберат трийсет-четирийсет души на борда. Ако правят по едно излизане три поредни вечери, могат да прехвърлят над сто души и само бог знае колко килограма наркотик.

— Наркотик — повтори като ехо Иън. — Уха.

Ноа попита Джон:

— Да смятаме ли, че те са заложили бомбата в колата на Ким?

— Определено знаят как се прави — отбеляза Джон. — Не са прекарвали последните десет години в църковен хор. Предполагам, че ще намерим следи от експлозиви, когато Чарли се върне в онази къща със заповед за обиск. Нали така, Чарли?

Щом видяха как Хабър и Уелк паркират до кея, качват се на лодката си и излизат в морето, без да включат сигналните светлини, и след като предадоха тази информация на връзката на Джон в Имиграционната служба, нямаше повече смисъл да се мотаят на Уест Рок. Джон насочи лодката си в обратна посока и тъкмо навреме. Изтощението внезапно порази Иън, който задряма по време на краткото пътуване до Биг Сойър, а и Ноа не бе в по-добра форма. Бяха на крака близо двацет и два часа и през повечето време бяха подложени на силен стрес.

Но трябваше да свърши още нещо. Когато се върна в къщата на родителите си, я завари дълбоко заспала на дивана. Тялото ѝ бе покрито с покривката в яркозелено и лилаво, която майка му бе ушила преди много години; в краката ѝ спеше Лукас, който сега бе сух и пухкав.

— Готвила е — прошепна Иън, като подуши въздуха. Тук не миришеше на чесън. Ухаеше на топъл шоколад, маслено тесто,

сладкиш — приготвени от брашно, захар, масло, шоколад, може би и канела и ванилия или поне останки от тях, каквито вероятно е намерила в къщата.

— Иди да видиш — прошепна Ноа.

Моментално оживен, Иън се запъти към кухнята. Ноа приклепна до дивана и просто се загледа в Джулия. Предполагаше, че може да го прави часове наред всеки ден, а днес повече от друг път. Можеше да я наблюдава как спи. Да оглежда всяка нейна черта, да проследи всяка извивка, но не физическото удоволствие го задържаше тук. Красотата, която виждаше, бе много по-дълбока. Тя бе толкова спокойна. Беше разумна, здравомислеща и състрадателна. Беше човек, който се раздава на другите, което бе едновременно и дар от Бога, и предизвикателство. Беше дори прекалено щедър подарък.

И сега се усмихваше.

Той също се усмихна в отговор.

— Здравей — прошепна той, като не знаеше какво друго да каже.

Тя отвърна само с устни. Подаде ръка изпод завивката и докосна наболата му брада, после устата му. Задържа палеца си върху долната му устна.

— Хванахте ли ги?

Той кимна.

— И още как.

— Никой ли не пострада?

— Никой не пострада.

Тя въздъхна доволно.

— Съжалявам, че заспах.

— Недей. Била си изтощена. Цял ден си шофирала, после цяла нощ си готвила — със сериозен глас добави: — Нямахте нужда да го правиш.

— Знам. Но исках. Обичам да готвя.

Иън се появи. Устата му бе пълна, а също и ръцете. Задъвка усилено, преглътна, после се обърна към Ноа:

— Ела само да видиш какво има в кухнята — на Джулия каза: — Всичко е толкова хубаво.

— Всичко ли? — попита Ноа. — Не си изял всичко, нали?

— Нее. Това е за теб — той му подаде салфетка, пълна със сладки, курабийки и парче сладкиш.

Щом баща му пое салфетката, момчето се запъти към стаята си.

Ноа се отпусна назад на пети. Изведнъж страшно огладнял, той пъкна цяла курабийка в устата си и се ухили, докато дъвчеше. Когато свърши, изяде една от сладките, после и сладкиша. Само след минутка салфетката бе празна. Той избърса уста, смачка салфетката и леко се олюля на пети. Почувства се добре и го направи пак.

— Бих могъл да се разглезя — каза накрая.

— Всеки има нужда да се поглези понякога.

— Дори и ти?

Тя кимна.

— Майка ми ми направи кафе тази сутрин. Нищо особено, но за мен беше истинско удоволствие. Почувствах се разглезена.

Усмивката на Ноа избледня.

— Той никога ли не те е карал да се чувстваш така?

— Не.

Хвана ръката ѝ.

— Аз бих го правил.

— Знам.

— Но ти искаш да я караме полека.

— Налага се. В самото начало на съдебно дело съм, а трябва и да се погрижа за дома си. Искам да улесня, доколкото е възможно, Монти.

— Но се върна тук — той се улови за тази мисъл. Тя стисна здраво ръката му.

— Как бих могла да не се върна?

— Би ли могла да живееш тук?

— Не виждам защо не.

— Ще ти кажа защо не. Лятото е забавно, но зимите са тежки. — Сенди се бе върнала заедно с него веднъж за Коледа и никога повече не повтори опита. — Островът е мрачен и студен, освен това и доста изолиран.

Джулия се усмихна.

— Ако се опитваш да ме изплашиш, не става. Мога да се сетя за безброй неща, които да върша, когато лятото отmine.

— Какво например?

— Ще ходя на лов за омари.

— Аз не го правя през зимата.

— А какво правиш?

— Карам ски.

— Не и тук — подразни го тя.

— Не. Във Вейл, Аспен, където и да е.

— И аз мога да го правя.

— Можеш. Но не и да ловиш омари — за това бе твърд. — Какво друго?

— Мога да те снимам, докато ловиш омари.

— Ако си мислиш, че така ще се доближиш до истинския лов, помисли си пак.

Усмивката ѝ стана леко самодоволна.

— Ще видим. Мога също да работя и при зайците на Зоуи. Толкова е успокояващо. И бих искала да се науча да тъка. Някога плетях на една и две куки, но никога не съм тъкала. Приятелките на Зоуи имат станове. Могат да ме научат.

— С удоволствие ще го направят — каза той и е любов си представи как Джулия твори. Имаше око на художник. Личеше си по снимките ѝ. — Какво друго?

— Каквото се появи — отвърна тя сериозно. — Не искам всичко да е програмирано. Разбирам, че в миналото е трябвало да бъде така. Ходих на училище, омъжих се, отгледах детето си, поддържах дома на Монти.

— Била си му като изтривалка пред вратата.

— Понякога. Но след катастрофата се чувствам така, сякаш някой е дал знак за прекъсване на играта. Сега имам нужда да си поема въздух. Да прегрупирам силите. Да се отворя за неща, които са важни за мен. Които имат смисъл лично за мен. Много егоистично ли звучи?

Сега и той бе сериозен като нея, защото ставаше дума и за неговото бъдеще.

— Не е егоистично. Важно е какво искаш ти. Имаш нужда да си щастлива, Джулия. Да си удовлетворена и да се чувстваш пълноценна. Никога не бих застанал на пътя ти.

Тя изведнъж не повярва на ушите си.

— Да стоиш на пътя ми ли? Но ти си част от онова, което желая.

— Така ли?

— О, да. Избирам да остана тук. Също като теб — с палец и показалец тя докосна брадичката му. — Онази нощ, докато чаках да

говоря с Монти, си поръчах чаша чай. Знаеш ли какво пишеше на етикетчето на торбичката?

Той поклати глава.

— Пишеше:

„Истинската интелигентност е като река; колкото е по-дълбока, толкова по-малко шум вдига.“

Ти не си от шумните, но си дълбок. Вече имах другото. — Бавно и многозначително, тя поклати глава.

Ноа усети как сърцето му прелива от чувства. Тя не бе казала онези две думички, но наистина ли имаше нужда да ги чуе? Бе казала онова, което той искаше да чуе.

— Ако го нямаше момчето — каза той, — щях да се пъхна под завивките при теб.

Тя в действителност се изчерви. След онова, което бяха споделили в нощта предния четвъртък, това изчервяване дойде като изненада. Но беше искрено и мило, още нещо, заради което си струваше да я обича.

ЕПИЛОГ

Джулия си даде една година. Не мислеше, че ще ѝ бъде нужен и половината от този срок, за да осъзнае, че обича Ноа, но вече се бе опарила веднъж. Бе обичала и Монти. Сега бе по-възрастна и по-мъдра и знаеше, че не е достатъчно да определя себе си спрямо чувствата си към един или друг мъж. Нито пък спрямо родителите си или дъщеря си. Имаше нужда от собствена идентичност и от самочувствието, което тя ѝ носеше. Струваше ѝ се добро решение да си даде една година, за да развие това у себе си.

Юли бе месец, в който се носеше по инерция. Всичко бе толкова ново — от свободата да бъде с Ноа до удоволствието да го наблюдава заедно с Иън, да наблюдава баща си и майка си, както и Джанет и Зоуи заедно. Дори и слънцето ѝ се струваше ново. То се показва отново след бурята и дните станаха топли, понякога направо горещи, но освежени от прохладни нощи.

Джулия и фотоапаратът ѝ станаха неразделни; той беше пропускът ѝ към онези части от Биг Сойър, които иначе не би се осмелила да изследва. Разхождаше се край лодките, докато собствениците им ги поправяха, край склада на „Фос — риба и раци“, докато мереха дневния улов, по кея, докато рибарите вършеха хилядите дребни неща, които бяха част от занаята им.

Ноа все още отказваше да ѝ позволи да изтегля капани, но след като резервоарът на „Лейла Сю“ бе изпразнен и напълнен отново с гориво, радиото бе поправено и той се увери, че е взел всевъзможни мерки за безопасност, Джулия бе добре дошла на борда. Прекара много дни, като снимаше двамата с Иън, докато те работеха. Друг път оставаше с Моли, която наистина бе доста разстроена сега, когато разводът на родителите ѝ бе реалност, и се нуждаеше от внимание. А и Ким. Тъй като всички съучастници на Арти бяха задържани, за нея вече нямаше физическа опасност, но тя бе решена да промени изцяло

живота си, след всичко станало. Искаше да замине за Ню Йорк, а Джулия добре познаваше града, така че двете заедно съставиха план за действие. Започна се с това, че приятелката на Джулия, Шарлът, нае Ким на работа в своя бутик, а после ѝ помогна да намери малък апартамент с установен наем, да се запише за няколко курса в „Сити Колидж“ и да предприеме първите стъпки за свързване със собствения ѝ баща.

Август бе месец за уреждане на правни въпроси, най-вече за съставяне на официално споразумение за раздяла и предварителни разговори за обезпечаване. Адвокатът на Монти се опитваше максимално да запази интересите на клиента си и Джулия го разбираше. Това бе част от играта. Но тя бе готова да отговори подобаващо. Когато Монти се осмели да намекне, че тя си е измислила предполагаемите му изневери, тя извади обувката, която бе взела от апартамента му онази нощ, и от този момент изневерите му станаха неоспорим факт. Но той продължи да оспорва почти всичко останало, като се започне от мебелите в апартамента и се свърши с инвестициите, които бе правил през годините, като всичко това непрекъснато се обсъждаше в телефонна връзка между Биг Сойър и Ню Йорк.

Джулия държеше на много малко от материалните придобивки, които бе натрупала по време на брака си, а и не искаше тлъст чек с издръжка всеки месец. Искаше средства, които да ѝ позволят да живее напълно самостоятелно. Това включваше и възможността да харчи пари за Моли, макар да не се притесняваше за банковата сметка на момичето. Каквито и да бяха недостатъците му, Монти много държеше дъщеря му да остане част от живота му. Щом започнаха да текат правните процедури и прие, че с брака му е свършено, той направи всичко възможно да се сдобри с Моли.

Ноа успя да постигне разбирателство с Иън. Момчето се съгласи да огледа някои колежи преди началото на учебната година, но само ако и Ноа го придружи. Явно бе решил, че баща му по-добре разбира какво преживява, отколкото майка му. Независимо дали това бе вярно или не, Ноа бе доволен от развитието на нещата.

Септември бе най-усиленият месец за риболов, времето, когато омарите бяха достатъчно пораснали и сега всеки уловен рак тежеше много повече, отколкото по времето, когато сменяха черупките си. Тъй като Иън се бе върнал в училище, Ноа се замисли дали да не си наеме помощник. В крайна сметка реши да работи сам, макар че рядко бе наистина сам. Джулия често го придружаваше както, за да му прави компания, така и за да снима. Местният вестник редовно публикуваше нейни снимки, често на първа страница, така че си имаше добро оправдание. Докато беше там, предлагаше помощта си за всичко, което Ноа ѝ позволеше. Колкото повече неща вършеше добре, толкова повече ѝ разрешаваше той следващия път. Категорично отказваше да я нарича свой помощник, но на нея титлата не ѝ бе нужна. Нито пък допълнителен доход и често спореха за това. Докато живееше в къщата на хълма, тя не плащаше наем, а ежедневните ѝ разходи бяха малко. Вярно, че Монти още се бавеше с представянето на финансовите отчети. Но в споразумението за раздялата имаше предвидени средства, които задоволяваха нуждите ѝ.

Въпреки това Ноа ѝ плащаше. Броеше часовете ѝ и внасяше пари в сметката, която бе открила в местния банков клон.

През октомври Джулия получи обаждане от някакъв човек, който видял снимките ѝ във вестника и понеже пишел книга за лова на омари, имал желание да я илюстрира богато със снимки, подобни на нейните.

— Книга? Не мога да работя за книга — каза тя на Ноа, като се засмя притеснено.

— И защо не? — попита той. — Снимките са си същите, независимо дали са отпечатани във вестник, или в книга.

— Но той си има издател — възрази тя. — Получил е аванс. Много по-сериозно е, отколкото работата за „Айлънд Газет“.

— Затова трябва да се заемеш — настоя Ноа. — Снимките ти заслужават повече от това да ги видят местните хора, много са добри, Джулия. Този човек не би ти предложил да го направиш, ако не харесваше работата ти. Освен това вече си направила повечето от

снимките, които му трябват. Още няколко и ще можеш да изпълниш каквото и споразумение да подпишеш с него. Какво те притеснява?

След като няколко дни се бори със собствената си неувереност, Джулия се съгласи. В рамките на две седмици името ѝ вече фигурираше в договора за книгата като „фотограф“. Използва парите, които получи като авансово заплащане, за да си купи компютър, софтуер и принтер, който да е достатъчно добър, за да може да прави още по-висококачествени снимки.

Моли ѝ дойде на гости през есенната ваканция в колежа. Много се радваше да види Джулия, Ноа и Зоуи, но бе също толкова развълнувана и от срещата с приятелите си от „Грила“. Докато беше там, убеди Рик Грийни да предложи в неделното си меню палачинки с киви.

Монти продължаваше да увърта. Твърдеше, че някои от големите инвестиции, които бе направил, са се оказали губещи. Адвокатът на Джулия нае специален счетоводител, който да проучи въпроса.

С настъпването на ноември времето се развали. По-кратките дни също се бяха отразили на риболова, така че към края на месеца Ноа реши да извади капаните си от водата и да приключи сезона. Издърпваше капаните, товареше ги на лодката, връщаше се на брега, разтоварваше ги, превозваше ги до склада, където трябваше да се почистят и приберат за зимата — това не бе лека работа.

Тъй като нямаше физическата сила, която бе нужна за по-голяма част от дейностите, Джулия си оставаше вкъщи. Ноа се оказа прав: направи снимките за книгата много бързо, което я накара да се почувства горда от постигнатото, а освен това имаше и много свободно време.

„Вкъщи“, между другото, означаваше предимно къщата на Ноа в града. Макар да работеше в другата, горе на хълма, ѝ бе омръзнало да спи сама — или по-скоро откри, че предпочита да спи с Ноа.

Постепенно установиха удобен и за двамата дневен режим, при който тя ставаше призори и закусваше заедно с него. След като той излезеше, тя четеше интернет изданието на вестника, отговаряше на съобщенията в електронната поща, после отиваше да помага на Зоуи за зайците, да поработи на тъкачния стан заедно с приятелка или просто

на гости. Откри, че жителите на острова са интересни хора. Те четяха. Колкото по-кратки ставаха дните и по-студен въздухът, толкова повече четяха. Художествена литература, публицистика, научна фантастика, криминални книги, биографии — вкусовете им бяха толкова различни, колкото и мебелировката на домовете им. Дай им хубав огън, чаша загрято ябълково вино и фотьойл и можеха с часове да говорят за книги.

Е, не само за книги. Когато се съберяха цяла група — особено жени, разговорът тръгваше и в други посоки. Джулия можеше да остане с тях безкрайно дълго, но ѝ се искаше да се прибере вкъщи преди Ноа. Той никога не бе настоявал за това, но удоволствието, което се изписваше на лицето му, когато отвореше вратата и усетеше топлината и уханието на храната и особено след като я видеше вътре, бе достатъчна причина да се връща първа.

Декември бе месец, посветен на семейството. Когато капаните бяха почистени, прегледани за нещо счупено и струпани на купчини зад склада, всички необходими части бяха надлежно поръчани и „Лейла Сю“ бе извадена от водата, Ноа замина за Вашингтон. Посети училището, където учеше Иън и преподаваше Сенди. Поседя на скамейките, за да подкрепя училищния баскетболен отбор, в който играеше синът му. Помогна на Иън да попълни документите за кандидатстване в колежа.

Джулия прекара това време в Ню Йорк. Счетоводителят бе разкрил най-сериозните от скритите от Монти инвестиции, което бе достатъчно основание за Монти да се откаже от споровете. Но Джулия предпочиташе да мисли, че той или бе благосклонно настроен заради сезона на празниците, или просто бе започнал да се държи като разумен възрастен човек. Като се прибави и фактът, че сега тя се бе установила трайно на друго място, срещата с него не бе така болезнена, както в началото.

Апартаментът бе обявен за продан. Нещата на Моли щяха да бъдат пренесени в новото жилище на Монти, но не и тези на Джулия. Тя ги прегледа всичките, за да реши какво ще запази и какво — не. Това би било доста досадно задължение, ако нямаше и достатъчно забавления на разположение. Срещаше се с приятели. Видя се с Ким.

Посети любимите си места в града и напазарува за празниците. А най-хубавото, което остана накрая? Десет дни в Скалистите планини в Канада с Ноа, Иън и Моли.

През януари Джанет навърши шейсет и пет години и Джордж организира парти в нейна чест. Не беше изненада — Джанет никога не би приела такова нещо. След времето, прекарано на Биг Сойър, тя вече не бе толкова строга, но все пак много настояваше, че трябва да има достатъчно ордъври, защото човек не можеше да покани гости за седем часа с планове за вечеря в девет и да не нахрани хората междувременно. И храната трябваше да е отлична, тъй че държеше доставчикът да бъде или Фред от „Еlegantност у дома“ или Сюзън от „Ресторанти Мейсън-Диксън“. Остави на Джордж да избере кой от двамата.

Освен това настоя и Зоуи да дойде.

Зоуи се притесняваше. Това бе семейно събиране, а тя от години не бе част от семейството. Опасяваше се, че всички ще я оглеждат и ще сметнат, че не е достатъчно подходяща за тях.

— Как е възможно Зоуи да не е достатъчно подходяща? — невярващо попита Ноа. — Тя направо грее, където и да отиде.

Джулия се прокашля многозначително.

— Извини ме. А кой се измъчваше и не можеше да реши точно какво да облече за посещението в училището на сина си? Кой искаше да изглежда като типичен градски жител?

— Не исках той да се срамува от мен.

— Това никога не би могло да стане. Казах ти го и тогава, повтарям го и сега. Иън толкова се гордееше, че си там. Мисля, че всъщност бе разочарован, че имаш толкова градски вид. Той би предпочел да си със старата си тениска, за да могат приятелите му да видят татуировката.

Ноа намигна.

— Майка му още не ми е простила за това.

— За твоята или тази на Иън?

— И за двете. Но Иън си я заслужи. След онова, което преживя в онази буря, как бих могъл да му откажа?

Джулия обви ръка около кръста му и се усмихна на засмените му очи.

— О, ти наистина се бори с него чак до вратата на студиото за татуировки.

— Същото, което използвах и аз — гордо каза Ноа.

Февруари бе мрачен. Откъм океана духаше студен вятър, брулеше хълмовете и свиреше в клоните на дърветата. Ноа бе предупредил Джулия. Но тя не се оплакваше, защото този месец, както се оказа, бе само за тях. Нямаше деца, родители и лели. Неколцина приятели се отбиваха на гости, но това бе рядко. Дватамата се преместиха в къщата на хълма и се затвориха там. Имаха книги и храна, и огън в камината. Какво по-хубаво от това?

Е, това бе само през първите две седмици от месеца. Другите прекараха на яхта на Карибите.

Когато се върнаха, за Джулия имаше две новини. Първо, Шарлът бе толкова доволна от Ким, че бе решила да вземе момичето със себе си в Европа, за да напазаруват. И второ, Монти се бе съгласил да изпълни последните условия от договора за развода, така че документите вече бяха подадени в съда.

С март дойдоха и мислите за работа. За Ноа това означаваше да се захване с капаните, които бяха струпани зад склада, да поправи повредените, да смени вратичките им, пантите, да боядиса шамандурите. Да прегледа основно „Лейла Сю“ и да реши какво ѝ трябва, за да е в отлично състояние през сезона. А също и да подготви документите за разрешителното си.

За Джулия пък това означаваше да организира местните тъкачи и предачи да представят своята продукция на едно изложение в Бостън. Трябваше да направи снимки на произведенията им и да отпечата рекламни брошури. Да подготви пътуването на близо двайсетина занаятчии.

В средата на месеца неочаквано се появиха Джанет и Моли. Майка ѝ се оплака от студения вятър, но иначе бе в добра форма.

После настъпи април и Джулия се зачуди кога се бе изтърколила зимата. Дните ставаха забележимо по-дълги и слънцето — по-топло.

След като „Лейла Сю“ бе надлежно ремонтирана, почистена, излъскана и пусната отново на вода, Ноа натовари капаните си с новите им маркери и прясно боядисани шамандури и заложи първите няколко капана за годината.

Джулия тръгна с него, снимаше на воля и с лекота помагаше на Ноа, тъй като вече напълно познаваше работата му.

Алекс Бриър отбеляза началото на риболовния сезон, като публикува четири от снимките ѝ на първа страница на „Газет“.

През май фотографиите на Джулия получиха своята официална премиера, когато излезе от печат книгата за лова на омари. Тъй като тя бе интересна за местните хора, събитието бе широко отразено от пресата в Портланд, а междувременно се оказа, че един от хората, които се занимаваха с това, смята да публикува книга за културата на щата Мейн. Той ѝ се обади да я пита дали би искала да работи за него, за да илюстрира книгата му. Този път темата бе много по-обширна от лова на омари. Ако Джулия се съгласеше, щеше да се наложи да обиколи щата.

— Това проблем ли е? — нежно попита Ноа, когато тя изрази опасенията си.

— Аз познавам ловците на раци — изтъкна тя, защото този проект бе по-голям и я плашеше. — Не се занимавам със садене на картофи, гостилничарство или отглеждане на боровинки.

— Но се занимаваш с предене, тъкане и зайци. Можеш да караш ски в Скалистите планини в Канада и яхта на Карибите. Току-що си купи втори фотоапарат...

— Малък, който да нося удобно в джоба си.

— Има четири мегапиксела памет и пробните снимки, които направи с него, са страхотни. Освен това си купи и специални увеличителни лещи за по-големия апарат. Струва ми се, че си идеално екипирана за тази работа.

— Така ли смяташ? — попита тя, все още с известно съмнение.

Той се усмихна в отговор и добави:

— Освен ако не я искаш.

— Искам я — отвърна Джулия в изблик на възмущение. Обичаше да прави снимки. Но не бе професионален фотограф. Беше дъщеря и майка. Беше партньор в живота, а понякога и помощник в лодката на Ноа. Първа се притичваше на помощ, когато някой приятел бе болен, и правеше страхотни курабийки.

Но освен това бе и от оцеляващите. Никога не го забравяше напълно. Вече не се будеше внезапно нощем от вида на моравата моторница в съня си, но рядко отваряше очи сутрин, без да си помисли: *Това е един нов ден*. Животът бе крехък. Щастието и пълноценният живот, дори и успехът не бяха неща, които можеха да се отлагат.

Остави се възмущението да я завладее, хвана Ноа за ръка и каза:

— Да, мога да го направя.

През юни, когато наближи годишнината от катастрофата, Ноа пое инициативата. Тя все повтаряше, че той е спасил живота ѝ, но и обратното бе вярно. Откакто познаваше Джулия, той бе станал по-дружелюбен и по-спокоен. Общува с хората по-пълноценно от преди. Взаимоотношенията му с Иън ставаха все по-здрави и беше влюбен.

Изчака, докато разводът ѝ стане окончателен, но нито ден повече. Изминалата година му бе показала колко идеално се вписваше Джулия в неговия свят. Но той също знаеше колко е крехък животът.

Затова още в първото утро, когато тя вече бе официално свободна, той пренебрегна лова на омари заради удоволствието да поспи до късно с нея в къщата на хълма. После ѝ поднесе закуска на верандата пред спалнята и пред морето, небето и дърветата — като свидетели на събитието, сложи три камъка в ръката ѝ. Бяха диаманти, инкрустирани върху основа от платина, и висяха на верижка, която бе елегантна и нежна като самата Джулия.

— Двата по-малки отгоре са от обици, които баща ми купи за майка ми. Тя не живя достатъчно дълго, за да им се порадва, затова искам ти да го направиш вместо нея. Големият е от мен. Ако пожелаеш трите да се поставят върху венчална халка, бих се радвал да я видя на

пръста ти. Но и обикновена златна халка ще свърши работа. Както пожелаеш. Този път трябва да бъде различно. И за двама ни. Нали?
Тя бе напълно съгласна.

Издание:

Барбара Делински. Лятото на дързостта

ИК „Хермес“, Пловдив, 2005

Редактор: Петя Димитрова

Коректор: Ивелина Йонова

ISBN: 954-26-0268-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.